

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SINGLE DAD PLAYBOOK SERIES

crazy LOVE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
WILLOW ASTER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÇILGIN AŞK

BEKAR BABANIN OYUN KİTABI
KİTAP 5

WILLOW ASTER

CONTENTS

[Okuyuculara Not](#)

[İçerik Uyarıları](#) _

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Sonsöz Epilog](#)
[Çok Yakında İkinci](#)
[Bölüm](#)
[Teşekkür Ayrıca](#)
[Willow Aster Beni](#)
[Takip Et](#)

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Söğüt Aster

www.willowaster.com

Telif Hakkı © 2025 by Willow Aster

ISBN-13: 978-1-964527-06-2

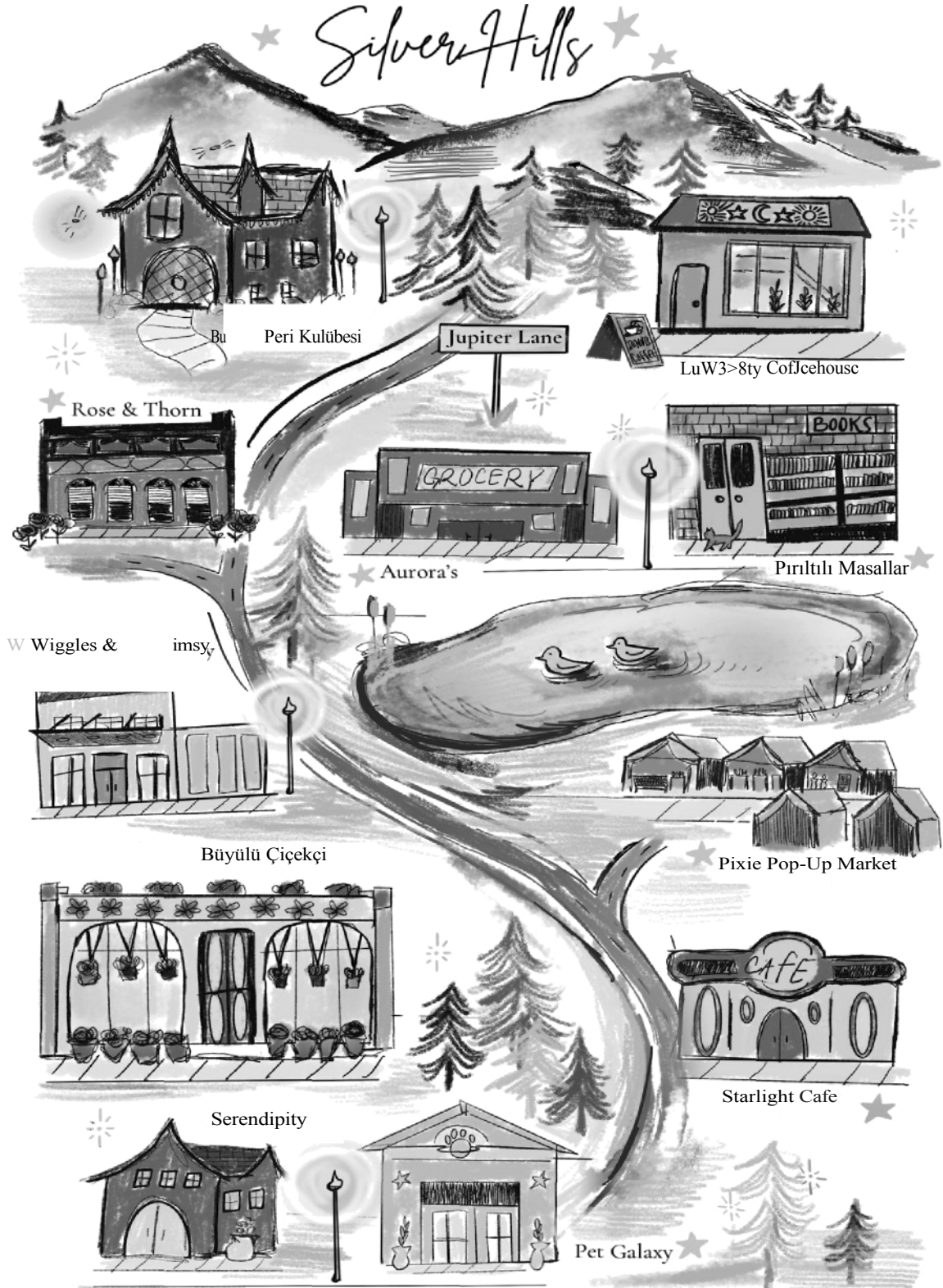
Kapak Emily Wittig Designs

Fotoğraf: Kess Fennell tarafından

Wander Aguiar Fotoğraf Haritası

Kurgu: Christine Estevez

NOTE TO READERS

*İçerik uyarılarının bir listesi bir sonraki sayfada yer almaktadır, bu nedenle uyarıları görmek istemiyorsanız o sayfayı atlayın.

CONTENT WARNINGS

Çılgın Aşk için içerik uyarıları cinsel içerik, küfür, koruyucu aile, evlat edinme ve çocuk istismarıdır (sayfa dışı).

PROLOGUE

SCREECHING HALT

PENN

Şubat

Güneş Bahamalar'ın turkuaz suları üzerinde batmaya başlıyor ve ben bu tören için çıldırmamaya çalışıyorum. Yarın en iyi arkadaşlarımdan birinin düğününü yöneteceğim-Bowie Fox. Teknik olarak onu ve Poppy'yi bebeklerini doğururken hastane odalarında evlendirmiştım ama bu cilalanmış, güzel versiyonu. Üzerimde baskı var. Bunu doğru yapmalıyım.

Suya bakıp beni sakinleştirmesini dilerken nefesimin altında birkaç satır deniyorum. "Evlilik okyanus gibidir; geniş, gizemli ve sürprizlerle doludur." İrkildim. "Hayır. Çok derin. Gerçekten."

"Aşk bir kasırgaya benzetmediğin sürece okyanus *benzetmelerinden* kaçınmak isteyebilirsin... ki sanırım bu yapıldı."

Kafamı çevirip okyanusa dalgın dalgın bakan inanılmaz güzellikte bir kadın gördüğümde düşüncelerim bir plak sesi gibi kesiliyor. Uzun, siyah saçları sırtından aşağı dökülüyor ve teni bu ışıktaki bronzlaşmış görünüyor. Üzerinde beyaz bir atlet ve *kısa* beyaz bir şort var ve bunları *çok iyi* giymiş.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda bana eğlenerek sırtıyor ve içimde garip bir sızı hissediyorum. Sanki paraşütle atlamışım da midemi kaybetmişim gibi.

"Beni pratik yaparken yakaladın," diyorum utangaç bir şekilde. "Yarın arkadaşlarımla evleniyorum."

Kaşları kalktı. "Arkadaşlarınla evleniyorsun..."

"Yani, ben hakemlik yapıyorum..." Gömleğimi çekiştiriyorum, aniden sıcaklamış hissediyorum.

"Ve sen gerginsin?" Bakışları yüzümde geziniyor ve ben zorlukla yutkunuyorum ama sonra rol yapmaya çalışıyorum.

"Hayır. Pek sayılmaz. I-" Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve gülüyorum. "Şey, evet. Öyleyim. Kelimeler önemlidir, biliyor musun? Arkadaşlarımı seviyorum ve düşünlerinin ve hayatlarının geri kalanının havasını belirlemem için bana güveniyorlar. Baskı falan yok."

Sırtışı bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben bitiyorum. Beni de yaz.

Ben de varım. "Vaiz Adam, bence iyi olacaksın."

"Vaiz Adam mı?" Yüzümün tamamını kaplayan bir sırtışla karşılık veriyorum. Kahretsin, çok güzel.

"Kulağa uyuyor gibi geliyor." Hafifçe omuz silkiyor ve gözlerim narin omzuna kayıyor. Teni çok yumuşak görünüyor ve gözlerimi vücudundan ayırmak çaba gerektiriyor, ama iri kahverengi gözleri ve dudakları çok çekici, bu yüzden bunu yaptığımda getirisi yine de çok büyük.

"İnan bana, ben... kutsal değilim."

Birbirimize baktığımız bir süre var. Gözlerim onun ağzına düşüyor ve birkaç saniye orada sabitleniyor. Tanrım, hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok öpmek istememiştim. Tanrı aşkına, daha yeni tanışmıştık ve dürüst olmak gerekirse... öpüşmek bana göre değil. Öpüşmeyi seksten çok daha samimi buluyorum.

"Rahatlamana yardımcı olacak bir şeyim var," diyor.

"Oh... *gerçekten* mi?" Bu kadar çabuk oraya gitmesine şaşırdığımı söylemeliyim, ama beni şikayet ederken bulamazsınız.

"Evet, beni takip et." Dönüp tesise doğru yürüyor ve omzunun üzerinden bana bakmak için bir kez dönüyor. Takip ettiğimi görünce gülümsüyor ve midem yine o serbest düşüşü yapıyor... bu çok garip bir şey.

Bu kızın beni nereye götürdüğünden emin değilim ama umursamanın ötesindeyim. Elini tutuyorum ve tatil köyünün kumlu yollarında bana rehberlik etmesine izin veriyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum. "Sabır bir erdemdir," diye alay ediyor. "Erdem abartılıyor."

"Bunu vaiz adam söylüyor."

Gülüyorum. "Doğru. Vaiz Adam. Aslında adım Penn. Seninki ne?" "Addy."

Yol açılıyor ve plajın daha önce görünmeyen تنها bir bölümü ortaya çıkıyor ve bir grup insan geriniyor.

"Ne-" Bir grup flamingo insanların arasından geçerken nefesim kesiliyor. Bazıları güzel olduklarını düşünebilir ve sanırım garip, çetrefilli, *korkunç* bir şekilde öyleler.

"Flamingolarla yoga," diye anons ediyor Addy, sanki yapılması son derece normal bir şeymiş gibi... hiç. "Bu kesinlikle rahatlamana yardımcı olacak."

Nefesimin altında "Seni temin ederim ki rahatlatmayacak," diyorum. Daha yüksek sesle, "Bununla yoga mı?" diyorum. Benimle göz göze gelmiş bir flamingoyu gösteriyorum, kafası sanki "*Bana mı bakıyorsun?*" der gibi eğilmiş.

Gülüyor ve flamingonun bana bir mafya babası gibi bakmasına rağmen sikim tepki vermiyorsa ne olayım.

"Flamingolardan korkmuyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Bir adım geri çekiliyorum. "Şu bana tuhaf tuhaf bakıyor."

Kuşa bakıyor, sırtışı genişliyor. "İyi olacaksın. Bak, insanlara alışkınlar." Bir misafir tarafından okşanan başka bir kuşu işaret ediyor. Bu daha tatlı görünüyor, Al Capone'dan çok daha az. "Ayrıca, yeni bir şeyler denemek istemez misin? Biraz yaşamak?"

"Ben daha çok daha önce denemediğim bir kokteyl düşünüyordum... muhteşem bir kadınla... adı A ile başlayan."

Omuzlarından biri kalktı ve kirpiklerini kırıştırdı. "Ah, teşekkür ederim." Gülümsemesi derinleşiyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Belki de

yogadan sonra o kokteyl."

"Peki," diye mırıldandım. "Ama eğer gagalanarak öldürülürsem, sana musallat olurum."

Gülüyor ve hayatım için endişelenmeseydim müzik gibi gelmesini takdir ederdim.

Gruba katılıyoruz ve matımla *çok* ilgileniyor gibi görünen flamingo Capone yerine eğitmenin aşırı sakın sesine odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Yeterince masum bir şekilde başlıyor-esneme, derin nefesler, olağan yoga şeyleri. Ama sonra, eğitmenin Warrior II dediği pozisyona geçtiğimde, Capone bana yaklaşımaya karar veriyor. Kişisel sınırlarıma hiçbir şekilde saygı duymuyordu.

"Hey, ahabap. Geri çekil," diyorum dişlerimin arasından. Paytak paytak yaklaştı ve ayağımı gagaladı.

"Hey!" diye bağıryorum.

Piç kurusu minderimin üzerinde duruyor, sanki ona bir şey borçluymuşum gibi bana bakıyor.

"Benden ne istiyorsun?" Ona kötü gözle bakmaya çalışarak soruyorum. Addy bir kahkaha patlatıyor. "Sanırım senden hoşlanıyor!"

"Bunun dişi olmasına imkân yok. Akşam yemeği için beni ölçüp biçiyor," diye mırıldanıyorum. Yaklaştığında onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Flamingo kanatlarını çırparak ve kulak tırmalayıcı bir ciyaklama çıkararak karşılık veriyor ve beni o kadar ürkütüyor ki kendi ayaklarıma takılıp sırtüstü düşüyorum.

Flamingonun yüzü bana yaklaştığında eğitmen nefes nefese kalıyor ve aceleyle yanıma geliyor. Yakındaki bir kişinin kamera sesini duyuyorum ve ölümüne gagalanmamak için yüzümü kapatıyorum. Futbol sahasında üç yüz kiloluk bir yük treninin altında kalmak eğlenceli değil, ama şu anda bu flamingo, aldatıcı bir şekilde hassas olan keskin, çengelli gagası ve kaos çığılığı atan boncuk gibi küçük gözleriyle? Bu tam bir korku gösterisi.

Ölüm gagası yerine kolumda yumuşak bir el hissediyorum ve ellerimin arasına bakıyorum. Addy o kadar çok gülüyor ki, yan tarafını tutuyor ama diğer eliyle beni yukarı çekmeye çalışıyor.

"Tamam," diyor gülüşmeler arasında. "Belki de flamingolarla yoga yapmak sana göre değildir."

"Kesinlikle değil," diyorum ona, ayağa kalkmaya çalışarak. "Destek çağırmadan önce buradan gidelim."

Sahilden kaçıyoruz ve şimdi Şeytan'ın pençelerinden biraz uzaklaştığım için durumdaki mizahı biraz olsun görebiliyorum. Sonunda

Tiki barda. Addy bana doğru eğildi, hâlâ gülüyordu, gözleri gün batımında parlıyordu.

Kollarımı ona doladım ve eğilerek fısıldadım: "Hayatta kaldık. Zar zor."

"Bunu telafi etmek için sana bir içki ısmarlayacağım," diyor usulca.

"Oh hayır. Sana içki ısmarlıyorum. Saygınlığımı geri kazanmam için yeterince uzun kalmanı sağlamalıyım."

Kıkırdıyor. "Flamingo tarafından domine edildiğin görüntüsünü aklımdan çıkarmak zor olacak, Vaiz Adam."

Yüzümü ona dönüyorum, ellerim yüzünün iki yanına gidiyor, eğilirken gözlerim onunkilerle aynı hizaya geliyor. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle," diyorum boğuk bir sesle.

Gülmemek için alt dudağını ısıırıyor, ben de gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama ona bu kadar yakın olmak, aramızda neredeyse bir nefes bile olmaması... sarhoş edici.

"Bana yeni bir anı ver," diye fısıldıyor.

Aramızdaki hava şarj oluyor. Onun sıcaklığını, benimkine karışan nefesini, parfümünün en hafif kokusunu hissediyorum. O sadece güzel değil, manyetik bir güç; mesafe dayanılmaz hale gelene kadar beni içine çekiyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatmaktan başka yapacak bir şey kalmıyor. Bu bir *ihtiyaç*.

Başparmağım çenesinin kıvrımını takip ediyor ve gözleri sabit ve korkusuz, sanki kimseye göstermediğim yanımı doğrudan görebiliyor.

Ve aynen böyle, teslim oluyorum.

Dudaklarımız buluştuğunda, bu havai fişek değil, bir patlamadır. Beni paramparça eden ve aynı anda yeniden inşa eden derin, kemiklerimi titreten, ruhumu sarsan bir patlama. Dudakları çok yumuşak ama öpücük öyle değil. Çiğ, tüketen. Söylenmemiş binlerce kelime bir anda dökülüyor.

Zaman durur. Bardaki gürültü yok olur. Geçmiş yok, gelecek yok, sadece onunla olan bu an var.

O da beni benim hissettiğim gibi öpüyor. İçimizdeki her şeyle birbirimize çarpmamız çok yoğun.

Sonunda ayrıldığımızda, alnım onunkine yaslanıyor, ikimiz de zor nefes alıyoruz.

"Bu... şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeydi,"

diyorum. "Evet," diyor nefes nefese.

Tam o sırada telefonumdan sinir bozucu bir ses geliyor. Lanet olsun. Alarmım. Kurduğumu bile unutmuşum ama bu iyi bir şey, yoksa sanırım bir süre daha bu sersemlik içinde kalabilirdim.

"Buna inanamıyorum. Gitmem gerekiyor. Prova yemeği. Benimle gelir misin? Arkadaşlarım sorun etmez."

Burnunu kırıstırdı. "Oh, hayır. Gelemem."

"Gerçekten, sorun olmaz." Başını salladığında yüzüm düşüyor. "Tamam, sonra buluşalım mı? Burada mı? Dokuza kadar dönerim."

Çenesini kaldırıyor, gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Bunu başarabileceğinden emin misin?"

Gülümsüyorum. "Kararlıyım."

Başını sallamadan önce bir saniye beni inceliyor. "Tamam, geliyorum."

İçeri girer girmez onu fark ettim. Bowie'nin prova yemeğinden ayrılmak konusunda kararsızım, ta ki Addy'nin karanlık bir köşedeki yüksek bir masada oturup martini bardağının sapını parmaklarının arasında çevirdiğini görene kadar. Denemeden bile odayı sahiplenen türden bir kız.

Yanına yürüyorum, yanındaki tabureye kayıyorum. "Sana burada olacağımı söylemiştim, güzelim."

Bana hemen bakmıyor, sadece içkisinden yavaşça bir yudum alıyor. "Hem de tam zamanında."

"Gelmeyeceğimi mi sandın?"

Başını bana doğru eğiyor, dudakları yukarı kıvrılıyor. "Bunu düşündüm." "Beni yaraladın."

"Yaralıyor muyum?" diye soruyor şakacı bir şekilde.

"Derinden." Bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum ve eğiliyorum. "Bana aklında ne olduğunu söyle."

Kadınlara bunu asla sormam çünkü bu patlamaya hazır bir mayın tarlasıdır, ama onunla gerçekten bilmek istiyorum.

Gözleri kısıldı.

"Uh-oh." Hiçbir şey söylemeyip sadece beni incelediğinde gülüyorum. "Bir şeyler planlıyorsun. Önceki tecrübelerime dayanarak söylüyorum, bu bakışı gördüğünde başın belada demektir. Bu gece daha fazla flamingo yok." Ellerimi yukarı kaldırıyorum.

Dramatik bir şekilde nefes veriyor. "Kahretsin. Çok çabuk anlıyorsun." Sırıtiyorum. "Ne planlıyorsun?"

"O kadar hızlı değil. Prova yemeği nasıldı?"

"Harikaydı. Güzel yemekler. Herkes burada olmaktan çok mutlu, birlikte olmaktan mutlu..."

Burnu k ı r ı ş ı y o r . "Seni arkadaşlarından ayırdığım için kendimi kötü hissediyorum."

Başımı sallıyorum. "Ne zaman birlikte olsak eğleniyoruz. Onlarla tanışmalısın. Yarın mı?" Umutla soruyorum.

Sırıttırıyor ve yine o yaramaz bakışını takınıyor.

"Peki, ben buraya geldiğimde ne düşünüyordun?" Elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum.

Koltuğunda dönüp bana bakıyor. "Seni tekrar öpüp öpmemeyi."

Sıcaklık omurgamı yalıyor. "Ve?"

"Yani, ilk öpücük iyiydi..."

"İyi mi?" Alay ettim. "Addy, o öpücük ayakta bir O'yu hak ediyordu." Bir omzunu kaldırdı. "Eh. On üzerinden yedi."

"*Yedi mi?* Bu neden egomu toz haline getiriyor?"

Gülmemek için dudaklarını ısırtıyor. "Tamam, sekiz." "İnanılmaz," diye mırıldandım. "*Bayıldın.*"

Eğiliyor, teninin yumuşak vanilya ve hindistancevizi kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyor. "Belki de bana hatırlatmalısın," diye fısıldıyor.

İhtiyacım olan tek davet bu.

Onu yavaşça ve derinden öpüyorum. Ve kutsal cehennem, ilk seferden bile daha iyi. Seksi ağzıyla beni cezbettikten sonra içimde eriyip gitmesi.

Dudaklarıma karşı küçük, tatmin edici bir mırıltı çıkarıyor ve ben de onun ağzına karşı gülümsüyorum. "Hâlâ sekiz mi?"

"Dokuz," diyor nefes nefese. "Ama devam edersek, on *olabilir.*"

"Hadi bu teoriyi test edelim."

Ayağa kalkıp elimi uzatıyorum, o da bana gülümseyerek elimi tutuyor. Onu asansöre kadar götürüyorum, ikimiz de heyecanla bekliyoruz. Odama ulaştığımızda, ellerim belinde, parmakları saçlarımın arasından geçmeden önce zar zor içeri giriyoruz. Onunlayken bu kadar iyi hissetmek çok saçma.

Bana doğru bastırıyor, nefesi çenemi ısıtıyor. "Her zaman bu kadar hızlı mı hareket edersin?"

Kıkırdıyorum, dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Seni bütün gece öpebilir ve mutlu ölebilirim... ve hayır, her zaman böyle çalışmıyorum."

Nefesi kesiliyor. "Beni öpmeyi seviyor musun?"

"Olması gerekenden daha fazla," diye itiraf ediyorum, sesim sert.

Beni başka bir öpücük için aşağı çekiyor ve yemin ederim, ağzında sonsuza dek kaybolabilirim.

Ve sonra-

Telefonum çalıyor.

Dudaklarına karşı inliyorum ve aramayı görmezden gelmeyi düşünüyorum ama ekranda Rhodes'un adını görünce sertçe nefes veriyorum. "Buna cevap vermeliyim."

Geri çekiliyor ve başını sallıyor. "Sorun değil.

Devam et." Cevap veriyorum. "Rhodes?"

"Selam dostum. Seni bir süredir görmedim ve bir iyiliğe ihtiyacım var. Poppy'nin bazı arkadaşları içkiyi biraz fazla kaçırmışlar ve Elle ile ben onları odalarına götüreceğiz. Onları halletmemize yardım etme şansın var mı? Hâlâ restorandayız. Burası filleri gütmeye benziyor."

Addy'ye özür dileyen bir bakış atarak yüzümü buruşturuyorum. "Evet, hemen geliyorum."

Telefonu kapattığımda Addy'ye dönüyorum, parmaklarımı çenesinde gezdirdikten sonra onu usulca öpüyorum. O dudaklara karşı koyamıyorum. O, beni hem doygun hem de aç hissettiren bir tat. Kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve ona bakıyorum.

"Çok güzelsin Addy."

Yanakları alev alev yanıyor ve ben gülümsemeden duramıyorum.

"Kımıldama," diyorum ona. "Hemen döneceğim. Bazı insanları otel odalarına geri götürmek için yardıma ihtiyacım var."

Gülümsüyor ve bana hızlı bir öpücük daha veriyor. "Çabuk dön."

Geriye doğru yürüyorum, hâlâ yıldırım çarpmış gibi ona bakıyorum çünkü öyle hissediyorum. "Sana söz veriyorum, çok hızlı olacağım."

"Git, git." Gülüyor.

Sırıtıyorum ve kapıdan fırlıyorum, zaten ona geri dönmek için çaresizim.

Tabii ki beklediğimden daha uzun sürüyor. Poppy'nin arkadaşları iyi insanlar ve tropik bir kaçamak yaptıkları için çok mutlular ama sarhoşken onları ikna etmek çok zor. On beş dakika otuza uzuyor ve kapıma ulaştığımda ter içinde kalıyorum.

Otel odama girdiğimde, o gitmişti.

BİRİNCİ BÖLÜM

TÜM SAHİBİM

PENN

Temmuz

Luminary Coffeehouse'a adım attığımda kapının üzerindeki zil çalıyor, tanıdık sohbet uğultusu ve espresso makinesinin tıslaması beni ısıtılmış devasa bir battaniye gibi karşılıyor. Clara tezgâhın arkasında duruyor, kaşlarını kaldırmış sırtıyor ve bir hareket yapmamı bekliyor.

"Dans etmeden kahve içebileceğini sanma Penn."

İnledim. Normalde ben de katılırdım. Kahveye dans geleneğini başlattığı gün ben de buradaydım.

en iyi hareketlerimden bazılarını burada, bu kafenin zemininde yaptım. Ama bugün ayaklarım kurşun gibi hissediyor ve ruh halim pek de hafif değil.

"Yarım dans, Clara," diyorum. "Bugün içimde olan tek şey bu."

"Yarım dans mı?" diye tekrarlıyor, şaşırmış gibi yaparak. "Kimsin sen ve Penn Hudson'a ne yaptın?"

Hoparlörlerden çalan bir pop şarkısını gönülsüzce karıştırıyorum. Bu daha çok trajik bir salınım ama Clara bana sempatik bir şekilde gülümsüyor ve karamelli macchiato'mu uzatıyor.

"Al sana gününü tatlandırarak bir tatlı," diyor.

"Teşekkürler, Clara. Sen en iyisisin."

Masalarının önünden geçerken Marv ve Walter'ın kısık sesle ileri geri atışmaları beni duraksatıyor. Her zamanki gibi tartışmanın ortasındalar - iki yaşlı adam Luminary'ye her adım attığımda burada oluyor ve her zaman tartışacaklarına güvenebiliyorum.

"Bir şey daha var," diyor Marv, sesi keskin. "Eğer adam önce ona sarılırsa buna çalım diyemezsin. Bu futbol, yavaş dans değil!"

Walter başını sallıyor. "Benim zamanımda böyle rahat kasklarımız bile yoktu. Cesaretle oynardık! Her beş dakikada bir reklam arasına ihtiyaç duyan bu pısıriklar gibi değil."

Yaklaşırken sırtıyorum ama daha geçmeden Marv'ın gözleri bana kilitleniyor. "Bakın kim gelmiş. Dün gece haberlerde sizin antrenman kampındaki görüntülerinizi izledik. Neden herkesin nasıl mücadele edeceğini unuttuğunu açıklamak ister misiniz?"

Ben cevap veremeden Walter araya giriyor. "Ya da neden ayakkabı bağcıklarına takılıp düştüklerini? Siz palyaçolar sezon başladığında hazır olacak mısınız?"

Masalarında duraksayarak kıkırdıyorum. Onları düzeltmeye zahmet etmiyorum. Antrenman kampı resmi olarak başlamadı ama antrenmanlarımız arttı ve dün biz oyalanırken haber ekibi geldi.

"Size de günaydın beyler. Sizi temin ederim, zamanı geldiğinde fazlasıyla hazır olacağız."

Marv homurdanarak boğumlu bir parmağıyla beni işaret etti. "Olsanız iyi olur. Bu yıl Super Bowl'a geri dönmenizi istiyoruz."

"Bunu ben de istiyorum, güven bana."

"Hâlâ çalışan dizlerin varken yap Penn," diyor Walter sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Dizlerim hâlâ çalışıyor," diyor Marv. "Belki artık futbol sahasında değil ama bu dizler geçen hafta bowlingde seni mahvetti." Başını sallayıp el sallayan Walter'ı işaret ediyor.

"Bowling sayılmaz," diye mırıldanıyor Walter.

Masaya vuruyorum ve Walter'ı işaret ediyorum. "Bowling kesinlikle sayılır ve sözlerini dikkate alacağım. Super Bowl, dizler çalışırken, kucaklaşmak yok," listeyi işaretliyorum.

Çocukların çoktan beklediği özel odamıza dönerken Marv'ın hafifçe gülümsediğini görebileceğimi düşünüyorum. En iyi arkadaşlarım ve takım arkadaşlarım. Bekâr Baba Oyuncuları. Kendilerine böyle dedikleri için onlara çok kızmıştım. Rhodes, Henley ve Bowie çocukları ve babalık hakkında konuşmak için bir araya gelmeye başlayan bekar babalardı ve Weston ve ben onlara o kadar saygı duyduk ki küçük toplantılarına katılmaya başladık.

Sahada olmaktan mutluyum... her şekilde. Ama dışarıdaki tek adam olmak garip hissettirmeye başladı. Baba olmayan tek kişi. Tek bekar. Bir zamanlar aynı gemideydik. Şimdi hepsi evlenip çoluk çocuğa karıştı.

Henley grubun en kıdemlisi, podcast'ini ve futbol yorumculuğu işini bir tür süper kahraman gibi babalıkla dengeliyor. Şu anda dört kızı var - üçü ilk evliliğinden... Cassidy, Audrey ve Gracie - ve hayatının aşkı Tru ile yeni bir kız bebek, Avery.

Weston'ın Caleb'i var, onun mini-me'i ve Sadie'ye o kadar aşık ki, neredeyse komik. Sadie odaya girdiğinde adam parlıyor. Mide bulandırıcı derecede tatlı, ama bunun için ona çok fazla üzülemiyorum çünkü aslında birlikte mükemmeller.

Rhodes'un en komik küçük adamı Levi var ve sonunda akıllanıp en iyi arkadaşı Elle ile evlendi. Kabul edelim, ona uzun süre katlanabilecek tek kişi o. Hepimiz duvardaki yazıyı gördük ve birlikte olmaları gerektiğini biliyorduk, ancak oraya ulaşmaları çok uzun zaman aldı. Bir bebeğin yolda olduğunu açıklamaları an meselesi, bunu biliyorum.

Ve sonra Bowie var. Son umudum. Bekarlığımı sonsuza dek sürdüreceğini düşündüğüm kişi. Ama olmadı. Bowie'nin kızı Becca neredeyse on yaşında ve sanırım Poppy ile Bowie'nin birlikte olması gerektiğini herkesten önce o biliyordu. Şimdi Bowie ve Poppy'nin yedi aylık bir oğulları var,

Jonas. Ve eğer bu yeterince şok edici değilse, Poppy *tekrar* hamile. Hiç kimseyle çıkmayan adam şimdi yürüyen bir bebek bezi reklamı.

Kozmik bir şaka gibi. Suda bir şey olduğunu düşünüyordum, ama şimdi? Kahve olduğuna ikna oldum. Clara burada her ne demliyorsa, bu adamları Hallmark filmi babalarına dönüştürüyor... tabii ki daha pis ağızlarla.

Luminary'nin arka tarafındaki küçük odanın kapısını açtığımda derin bir sohbete dalmışlardı ama ben içeri girer girmez dikkatleri bana yöneldi.

"Bu hüzünlü hisler de neyin nesi?" Henley oturduğumda soruyor. "Genelde enerjiyi getiren sen olurdun."

Ben hemen bir şey söylemeyince Weston'ın gözleri kısılıyor. "Aylardır ortalarda yoktun. Neler oluyor Penn? Dökül bakalım."

Tereddüt ediyorum, gözlerimi kahveme dikiyorum. Gerçek şu ki, son zamanlarda bu konuyu açmadım çünkü kendimi ikiye bölünmüş gibi hissediyorum. Yıllarımı onlara aşk acısı çeken aptallar oldukları konusunda takılarak geçirdim ve şimdi buradayım - huysuz, dikkati dağınık ve aylar önce öptüğüm bir kıza takılmış durumdayım.

Bu kesinlikle çok saçma.

"Penn," diyor Rhodes, parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak. "İtiraf et."

"Tamam, peki." İçimi çektim. "Gerçeği mi istiyorsun?" "Her zaman," diyor Bowie.

"O kızı düşünmeden duramıyorum." Onlara zaten ondan bahsettim ama hissettiklerimi kesinlikle küçümsedim. "Bahamalar'da, Bowie ve Poppy'nin düğününden önceki gece..." Masadakilere bakıyorum ve hepsi ilgiyle bana bakıyor. "Addy'yle tanıştım," diye itiraf ediyorum. "Konuştuk. Kolay ve eğlenceliydi. Güzeldi, komikti ve çok çekiciydi. Öpüştük ve... bu... onu düşünmeden edemiyorum."

Weston'ın kaşları havaya kalktı. "Hâlâ o kıza mı takılıyorsun? Ve bize daha önce söylemedin çünkü...?"

"Çünkü kendimi çok aptal hissettim," diyorum bir elimi saçlarımda gezdirerek. "Hepinize o kadar üzüntü verdim ve işte buradayım, bir daha asla göremeyeceğim bir kız yüzünden harap oldum. Peki neden o? Neden onu unutamıyorum?"

Rhodes sırtıyor. "Demek bu güzel çocuğun da bir kalbi varmış."

Keşke bilselerdi. O gece onu o kadar çok aramam utanç vericiydi. Resepsiyona kim olduğunu söylemesi için yalvardım, bara, plaja, havuza ve restorana baktım... ve sonunda

Odamdan *bilerek* çıktığı ve geri dönmediği gerçeğiyle yüzleşmek.

"Çok komik," diye mırıldandım. "Aramızda bir bağ vardı... diye düşündüm. Ve sonra... o gitti. Neredeyse... şey, ne kadar ileri giderdi bilmiyorum ama Poppy'nin arkadaşlarına yardım etmek için ayrıldım..." Rhodes'a başımı salladım ve o da yüzünü buruşturdu. "Ve geri döndüğümde gitmişti. Ortadan kaybolmuştu." Sandalyeme yaslandım. "Sanırım dokunuşumu kaybettim. Kesinlikle büyümü kaybettim."

Çocuklar şaka yaptığını düşünerek gülüyorlar, çünkü %99,9 oranında şaka *yapıyorum*. Masa sessizleşiyor, çocuklar Henley "Sen mi? Cazibeni mi kaybettin?" demeden önce bakışıyorlar. Mümkün değil."

"Aslında kulüp ortamından sıkılmaya başladım," diye ekliyorum.

Beni tanımamış gibi bakıyorlar. Ben de kendimi tanıyamıyorum.

Henley bana boktan bir sırtı atıyor. "Bir noktada olması gerekiyordu." Sırtıma vuruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Aceleci davranmayalım."

"Oh, bununla çok iyi vakit geçireceğiz," diyor Rhodes. Sırtı tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

"Belki de gelmemek için bir nedeni vardı," diyor Bowie.

"Evet, onun kontrolü dışında bir şey," diye ekliyor Weston.

"Ya da belki de bana düşündüğüm kadar ilgi duymuyordu," diyorum, kelimeler şimdi de onu aradığım zamanki kadar acı veriyor. "Her iki durumda da fark etmez. Onu unutmam gerek. Onu bulabileceğim gibi değil."

Denedim ve bir sonuç alamadım.

Kimse cevap veremeden telefonum masanın üzerinde vızıldıyor. Ekranı bakıp telefonu elime alıyorum. "Sam arıyor. Bunu alsam iyi olacak." Ekranı tıklıyorum. "Selam Sam. N'aber?"

Sesi karnıma bir yumruk gibi çarpıyor ve göğsüm sıkışıyor. Ağlıyor - ona danışmanlık yaptığım yıllar boyunca hiç duymadığım bir şey. Sert biri, on bir yaşındaki çoğu çocuğun olabileceğinden daha sert, ama şu anda sesi kırılmış gibi geliyor.

"Penn," diye boğuk bir sesle konuştu. "Sana ihtiyacım var."

"Hey, hey," diyorum hızla, kalbim küt küt atıyor. "Ben buradayım dostum. Derin bir nefes al. Neler oluyor?"

Burnunu çekiyor ve tekrar konuşmadan önce hat bir anlığına sessizleşiyor. "Her şeyi berbat ettim. Başım belada."

Ayağa kalktım, kapıya doğru ilerlemeye başladım bile. "Neredesin Sam? Sana geliyorum."

Çocuklar endişeyle beni izliyorlar ama açıklama yapacak zamanım yok. Tek düşünebildiğim Sam, onun da son zamanlarda kendinde olmadığı, ama bunun nedenini bir türlü anlayamadığım. Yakında başlayacak olan antrenman kampına hazırlandığım için onunla normalde olduğu kadar çok zaman geçiremedim ama her gün FaceTime yapmaya çalışıyoruz. Şimdi sesindeki korkuyu duyunca endişelenmekte haklı olduğumu anlıyorum.

"Polis merkezindeyim. Seni arayabileceğimi söylediler."

"Karakol mu?"

"Evet," sesi çatlıyor.

"Tamam, hemen geliyorum. On dakikadan az kaldı, tamam mı?"

"Tamam. Teşekkür ederim," diyor ve aramayı sonlandırmadan önce tekrar burnunu çektiğini duyuyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Rhodes soruyor.

"Henüz emin değilim. Şu anda karakolda." "Bize haber ver," diyor Henley.

Weston, "Sizinle gelebilirim," der.

"Sorun değil. Önce ne olduğuna bir bakayım, sonra size haber veririm," diyorum.

Başını sallıyor ve Bowie omzumu sıkıyor. "Bize ihtiyacın olursa hemen orada olacağız."

"Teşekkürler çocuklar." Kapıdan çıkıyorum, kafeden zikzaklar çizerek geçiyorum ve cipime koşuyorum.

Polis merkezine girdiğimde floresan ışıkları vızıldıyor, midem şimdiden düğümlenmiş durumda. Bill Shockley ön masanın yanında duruyor, iri gövdesi küçük, kambur bir figürün üzerinde yükseliyor. Sam. Omuzları çökmüş, yüzü utanç maskesi gibi.

"Penn," diyor Bill, her zamanki huysuzluğu biraz yumuşamış. Sert sesi neredeyse göstermelik, sanki Sam izlerken sert davranıyormuş gibi.

"Bill," diye cevap veriyorum, gözlerim Sam'inkilerle kilitleniyor.

"Burada neler oluyor?" Bill eliyle Sam'i işaret ediyor. "Bu adamı Aurora'larda hırsızlık yaparken yakaladım."

Kaşlarım çatılıyor ve Sam'in önünde eğilip gözleriyle buluşuyorum. "Hırsızlık mı? Sen böyle yapmazsın. Ne aldın?"

İsteksizce gözlerimin içine bakıyor ve düşmemesi için çok çaba sarf ettiği gözyaşlarıyla dolu. "Biraz granola ve fıstık ezmesi," diyor, sesi ancak fısıltının üzerinde. "Acıkmıştım."

Kelimeler beyzbol sopası gibi çarptı yüzüme.

"Sam," diyorum, sesim çatlayarak. "Eğer açsan seni haftanın her günü beslerim. Bilmiyordum... Çok özür dilerim."

Kollarıma yığılıyor ve ben de boğazım yanarak ona sıkıca sarılıyorum. Omzunun üzerinden Bill'e baktım, çenem sıkılmıştı. "Çocuk hizmetleriyle konuşmam gerek."

Bill'in yüzü daha da yumuşuyor ama sesi profesyonelliğini koruyor. "Penn, bunun o kadar basit olmadığını biliyorsun."

"Bu nasıl oluyor?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak soruyorum. "Neden yeterince beslenemediği bir koruyucu ailede? Onu eve götürmek istiyorum. Ona bakabilirim."

Bill kollarını kavuşturarak iç geçiriyor. "Bak, anlıyorum. Ama ne yapabileceğinizi görmek için CPS ile konuşmanız gerekecek. Bu sadece onu beslemekle ilgili değil."

"Onun için şu anda aldığından daha iyisini yapabilirim," diye çıkışıyorum. "Ona bir bak Bill. Aç olduğu için yemek alıyor. Bu nasıl normal olabilir? Bunu nasıl görmezden gelebiliriz?"

Aylardır kilo kaybetmesinden endişe ediyordum ve ona düzenli olarak yemek götürüyordum, ama koruyucu ailesi yemesine izin vermiyor mu? Neler oluyor burada?

Bill'in sert yüzü çatlıyor. "Birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Ama Penn, bu işler zaman alır. Onu bu gece öylece eve götüremezsin."

Sam'e bakıyorum, küçük bedeni bana karşı titriyor ve hiç bilmediğim bir çaresizlik hissediyorum. Bana ihtiyacı var ve ne pahasına olursa olsun onun için mücadele edeceğimi bilmesini istiyorum.

"Onun koruyucu ailesi olma sürecine başladığından beri neredeyse üç ay geçti. Sıkıcı bir süreçti. Geçmiş araştırmasını, görüşmeleri, ev ziyaretlerini yaptım... Tek beklediğim onay ve ruhsat. Yardım etmek isteyen insanların olması ve geri çevrilmeleri çok saçma. "Aramaları yap," diyorum, sesim çelik gibi. "Beklerken yemek siparişi vereceğim. Sam'in icabına bakıldığından emin olana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

TEKRAR EV

ADELINE

Silver Hills'e dönmek harika bir duygu. Garip de. Jupiter Lane'den aşağı inerken ve tüm yeni yüzleri ve dükkanları gördüğümde neredeyse bir yabancı gibi hissediyorum, ama çabucak alışacağım. Annemi ve babamı ziyaret etmek için sık sık geri döndüm ama burada tekrar *yaşamamın* farklı bir yanı var. Büyük şehir bana göre değildi.

Starlight Cafe'ye girdiğimde babam kollarını bana doğru uzatarak, "İşte buradasın," diyor.

Kucağına yürüyorum ve tıraş losyonunu içime çekiyorum. "Merhaba baba."

"Evde olduğun için çok mutluyum," diyor bana gülümseyerek. Pencerenin yanındaki bir kabine doğru yürüyüp oturuyoruz. "Evde sayılırız. Annemle birlikte tekrar taşınma konusunda fikrini değiştiremeyeceğimize emin misin? Çok fazla oda var."

Menüye gülümserken başımı sallıyorum. "Üniversite öncesinden beri evde yaşamadım. Seni ve annemi çok seviyorum ama kendi alanıma ihtiyacım var."

İç çekiyor, hem gururlu hem de bıkkın görünüyor. "Peki, neden süslü bir apartman dairesi için para ödemen gerektiğini anlamıyorum-"

"Ben olduğum yerde mutluyum," diye araya girdim. "Ayrıca, o kadar da süslü değil. Sadece... güzel. Sessiz."

Babam daha fazla zorlamıyor. Konuyu heyecan duyduğu bir şeye çeviriyor. "İlk gününde seni içeri alan kişi ben olmak istiyorum," diyor, göğsü hafifçe kabarak. "Seni ofisteki herkesle tanıştırmak istiyorum... Yıllardır pek çok çalışanla tanıştın ama herkesle değil."

"Giriş yapmama gerek yok," diyorum gergin bir şekilde.

Babam işe alınmamda söz sahibi olmuş olabilir ama ben kendi alanımda kendimi kanıtladım ve kendimi fazlasıyla yeterli hissediyorum. Kaliforniya'da kayıtlı bir diyetisyen olarak bunu başarabiliyorsam, her yerde hayatta kalabilirim. Yine de büyük bir prodüksiyon istemiyorum. Gururlu bir babanın beni akranlarımla önüne çıkarması bana arkadaş kazandıracak gibi görünmüyor.

"Adeline, sana söylüyorum, bu harika olacak. Seni çok sevecekler."

"Sağ ol baba. Umarım öyle olur."

Öğle yemeği babamla her zaman olduğu gibi kolay ve eğlenceli geçiyor ve bitirdikten sonra eve gitmeden önce caddede bir gezintiye çıkmaya karar veriyorum. Parlak güneş ışığı ve ılık esinti güzel bir dikkat dağıtıcı - ta ki onu görene kadar.

Penn.

Karakoldan çıkıyor, yanında bir çocuk yürüyor. Penn'in başı eğik ve ifadesi fırtınalı. Uzaktan bile omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum, çenesi kendini tutmaya çalışıyormuş gibi gergin. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor ve içgüdüsel olarak, beni görmemesini umarak park etmiş bir arabanın arkasına saklanıyorum.

Neden saklanıyorum ki? Şimdiye kadar yanlış bir şey yapmadım ki. Ama onu tekrar görmek çok fazla şeyi canlandırıyor. Bahamalar'da birlikte geçirdiğimiz gecenin anıları geri geliyor, beni nasıl güldürdüğu, beni her şey demekmiş gibi nasıl öptüğu ve sonra tek kelime etmeden nasıl ortadan kaybolduğum.

Gitmem en iyisiydi. Onunla konuşmaya başlarken ne düşündüğümü gerçekten bilmiyorum. Yıllar sonra ilk kez tatilde olduğum için gardımı düşürdüm.

Büyük hata.

Arabanın etrafına baktım, nabzım hızla atıyordu. Şimdi çok farklı görünüyor... çok ciddi, çok ağır. Ona doğru koşmak, iyi olup olmadığını sormak istiyorum ama ne diyebilirim ki? Onun yerine donup kalıyorum, cipine binip uzaklaşmasını izliyorum. O gece onu terk ettiğimden beri içimde kaynayan suçluluk duygusu yüzeye çıkıyor. Kendime bunun en iyisi olduğunu, eninde sonunda ona kim olduğumu söyleyeceğimi söylemiştim ama şimdi onu görünce, sadece onun yanında olmanın bile ne kadar baş döndürücü olduğunu hatırladım.

Eğer aramızda daha fazla şey olsaydı, muhtemelen işleri daha da karıştırır ve adama daha da derin bir şekilde aşık olurdum.

Ve bu olamaz.

O gittikten sonra titrek bir nefes aldım. Bu işin yeni bir başlangıç olması gerekiyordu ama şu anda bunu başarabileceğimden emin değilim.

Bahamalar'daki o gece Penn'den ayrılır ayrılmaz, pişmanlık sarsamadığım bir fırtına bulutu gibi üzerime çöktü. Bunların hiçbirini planlamamıştım - kıvılcımı, çekiciliği, beni dünyadaki tek insanmışım gibi hissettirmesi. Kendime radarın altında kalacağımı, Bowie Fox'un düğününe giderken ailemin beni getirdiği bedava tatilin tadını çıkaracağımı ve yeni bir işe başlamadan önce nihayet yorucu işimden kurtulacağımı söylemiştim.

Ama sonra onunla tanıştım ve karanlık gecede bir fener gibiydi. Muhteşem, komik ve ukalalıkla kendini küçümsemenin garip bir bileşimi tam bana göreydi. Ona olan çekimimi görmezden gelemezdim. Ve o zamandan beri onu düşünmeden edemiyorum.

Tatil köyüne gittiğimde tüm konukların çoktan düğün etkinliklerine dalmış olmasını bekliyordum, Penn Hudson'la karşılaşmayı değil. Belki beni tanı diye düşünmüştüm ama kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığı ortaya çıkınca kendimi flörtün tadını çıkarmaya bıraktım.

Penn'in yakışıklılığına karşı bağışıklığım yoktu -kimse var mı? Ama sadece görünüşü değildi. Kendini taşıma şekli, sesindeki kolay mizah, çok fazla gülme şeklimiz... Gardımı neden bu kadar sıkı tutmaya çalıştığımı unutmuştum. Aramızdaki kimya inkar edilemezdi. O birkaç saat boyunca, gerçeklikten ayrı, kendi küçük baloncuğumuzda gibiydik.

Ve sonra öpüştük. O...şey, bunca zaman sonra hala bunu düşününce kalbim çarpıyor, yani bu çok şey anlatıyor.

Bahamalar'daki o geceye kadar onunla hiç yüz yüze tanışmamış olmama rağmen Mustangs'e katıldığı günden beri Penn Hudson'a büyük bir aşk beslediğimi kabul etmezsem kendime yalan söylemiş olurum. Hayal kırıklığına uğratmadı; hatta hayal ettiğimden bile daha iyiydi.

Ama uzaklaştığım anda, çok ileri gittiğimi anladım. Ve ona kim olduğumu söylemeyerek durumu çok daha kötü hale getirmiştım.

Kendime bunu düzeltceğimi söyledim. Ama hiç fırsatım olmadı.

Üniversitedeki oda arkadaşım ve en yakın arkadaşlarımdan biri olan Goldie bir araba kazası geçirdi. Telefonu aldığımda, hiç şüphe yoktu. Eşyalarımı topladım ve onun yanında olmak için memleketi Minnesota'ya uçtum, Penn'den hiçbir açıklama yapmadan ayrıldım.

Artık ondan kaçış yok. Bunu biliyorum. Yine de onunla karşılaşmayı mümkün olduğunca ertelemek istiyorum. Yerleşmek, kendimi hazırlamak ve iyiymişim, Penn Hudson'la geçirdiğim zamandan hiçbir şey kalmamış gibi davranmak için sadece birkaç gün daha.

Ama kimi kandırıyorum ki? Sürüyor.

Onu öpmek bir şey olduğundan beri her gün yeniden ziyaret ettim.

Unutabileceğimi sanmadığım bir şey.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YORULDUK

PENN

Birkaç gün sonra Sam cipte yanıma oturmuş, camdan dışarı bakıyordu. İyi olup olmadığını ve lütfen benimle konuşmasını isteyen mesajlarıma rağmen bu hafta sessiz kaldı. Sosyal hizmet görevlisiyle konuştum, bana yemek konusunu inceleyeceğini söyledi ve bu hafta iki kez evine yemek bıraktım. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Sam'e benimle yaşamasını istediğimi ama ruhsat alma sürecinden geçmem gerektiğini söyledim. Ona söylememin iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum çünkü çok uzun sürüyor.

Kapüşonunun kolunun yıpranmış kenarıyla oynuyor.

"Top Golf kulağa hoş geliyor mu?" Neşeli görünmeye çalışarak soruyorum. Omuz silkiyor. "Evet, sanırım."

Denver'a gitmemiz gerekiyor ve yol boyunca Sam'i konuşmaya ikna etmeye çalışıyorum. Hiç böyle yapmazdı -genellikle birlikte olduğumuzda *susmazdı*. Direksiyonu daha sıkı kavriyorum. Karakoldan arandığımdan beri göğsüm ağrıyor. Onun aç olduğu düşüncesine dayanamıyorum. Sam'in değil. Hiçbir çocuğun değil. Ama özellikle de sevdiğim ve bir şeyler yapabileceğim bu çocuğun.

Otoparka girdik ve omzunu hafifçe ittim. "Hadi dostum. Bakalım sonunda beni yenebilecek misin?"

Dudakları gülümsemek ister gibi seğiriyor ama bunu tam olarak başaramıyor. "Ben zaten senden daha iyiyim," diye mırıldanıyor.

"Kanıtla," diyorum, ukala bir orospu çocuğu gibi sırtarak, ama içten içe en sevdiğim çocuğun ateşini kaybetmemiş olmasından heyecan duyuyorum.

İçeride, tokuşturulan sopaların ve yüksek sesli kahkahaların tanıdık sesleri, buraya yaptığımız sessiz yolculuktan sonra neredeyse çok parlak geliyor. Ama bizi hazırladım ve bir süreliğine Sam'in oyuna odaklanmasına izin verdim. İlk başta gönülsüzce sallıyor ama yavaş yavaş gevşiyor. Doğrudan en uzaktaki hedefe giden bir topa vurduğunda gülümsüyor.

"Gördün mü? Senden daha iyi olduğumu söylemiştim," diyor, sesi şimdi daha hafif. "Tamam, tamam," diyorum ellerimi kaldırarak.

"Henüz işimiz bitmedi."

Sırıttırıyor ve bir an için normal hissediyorum. Sakin. Sanki her şey yolundaymış gibi. Ama daha sonra yemek için oturduğumuzda, ağırlığın geri geldiğini görebiliyorum. Sam hamburgerini ben benimkinin yarısını yemeden bitiriyor ve ben yavaş değilim.

"İyi misin?" Ses tonumu rahat tutarak soruyorum.

Omuz silkiyor. "Aurora'daki yemekle ilgili..." Sesi sessizdi ve başını kaldırıp bakmadı. "Özür dilerim. Denemiyordum-"

"Sam," diye araya giriyorum o lafı havada bırakınca. "Benden özür dilemene gerek yok, tamam mı? Ama benimle konuşmana ihtiyacım var. Bana neler olduğunu anlat."

Tereddüt ediyor, peçetesini karıştırıyor. "Benim çalmam... beni artık istemeyeceğin anlamına mı geliyor? Seninle yaşamamı?"

Tam da kalbimin daha fazla kırılmayacağını düşündüğüm anda. "Hayır, bu anlama gelmiyor Sam. Benimle bir yıl önceki gibi yaşamamı istiyorum."

Dudakları hafifçe kalktı.

"Ama artık hırsızlık yapmanı istemiyorum, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olduğunda bana söylemeni istiyorum... herhangi bir şeye."

"Sadece... işler zorlaştı," diye itiraf ediyor sonunda. "Evde."

Midem sıkışıyor. "Zor derken neyi kastediyorsun?"

"Sadece... bazen kötü davranıyorlar," diyor, sesi fısıltıyı zor geçiyor. "Bana karşı. Herkese karşı. Jesse ve Winnie yüzünden kaldım. Onlar daha genç ve onları terk etmişim gibi hissetmelerini istemedim. Ama Jesse artık orada değil... Winnie'nin de daha fazla kalmayacağını umuyorum, her ne kadar onu gerçekten özleyecek olsam da. İyi bir yuvayı hak ediyor."

Yavaşça başımı sallıyorum, kendi hızında anlatmasına izin vermeye çalışıyorum. "Jesse ne zaman gitti?"

"Dünden önceki gün. Umarım daha iyi bir yere taşınmıştır. Bilmiyorum."

"Sana kötü davrandıklarını söylediğinde? Tam olarak nasıl?"

"Bana bağıyorlar. İşlerimi doğru şekilde yapmazsam yemek yiyemeyeceğimi söylüyorlar." Bana bakıyor. "Onları doğru şekilde yapmaya çalışıyorum, gerçekten."

Hay sikeyim. Kalbim biraz daha derinden çatladı.

"Bayan Murphy'ye her şeyi anlattın mı?"

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Henüz anlatmadım. Jesse taşınmadan önceki gece geldi ama onu bırakmak istemedim. Hareket ettiğini bilmiyordum. Ben sadece..." Tabağına bakıyor ve ben uzanıp elimi omzuna koyuyorum.

"Ne var Sam? Bana anlatabilirsin."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, olması gerekenden çok daha yaşlı görünüyor. Sanki çok fazla hayat yaşamış gibi. "Sadece çok yorgunum. Taşınmaktan yoruldum. Her şeyden yoruldum."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Bu çocuk zaten çok şey yaşamıştı ve böyle hissetmek zorunda olmamalıydı.

"Bu hafta seni beslediler mi? Getirdiğim yemeği aldın mı?"

Başka tarafa bakıyor, yanımızdaki aileyi izliyor. "Evet, sanırım bu onları götürüleceğim konusunda endişelendirdi, bu yüzden beni besliyorlar ve daha iyi davranıyorlar."

İçimi çekiyorum ve derin bir nefes alarak kabinde arkama yaslanıyorum. "Sam," tekrar eğildim, "bunu tek başına halletmek zorunda değilsin. Ben senin için buradayım, tamam mı? Bir yolunu bulacağız."

Başını sallıyor ama gözlerindeki yorgunluk geçmiyor. Bu beni öldürüyor. Birkaç topa daha vurduk ve onu bıraktığımda biraz daha iyi görünüyordu.

mola yardımcı olmuş olabilir. Ama yeterli değil.

O içeri girdikten sonra cipte oturup telefonuma bakıyorum. Bu hafta Bayan Murphy'den daha fazla haber alamadığım için sinirliyim. Beni dinledi ve bir şeylerle ilgileneceğine dair güvence verdi ama daha fazla iletişim beklerdim.

Onu bir kez daha aramaya karar verdim.

"Penn," diye cevap verdi, sesi temkinli geliyordu. "Neler oluyor?"

"Sam'i az önce bıraktım. O iyi değil. Benimle kalması için daha ne yapabilirim?"

Telefonun diğer ucunda bir duraksama oluyor ve beni daha fazla oyalamak için hazırlandığını şimdiden anlıyorum. Anlıyorum, ancak bu kadarını yapabilir.

"Penn," diyor nazıkçe ve onun yatıştırıcı tonu karşısında yumruklarım sıkılıyor. "Sam'i önemseydiğini biliyorum ama mahkemenin seni uygun bir seçenek olarak görmeyebileceği gerçeğine hazırlıklı olmalısın. İş için seyahat ediyorsun. Sürekli evde değilsin. Ve... siz bir aile biriminin parçası değilsiniz. Koruyucu aile bakımı istikrara öncelik verir ve-"

"Ona istikrar sağlayabilirim," diye araya girdim, hayal kırıklığımı gizleyemiyordum. "Onun için şu anda aldığından daha iyisini yapabilirim. Çok daha iyisini. Ona bağırıyolar. Ceza olarak ondan yemek esirgiliyorlar. Koruyucu ailelerin de aç bir çocuğu beslemeye öncelik vereceğini düşünürdüm!"

"İyi niyetli olduğunuzu biliyorum ama bu tür durumlar karmaşıktır. Koruyucu ailede neler olup bittiğini araştırdım ve onun beslenmediğine inanmak için hiçbir nedenim yok. Oradaki diğer çocukları da sorguladım ve kimsenin şikâyeti yoktu. Belki de Sam sadece dikkatinizi çekmeye çalışıyordur."

Alay ediyorum. "Zaten dikkatimi çekmişti. Bunu elde etmek için çok çalışmasına gerek yok, zaten sahip. Belki de diğer çocuklar bir şey söylemediler çünkü söylerlerse hiçbir şeyin düzelmeyeceğinden korktular. Sam, Jesse ve Winnie'den etkilenme ihtimaline karşı fazla bir şey söylemek istemediğini kendisi söyledi... ve bu geri tepti çünkü Jesse etkilenen kişi oldu."

"Tamam, oraya bir ziyaret daha yapacağım ama bazı iyi haberler aldık. Bakkal suçlamada bulunmadı." Duraklıyor ve boğazını temizliyor. "Penn...bu çocuklar sık sık yaramazlık yaparlar. Yiyecek çalmaları alışılmadık bir şey değil. Eminim senin bildiğinden daha fazlası vardır. Ama gözüm üzerlerinde olacak ve araştırmaya devam edeceğim, sana söz veriyorum."

"Eğer bunu bir yardım çağrısı olarak görmüyorsanız, ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Göğsümde öfke ve çaresizlikle aramayı sonlandırıyorum.

Sam'e bu işi çözeceğime söz verdim ama sistem bize karşı işliyor. İş için seyahat ettiğimi anlıyorum ama evim var, borcum yok ve yılda milyonlarca dolar kazanıyorum. Neden benimle yaşayamıyor? Karanlıkta otururken, bunu çözmeye her zamankinden daha kararlı hale geldim. Sam'i hayal kırıklığına uğratmayı reddediyorum.

Eve gittiğimde, telefonum çocuklardan gelen mesajlarla dolup taşıyordu.

RHODES

Sam'le nasıl gitti?

WESTON

Evet, dostum, iyi misin? Bize haber ver.

BOWIE

Poppy koruyucu ailesine karşı ilkel davranmaya hazır.

HENLEY

Hamile bir kadına bulaşamazsın.

Bu gece ona sert davrandıklarını itiraf etti. Genelde koruyucu ailesi hakkında pek konuşmaz ama bu gece beni zaten olduğundan daha fazla endişelendirecek kadar çok şey söyledi. Sam'in baktığı küçük çocuk Jesse bu hafta taşındı ve sanırım Sam'in işi bitti. Yorulduğunu söyledi. Taşınmaktan, her şeyden yorulmuş.

RHODES

Bu beni öldürüyor.

Beni de.

HENLEY

Lanet olsun. Bu çok ağır.

WESTON

Ne yapacağız? Planımız ne?

Bu gece sosyal hizmet uzmanını tekrar aradım. Beni yine geri çevirdi. Yetkililerin beni uygun bir seçenek olarak görmeyebileceğini söyledi. Çok fazla seyahat ediyordum. Ben bir "aile birimi" değilim.

WESTON

Siktir et onu. O çocuk için her şeyi yaparsın.

Ne yaptığının bir önemi yok. Biri bana bunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini söylese, tüm bürokratik işlemlerden tekrar geçerim. Herkesin bir işi var. Şehir dışındayken çocuk bakımı için çalışabilirim.

HENLEY

Sen seyahatleyken ailemizle kalabilir.

RHODES

Elle, deplasman maçlarına gittiğimizde de onunla kalabileceğini söylüyor. Ya da her zaman! Onun buralarda olmasını çok isteriz.

WESTON

Sadie de aynı şeyi söylüyor.

BOWIE

Dediğim gibi, Poppy bu konuda ilkel. O da var.

Teşekkürler
çocuklar.

RHODES

Koruyucu aileye karşı şikayette bulunmaya ne dersiniz?

Bayan Murphy araştırdığını söyledi. Ama o sürecin ne kadar yavaş olduğunu biliyorsunuz. Bu arada Sam sıkışmış durumda.

HENLEY

Peki ya geçici olarak? Onlar çözene kadar seninle kalabilir mi?

Ben sordum. Aynı cevap.

WESTON

Bu çok saçma. Bir çocuk sırf bürokrasi yüzünden kötü bir durumda kalmak zorunda olmamalı.

RHODES

Belki bunu aşmanın bir yolu vardır. Sadece bunun ne olduğunu bulmamız gerekiyor.

HENLEY

Bu arada, biz buradayız.

BOWIE

Karakter referansı yazacak veya bir toplantıya ya da duruşmaya katılacak birine ihtiyacınız varsa, ben oradayım.

WESTON

Aynen. Ne gerekiyorsa.

Minnettarım. Cidden, teşekkürler çocuklar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEN BİR KURTARICIYIM

ADELINE

"Ne demek aile pikniğine gelmiyorsun?" Babam soruyor, sesi çok kırıncı geliyor.

"Ben sadece... Hâlâ eşyalarımı yerleştiriyorum ve Pazartesi için hazır olmaya çalışıyorum."

"Bu önemli. Bavulunu boşaltmak için bolca vaktin var. Ve seni tanıyorum tatlım, haftalardır Pazartesi için hazırsın."

Haksız değil. Pazartesi günü için tam bir sunum hazırladım bile. Geriye ve ileriye doğru biliyorum ve Pazartesi'den önce üzerinde çalışmam gereken tek şey cesaretimi bulmak.

"Bir saat içinde seni almaya geleceğim," diyor babam ve telefonu kapatıyor.

"Ugh," diye bağıyorum, telefonumu yatağın üzerine fırlatıyorum. Sonra kalkıp hazırlanmak için çabalıyorum.

Annemle babam burada olduğum için çok memnunar ve eğer sinir hastası olmasaydım ben de mutlu olurum. Her yıl eğitim kampından önce tüm Mustangs takımı ve personeli koçlardan birinin evinde büyük bir parti için buluşur. Bu yıl ailemin evinde değildi, bu yüzden katılmaktan kurtulabileceğimi düşündüm, ama işte Koç Crawford'un büyük malikanesinde, parlak öğleden sonra güneşinin altında sıkışmış, gözlerim kalabalığı tararken eğleniyormuş gibi yapıyorum.

Lütfen Penn'in burada olmasına izin verme. Lütfen bugün yapacak daha iyi işleri olsun. *Lütfen, lütfen.*

"Hadi tatlım," diye sesleniyor babam, bir insan kümesine doğru onu takip etmemi işaret ediyor.

Gülümsemeye zorluyorum ve arkasından gidiyorum. Babama iş etkinliklerinde bana tatlım dememesi gerektiğini hatırlatmam gerekecek. Bir sonraki insan grubuna götürülmeden önce birkaç dakika sohbet ediyoruz.

Ve sonra onu görüyorum.

Midem bulanıyor, nefesim kesiliyor, aradan bu kadar zaman geçtikten sonra hayal edebileceğimi düşündüğüm tüm o şeyler bir hışımla geri geliyor. Hayır, hepsi hala orada.

Tam ben uzaklaşmaya çalışırken dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor. Tüm yüzü aydınlanıyor. Bulutların arasından sızan güneş ışığı.

"Addy?"

Donup kaldım. Bana doğru yürümeye başladı bile, adımlarında o tanıdık çalım var. Sırtışı genişliyor, o kadar içten ki kalbim biraz acıyor. Yine de onu gördüğüm için çok mutluyum. Çok mutlu.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diyor önümde durarak. "Burada ne işin var?" Sesi sıcak, mutlu ve *rahatlamış*. Onu ektiğim için en ufak bir kızgınlık belirtisi yok.

Bu hak ettiğimden de fazla.

Ben daha cevap veremedim babamın gür sesi havayı yarıyor. "Herkes dikkatini bana verebilir mi?"

İçimi çekerek Penn'e bakıyorum, kalabalık sessizleşirken gözleri sabit bir şekilde benimkilerde.

"Takıma özel birini takdim etmek istiyorum," diye anons ediyor babam, elini omzuma vurarak. "Kızım, Adeline Evans. Bazılarınız onu gençliğinden hatırlıyor olabilir ama muhtemelen birçoğunuz onu henüz tanımıyor. Kaliforniya'dan döndü ve Mustang ailesine katılmaya karar verdi. Mustang'lerin yeni kayıtlı diyetisyeni olduğu için çok heyecanlıyız. Beslenme direktörümüz Lorelai, Pazartesi günü Adeline hakkında daha fazla bilgi verecek, ancak bugün hepinize onu ilk tanıtan ben olmak istedim. Ona kendini iyi hissettirin... ama siz bekâr oyunculara sesleniyorum, küçük kızıma asılmayı aklınızdan bile geçirmeyin. Anladınız mı?" O gülüyor ve *ben.. Utandım*.

Sözleri bir el bombası gibi havada asılı kaldı. Yüksek sesli bir tezahürat kopuyor ama benim için kayda değer olan tek şey Penn'in yüzü. Gülümsemesi kayboluyor, yüzü kararıyor ve sonra farkına varınca düşüyor.

"Herkes teşekkürler!" El sallayarak ve gülümsemeye zorlayarak söylüyorum. "Hepinizle çalışmayı dört gözle bekliyorum!"

Parlak, neşeli ve doğru ama kendimi hiç bu kadar sahte hissetmemiştim.

"Penn," diye başlıyorum ama ben daha tek kelime edemeden dönüp uzaklaşıyor.

Kalbim sıkışıyor. Onu takip etmek için hamle yapıyorum ama babam kolumdan tutuyor. "Adeline, gel birkaç kişiyle daha tanış," diyor ve beni başka bir grup.

"Sadece birini yakalamam gerekiyor," diyorum ona.

Gözlerim Penn'e kayıyor ve babam kime baktığımı görmek için dönüyor. "Penn mi? Penn Hudson mı? Ondan ne istiyorsun?" Gözlerini bana dikti. "Onunla zamanını boşa harcama, tatlım. O bir erkek fahişesi ve bulaşmak istemeyeceğin bir sürü bela var. Bu konuda bana güven."

"Oyuncularından biri hakkında böyle konuşmamalısın," diyorum nefesimin altında.

Parlak bir şekilde gülümsüyorum ve Penn'in gittiği yöne doğru yola çıkmadan önce konuşmayı kısa tutuyorum. İnsanların arasından hızla geçerken özür diliyorum.

Onu gördüğümde adını sesleniyorum ama o yavaşlamıyor. Uzun adımları aramıza daha fazla mesafe koyuyor ve bu sandaletler onunki kadar uzun bacaklı birini kovalamak için en iyisi değil.

Sonunda, cipine yaklaşırken ona yetişiyorum.

"Penn!" Tekrar söylüyorum, nefes nefese.

Aniden duruyor ve dönüyor, yüzünde inançsızlık ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade var. "Adeline Evans," diyor, sesi alçak ama keskin.

İrkiliyorum. Ses tonunu hak ediyorum ama yine de acıtıyor. "Lütfen... gitmez misin?"

Çenesi sıkıştı ve kollarını göğsünde kavuşturarak bana baktı. "Neden gitmeyeyim?"

Sertçe yutkunuyorum. "Öyle demek istemedim-"

"Neyi kastetmedin?" diye araya giriyor, ben başka bir şey söylemeyince.

"Beni o şekilde öpüp sonra da ortadan kaybolmak istemedin mi?"

"Seni hayalete çevirmek istemedim," diyorum ç a b u c a k, sesim fısıltıyı ancak geçiyor.

"Ama... yaptın."

Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor ama biraz da savunmacı hissediyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum. "Neler olduğunu bilmiyorsun Penn. Neden gittiğimi bilmiyorsun."

"Dinliyorum." Sesi kısık ama gözleri o kadar soğuk bakmıyor. Belki de bu sadece umutlu bir düşüncedir.

"Seninle daha fazla zaman geçirmek istedim. Yapmamam gerektiği halde. Seni öpmek... beni korkuttu."

Gözlerini kırpıştırıyor, belli ki bunu beklemiyordu. Gözleri yumuşuyor. "Seni korkuttu mu?"

"Evet. Birçok nedenden dolayı... Bunlardan biri de Mustang'ler için çalışmayı düşünüyor olmam..."

Omuzları bu sözlerle biraz çöktü.

"Ve sen de bu... beklemediğim sürprizdin. Senin için hazır değildim."

O kadar kızgın görünmüyor ama incinmişliği hâlâ orada. "Bunu bana söyleyebilirdin."

"İstedim. Ama sonra arkadaşım bir trafik kazası geçirdi ve ben de ayrılmak zorunda kaldım. Aceleyle çıktım ve numaranı almamıştım..."

Bana bir bakış attı ve ben de iç çektim.

"Alabilirdim biliyorum ama... babamdan mı? Ve aradan zaman geçtikçe, işi kabul ettiğim gerçeğiyle birlikte, sürpriz!" Ellerimi kaldırıyorum ve dudakları gülümsememek için gösterdiği çabayla büzülüyor. "Ben sadece..."

Uzun bir süre bana bakıyor, aramızdaki gerilim yoğun. "Arkadaşın nasıl?"

"O iyi. Kötü bir beyin sarsıntısı geçirdi ve sık sık masöre gitmesi gerekiyor ama çok daha kötüsü de olabilirdi."

Başını sallıyor ve sonra ellerini mükemmel saçlarında gezdiriyor. Kışkırdığım bir şekilde tekrar yerine oturuyor. "Bana yalan söyledin Addy... Adeline. Koç Evans'ın kızı olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Yüzümü buruşturdum ve arabasına yaslandım. "Yalan söylemedim. Sadece... sana her şeyi anlatmadım."

"Aynı şey."

"Tam olarak değil."

Bana bir bakış daha atıyor ama yanımdaki arabasına yaslanıyor. "Bu yüzden mi adının Addy olduğunu söyledin? Öğreneceğimden mi korktun?"

"İkisini de kullanıyorum. Ama... belki." Omuz silkiyorum. "Bilmediğin zaman bana bakışını gerçekten sevdim."

Bana bakıyor ve kollarımın üzerinde bir ürperti dolaşıyor. Sonra başını sallıyor ve boğuk bir kahkaha atıyor.

"Koç Evans'ın kızı olduğuna inanamıyorum. O adama ve koçluğuna çok saygı duyuyorum ama... evet... beni pek umursamıyor."

Kaşlarımı çattım. "Nedenmiş o?"

Başını iki yana sallıyor. "Keşke bilseydim. Takıma katıldığımdan beri bu böyle."

Bu babamın yapacağı bir şey değil ama beni Penn konusunda uyarmıştı. Nedenini merak ediyorum. Penn bir oyuncu olabilir, ama bir oyuncu muhtemelen beni bu kadar hayal kırıklığına uğratmazdı. Değil mi?

"Şey... Antrenman tesisinde karşılaşmadan önce seninle konuşma fırsatı bulduğuma sevindim. Antrenmanlar Pazartesi günü başlıyor, değil mi?"

Uzun bir nefes verdi. "Evet. Öyle."

"Umarım bunu arkamızda bırakabiliriz," diyorum. "Sana kim olduğumu hemen söylemediğim için özür dilerim. Ayrıldığım ve veda etmediğim için özür dilerim..." Yüzüm buruşuyor. "Her şey için üzgünüm."

"Her şey için üzülme," diyor. Aracın üzerinden kalkıyor. "Bu öpücükten pişman olduğun anlamına gelir."

Ona asla pişman olamayacağımı söylemek istiyorum ama benden önce o konuşuyor ve muhtemelen en iyisi de bu.

"Sonra görüşürüz, *Adeline* Evans." Sesi mesafeli ve arabasının kapısına doğru ilerlemeden önce bana küçük bir selam veriyor.

Bir adım geri çekilip uzaklaşmasını izliyorum, bana bir kez daha baktığında elimi kaldırıp el sallıyorum.

Lanet olsun. Bunun zor olacağını düşünmüştüm. Artık onu gördüğüme göre, nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

İŞARETLER

PENN

Addy'den nasıl uzaklaştığımı bilmiyorum, çünkü onu bulduktan sonra yapmak istediğim son şey onu terk etmek, ama lanet olsun. Az önce ne oldu öyle? Özlemimi çektiğim kız Adeline Evans mı?

Nabzım çok hızlı atıyor. Beynim o anı tekrar edip duruyor - orada durmuş bana bakıyor, kim olduğunu öğreniyorum... ve başından beri kim olduğumu bildiğini fark ediyorum.

Biliyordu. Başından beri.

Oraya varana kadar Mustangs antrenman tesisine gittiğimi fark etmiyorum bile. Park edip keskin bir nefes verdikten sonra telefonumu çıkarıp

Grup sohbeti.

Acil Bekar Baba Oyuncuları toplantısı. Ne zaman yapabilirsen.

HENLEY

Uh... ne? Sen iyi misin? Hala piknikte misin? Seni arıyordum.

Hayır,
ayrıldım.

WESTON

Lanet olsun. Sam mi? O iyi mi?

RHODES

On dakika içinde orada ol.

BOWIE

Nereye?

Spor salonunda. Burası boş çünkü herkes piknikte.

HENLEY

Yola çıkıyorum.

Hepsi acele ediyor, şüphesiz bunun Sam'le ilgili olduğunu düşünüyorlar. Bunu askıda bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum ama bu da beni sıkıntıya sokan başka bir tür vahim durum.

Buraya gelmeleri sadece on beş dakika sürüyor, ki hepsi piknikte olduğu için bu etkileyici, Henley bile. Hepsi spor salonuna giriyor. Henley polo giymiş, Weston on beş yaşındaymış gibi ters bir şapka takıyor, Rhodes şüpheli görünüyor... sanki üzerlerine çılgınca bir şey bırakmamı bekliyormuş gibi -ki bu doğru- ve Bowie bana bir bakış fırlatıyor.

"Neler oluyor?" Weston buraya koşarak gelmiş gibi zor nefes alarak soruyor. "Sorun Sam mi?"

Yüzümü ovuşturuyorum. "Keşke Sam'le ilgili bir gelişme olsaydı. Ama bu Addy ile ilgili." Hâlâ nefeslerini tutarak bakıyorlar.

"Addy mi?" Henley tekrarlıyor.

"Kafayı taktığım kız... siz bugün onunla tanıştınız," diyorum, kelimeler ağzımdan çıkarken gerçeküstü geliyor. "Hepiniz. Piknikte."

Önce birbirlerine sonra da bana bakıyorlar, anlamıyorlar.

"Ne demek istiyorsun?" Rhodes soruyor.

Kendimi destekliyorum. "Addy, *Adeline Evans*."

Sessizlik.

Sonra-

"Kapa çeneni," diye bağırır Rhodes.

"Hayatta olmaz." Weston şapkasını dramatik bir şekilde yere fırlatıyor.

Henley sanki ona futbolu bırakıp keşif olacağımı söylemişim gibi bana bakıyor ki şimdi düşünüyorum da *Koç'un kızını öptüğüm* için bu iyi bir fikir olabilir. "Bekle, bekle. Koç Evans'ın kızı Adeline, Bahamalar'dan gelen kız mı?"

"Evet."

Rhodes alçak sesle ıslık çalar. "*Lanet olsun*. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Bowie burnunun kenarını çimdikler. "Boku yedin," der.

"Bunca zamandır onun ulaşılmaz gizemli bir kadın olduğunu düşünüyordun ama o Adeline mıymış? Onunla daha önce tanıştım. Onunla hiç tanışmadın mı?" Weston soruyor.

"Hayır," diyorum, bunu kaçırdığım için kendimi savunmaya geçmiş hissederek. "Bowie'nin düşününden önceki geceye kadar onu hiç görmedim bile. Olsaydı hatırlardım, inan bana."

"Bu bir işaret." Rhodes sırtıyor. "Birlikte olmanız gerekiyor." "Rhodes," diye inledim.

"Hayır, dinle. Bahamalar'da kazara birini öpüp sonra da onun hayatına kalıcı bir şekilde bağlandığını öğrenemezsin. Bu kaderdir."

"Kader mi?" Alay ediyorum. "Yoksa kozmik bir şaka mı? Evans kızından hoşlandığımı öğrenirse, bir sonraki takıma öyle hızlı gönderilirim ki gözümü bile kırpamam."

"Kahretsin. Evet, sana zaten çok sert davranıyor... Bu işe yaramaz," diyor Weston.

Göğsümde Addy'nin kim olduğunu öğrendiğimden beri var olan ağrıyı ovuşturarak irkiliyorum.

Henley koşu bandına yaslanıyor. "Ne yapacaksın?"

Başımı sallayarak nefes veriyorum. "Bilmiyorum. Duyurudan sonra beni takip etti. Açıklamaya çalıştı. Aramızdaki şeyden korkuyordu... çünkü başından beri kim olduğumu biliyordu." Başımı tekrar sallıyorum. "Üniversitedeki oda arkadaşı bir kaza geçirmiş ve bu yüzden ayrılmak zorunda kalmış."

Rhodes kollarını kavuşturarak, "Yani seni sebepsiz yere terk etmedi," diyor.

İçimi çektim. "Hayır."

Weston kollarını açıyor. "Kardeşim. Bu senin ikinci şansın. Sakın mahvetme. "H
ayı "Ne yapmam gerekiyor? Onu takip edemem," diye homurdanıyorum. "Duydun
r."

Koç bugün. *Siz bekâr oyuncular...* ve biliyorsunuz ki ben onun listesinde üst
sıralarda değilim."

"Bu fırsatı kaçıramazsın," diyor Rhodes. Henley
sırıtarak, "Katılıyorum," diyor.

"Babasına kendini kanıtla," diyor Bowie.

"Yıllardır bunu yapmaya çalışıyorum!" İstedğimden daha yüksek
sesle söyledim. "Ve mankafa olma," diyor Rhodes.

"Mankafalık yapmıyorum," diye mırıldanıyorum.

Rhodes beni işaret ederek, "Bu şekilde devam et," diye ekliyor. "Şu an
oyuncu tavırlarına geri dönmenin zamanı değil. Kulüplerden bıktığını kendin
söyledin. Bunu kanıtla."

Ona ters ters bakıyorum, hepsine ters ters bakıyorum. "Ona çıkma teklif
etmeme bile izin var mı?" diye sordum. "Elle'in amigo kızken Rhodes'la
çıkmasına izin verilmiyordu. Muhtemelen bizim de çıkmamız kurallara
aykırıdır."

"Ama onunla çıkmak *istiyorsun*?" Weston sırtarak sorar.

"Hiç mi dinlemiyorsun?" Kolumu uzatarak bağıriyorum.

Gülümsemesi daha da artıyor. "Seni böyle görmeyi sevdiğimi
söylemeliyim." "Oldukça harika," diyor Bowie kıkırdarak.

"Levi'yi doğurduktan ve Elle ile evlendikten sonra hayatımın en güzel
üçüncü günü." Rhodes sırtıyor.

Henley, "Ben de bunu Tru ve benim için söylediğini sanıyordum," diye
takılıyor.

"Evet, sanırım ben de Sadie'yle en iyi günlerden biriydim," diye ekliyor
Weston.

"Aynen." Bowie başını sallar.

Rhodes onları el sallıyor. "Odaklanın millet."

"O günün geleceğini biliyorduk, tatlı çocuk," diye ekliyor Henley
kendini beğenmiş bir şekilde. Gözlerimi deviriyorum. "Hepinizden
nefret ediyorum."

Rhodes, "Bizi seviyorsun ve biz de sana yardım edeceğiz," diyor.
"İhtiyacımız olduğunda Woo Projesi nerede?"

Başımı arkaya atıp tavana bakarak inliyorum. "Hayır. Woo Projesi'nin
zamanı değil. O yasak! Olmaz. Bu olamaz!"

"Dostum. Bu zaten oldu," diyor Weston. "Ağını attı ve sen sadece tuzağa
düşmedin... doğrudan içine daldın. Seni yakaladı - olta, misina ve platin."

Ailem dışında dünyada en sevdiğim insanlara kaşlarımı çatıyorum... Kahretsin, bu adamlar benim ailem. "Hayır, yapmadı," diye homurdanıyorum.

"Aynı fikirde değilim," diyor Weston.

"Bu gece dışarı çıkmaya ne dersin? Eğitim kampı başlamadan önceki son hafta sonumuz. Çok geç saatlere kadar değil, sadece kızlarla küçük bir gezinti. Bu konuda yardımcı olabilirler," diyor Rhodes ve ben başımı *hayır* anlamında sallayınca *evet* anlamında başını sallıyor.

"Onların bu işe karışmasını istemiyorum. Ben kendi yolumda ilerliyorum," diyorum saçımı çekiştirerek. "Öyle," diye ısrar ediyorum, sesimi daha kararlı çıkarmaya çalışarak. Bir süre sonra da ekliyorum: "Belki de dışarı çıkmak iyi bir fikirdir. Aksi takdirde düşüncelerim beni delirtecek."

Rhodes, "Şu anda Elle'e mesaj atıyorum," diyor. "Bakalım ekibi toplayabilecek mi? Sanırım piknikten sonra Twinkle Tales'e gideceklerdi, belki birkaç saat içinde bizimle buluşabilirler. Denver'daki Whitman's'a yemeğe gitmeye ne dersiniz?"

Herkes başını sallar. Orayı hepimiz çok severiz.

"Tamam, hadi yapalım. Yedide Whitman'da buluşalım mı?" Henley saatini kontrol ederek soruyor.

Duvardan kalkıyorum. "Kulağa hoş geliyor. Gidip duş almam ve üstümü değiştirmem gerek." "Aynen," diyor Weston.

Eve dönerken annem arıyor. "Selam anne," diyorum.

"Selam," sesi cipi dolduruyor. "Sam'le ilgili bir gelişme var mı diye sormak için aradım."

"Henüz değil. Bu Salı sosyal hizmet görevlisiyle tekrar görüşmem gerekiyor."

"Bir plan yaptılar mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama sanırım bu hafta onu yeterince rahatsız ettim, geri adım atmayacağını biliyor."

"Güzel. Sakın vazgeçme," diyor.

"Vazgeçmeyeceğim."

"Ve onlara ailenin yardım etmek için daha yakına taşınmaktan mutluluk duyacağını söyle."

Gözlerim büyüdü. "Cidden Silver Hills'e mi taşınacaksın?" Ailem Arizona'da yaşıyor ve buraya taşınmaktan hiç bahsetmediler.

"Aslında büyükanne ve büyükbabanı bırakmak istemiyoruz ama bir süreliğine gelebiliriz. Futbol sezonu boyunca Sam'e yardım etmek için kalabiliriz."

Duygusal hissederek iç çektim. "Bu... sen en iyisisin, anne. Teşekkür ederim. Burada olmanızı çok isterdim ama sizi evinizden almak istemiyorum ve babamla ninemin size ihtiyacı var."

Homurdanıyor. "Bugünlerde onları pek göremiyoruz! Sürekli pickleball oynuyorlar. Nana geçen hafta sonu yaptıkları küçük yarışmada ikinci oldu."

Kıkırdıyorum. "Yürü be Nana."

Annem gülüyor. "Bugünlerde benden daha fazla enerjileri var. Ve sizinle daha fazla zaman geçirmeyi çok isterim tatlım. Seni özledim."

"Ben de seni özlüyorum," diyorum ve içimi yıllardır hiç olmadığı kadar büyük bir özlem dalgası kaplıyor.

Annemle babamı her zaman özlüyorum, ama birbirimizi sık sık görüyoruz ve bununla başa çıkmayı öğrendim, ama böyle haftalarda onlarla takılmak için her şeyimi verirdim.

"Biliyor musunuz? Evet. Lütfen gel," diyorum. "Gerçekten yardımcı olur." "Bunun üzerinde hemen çalışmaya başlayacağız, tatlım."

ALTINCI BÖLÜM

EVDE OLMAK GÜZEL

ADELINE

Twinkle Tales, hayatım farklı bir şekilde ilerleseydi sahip olmayı hayal edeceğim türden bir kitapçı. Seçimlerimden memnunum, ama bu... büyülü. Rahat ve büyüleyici, kitapların, kahvenin ve mumların o rahatlatıcı kokusuyla. Çocukken buraya sık sık gelirdim, hatta okul tatillerinde bile uğradım ama Calista dükkânı teyzesinden devraldığından beri hiç uğramadım. Önceden de severdim ama şimdi daha da iyi.

Kocaman turuncu bir tekir miyavlıyor ve kuyruğunu bacağıma sürüyor, ben de eğilip bu güzelliği okşuyorum. "Merhaba. Çok güzelsin," diye fısıldıyorum.

Elle, Tru, Poppy ve Sadie'yi bir aşk romanı sergisinin yanında görüyorum, hepsi de kakhahanın ortasında. Mustang'lerin en iyi oyuncularından bazılarının eşleri. Elle ile daha önce tanışmıştım ama beni hatırlayacağından emin değilim. Ondan ve Calista'dan daha gencim ama lise maçlarına gittiğimizde Elle'in ne kadar iyi dans ettiğini hatırlıyorum. Ben oraya gittiğimde mezun olmuştu ama amigo takımında ondan bahsederlerdi çünkü Stanford'da amigo kız olmaya devam etmişti ki bu bizim küçük kasabamızda büyük bir olaydı. Calista'yı daha iyi tanıyordum çünkü Twinkle Tales'e teyzesinin sahibi olduğu zamanlarda da gelmeyi severdim ve Calista sık sık burada tezgahın arkasında çalışır ya da rafları doldururdu. Grubun geri kalanına gelince, onları ailemden duymuştum. Annem aile etkinliklerinde onları tanımaktan keyif alıyordu ve ben de daha önce piknikte onlarla kısa bir süre tanışmıştım. Endişe dolu günümün en parlak noktası onlardı.

"Adeline!" Elle bana el sallayarak seslendi. "Seni gördüğüme sevindim. Herhalde çok gürültü yapıyoruz." Gülüyor.

"Eğleniyorsunuz gibi görünüyor." Sırtarak onların küçük çemberine giriyorum. "Dışarıdan güldüğünüzü duydum."

Bunun üzerine daha da çok gülüyorlar ve omuzlarım bir derece daha gevşiyor.

"Suçluyum," diyor Elle özür dilemeden.

"Bu kızlar nasıl iyi vakit geçireceklerini biliyorlar," diyor Calista. "Hey, Adeline! Seni görmeyeli uzun zaman oldu. Harika görünüyorsun. Görünüşe göre Hank'le de tanışmışsın."

"Biliyorum. Uzun zaman oldu. Twinkle Tales harika görünüyor." Calista'nın işaret ettiği yere bakıyorum ve kedi Hank ayaklarımın dibinde oturuyor.

"Ben de adının ne olduğunu merak ediyordum. Hank, bayıldım," diyorum, eğilip onu tekrar sevmek için. "Evet, tanıştık. Muhteşem biri."

"Duyduğuma göre takımın yeni diyetisyeniymişsin?" Calista soruyor.

"Evet, yeni RD benim. Sonunda Kaliforniya'dan döndüm ve işe koyulmaya hazırım." Ona gülümsüyorum ve sonra bebeklerden birinden gelen küçük bir gıcırtyla dikkatim dağılıyor.

Hem Poppy hem de Tru bebeklerini göğüslerinde küçük askılarla taşıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en şık anneler gibi görünüyorlar.

"Gelmiş geçmiş en şirin bebekler," diyorum ikisine de.

"Teşekkür ederim. Jonas piknikte uykusunu kaçırdığı için çok yorgun. Sakinleşmek için her şeyle çok ilgilendi," diyor Poppy, onu daha iyi görebilmem için kayarak.

"Oh," diye mırıldandım, daha iyi bakabildiğimde. "Şu anda tam bir bebek kıskançlığı."

Küçük bebeğine baktığımda Tru gülümsüyor. "Bu Avery ve oldukça rüya gibi... ta ki acıkana kadar ve sonra yüzü pembenin en parlak tonuna dönene kadar. O bile çok sevimli" diyor ve hepimiz gülüyoruz.

"Bebek ihtiyacımızı onlar aracılığıyla gideriyoruz," diyor Sadie.

"Sende henüz bebek kıskançlığı yok mu?" Tru kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Tamam, evet. Bebek kıskançlığım var. Caleb küçük bir erkek ya da kız kardeşe bayılırdı... Belki de yakında denemeye başlamaya hazırım," diye itiraf ediyor.

"Ahh, şimdiye kadarki en iyi haber!" Tru böyle diyor ve sonra Elle'e bakıyor.

"Bana bakma," diyor Elle gülerek. "Burada olmana çok sevindim Adeline. *Kurtar beni*." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben gözlerindeki muzip ışıltıya gülüyorum.

"Senden bebek muhabbeti almaktan her zaman mutluluk duyarım," diyorum ve kolumu sıkıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor dramatik bir şekilde.

Sadie beni bir kez daha süzerek, "İnisiye edilmen gerekiyor," diyor. "Bundan kastım, Elle'in kitabının filme çekilmesi konusunda aklımızı kaçırdığımızı duymam. Affedersiniz... *Zoey'nin* kitabı." Gözlerini bana dikti. "Zoey Archer'ın kitaplarını okumuş olma ihtimaliniz var mı? Büyük bir yazarın huzurunda olduğunuzu biliyor muydunuz?" Kolunu bir yarışma programı sunucusuymuş gibi Elle'e doğru uzattı ve Elle inleyerek özür dilercesine bana baktı.

"Onları görmezden gel. Dışarı pek çıkmıyorlar," diyor Elle ve onlar da buna gülüyorlar, bir yandan da gücenmiş gibi yapıyorlar.

"Aynı fikirde değilim," diyor Tru. "Bugün süt ineği olmakla ilgili olmayan iki ekstra şey yaptım. Bunlardan biri de burada olmak." Homurdanıyor. "Bence bu çok meşgul bir kadın olduğunu gösterir."

"Tamamen şaka yapıyorum," diyor Elle bana bakarak. "Bu kadınlar harika olanlar."

"Aww," diyor Tru, başını Elle'nin omzuna yaslayarak.

"Kitaplarınızı okudum," diyorum Elle'e. "İkisine de bayıldım!" "Çok teşekkürler!" diyor.

"Kitabının film yapıldığını biliyor muydun?" Poppy soruyor. "Bize tüm detayları anlatmasını sağlamaya çalışıyoruz."

Merakla eğildim. "Film mi? Bu çok büyük bir şey!"

"Ve en iyi arkadaşlarına hiçbir şey söylemeyecek!" Tru kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor, ama bir saniye sonra gülümsüyor.

Elle inliyor. "Yemin ederim, bilmiyorum! Bana neredeyse hiçbir şey söylemiyorlar."

Calista sırtarak, "Ben öyle duymadım," diye ekliyor. "Söylentilere göre çoktan bir yönetmen bulmuşlar ve oyuncu dedikoduları da *çok lezzetli*."

Elle başını sallar. "İnternette gördüğün her şeye inanamazsın. Ben biraz biliyorum... ve internette olanlar çoğunlukla dedikodu. Şimdilik her şeyi gizli tutuyorlar."

"Sırlar bazen sızmaz mı?" Sadie umutla soruyor.

Elle sırtıyor. "Şimdiye kadar doğru bilgiye sahip kimseyi görmedim."

Tru'nun nefesi kesilir. "Yani bir şeyler biliyorsun."

"Söz veriyorum, sağlam bir şey öğrendiğimde ilk öğrenen sen olacaksın," diye söz veriyor Elle. "Tabii Rhodes'tan sonra... çünkü o gezegendeki en meraklı insan."

Sohbet hareketleniyor, kitaptan filme uyarlamalar, favori oyuncularımız ve Elle'in karakterlerinden hangisinin ekranda en iyi şekilde yansıtılacağı arasında gidip geliyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni akşam yemeğine davet ediyorlar.

"Araba kullanmana bile gerek yok," diyor Poppy. "Sadece bizimle gel. Hepimizi ve araba koltuklarını taşımak için iki araç alıyoruz."

"Sen de varsın, değil mi Calista?" Elle soruyor.

Calista başını sallar. "Henüz emin değilim. Kapatacağım ve Javi'nin bunu başarıp başaramayacağına bakacağım."

Normalde yeni insanların yanında tereddüt ederdim ama onlardaki bir şey evet dememi sağlıyor. Ben de kabul ettim. Ve birkaç dakika içinde Elle'in cipine dolmuş, bu kadınların gülüşlerini ve sanki beni ezelden beri tanıyorlarmış gibi konuşmalarını dinliyordum.

Restorana vardığımızda, daha da iyi bir ruh halindeydim. Özellikle de Camden Whitman'ı gördüğümde. Daha o beni fark etmeden ona doğru koşuyorum. "Cam!"

Kafasını kaldırdı ve yüzüne yavaş bir sırıtış yayıldı. "Adeline?"

Kollarını açıyor ve ben de kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum.

"Arkadaşlarımla geldim ve restoranınıza geldiğimizi fark etmedim bile! Geri taşındığımdan beri seni görmek için can atıyordum."

"Buraya son gelişinden bu yana daha iyi görünüyor, değil mi?" Gururla etrafına bakınıyor.

"Muhteşem, Camden. Gerçekten çok güzel."

"Goldie birbirimizi onsuz göreceğimiz için çok kıskanacak," diyor gülerek.

"Kötü şans. Kardeşine ikimizi de bir an önce görmeye gelmesi gerektiğini söyle."

Başını iki yana sallıyor. "Muhtemelen benden önce onunla konuşacaksın, ama deneyeceğim."

Gülüyorum. "Muhtemelen haklısın. Araba kazasından beri seyahat etmek konusunda gergin görünüyor ama şu anda çok daha iyi, değil mi?"

"Evet. Herkes bana onun iyi olduğuna dair güvence verdi. Olay ilk olduğunda ben de sizin gibi kendi gözlerimle görmek zorunda kaldım ama o zamandan beri burası beynimdeki tüm hücreleri ele geçirdi. Onu kontrol etmek için arıyorum ama sonra herkesten bana doğruyu söyleyip söylemediğini söylemelerini istiyorum."

İç çekiyorum. En iyi arkadaşım herkesin onun için telaşlanmasından hoşlanmıyor. "Ben de aynı şeyi yapıyorum, Goldie'den her zamanki gibi haber alamadığımda babanı arıyorum. Goldie'yi çıldırtıyor."

Homurdanıyor. "Bununla başa çıkabilir. Hepimiz onu seviyoruz. Bunda ne suç var?"

"Kesinlikle."

"Seni görmek çok güzel. Mutfığa dönsem iyi olacak. Akşam yemeğine kalacak mısın?"

"Evet, yeni arkadaşlarla. Gitmeden önce gelip seni bulacağım." "Gelsen iyi olur. Ve yemeğin benden."

"Kesinlikle olmaz," diye itiraz ediyorum ama mutfığa doğru gitmeden önce göz kırpıyor.

Hâlâ gülümseyerek masadaki kızlara katılmak için dönüyorum ama midem bulanıyor. Çünkü orada, yeni arkadaşlarım ve onların partnerleriyle çevrili bir şekilde oturmak... *Penn.*

Lanet olsun.

Burada olacağından haberim
yoktu! Ve yüzündeki ifadeye
bakılırsa? Beni gördüğüne
sevinmedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

SARILMANIN KATMANLARI

PENN

Restorana vardığımızda rahatlamaya başlıyorum, kızları göreceğim için heyecanlıyım. Bugün piknikte onlarla yeterince zaman geçiremedim, çünkü Adeline Evans'ı gördüğümde hemen oradan kaçtım. Onlar benim de en iyi arkadaşlarım oldular ve arkadaşlarımla dışarıda bir geceye ihtiyacım var. Buraya gelirken Sam'i arayıp bizimle yemeğe gelip gelemeyeceğini sordum ama bitirmesi gereken ödevleri varmış, o yüzden bu hafta sonu onu göremeyeceğim gibi görünüyor. Benimle birlikte pek çok aile etkinliğine katıldı ve bugün orada olmasını özledim. Birlikte olduğu aile onu bir öncekinden daha fazla görmeme izin vermiyor ve bu sadece

Salı günü sosyal hizmet görevlisiyle yapacağım toplantı için endişelenmemin bir başka nedeni de bu.

İçeri girdiğimizde restoranın şefi ve sahibi Camden Whitman bizi karşılamak için dışarı çıkıyor. Birinci sınıf bir adam ve yaptığı her şeyi seviyoruz, bu yüzden yakın zamanda burayı öğrendiğimizden beri geri gelmek için bahaneler arıyoruz.

"Sizi tekrar görmek harika," diyor masanın başında durarak.

"Sizi görmek de harika," diyor Henley. "Bu kadar kısa sürede bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Her zaman elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım," diyor masadakilere gülümseyerek. "Umarım burada çok sıkışık değilsinizdir. Gördüğüm kadarıyla daha fazlasını bekliyorsunuz. Apatiflere başlayalım mı?"

"Eşlerimiz birazdan burada olur," diyor Weston. "Ve ben açlıktan ölüyorum. Mezelerin her birinden birer tane alalım mı?"

"Evet, somon tartardan iki tane," diyor Rhodes.

"*Evet*," diye araya giriyorum. "O şeyin içine ne koyduğunuzu bilmiyorum ama harika."

"Minnettarım dostum," diyor Camden. Servis görevlisi siparişimizi almak üzere masaya doğru yürürken başını kaldırıp bakıyor. Ona başını sallıyor ve bize bir kez daha bakıyor. "Ben Josie'ye bırakıyorum. O en iyisidir."

"Hepimiz için aynı şeyi söylüyor," diye takılıyor Josie.

"Doğru, öyle," diyor gülerek. "Ama aynı zamanda doğru." Yüzünü eğiyor ve ona şakacı bir bakış atıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Favori oyuncularımı mutlu etmek istiyorum."

Ne kadar havalı bir adam. Delicesine stresli olması gereken bir işi zahmetsizmiş gibi gösteriyor. Josie içki siparişlerimizi alırken o sandalyenin arkasına vurup uzaklaşıyor.

"Üzgünüm Josie, bu gece sıkıcıyız. Antrenmanlar Pazartesi günü başlıyor, bu yüzden bir süre alkol olmayacak."

"Sorun değil. Limonlu Pellegrino?" diye soruyor.

Rhodes, "Bu harika olur," diyor ve geri kalanımız da katılıyor.

Ve sonra, Addy restorana giriyor. Tüm vücudum kilitlendi. Heyecanlanmalı mıyım yoksa dehşete mi kapılmalıyım bilemiyorum. Muhtemelen ikisi de.

Kader bu noktada benimle dalga geçiyor.

Kendime sakın olmamı, her şeyi olurla bırakmamı söylüyorum. Ama sonra onu izliyorum.

Camden Whitman'ı görünce gözleri parlıyor.

Ve sonra ona sarılıyor.

Sadece dostça, *"hey-good-to-see-ya"* sarılması değil. Hayır, bu uzun süren, *kollarını boynuna doladığı* bir sarılma. *Gülümseyen, gözleri parlayan* bir sarılma. Ve konuşmaya başladıklarında, bana karşı kullandığı o lanet flörtöz gülümsemeyi kullanıyor.

Bu sadece onun yaptığı bir şey mi? Her erkeği evreninin merkezi gibi mi hissettiriyor?

Ben masada uyuşmuş bir külçe gibi otururken onun rahat rahat gülmesini izlerken çenem sıkılıyor.

"Neyin var senin?" Rhodes bana tuhaf bir bakış atarak soruyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı isteksizce Addy'den uzaklaştırarak.

Weston eğiliyor. "Bu hayatımda duyduğum en *"hiçbir şey" olmayan* ses tonu."

Suyumu elime alıyorum ve uzun, gereksiz bir yudum alıyorum. "Sadece onu burada görmeyi beklemiyordum."

Bowie bir kaşını kaldırıyor. "Kim?" Sonra Poppy'yi görünce yüzü aydınlanıyor. "Hey!"

Etrafta kucaklaşmalar oluyor ve kızlar tanışmaya başlıyorlar - ta ki arkadaşlarını özlediklerini fark edene kadar.

"Nereye gitti?" Elle etrafına bakınarak soruyor. Tru onun bakışlarını takip ediyor. "Tam arkamızdaydı..."

Sadie arkasına yaslanır. "Oh, o orada. Camden Whitman'la birlikte." Henley homurdanıyor. "Bize olan ilgisini çabuk kaybetti."

"Onu suçlayamam." Rhodes gülüyor. "Camden yakışıklı bir adam."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "O *kadar da* yakışıklı değil."

Şimdi düşündüm de, o kadar da iyi biri değil.

"Ona baktın mı?" Rhodes diyor ki. "Adam benden daha güzel." "Mümkün değil," diyor Elle, yanağından öperek.

"Elle aşkım, bir erkeği nasıl iyi hissettireceğini biliyorsun," diyor, dudaklarını yakalıyor ve onu derin derin öpüyor.

İnledim.

Weston, Addy ve Camden'a doğru bakarak, "Şimdi sorunu anlıyorum," diyor.

"Mm-hmm," diyor Bowie.

"Şimdi beni meraklandırđın." Henley Camden'a bakmak için boynunu büküyor ve Addy'nin onunla konuştuğunu görünce gözleri açılıyor. "Şuna bakın. Bu Adeline Evans."

"İyi misin Penn?" Rhodes nihayet nefes almak için ayağa kalktığında soruyor. "İyiyim," diye homurdanıyorum.

Ve sanki bugün yeterince kötü geçmemiş gibi, Addy masamıza doğru ilerliyor ve karşımdaki boş koltuğa kayıyor, hâlâ gecemi tamamen mahvetmemiş gibi gülümsüyor.

"Özür dilerim," diyor kucağındaki peçeteyi düzeltirken. "Camden'ı görmeyeli uzun zaman oldu."

Alçak sesle, etkilenmemiş bir mırıltı çıkarıyorum. "Belli ki."

Kızlar çeşitli seviyelerde asık suratlarla bana dönüyorlar. Bir ruloyu ayırmaya başladım.

Addy başını kaldırıp bana tedirgin edici bir gülümsemeyle bakıyor ve sonra masanın etrafına bakınıyor. "Hepinizi bir günde iki kez görmek güzel bir sürpriz. Umarım yemeğinizi böldüğüm için kızmazsınız."

Henley boğazını temizler. "Bize katılabildiğiniz için çok mutluyuz. Senin de Addy adını kullandığını duydum. Doğru mu bu?"

Weston boğuk boğuk gülüyor.

Bana bakıyor ve yanakları kıpkırmızı oluyor. "Penn sana tanıştığımızı söylemiş olmalı." Dudağının içini ısıyor ve keşke ben de bunu yapabilsem diyorum.

Kızlar hemen canlandı.

"Bekle, Penn'i tanıyor musun?" Tru soruyor.

"Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Sadie soruyor.

Addy ve ben bakışıyoruz ve Addy'nin önce katlanmasından küçük bir zevk alıyorum. Gözlerini kırıştırıyor ve başını eğiyor, dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor, sanki cevap vermem için bana meydan okuyor.

Elimi yüzümden gezdirerek iç geçiriyorum. "Bu... uzun bir hikâye."

Elle eğildi, neredeyse meraktan titriyordu. "Uzun hikâyelere bayılırız."

Rhodes kahkahasını bastırarak başını sallıyor. "Bu iyi olacak."

Ona ters ters bakıyorum ama şimdiden ne olduğunu görebiliyorum - çöpçatanlık, entrikalar. Bu kadınlar her şeye burnunu sokmaya bayılır ve ben de çoğu zaman onları bu yüzden severim, özellikle de *benim* işim olmadığı zaman. Şimdiden bu işe çok fazla yatırım yapmış görünüyorlar ve adamlar benim mutsuzluğumdan çok fazla zevk alıyorlar.

Peki ya Addy? Ben bu yemekten nasıl sağ çıkacağımı düşünürken o orada oturmuş, güzel ve kendinden memnun görünüyor.

Ve tamam, itiraf ediyorum: Hâlâ Camden'ı düşünüyorum.

"Ee, Camden'la çıkıyor musun?" Tamamen umursamaz bir havayla sordum. Çünkü içim 360 derece dönse de dışa karşı nasıl sakın kalacağımı biliyorum.

En iyileriyle bile Jason Bourne olabilirim.

Çenesi geriliyor ve gözleri benimkilere dikiliyor. "Hayır. Ben onun kız kardeşi Goldie'nin en iyi arkadaşıyım."

"Ah! En iyi arkadaşın kardeşi! Bu kinayeye bayılıyorum!" Elle mutlu bir şekilde söylüyor. Ona ters ters bakıyorum. "Bu Camden'la ilgili değil," diye çıkışıyorum.

"Ama *az önce* ona Camden'la çıkıp çıkmadığını sordun," diyor Elle, kafası karışmış bir şekilde. "O da çıkmadığını söyledi," diyorum Addy'ye dönüp bakarak.

"Bu küstah tavrını başka yerde takınsan iyi edersin, tatlı çocuk," diye mırıldanıyor Rhodes nefesinin altından.

Elle'e özür dileyen bir bakış atıyorum ve o da gülümsüyor ama kafası karışmış görünüyor.

Lanet olsun. Belki de dışa dönük sakın havayı pek iyi yansıtamıyorum.

"*Keşke* onunla çıksaydım diyor musun?" Lanet olsun, ses tonumdaki hırıltı normal bir günde Bowie'nin sesine benziyor.

Addy daha dik oturuyor ve yanakları yeniden alevleniyor. Gözleri yine kısılıyor ve sikim hazır ola geçiyor. *Evet, hanımefendi, siz nasıl isterseniz, hanımefendi.* Bunu *o* söylüyor, ben değil, çünkü bu durumun kontrolü *bende, ne onda ne de* sikimde.

Ve daha önce *ne de* kelimesini *ne* aklımdan geçirdiğimi *ne de* söylediğimi sanmıyorum, ama şu anda çok uygun geliyor.

"Bunu hiç düşünmemiştim, *Penn.*" *Penn'i* söyleme şekli küfür gibi geliyor.

Şu anda bana *kızgın* mı? *Hiç sanmıyorum.* "Ama belki de yapmalıyım. Camden harika," diye ekliyor.

Masaya vuruyorum. "Belki de yapmalısın. Umarım senin bir anda ortadan kaybolman onun için sorun olmaz."

Elindeki peçeteyi masaya fırlatıyor ve eğiliyor. "Olur, çünkü o bir açıklama yapıldığında dinleyen ve anlayan bir *yetişkin.*" Dönüp masanın geri kalanına bakıyor ve hepsi şok içinde bize bakıyor. Ayağa kalktı. "Bu akşamı kısa kestğim için üzgünüm. Çok teşekkür ederim."

Davet için. Belki bir ara tekrar deneriz kızlar. Pazartesi günü görüşürüz çocuklar."

"Ama," Sadie ayağa kalktı, "sen de bizimle geldin. Hadi, kal." Bana ters ters bakıyor. "Uslu duracağız, söz veriyorum."

"Taşınmaktan yorgun düştüm. Tekrar yaparız. Geri dönmek için bir Uber çağıracağım, merak etme." Sadie'ye ve diğer kızlara sarılıp uzaklaşıyor.

Bütün gözler bana çevrildi.

"Bu da neydi böyle?" Elle dişlerinin arasından söylüyor.

"*Penn Hudson!*" Tru söylüyor ve ben irkiliyorum.

Tru'nun yanlış tarafında hiç bulunmadım. Aslında hiçbirinin yanlış tarafında olmamıştım ama şimdi bana bir kedi yavrusunu ezmişim gibi bakıyorlar. Sadie, "Gidip bunu hemen düzeltin," diyor. "O çok sevimli ve o Koç Evans'ın kızı. Ona karşı tam bir pislik gibiydin."

"Bahamalar'da tanıştığım kız o," diyorum.

Kızlar bu küçük bilgi üzerine çılgına dönerken Rhodes başını sallıyor. "Size söyleme fırsatım olmadı," diyor Elle'ye. "Bunu daha yeni öğrendik ve onu yemeğe getireceğini bilmiyorduk."

"Ooo," diye yüzünü buruşturdu Elle. "Kusura bakma dostum." Bana özür dileyen bir bakış attı. "Ama... bence yine de gidip özür dilemelisin."

"O da neydi öyle?" Saçımı çekiştirerek soruyorum. "Bana ne oldu bilmiyorum. Duramadım."

Henley, "*Bu kıskançlıktı*, dostum," diyor ve sonra hepsi birden gülüyor. Hay sikeyim.

Hayatımda hiç kıskanç bir insan olmadım ve bundan nefret ediyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

PLAN

ADELINE

İçeri girip nabzımı nasıl hızlandıracağını bilen o ateşli adamı gördüğüm anda hemen geri dönmeli, davet için kızlara teşekkür etmeli ve mide virüsü numarası yapmalıydım. Ama hayır. Bunun yerine, Penn bana öfkeli bakışlar fırlatırken ve bana tavır yaparken burada oturdum.

Hayır, buna katlanamam.

Dışarı çıktım, telefonumu bulmak için çantamı karıştırırken sessiz kaldırıma adım attım. Sadece bir araç çağırıp eve gitmem ve bu gece hiç yaşanmamış gibi davranmam gerekiyor.

Ama hayat bu kadar kolay olamaz. Kapı arkamdan açıldı.

"Addy."

Kısa bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum. *Yürümeye devam ediyorum. Belki bu sefer ortadan kaybolan o olur.*

"Addy," diyor Penn tekrar, bana yetişirken ayak sesleri ağırlaşıyor. Lanet olsun.

Kollarımı kavuşturup dönüyorum. "Ne?"

Yarım saniye tereddüt ediyor, sanki gerçekten arkamı dönmemi beklemiyormuş gibi. "Ben-uh-" Kabaca nefes veriyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Özür dilerim, tamam mı?"

Gözlerimi kısıyorum. "Tam olarak ne için üzgünsün?" Çenesi titriyor. "Pisliğin teki olduğum için."

Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Tamamen saçma bir pislik" diye ekliyor.

Çeneme dokunuyorum. "Bilemiyorum. Jerk biraz yumuşak gibi. Belki de *göt herif?*"

Dudakları seğiriyor ama karşı koyuyor. "Peki. Pislik gibi davrandığım için özür dilerim." "Güzel. Çünkü sen bir pisliktin."

"Doğru." Bu konuda olgun davranmaya kararlıymış gibi başını sallıyor.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Harika. Bunu anladığımıza göre, ben gidiyorum."

Telefonuma bakmak için geri döndüm.

"Dur bir dakika. Sen de bir çeşit pisliktin." Yavaşça geri dönmeden önce donup kaldım. "*Affedersiniz?*"

Penn kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve şu anda o kadar seksi görünüyor ki bu hiç adil değil. "Beni duydun."

Ne kadar seksi olduğu umurumda değil, bu tavır bende işe yaramıyor. Alay ediyorum. "Nasıl anladın?"

Gözleri parlıyor. "Ah, bilmiyorum. Ortaya çıktın, şefe sanki aya asılmış gibi sarıldın, sonra da masamıza *vals* yaparak geldin, *vay canına, bu ne sürpriz!* Sanki ben yokmuşum gibi davranmakta bir sakınca görmüyormuşsun gibi."

Ona bakakaldım. "Camden'a sarıldığım için cidden kızdın mı?"

"Kızmak mı?" Homurdanıyor. "Hayır. Sadece bir tipin olduğunun çok farkındayım." Göz kırpiyorum. "Bir tip."

"Evet." Başını eğip parmaklarını sayıyor. "Uzun boylu, yakışıklı, mega başarılı."

"Aman Tanrım," diye inliyorum. "Sen çok fazlasın. Şu aptal, kıskanç halinden kurtul ve içeri dön."

Bir an için afallamış görünüyor. "Kıskanmadım." Bunu söylerken yanakları pembeleşiyor ve ben sırtıyorum.

O ayaklarının üzerinde kayana kadar birbirimize bakıyoruz. Elini saçlarında gezdiriyor ve yenilmiş gibi nefes veriyor.

"Tamam, tamamen kıskandım," diyor sessizce.

Bunun üzerine kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama bir saniye sonra "Ama kendimi aşacağım. Bu kadar kaba davrandığım için gerçekten özür dilerim. Ben... Ben alışkın değilim... Bahamalar'daki çılgınlıktı, değil mi? Aramızdaki anlık bağlantı. En azından benim için. Ama asla yürütemeyeceğimizi biliyorum. Hay sikeyim. Ben erkek arkadaş tipi bile değilim, ne diyorum ben?" Başını sallıyor ve gözleri benimkilerden uzaklaştığında kaybımı hissediyorum. "İş yüzünden sürekli birbirimizin etrafında olacağımız için rahat olmamızı istiyorum."

"Doğru. Evet. Ben de istiyorum." Daha fazlasını isteyebileceğini düşündüğüm için utanıyorum.

Bunun çok karmaşık olduğunu biliyordun, diyorum kendi kendime. Ama kalbim henüz mantığımı tam olarak yakalayamadı.

"Benim için de çılgıncaydı Penn. Sadece sen değildin."

Gözleri tekrar bana kayıyor, dolgun dudakları hafifçe aralanıyor. Öne doğru küçük bir adım atıyor ve bir an için aradaki mesafeyi kapatabileceğini düşünüyorum.

Ama sonra ellerini ceplerine sokuyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Zaten arkadaştan öte bir şey olmamızın imkânı yok."

"Baban yüzünden." diye ekliyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Babam kiminle çıkacağıma karışamaz... Yirmi altı yaşındayım ve yıllardır evden uzakta yaşıyorum." İçimden gülüyorum. "Söz hakkı olduğunu *düşünüyor* olabilir ama hayır, öyle bir şey yok."

Penn yüzünü buruşturuyor. "Benimle birlikte olduğunu bilse söyleyecek çok şeyi olurdu, inan bana. Arkadaş olmamızı onaylayacağını bile sanmıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Benim sadece parti yapmak için var olduğumu düşünüyor gibi. Sahaya her çıktığımda ve kıcımlı yırtarak oynadığımda onu şok ettiğimden eminim."

"Sicilin her şeyi anlatıyor."

Babamın hak etmediği sürece kimseye kötü davranmayacağını iddia etmek istiyorum ama babamın Penn hakkında bana söyledikleri pek de olumlu değildi. Derdinin ne olduğunu merak ediyorum.

Penn omuz silkiyor ve yüzünde gördüğüm incinmişlik beni şaşırtıyor. Fırsat bulduğumda bunu kesinlikle babama soracağım.

Restoranın kapısından Rhodes'un sesi geliyor. "Hey, aşk çocuğu, umarım bir anı bölmüyoruzdur. Aperatifler çıktı."

Kafamı Rhodes'a doğru çeviriyorum, tam bir bok karıştırıcı gibi sırtıyor. Arkasında, Weston ve Henley aynı derecede eğlenmiş bir halde kapı aralığında duruyorlar.

"Ohh," diye mırıldanıyor Henley. "Sanırım bir anı böldük."

Penn inliyor. "Yapamaz mısınız?"

Weston, "Sadece arkadaşımızın davranışı için özür dilemek istedim... eğer kendisi zaten özür dilemediyse," diyor.

"Sanırım iyi niyetle başladı, ama sonra neredeyse her şeyi mahvediyordu." Son birkaç kelimeyi söylediğimde çocuklar gülüyor.

"İyi niyetli," diyor Henley. "O

burada," diyor Penn.

"Mm-hmm, peki senin için nasıl gidiyor?" Rhodes kolunu Penn'in omzuna atıyor. "Şimdi beni nasıl buluyorsun?" diye şarkı söylüyor.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Rhodes aramızda eliyle işaret ediyor. "Biz sadece burada neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Düşman mı? Sevgililer mi? Uzun süredir kayıp ruh eşleri mi? Elle bu mecazlara ne derdi?"

Neredeyse homurdanacaktım.

Weston sırtıyor. "Şu anda, aslında hiç çıkmamış eski sevgililer diyebilirim." Ben de buna gülüyorum. "Siz çok fazlasınız."

Penn başını arkaya atıp inliyor. "Sizin şu anda kızdırmanız gereken eşleriniz yok mu?"

Henley bana gülümsüyor. "Üzgünüm, Adeline. Bu adam yıllardır bize cehennemi yaşıyor, biz de sadece biraz eğleniyoruz." Penn'in sırtına vuruyor. "Umarım bizi çok ciddiye almazsın. Seni korkutmak istemiyoruz. Penn iyi bir adam... önceki davranışlarına rağmen."

"Bu doğru," diyor Rhodes. "En iyi adam." Penn gözlerini devirir.

"Kesinlikle," der Weston. "Bowie de burada olsaydı aynı fikirde olurdu... ama bebeği var."

Kıkırdamalarımı dizginlemeye çalışırken ağzımı kapatıyorum. Bu adamları daha yakından tanımayı dört gözle bekliyordum ama bu şekilde olacağını tahmin etmemiştim. Beklediğimden çok daha komikler. Onları hep uzaktan sevmişimdir. Artık Henley'nin podcast'ini bile dinliyorum. Babam bu takıma hayatını verdi,

ve onlara olan sevgim kendimi bildim bileli ailemize de taşındı.

Penn sert bir nefes verdi. "Sadece... içeri gel. Lütfen. Lütfen gitme."

O gözler. Ela renginde, kahverengi gözbebeklerini çevreliyor ve sonra yeşile karışıyor, etrafında da altın rengi bir çerçeve var. Kumsaldaki güneş ışığında yanan bir ateş gibi göründüklerini hatırlıyorum.

"Lütfen," diyor tekrar. "Yeniden yapmak istiyorum."

Yine de tereddüt ediyorum. Yapılacak en akıllıca şey ayrılmak, aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak ve böylece ona karşı hislerimin her geçen saniye daha da büyümesini engellemek olurdu. Ama sonra ona bakıyorum - yüz ifadesindeki hafif belirsizlik, parmaklarının yanlarında esnemesi...

Akıllıca olanı yapma konusunda nadiren iyi olduğumu kanıtladım.

"Peki," diyorum, kollarımı kavuşturup ona şakacı bir bakış atarak. "Ama bir kez daha kaba bir şey söylersen-"

Adamlar restorana doğru ilerlerken arka planda bir şeyler gevelediklerini duyuyorum ve Penn'e bakarken sırtıtıyorum.

"Gecenin geri kalanında bana özgürce hakaret etmene izin vereceğim," diyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ve gülümsüyorum.

"Kulağa adil geliyor."

Penn kalbini tutuyor ve bana rahatlamış bir gülümseme atıyor. Kapıya doğru eliyle işaret ediyor. "Önden buyur, Adeline Evans."

Yanından geçip gidiyorum, yol boyunca gözlerini üzerimde hissediyorum. Masaya döndüğümüzde kızlar çok heyecanlıydı. "Geri dönmene çok sevindim," diyor Sadie.

Hepsi bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Az önce dışarıda harika bir sohbet ettik. Değil mi, Vaiz Adam?"

Bunu söylediğimde bir kahkaha tufanı koptu.

Weston gözlerini silerek, "Bunu çok seviyorum," diyor.

Hiçbir şey olmamış gibi çatalımı alıp oturuyorum. Biz yokken bir dizi yiyecek geldi. Sanırım menüdeki tüm mezeleri sipariş etmiş olmalılar.

"Camden bu gece gerçekten kendini aşmış," diyorum, yemeğe yumuluyorum.

Penn nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, ben de ona bir bakış atıyorum. Ellerini kaldırıyor ve sertçe yutkunarak önündeki tabağa odaklanıyor. Akıllı adam. Onun bu küçük kıskançlığı beni olması gerekenden çok daha fazla mutlu ediyor.

Rhodes, "Eğer bu bir romantik komedi olsaydı, sevişme sahnesine saniyeler kalmış olurdu," diyor.

Penn suyunda boğuluyor.

Bowie iç çekiyor, başını sallıyor. "Arkadaşlarımı affedin. Hiç görgüleri yok."

Biz yemeğe odaklanırken restoran enerjiyle dolup taşıyor. Kahkahalar akşam yemeği telaşının uğultusunun üzerinde yükseliyor. Penn dışarıdan içeri girdiğimizden beri sessiz, ama ben sağdan soldan gelen soruları yanıtlıyorum. Siparişlerimizi verdikten sonra bir durgunluk olduğunda Penn daha da yaklaşıyor.

"Peki, son birkaç yıldır nerelerdeydin?" diye soruyor. "Uzun zamandır takımdayım ve seni gördüğümü hatırlardım."

Romantik kalbim bundan gurur duyuyor ama muhtemelen bununla bir şey kastetmiyor. Bana bakışına rağmen kendime bunu hatırlatmaya devam etmem gerekiyor. Kendisi de söyledi, erkek arkadaş tipi değil.

"Berkeley'deydim. Arkamda bir sürü okul var." Sırıtlıyorum ve suyumdan bir yudum alıyorum.

"Beslenme senin tutkun mu?" Gözleri dudaklarıma kayıyor ve bir anda çok ateşlendiğim için neredeyse yüzümü yelpazeleyeceğim.

"Evet, öyle." Yutkunuyorum. O ağzıma bu şekilde bakarken "tutku" hakkında konuşmak zorlayıcı. Profesyonel görünmeye çalışarak ekliyorum: "Sporcuların en yüksek performanslarını göstermelerine yardımcı olmak için sağlıklı ve yaratıcı yollar bulmayı seviyorum. Bana göre yemek, antrenmanlarınız ve çalışmalarınızla el ele gitmeli."

Sanki içimi görebiliyormuş gibi sırıtlıyor.

"Bunun arkasında durabilirim," diyor. "Yine de bu gece bütün bir cheesecake sipariş edip sonuçlarını daha sonra ödeyebilir miyiz?" Ellerini birleştiriyor ve yalvarıyor.

Ben gülüyorum. "Ben burada yokmuşum gibi davran." "İmkansız," diyor usulca.

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, gözleri Bahamalar'da olduğu gibi beni içine çekiyor. Yanaklarım yanıyor.

Masanın geri kalanı bana takımla ilgili planlarım hakkında daha fazla şey soruyor ve akşam uçup gidiyor. Cheesecake harikaydı.

"Takım sana sahip olduğu için çok şanslı Adeline," diyor Henley, arkasına yaslanıp beni değerlendirirken. "Tanrım, oynamayı özledim."

"Sen olağanüstü bir oyuncuydun," diyorum ona. "Sakatlandığını görmekten gerçekten nefret ettim."

"Teşekkür ederim." Önemli bir şey değilmiş gibi beni başından savıyor ama sporun onun için her şey demek olduğu çok açık.

"Kendinizi en iyi şekilde hissetmenizi sağlamayı umuyorum," diyorum. "Size bilmediğiniz bir şey söylemiyorum ama vücudunuzu doğru şekilde beslemek büyük bir fark yaratabilir."

Elle omzunu benimkine çarpıyor. "Ve eğer dinlemezlerse, onları şekle sokabilirsin."

"Planımız bu."

Weston Penn'i işaret ediyor. "Bu artık benzin istasyonu atıştırmalıklarıyla yaşayamayacağın anlamına geliyor."

Penn inliyor ve başını sallayarak bana bakıyor. "Onu dinleme." Weston'a, "Dostum! Sırlarımı hanımefendiye anlatma!"

Masada kahkahalar patlıyor ve ben sırtımdan kendimi alamıyorum. Penn Hudson'a işkence etmek kulağa çok eğlenceli geliyor.

Yemek bittiğinde, etrafta dolanıyor. "Seni eve bırakabilir miyim?"

Bir yanımda tek istediğinin bu olup olmadığını merak ediyor ama evime kadar sohbet ediyoruz ve daireme yanaştığında dönüp bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Kaldığına sevindim," diyor.

"Ben de."

Aramızdaki hava her zamankinden çok daha hafif ve onunla takılma fırsatını kaçırmadığım için gerçekten mutluyum.

"Pazartesi görüşürüz," diyor.

Hayal kırıklığına uğramamak için başımı sallıyorum. "Bıraktığın için teşekkürler."

"İyi geceler, Adeline."

"İyi geceler."

Elimi kapıya koyuyorum ve o da kendi tarafına atlıyor. "Bekle," diyor, kapımı açmak için koşturuyor.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve ayaklarımı yere koyduğumda ona bakıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Gözleri dudaklarımda ve dikkati dağılmış bir şekilde başını sallıyor. "Mm-hmm," diyor, sesi boğuk.

Sertçe yutkunuyor ve bir adım geri atıyor, derin bir nefes alırken eli saçlarına gidiyor. Beni öpmesini bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum ama onun yerine uzanıp elini sıkıyorum. Bu bana her şeyi vermek için yeterli

karıncalanıyor ve bu adama duyduğum delice arzuya neredeyse güleceğim. Bu çılgınca. Onunla ilgili tüm kutularımı işaretleyen şey nedir?

Elini bırakıyorum ve aceleyle yanından geçip gidiyorum. İçeri girip kapıyı kapatırken kendime bir düzine kez "*O erkek arkadaş için uygun değil*" diyorum. Camdan dışarı baktığımda hâlâ aracında oturuyordu. Beni görmemesini umarak geri sıçırıyorum ve bütün gece boyunca adamı takıntı haline getirmemeye çalışıyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SCRITCHY SCRATCHY

PENN

Pazartesi sabahı, sakın olamıyorum. Tedirginim, huzursuzum... gerginim. Gergin bir insan değilim, lanet olsun, ama cildim gerginlikten karıncalanıyor. Bu çok saçma. Omuzlarımı yuvarlıyorum, parmaklarımı kırıyorum, eğitim merkezine girerken üzerimden atmak için her şeyi yapıyorum.

Cumartesi gecesi Addy'yi kapıda bıraktığımdan beri böyleyim.

Daha konferans salonuna varmadan bir vızıltı beni çarpıyor. Adeline Evans, yeni kayıtlı diyetisyen. Adı havada uçuşuyor, bir konuşmadan diğerine geçiyor.

Harika. Bu gerginlik hiçbir yere gitmiyor.

Ben takım arkadaşlarımı kaybetmemek için mücadele ederken, onun ne kadar seksi olduğu konusuluyor.

Bana ne olduğunu anlamıyorum.

Önce onu öpüyorum. Sonra durmadan onu düşündüm. Ya şimdi? Odaklanmam gereken iş ortamımda. O cilveli gözler ve o ağız, Tanrım, o ağız. O buradayken, kafamın içinde bir şeyler karıştırırken işimi nasıl yapacağım?

Derimin altında sürekli kaşınıyor ve ben onu kaşıyamıyorum.

Konferans odasının kapısını iterek açıyorum ve ilk gördüğüm o oluyor. Dizlerine kadar inen eteği, mükemmel biçimli uzun bacakları ve muhteşem vücudunu öne çıkaran kırmızı bluzuyla büyüleyici görünüyor. Saçları ışığı yakalıyor ve çok parlak. Nefesimin altında küfrediyorum. Bu imkansız olacak.

Koç Evans, Cumartesi günü piknikteki duyuruyu kaçıranlar için onu takıma tanıtıyor ve o da orada profesyonel ve gösterişli bir şekilde duruyor. Herkes onu izliyor, yaklaşımını açıklarken başıyla onaylıyor. Dinliyor olmalıydım ama lanet olası düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyorum.

Daha sonra, yemek tercihlerini, hedeflerini ve ihtiyaçlarını tartışmak için her birimizle bire bir görüşüyor. Sıra bana geldiğinde, odadaki hava değişiyor. Geçen geceki restorandaki Addy değil. Adeline daha sessiz, daha çekingen... mesafeli.

Bundan nefret ediyorum.

Ama sonra kapısını kapatıyor ve tüm vücudu gevşiyor. "Selam," diyor, sıcak bir şekilde gülümseyerek.

"Selam." Karşısına oturmam için işaret ettiğinde omuzlarım gevşiyor. "Şu ana kadar nasıl gidiyor?"

"Herkes gerçekten harika... yeni şeyler denemeye istekli ve fikirlerimi dinlemeye açıklar."

"Buna sevindim."

Gülümsüyor ve bir an için birbirimize bakıyoruz. Lanet olsun, onu anlamsızca öpmek isteme hissi ne zaman geçecek? Bacağım zıplamaya başladı.

Elindeki panoya bakıp gülümsüyor. "Tamam, temel bilgilerle başlayalım. Herhangi bir diyet kısıtlaması var mı?"

"Yok."

Başını sallıyor ve not alıyor. "Yemek tercihleri? Sevmediğiniz şeyler?"

"Önüme ne konursa yerim. Seçici değilim. Arada bir benzin istasyonunda yemek yemeyi severim."

Kalemi notanın ortasında duraklıyor ve gözlerini benimkilere dikeyor, yüzünde şakacı bir ifade var. "Gerçekten arada bir olacaksa sorun değil."

Burnumdan nefes veriyorum, dişleri alt dudağının üzerinden kayınca yerimde kıpırdanıyorum. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum ama bu beni kaya gibi sertleştiriyor.

"Bana ne söylersen yapacağım Addy." Sesim titriyor ve o daha dik oturuyor. "İşimi yapacağım, sıkı çalışacağım ve ne istersen yiyeceğim."

Kalemi sıkıca kavriyor, ağzı aralanıyor. "Çok hoş." Gülümsemesini engellemeye çalışırken dudakları seğiriyor ve başarısız oluyor. "Buna sevindim. Çünkü vücudunu doğru şekilde beslemek çok önemli."

"Bana yöntemlerini öğret," diyorum ve yalan söylemeyeceğim, flört burada aletim kadar kalın.

"Oh, niyetliyim."

İşte böyle. Cidden bağımlılık yapan o küstahlık parıltısı.

Boğazını temizliyor. "Pekâlâ, senin için hazırladığım geçici planı sana göstereceğim ve yapmamayı tercih ettiğin her şeyi değiştirebiliriz. Ama bana güvenmene sevindim... çünkü sürekli birbirimizin alanında olacağız. Bu konuda aynı fikirde olmamız çok yardımcı olacak."

Tek istediğimin onun her zaman benim alanımda olması olduğunu bilmiyor mu? Onunla tartışmak, barışmak ve onu öpmek, öpmek, öpmek istiyorum. Ağzına olan bu takıntım da ne? Onunla saatlerce konuşmak ve söyleyeceği her şeyi duymak istiyorum. Beni tanımadığım birine dönüştürdü ve şu anda yukarıdan aşağıya bilmiyorum.

Gözlerim dudaklarını mükemmel bir şekilde oynatışına takılıyor.

"Penn?" diyor başını eğerek.

"Ah, pardon. Ne dedin sen?"

"Planı görmek ister misin?"

Başımı sallıyorum ve ekranını görebilmem için masanın kendi tarafına geçmemi işaret ettiğinde başımın belada olduğunu anlıyorum. Atletik şortumun içindeki çadır dalga geçmiyor. "Uh..."

Duraklıyor ve bir şey söylememi bekliyor.

Ağzımdan işe yarar tek bir kelime bile çıkmıyor. Şortumun üzerinde sallanan ve dışarı çıkmak için yalvaran çok görünür, çok talihsiz bir sorun dışında kitlesel bir boşluk gibiyim.

"Hemen geliyorum," diyorum, klasörlerinden birini kapıp masanın onun tarafına doğru gizlice ilerlemeye çalışarak.

"Oh, güzel. Bu senin klasörün. Oraya da bir göz at ve her şeyi doğru yaptığımdan emin ol... BMI değerin, vesaire."

Dosyayı açtım ve başımı salladım. "Mm-hmm. Evet, yardımcı olur." "Penn, baş aşağı duruyor."

Dosyaya bir göz attım. Hay sikeyim. Öyle.

Şimdi buradayım, daha da kötüleşiyor. Narenciye kokuyor ve öne doğru eğilme şeklinden, bu açıdan, en ufak bir göğüs dekoltesi görebiliyorum. Yeterince değil çünkü düğmeleri çok yukarıda ama-

"İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve dosyayı çeviriyorum ve lanet olsun, kayıyor. Yakalamak için çırpınıyorum ama artık çok geç. Düştü. Sikimi tam göz hizasında bıraktım.

Bakışları aşağı kayıyor, ağzı düşüyor. Ve tüm kariyerim üzerine yemin ederim, zaman yavaşlıyor.

Oh, lanet olsun.

Boğuk bir ses çıkarıyor, sanki bir kahkahayı yutmaya çalışıyor ama işe yaramıyor. Onu suçlamıyorum. Roller tersine dönseydi, ben de yerde yatıyor olurum.

Aceleyle dosyayı yerden alıyorum, yüzümü buruşturuyorum ve bir kez daha önümdeki barikatı kaldırıyorum.

Oda birkaç saniye sessiz kalır.

Ve sonra...

"İyi misin Penn?" diye soruyor, sesi biraz fazla masum.

"İyiyim," diyorum, kafamı çevirmek için kendimi zorluyorum ama yapamıyorum. Onun yerine soğuk duşları, vergi sezonunu ve antrenman kampında gıda zehirlenmesi geçirdiğim zamanı düşünüyorum. Hatta Martha'yı bile düşünüyorum, Bowie'nin küçük korkunç tüysüz köpeğini.

Şimdi gülümsüyor ve bu gıda zehirlenmesinin kaydettiği tüm ilerlemeyi geri alıyor.

İç çekiyorum.

"Emin misin?" diye soruyor. Baş belası.

"Addy." Sesim boğuk çıkıyor. Kaşları kalktı. "Ne?"

"Biliyor musun?"

Mırıldanıyor, klavyesine dokunuyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bilmiyorum, belki de bu planı yeniden yapmalıyım. Görünüşe göre yakacak fazla enerjin var."

İnliyorum ve hayatımı kurtarmak için dosyayı sıkıyorum. "Ah, bir bilsen." Çenem sıkıştı. "Üzgünüm, bu... uygunsuz."

"Merak etme," diyor. "Herkesin başına gelir. Muhtemelen."

Ona yan gözle bakıyorum. "Bundan zevk alıyor musun?"

"Oh, son derece." Yanakları renkten renge giriyor ve ekranına bakarak bakmamı istediği şeyi işaret ediyor ve ben de bu yönlendirme için minnettar oluyorum.

Kendimi daha fazla utandırmadan toplantıyı bitirmeyi başardık ve zaman ayırdığı için ona teşekkür ederek oradan ayrıldım.

Dışarı çıkmadan önce ekiple birlikte birkaç egzersiz yapıyorum. Yarın daha yoğun olacak ve bu gece uyumam gerekiyor. Addy'yi tekrar gördüğümünden beri pek uyuyamadım.

Ertesi gece antrenmandan ve Addy'ye özlemle baktığım bir günden sonra - giydiği turkuaz jogger takımı nabzımın fırlamasına neden oluyor - sosyal hizmet görevlisi Bayan Murphy ile bir görüşmem var. Bu sefer daha sempatik, ama sözleri hala bir çözüm yolu sunmuyor.

"Penn," diyor, sesi öncekinden daha yumuşak, "senin lehine çok şey var, ama gerçek şu ki, mahkeme iki ebeveynli bir aileyi tercih ediyor. Sen şehir dışındayken evde sana yardım edecek birinin olmaması pek hayra alamet değil."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "İstikrar sağlayabilirim. Çok iyi maaş alıyorum ve Sam'e her şeyi sağlayabilirim. İşim zorlu ama güçlü bir destek sistemim var. Arkadaşlarım ben yokken Sam'e evlerini açmayı teklif ettiler bile. Görmek isterseniz isimlerini ve referanslarını içeren bir listem var. Ailem de yardım etmek için Silver Hills'e taşınmayı teklif etti. Sam onları zaten tanıyor ve seviyor."

Başını salladı, kâğıdı benden aldı ve birkaç not aldı. "Bu iyi bir şey. Güvenilir insanlardan oluşan bir ağa sahip olmak yardımcı olur. Ama sana karşı dürüst olmak istiyorum, yargıçlar çocuğun evinde sürekli birilerinin olduğu bir ortam ararlar."

Öne doğru eğildim. "Bunu anlıyorum. Ama dışarıda gayet iyi durumda olan pek çok bekar ebeveyn var."

"Elbette." Küçük bir gülümseme sunuyor. "Ve sen de onlardan biri olabilirsin. Ama şu anda, belirli bir aile yapısına öncelik veren bir sisteme karşı mücadele ediyorsunuz. Bunun her zaman adil olduğunu söylemiyorum, ama bununla çalışmak zorundayız."

Göğsüm sıkışıyor. "Peki, ne yapmam gerekiyor? Sam'in sonsuza kadar olduğu yerde kalmak zorunda olabileceğini kabul mü edeyim? O perişan halde."

İç çekip kalemini bırakıyor. "Umudunu kaybetme diyorum. Ortaya çıkmaya devam et. Sam için en iyi seçeneğin sen olduğunu kanıtlamaya devam et. Bu işler zaman ve sebat ister. Ve sen uzun vadede bu işin içinde olduğunu kanıtladın. Hâlâ ajansın onaylamasını beklememiz gerekiyor."

Başımı sallıyorum, göğsümdeki ağırlık kalkmıyor. Sam tam zamanlı olarak evimde, güvende ve beslenene kadar da kalkacağından emin değilim.

"Bana karşı dürüst olduğun için teşekkürler," diyorum ona.

"Her zaman. İlerlemeye devam edeceğiz, Penn. Bu işler bu kadar zaman aldığı için üzgünüm."

Aynı döngüde sıkışıp kalmış gibi hissederek toplantıdan ayrılıyorum. Bunu ne kadar istersem isteyeyim, yeterli olmayacağı hissinden kurtulamıyorum.

Ben yeterli olmayacağım.

ONUNCU BÖLÜM

SOL SAHA

ADELINE

Oyuncularla geçirdiğim bir haftanın ardından alışmaya başlıyorum. Herkes nazik ve düşünceli ve yemek önerilerime son derece uyumlu davrandılar. İşe alınmamın tek nedeni, önceki diyetisyenin oyunculara karşı çok hoşgörülü olması ve ihtiyaçları yerine istediklerini vermesiydi. Ve bence bu durum oyunlarına da yansiyordu. Super Bowl'u kazandıkları yıllarda birinci sınıf bir diyetisyenleri vardı... O da hasta annesine bakmak için izne ayrıldı ve bir daha geri dönmedi.

Sanırım benim yöntemlerime uyum sağlamaya fazlasıyla hazırlar.

Toplantılarımızda söylediklerini dinledim, büyük yemek siparişleri verdim ve bu sabah gönderilerimden biri geldi, böylece sağlıklı yemeğin iğrenç yemek anlamına gelmek zorunda olmadığını kanıtlamaya başlayabilirim. Takımla birlikte seyahat etmenin ve onların yemeklerini sağlamanın yanı sıra, antrenman tesisinde antrenman öncesi ve sonrası yemekler sunmak da benim sorumluluğum. Vücudun kapasitesinin üzerinde performans göstermesine yardımcı olacak yaratıcı yollar bulma düşüncesi, lisede beslenme dersinde bu konuyu öğrenmeye başladığımdan beri beni heyecanlandırıyor.

Onlara hazırlanmak için her sabah saat beşte geldim. Elimizdekilerin çoğunu kullandık ve bu sabah onlara protein barları ve enerji içeceklerinden öğle yemeği büfesinde yer alacak somon ve tavuklu şehriye çorbası tarifime kadar en sevdiğim seçenekleri sunabileceğim ilk sabah olacak.

Mustang'lerin Sihirli içeceği adını verdiğim özel tarifimi karıştırıyorum ve iki büyük yudumda içebilmeleri için küçük bardaklara dolduruyorum. Ne düşündüklerini görmek için heyecanlıyım. Kaliforniya'da test ettim ve sadece olumlu şeyler duydum. Bunların hepsini takviye edici gıdaların yanına koydum ve sonra omlet barına, waffle'lara ve taze meyvelere ulaşabiliyorlar. Antrenmana giderken alabilecekleri atıştırılabilirlerle dolu bir karbonhidrat masası var.

Diyetisyen yardımcısı Toby her konuda yardımcı oluyor ve Lorelai arada bir gelip onay veriyor. Şu ana kadar ekibimizi gerçekten sevdim. Lorelai iyi bir lider ve Toby de benden iyi talimat alıyor.

Hazırlandıktan sonra, oyuncular gelmeye başlamadan önce sadece birkaç dakikam var.

Kapıdan ilk giren Penn oldu. Onu görmek beni hala şaşırtıyor, *onunla çalıştığının* farkında olmadığım için değil, ondan çok etkilendiğim için. Yolumdan her geçişinde sanki vücudumda Pop Rocks patlıyor. Son birkaç gündür, onun aşırı farkındaydım.

Tatlı tatlı gülümsüyor. Bahamalar'da tanıştığım adam gibi. Geçen gün ofisimde vücudunun verdiği tepkiye rağmen mükemmel bir centilmen oldu... ki o görüntü *tüm* fantezilerimde tekrar tekrar oynuyor.

Onun yüzünden dikkatim o kadar dağıldı ki ne yapacağımı bilemiyorum.

"Sıradaki ilk kişi, ha?" Ona bir bardak Mustangs Magic uzatarak takılıyorum. İçki neon yeşili, bir an bakıyor ve sonra sırtlıyor, benden aldı. "Nedir bu?"

"Mustangs Magic."

"Sihir, ha? Bizi süper kahramana mı dönüştürmeye çalışıyorsun?"

"Onun gibi bir şey. Ya da en azından antrenmanın ortasında kaza yapmanızı engelleyecek bir şey."

"Bundan sağ çıkıp çıkamayacağımızı görmek için birinin bunu test etmesi gerek."

Gözlerimi deviriyorum ama sırtıyorum, bu yüzden ciddiye alınamam.

"Çok mu dramatik, Vaiz Adam?"

Sırtıyor ve kupayı kaldırıp arkasında sıralanan ekibe doğru dönüyor. "Beyler, bugün bilinmeyene doğru bir yolculuğa çıkıyoruz. Bu sihirli karışım bizi daha güçlü yapacak mı? Daha hızlı mı? Evrenin sırlarını açığa çıkaracak mı? Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Başını sallıyor ve nefesimin kesilmesine neden olacak şekilde eğiliyor. "Şunu izle, o kadar ikna edici olacağım ki sanki kendi fikirleriymiş gibi içmek için sıraya girecekler."

"Eğer bunu başarırsan, sana borçlanacağım,"

diyorum ona. Sırtışı derinleştiriyor. "Bunu aklımda tutacağım."

O içkisini yudumlarırken gruptan kahkahalar yükseliyor. Duraksıyor ve sonra dudaklarını birbirine şapırdatarak onaylarcasına başını sallıyor. "Bu gerçekten çok lezzetli."

Beğendiği için duyduğum heyecanı bastırmaya çalışıyorum.

Birkaç takım arkadaşı temkinli davranıyor ama sonra kendi bardaklarını kapmaya başlıyorlar. Teker teker içkilerini yudumluyorlar ve hiçbiri tadından şikâyet etmiyor.

Diğerleri tabaklarını yemekle doldurmaya devam ederken Penn etrafta dolanıyor. "İyi iş. Vaiz adam yine saldırıyor. Onları çoktan Bu büyüye inanmak," diye fısıldıyorum.

O sırtıyor. "İstediğim zaman çok inandırıcı olabilirim."

Uzaklaştığında telaşlandım. Geçen gün ofisimde ve az önce benimle flört ettiğinden oldukça eminim.

Onlar gider gitmez atıştırmalık ve öğle yemeği hazırlamaya başlıyorum. Dışarıda mola verdikleri sırada Pedialyte dondurucu buzlarını ve sıkılabilir elma püresini çıkarıyorum. Penn'e ulaştığımda, buzlu dondurmayı benden alırken parmakları benimkilere değiyor ve donup kalıyorum.

Sırtıyor ve eğiliyor. "Sonra ne yapacaksın?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Yatıyorum. Çok yorgunum." "Önce benimle yemek yer misin?" diye soruyor, sesi boğuk.

Kollarımı kavuşturuyorum, eğleniyorum ama temkinliyim. Randevulaşamamakla ilgili söylediği şeyler ve tüm bunlar. "Penn, ne yapıyorsun?"

Başını eğerek sırtıyor. "Seni benimle yemeğe çıkmaya ikna etmeye çalışıyorum. İşe yarıyor mu?"

"Hudson, kızımın flört etmeyi bırak da çalışsın," diye gürlüyor babamın sesi tarlada.

Yanaklarım alev alev yanıyor ve Penn utangaç ama yılmamış görünüyor. "Evet de," diye fısıldıyor.

Sahadan koşarak çıkıyorum, öğle yemeği için çalışmaya geri dönmeye hevesliyim. Bu adamlara ve iştahlarına yetecek kadar yemek hazırlamak çok zahmetli bir iş. Öğle vakti aç ve terli bir şekilde kapıdan içeri dalıyorlar ve yemekleri ne kadar sevdiklerini duymak hoşuma gidiyor. Her şey bittiğinde, bir sonraki atıştırma turu üzerinde çalışmak ve karbonhidrat masalarını yenilemek için mutfaka gidiyorum. Kapının çalınması beni sıçratıyor ve elimi göğsüme götürerek dönüyorum.

Penn orada duruyor, duvara yaslanmış, o sinir bozucu güven ve eğlence karışımıyla beni izliyor.

Gözlerimi kısarak duruyorum. "Yine mi sen?"

Sırtıyor. "Beni gördüğüne sevinmemiş gibi konuşuyorsun."

Başımı sallayıp nefes veriyorum. "Öyle değil." Sonra donup kalıyorum çünkü az önce onun beni etkilediğini itiraf etmiş oluyorum. "Her yerde sen vardın, Penn. Şimdi de benimle çıkmak mı istiyorsun?" Sesimi alçaltıyorum. "Babamdan korkmuyor musun?"

"Korkuyorum," diye itiraf ediyor. "Ama seninle çıkmayı ondan korktuğumdan daha çok istiyorum."

Gülüyorum ve ifadesi yumuşuyor, bir adım daha yaklaşıyor. "Arkadaş olarak mı?"

"Bahamalar'ı unutmadım, Addy." Sesi daha alçak, daha ciddi. "Ama evet, arkadaş olarak."

Midem bulanıyor. *Hayır de. Gardını al ve işyeri dramından kaçın*, diyor iç sesim. Ama ağzımdan çıkan, "Tamam. Bu hoşuma gider aslında."

Dudakları kıvrılıyor. "Pişman olmayacaksın."

O gece beni alıyor, yeni duş almış, saçları hala nemli ve kulaklarının etrafında kıvrılıyor ve gıcır gıcır gömleği tam oturuyor. Hayranlık uyandırıcı görünüyor ve beni telaşlandırmasından nefret ediyorum.

Ama cipine doğru adım attığımda bir sürprizle karşılaştım. Arka koltukta bir çocuk oturuyordu. Genç, belki on bir ya da on iki yaşında, iri gözleri ve meraklı bir ifadesi var.

Penn sıcak bir gülümsemeyle ona doğru işaret ediyor. "Arkadaşım bu gece bize katıldığı için çok şanslıyız. Addy, bu Sam. Sam, bu Addy... ya da Adeline, hangisini tercih edersen." Gözleri benimkilerle buluştu.

"Bana Addy demen hoşuma gidiyor," diyorum usulca.

"Merhaba Sam." Sam bana sırtıyor ve ben anında eriyorum. "Merhaba!"

Penn'e sırtarak, "Bu çok eğlenceli," diyorum. Bu adam beni sürekli tetikte tutacağını kanıtıyor.

"Rose & Thorn kulağa nasıl geliyor?" Penn soruyor. "Suh-wanky!" Sam söylüyor.

Penn ve ben gülüyoruz.

"Kulağa lezzetli geliyor. Uzun zamandır oraya gitmemiştim," diyorum. "Bu senin favorin mi?" Sam'e bakmak için geri dönüyorum.

"Ben hiç gitmedim. Penn ve ben genellikle Starlight Cafe ya da Serendipity'ye gideriz." "Sanırım sadece seni etkilemek istiyor." derken gözleri muzip.

"Ohhh-tamam," diyor Penn, gözleri bana kayıyor. "Sırlarımı açıklamama konusunda anlaşmamış mıydık?"

Hepimiz gülüyoruz ve Jupiter Lane'e döndüğümüzde Sam mutlu bir şekilde sohbet ediyor. Rose & Thorn'a girdiğimizde havayı sarımsak ve taze pişmiş ekmek kokusu dolduruyor. Bir masaya oturuyoruz ve Penn'in Sam'in yanına kayarak menüyü almadan önce saçlarını karıştırması beni yine şaşırtıyor. Sam elini savuruyor ama sırtıyor, seçenekleri tararken gözleri parlıyor.

"İyi görünen bir şey var mı?" Penn ona sorar.

Sam sanki büyük bir karar vermeyi düşünüyormuş gibi öne doğru eğilir. "Ben... lazanya düşünüyorum. Ama spaghetti de istiyorum. Bir de pizza."

"Ah, klasik ikilem," diyorum sırtarak. "Hepsi katı seçenekler.... belki araya bir sebze ya da salata atılmış olabilir."

"Sebzeleri ve salataları severim!" Sam öyle diyor. "Ve peynirli makarna!" O kadar sevimli ki.

Penn ona, "Eğer o kadar yemek alırsak beni buradan yuvarlayarak çıkarmak zorunda kalabilirsin," diyor.

O sadece sırtıyor. "Sanırım ağırlık kaldırmaya devam etsen iyi olur, ihtiyar."

Ben kahkahayı basıyorum ve Penn elini göğsüne bastırarak gücenmiş gibi yapıyor. "İhtiyar mı? Pardon? Yaşımın başındayım."

"Tartışılır," diye takılıyorum, suyum yudumlarken.

Akşam yemeği kolay sohbet ve daha da kolay kahkahalarla dolu. Sam, sanki onu ezelden beri tanıyormuşsunuz gibi hissettiren, kıvrak zekâlı ve zahmetsizce komik bir çocuk. Ve Penn-Tanrım, Penn onunla çok iyi anlaşıyor. Penn onu dinliyor, gerçekten dinliyor ve Sam Penn'i idol olarak görüyor. Komik ama aynı zamanda saygılı. Birlikte çok iyiler ve eğer Penn Sam'le beni kazanmaya çalışıyorsa, işe yarıyor. Ama ne yazık ki arkadaşlık konusunda ciddiymiş gibi görünüyor.

Yemekten sonra SUV'a doluşup Serendipity'ye gittik. Sam waffle kûlahında naneli çikolata parçacıklı bir kûlah alıyor, ben mini bir fincan tuzlu karamel tercih ediyorum ve Penn şeker kûlahında gökkuşağı serpintili vanilyayı seçiyor.

Sam ona yan gözle baktı. "*Vanilya mı? Gökkuşağı serpintili mi?*" diye soruyor kuşkuyla.

Penn bir ısırik alarak, "Beni yargılama," diyor. "Bazen sadece klasiklere geri dönmek gerekir."

"Sen bir gizemsin." Sam dondurmasına dalmadan önce başını sallıyor.

"Gerçek bu değil mi?" diyorum.

Sam'i bıraktığımızda kalbim dolmuştu. Penn elini Sam'in omzuna koyuyor ve gözleri ciddileşmiş bir şekilde, "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. *Herhangi bir şeye.* Tamam mı?"

Sam başını sallıyor ve Penn'e kocaman sarılıyor. "Tamam. Sarılacağım. Teşekkürler, Penn."

Arabadan inip el sallıyor, sonra da koşarak yürüyüş yoluna çıkıp içeride kayboluyor. O gider gitmez Penn'e döndüm.

"Peki... Sam'in hikayesi nedir?"

Penn bir elini ensesinde gezdirerek nefes veriyor. "Onunla birkaç yıl önce Mustang'lerden bazılarının yaptığı bir özel ders programı sayesinde tanıştım. Çok zekiydi ama zor bir evlatlık durumundan dolayı zorlanıyordu. İyi anlaştık ve onunla daha fazla zaman geçirmeye başladım."

Daha fazlası olduğunu hissederek başımı salladım. "Ve?"

Devam etmeden önce tereddüt ediyor. "Birbiri ardına kötü durumlara düştü. Onun benimle yaşamasını diledim ama... bu biraz karmaşıktı. Genç ve bekârim ve... tabii ki çok seyahat ediyorum." Arabayı kenara çekti ve daireme doğru sürmeye başladı. "Yakın zamanda koruyucu ailelik lisansı için başvurduğum ve avukatım onu evlat edinmem için gerekli evraklar üzerinde çalışıyor. Sistem bunu kolaylaştırmıyor."

Göğsüm sıkışıyor. "Gerçekten mi? Penn, bu harika. Ama senin onu almak istemenden mutlu olacaklarmış gibi görünüyor. Ne kadar kötü."

Bir ışıhta durdu ve ön camdan dışarı bakarken çenesi gerildi. "En kötüsü de ne? Geçenlerde bakkaldan yiyecek çaldığı için tutuklandı. Açmış. Hepsi bu."

Boğazım daralıyor ve ben daha durduramadan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Penn fark ediyor ve uzanıp elimi tutuyor. Işık dönmeden önce sadece bir saniyeliğine elimi sıkıyor ve sonra bırakıyor.

Sam'in -bu zeki, komik, inanılmaz çocuğun- sadece yemek yemek için hırsızlık yapmak zorunda kalacağı düşüncesi çok fazla. Başımı iki yana sallayıp yanaklarımı siliyorum. "O çok tatlı bir çocuk. Hiçbir çocuğun bu şekilde aç kalması doğru değil."

"Biliyorum. Kaldığı koruyucu aile... Onlara güvenmiyorum. Sam orada kalan çocuklardan yemek esirgediklerini söylüyor ve ben de onu oradan çıkarmaya çalıştım ama sosyal hizmet görevlisi ziyaret ettiğinde her şey yolunda çıkıyor."

Sam'i nasıl önemsediğini görmek, *evlat* edinmek istediğini duymak

Ona... Kalbimin bunu kaldırabileceğini

sanmıyorum. "Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Mahkemeye senin ne kadar iyi bir adam olduğunu düşündüğümü söyleyebilir miyim?" Sırıttıyor. "Ama beni tanımıyorsun bile."

"Yeterince tanıyorum."

Ve bildiklerimden çok hoşlanıyorum. Çok fazla.

Görünüşe göre bu adama aşık olmaktan kurtulmanın bir yolu yok.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

TAZE HAVA

PENN

Bütün hafta Addy'yi işte gördükten sonra, hafta sonunu kaçırmışım gibi hissediyorum. Ofisinde bana bakışını düşünmek bile beni azdırıyor.

Bana Vaiz Adam deyişini hatırlayarak gülümsüyorum.

Hayır, onun sevimli ve zeki şımarıklığı dikkatimi dağıtmayacak.

Cevapsız bir arama ya da mesaj umuduyla telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Sadece siyah ekranda kendi yansımam bana bakıyor. Numaramın onda olduğundan bile emin değilim. Doğru, var. Sadece numarası bende yok. Nasıl alabileceğimi merak ediyorum.

Hay sikeyim. Artık resmileşti. Kendimi kaybettim.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Sanki fiziksel olarak ona çekiliyorum... *her zaman*. Kendime onun arkadaşı olduğumu söyleyip duruyorum. İşe uyum sağlamasını kolaylaştırmaya çalışıyorum, falan filan, ama işin aslı şu ki, onunla olmadığım zamanlarda, olmam gereken sebepleri düşünüyorum.

Hiç mantıklı değil.

Sam'i arayıp Pixie Pop-Up Market'e gitmek isteyip istemediğini sordum. Kabul etti, ben de bir saat içinde onu aldım.

Jupiter Lane'e doğru giderken ona "Temiz hava bize iyi gelecek," diyorum. Sanki derimden sürünmemin nedeni buymuş gibi... yeterince temiz hava yok.

Bu arada, vücudum bu yaz kendimi biraz rahat bıraktıktan sonra antrenman kampına yeniden alışmaya çalışıyor. Normalde bugün izinli olduğum için mutlu olurdum.

"Bu bir hataydı," diye mırıldanıyorum kendi kendime, elimi yüzüme sürerek. "Hata olan neydi?" Sam yolcu koltuğundan soruyor.

Granola barından ağzına bir ısırık daha atıyor. Marketteki stantlardan birinde daha iyi bir şeyler seçene kadar onu oyalamak için birkaç atıştırmalık getirmiştim. Sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi beni izliyor, bu da sinir bozucu.

"Hiçbir şey. Unut gitsin."

"Addy'yi düşünüyorsun, değil mi?" diyor sırtarak.

Nefesimi sertçe veriyorum. "Neden bu kadar akıllısın? Biz buradayız. Gel hadi."

Sadece gülüyor ve cipten atlıyor, sanki birkaç dakika değil de saatlerdir orada sıkışıp kalmış gibi kollarını geriyor. Yemin ederim, son zamanlarda onu her gördüğümde daha uzun boylu oluyor. Pazar çoktan hareketlenmiş, çadırlar sokağı kaplamış, çörek, kahve, domuz pastırması, hamburger ve taze çiçek kokuları birbiriyle yarışıyor.

Öncelik Sam'in karnını doyurmak ve karnında bir hamburger ve çörek olduğunda, etrafta dolaşmaktan ve tüm farklı satıcılara bakmaktan mutlu oluyor. Bir süre hayvanat bahçesinde takıldıktan sonra taze sebze ve meyvelere doğru geri yürüyoruz ve ben de hafta için birkaç şey alıyorum.

Sam'e ve Addy ile ilgili içimi kemiren his dışında her şeye odaklanarak oldukça iyi bir iş çıkarıyorum... ta ki onu görene kadar.

Bir kadın ve Camden'la birlikte bir kabinin yanında duruyordu. Çünkü görünüşe göre, günümün dibe vurması gerekiyor.

Olayı ne bilmiyorum ama sanırım öğrenmeliyim. Ne zaman arkamı dönsem - aslında iki seferde de - orada, o zahmetsiz gülümsemesiyle Addy'nin yanında, sanki oraya aitmiş gibi duruyor. Belki de öyledir.

Sam bakışlarımı takip ediyor ve kısık bir ıslık çalıyor. "Uh-oh." "Hayır, uh-oh değil. Sorun yok. Ben iyiyim."

Bana bakarken burnu kırışıyor. "Hayır. Sende o bakış var." "Ne bakışı?" "Aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu söyleyen bakış."

Ona ters ters bakıyorum ama o daha da sırtıyor. "Ne zamandan beri arkadaşlarımın yaptığı gibi bana laf atmaya başladın?"

"En iyisinden öğrendim," diyor beni göstererek.

Ağzım açık kalıyor. "Sözünü geri al!"

Ama ben onu durduramadan, "Hey, Addy!" diye bağırdı.

Mükemmel.

Dönüyor, beni görünce gözleri hafifçe açılıyor. Gülümseyip bize el sallıyor ve sonra üçü birlikte bize doğru yürüyorlar.

"Hey," diyor dikkatle, neredeyse utangaçça. "Burada olacağınızı bilmiyordum." "Ben de senin burada olacağını bilmiyordum," diyorum.

Neden kimse bana hoşlandığım bir kadının benim hakkımda ne hissettiğiyle ilgilenmenin ne kadar zor olduğunu söylemedi? Hiçbir fikrim yoktu.

"Selam dostum," diye başını sallıyor Camden. "Seni görmek güzel."

"Seni de." Umarım kulağa inandırıcı geliyordur çünkü adamdan gerçekten hoşlanıyorum ama lanet olsun, Addy'den uzak durmasını istiyorum.

"Ben Goldie," diyor Addy'nin yanındaki kız.

"Çok özür dilerim, sizi tanıştırmadım bile." Addy telaşla başını sallıyor. "Bu Penn."

"Merhaba Penn," diyor Goldie, geniş geniş sırtarak. Ve yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla beni tanıyor.

Bu umut verici bir his.

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum," diyorum.

"Bu da Sam," diyor Addy. "Sam, bu benim dünyadaki en iyi arkadaşım Goldie ve onun kardeşi Camden... O da harika bir arkadaş." Camden'a bakarken gülümsüyor.

İkisi de Sam'e selam veriyor ve ben Addy'ye bakıyorum.

Yer değiştirip bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Ee... hafta sonun nasıl geçti?"

"Sessiz." Çok sessiz. "Sen mi?"

"Güzel. Goldie ziyarete geldi, yani aslında harika oldu. Arayı kapatıyorduk."

"Nerede yaşıyorsun Goldie?" diye sordum.

"Minnesota." Sırıttırıyor. "Takım şu ana kadar en iyi arkadaşşıma nasıl davranıyor?" Kolunu Addy'nin omzuna doluyor ve Addy kızarıyor.

Goldie'ye bir bakış atıyor ama Goldie onu görmezden gelerek benim cevap vermemi bekliyor.

"Uh, harika, umarım. Soracak olan o, ama anladığım kadarıyla herkes iyi davranıyor. Özellikle de onun bulduğu bazı tarifleri tattığımızda."

Addy gülümsüyor, cevabımdan memnun görünüyor.

"O en iyisi, değil mi?" Goldie diyor ki. "Addy beni beslemeseydi okulda hayatta kalamazdım."

"Sen de diyetisyen değil misin?"

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Hayır, hayır. Bunun için sabrım olmazdı. Bu ikisi yemek meraklısı." Başını Addy ve Camden'a doğru eğiyor.

"Sizi kandırmasına izin vermeyin," diyor Addy gururla. "Goldie harika bir sanatçı ve Sanat Lisansı ile Tasarım Çalışmaları Yüksek Lisansı var."

"O hepimizden daha zeki," diyor Camden gülerek. "Senden değil, Adeline, ama kardeşlerimizden."

Goldie kolunu kardeşinin koluna doluyor ve burnunu kırıttırıyor. "Onları dinleme. Buraya Addy hakkında konuşmaya geldim." Dehşetle bakan Addy'ye göz kırptırıyor. "Kızımız oldukça harika, değil mi?"

Goldie'yi susturmaya çalışırken Addy'nin gözleri açılıyor. O zaman Goldie'nin harika olduğunu düşündüğüme karar veriyorum.

"Bence öyle," diyorum Addy'ye bakarken başımı sallayarak.

Sam, küçük hain, sırtarak öne çıkıyor. "Ee, Camden. Ne iş yapıyorsun?"

"Denver'da bir restoranım var. Bir ara ziyarete gelmelisin.

Penn'i de yanında getir. Ben ısmarlıyorum." Önce Sam'e sonra da bana gülümsüyor.

"Bu çok havalı," diyor Sam. "Penn'in üç Super Bowl kazandığını ve geçen yıl takımı kaybetmesine rağmen yine de izlenmesi gereken koşucu seçildiğini biliyor muydun?" Bana gururla bakıyor. "İzlediğim bir spor programında Penn'in tüm zamanların en iyi beş koşucusundan biri olma yolunda ilerlediğini söylediler!"

Elimi Sam'in omzuna koyup sıkıyorum. "İşte bu yüzden bu adamı her yere götürüyorum," diyorum Sam'e sırtarak. "Sağ ol dostum."

"Evet, sanırım bir numaralı hayran yerini doldurdun ama Penn Hudson hayran kulübünde ben de seninle beraberim," diyor Camden. "Hepiniz, dostum. İnanılmaz birkaç sezon oldu."

"Vay canına. Teşekkür ederim. Bu kadar övgünün geleceğini tahmin etmemiştim." Gülüyorum. "Umarım bu yıl da sizi gururlandırırız."

"Artık benim kızım sizi doğru şekilde beslediğine göre, belki yaparsınız!" Goldie diyor ki.

"Burada tam bir aşk festivali yaşanıyor, değil mi?" Addy, masumca gülümseyen Goldie'ye dikkatle bakıyor.

"Doğru," diyorum boğazımı temizleyerek. "Peki, biz-"

"Bize katılmak mı?" Goldie araya giriyor, gülümsemesi genişliyor. Ben de gülümsemek zorunda kalıyorum. Bu kızın Penn Takımı'ndan olabileceğini düşünüyorum ama tamamen yanılıyor da olabilirim. "Biz de tam hamur işi almak üzereydik. Sen ve Sam de gelmelisiniz."

Addy'nin gözleri benimkilere kayıyor ama bugün gözlerinde hiçbir şey okuyamıyorum. Evet dememi mi istiyor?

"Uh," diye başlıyorum ve Sam elini omzuma vuruyor.

"Çok isteriz!" diyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

EMBARRASYONLAR

ADELINE

Goldie bana bir sürprizi olduğunu söylemek için aradığında, dün sabah ilk iş olarak Silver Hills'e gelmesini beklemiyordum. Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Seni deli gibi özledim." Bunu birbirimize tekrar tekrar söylüyorduk.

Penn hakkındaki tüm detayları öğrenmek istiyor ve ben de Penn'i takıntı haline getirmemeye çalışıyorum, yani... işler pek iyi gitmiyor. Ofisimde yaşadığımız küçük olay da yardımcı olmadı ve Pixie Pop-Up'ta onunla ve Sam'le karşılaşmak

Market de yardımcı olmuyor. Penn tek başına ağzımın suyunu akıtmaya yetiyor ama Sam'le ne kadar tatlı olduğunu görmek... bir üst seviye.

Aklımı *ne* Penn'den ne de Sam'den alabiliyorum. Penn'in Sam'in velayetini alması gerektiği bana çok açık görünüyor. Neden biri bunun olmasını engellesin ki? Biraz takıntı yaptım, Goldie'ye her şeyi anlattım.

Ve Goldie beni Penn'e kadar övmeye niyetli, bu da beni sinirli bir enkaz haline getiriyor. Luminary Coffeehouse'a doğru yürürken, ona kurnazca kesmesini söylemeye çalışıyorum.

İçeride bizi sevimli barista Clara karşılıyor. "Ah, hem yeni gelenler hem de müdavimler! Yeniler, bugünlük paçayı kurtardınız, ama müdavimler için ne yapacağınızı biliyorsunuz. Dans ederseniz, kahve alırsınız."

Goldie'ye bakıyorum, o da merakla kaşlarını kaldırıyor. "Bakalım sende ne varmış," diyor.

Pistte küçük bir kalça sallama hareketi yapıyorum ve Penn'in beni onaylayarak izlediğini görmek için arkamı dönüyorum. Bana bir ödül kazanmışım gibi hissettiren bir şekilde başını sallıyor ve sonra Clara'ya dönüyor.

"Koronun sesini aç lütfen Clara," diye sesleniyor.

Bebe Rexha'nın "Chase It (Mmm Da Da Da)" şarkısı hoparlörlerden yükseliyor ve Penn ile Sam birbirlerine bakarak yan yana durmaya başlıyorlar. Beni hemen güldüren bir şekilde vücutlarını döndürmeye başlıyorlar ve sonra ritimle ve birbirleriyle mükemmel bir zamanlama içinde kayarak başlarını yukarı doğru sallıyorlar. Herkes tezahürat yapmaya ve alkışlamaya başlıyor ve sonra her ikisi de nakarat bitene kadar birkaç saniye boyunca tam bir kalça itme, popo sallama dansına giriyorlar, bu da dükkanın patlamasına neden oluyor ... ve sonra hiçbir şey olmamış gibi tezgaha doğru yürüyorlar.

Gülmeyi ve tezahüratı bıraktıktan sonra yanlarına gittim ve kollarımı her ikisinin de omuzlarına koydum.

"Aman Tanrım, çok iyiydiniz! Bu dans becerilerini nerede saklıyordunuz?" Tekrar gülmeye başlayarak söylüyorum.

"Saklamıyorduk. Değil mi Sam?" Penn soğukkanlılıkla Sam'e soruyor. "Hayır. Hemen hemen her şey ortada," diyor Sam. Onu işaret ediyorum. "Kaç yaşındaydın sen?" diye soruyorum.

"On bir," diyor.

"Bunu izlememiz gerekecek," diyorum Penn'e. "Kızları s ı r a y a dizmiş olacak."

Penn bir süre bana baktıktan sonra, "Evet, öyle olacak. Ve zaten öyle."

Sam gülüyor ve birbirlerine beşlik çakıyorlar. Gözlerimi deviriyorum ve bu ikisini de daha da mutlu ediyor.

Siparişimizi verdikten sonra -zaten bağımlısı olduğum için hiç denememem gereken Göksel Donut'lar- Goldie eğiliyor.

"Penn'i televizyon ekranında görmek, onu şahsen deneyimlemeye yakın bile değil. O *çok* ateşli, çok çekici ve *tamamen seninle ilgili*. O bir kaleci, Addy. Senin için deli oluyor." Kolumu sıkıyor, sanki nazikçe kırıyormuş gibi.

"Onu *tutamam*." Başımı sallıyorum, geçiştirmeye çalışıyorum. "Ama nereden biliyorsun?"

Bana kuru bir bakış atıyor. "Sana nasıl baktığını gördün mü? İşte bilmem gereken tek şey bu. O gözlerle elbiselerini yakıp kavuracak sandım!"

"Goldie! Sessiz ol," diyorum ona, duyan var mı diye etrafa bakarken. onu.

"Merak etme. Bunu duyan tek kişi benim," diyor Camden. "Ve ben kız kardeşime katılmak zorundayım." "Bu bir ilk," diye alay ediyor.

Goldie yanımdaki sandalyeye kayar kaymaz, gözleri bir amaç uğruna parlıyor, kendimi destekliyorum. Masanın öbür ucunda, birazdan maruz kalacağı sorgunun farkında olmayan Sam'le Penn'e bakıyorum. Goldie kasabaya geldiğinden beri onu sorguya çekmek için can atıyordu ve şimdi onu köşeye sıkıştırdığına göre bir görevi olduğunu biliyorum.

"Penn Hudson," diye başlıyor öne doğru eğilerek. "Bize kendin hakkında önemli bir şey söyle. Derin bir şey."

Karamelli macchiato'sundan bir yudum almış olan Penn yutkunurken duraksıyor ve sanki onu kurtaracakmışım gibi bakışlarını bana çeviriyor. Yapamam. Ben bunun için buradayım.

Fincanını yere bırakıyor, gözleri kısılıyor. "Çocukluk travması gibi derin mi? Yoksa pizzadaki ananas hakkındaki düşüncelerim gibi derin mi?" Goldie sırtıyor. "İkisi de lütfen."

Sam onun yanında gülüyor, mutlu bir şekilde kekini çiğniyor ve tamamen eğleniyor. Camden Goldie'nin yanında oturuyor ve inliyor. "Kusura bakma dostum. Gerçeği öğrenmek için gagalayan bir tavuk gibi."

Goldie onun koluna vuruyor. "Ben tavuk değilim."

Penn nefes verir. "Pizzada ananas yok. Bu iğrenç bir şey. Bu Rhodes ve Sadie'nin bölgesi. Ben püristim."

Nefesim kesildi. "Seni canavar."

Sam, Penn'e yumruk attı. "Seninleyim." Bana özür dileyen bir bakış attı. "Üzgünüm, Addy."

"Tamam, demek tatlı ve tuzlu pizzayı sevmiyorsun," diyor Goldie. "Peki ya çocukluğun? Herhangi bir evcil hayvan? Trajediler? Okul bahçesinde bir düşman?"

Güldü ve bana *gerçek mi* bu kız der gibi baktı.

Evet, daha yeni başlıyor.

O sadece masaya vurup cevabını beklerken, adam konuşmaya başlıyor. "Draco Malfoy adında bir köpeğim vardı. Büyük trajediler yaşamadım, okulda büyük boy Snickers çikolatası yiyip erkekler tuvaletine kusmam dışında... lavaboya çünkü bütün tuvaletler doluydu."

"Hayır," diye inledik hepimiz.

"Evet, kötüydü. Akmiyordu..."

Hepimiz tekrar inliyoruz ve Penn hatırladıkça ürperiyor.

"O zamandan beri Snickers yemedim," diyor üzüntüyle.

Goldie başını sallıyor. "İlişkilendirilebilir. Peki ya bir düşman? Sahada kavgacısın... Eminim saha dışında da birkaç kez suratına yumruk yemiştir."

"Sadece bir kez," diyor, hâlâ hissediyormuş gibi çenesini ovuşturarak.

"Lisenin ilk yılında. Adam kız arkadaşıyla flört ettiğimi düşündü. Flört etmiyordum." Duraklıyor, sonra sırtıyor. "Ama o benimle flört ediyordu."

Camden bıyık altından kıkırdıyor, ben de Goldie'ye dirsek atıyorum. "Tatmin oldun mu?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Oh, daha fazlası var." Penn'e dönüp kollarını kavuşturuyor. "Gizli yeteneklerin var mı? Çok iyi dans ediyorsun. Striptizci geçmişin var mı?"

"Goldie!" Nefesim kesildi.

Penn gülüyor ve "Bilmek istemez miydin..." derken gözleri benimkileri deliyor.

Görüntü gözlerimi yakıyor ve iğrenmiş gibi yaparak başımı sallıyorum.

Penn bana bakarak, "Artık durumu tersine çevirmenin zamanı geldi," diyor.

"Neden bana bakıyorsun? Bütün soruları soran o," diye geveliyorum.

"Hayır, soruları kesinlikle ona sormalısın," diyor Goldie, çenesini ellerinin üzerine koyarak.

Penn kaşlarını kaldırarak bana meydan okuyor. "Pizzada ananasa bayılırım," diyorum.

Gözleri kısılıyor. "Sanırım bunu zaten konuşmuştuk."

"Tamam... Josh adında çok sevdiğim bir köpeğim vardı. Taşınırken ailem onun huzurevinde yaşayacağını ve kırlarda dolaşacağını söyledi."

Hepsi inledi. Penn, "Hayır, söylemediler," diyor.

Başımı sallıyorum. "Huzurevini araştırmaya gidip de o isimde bir yer bulamayınca kadar onlara inanmıştım."

"Acımasızca," diyor Goldie.

"Peki ya senin en utanç verici anın?" Penn soruyor.

Düşünmem bile gerek kalmadan, "Ah, en utanç verici anım erkek arkadaşımın beni baloya davet ettiği ve herkesin önünde Lil Wayne'den "Gettin' Some Head" çaldığı andı..." diyorum.

"Hayır, yapmadı!" Penn söylüyor.

Herkesin gözleri kocaman, ama sonra Sam'e bakıyorum ve kendimi tekmelemek istiyorum. Ben ve koca ağzım. Neyse ki hâlâ kafası karışmış görünüyor.

"Bunu bilmiyordum!" Goldie nefes nefese.

Penn elini yüzünde gezdirip gülüyor. "Sen ne yaptın?" "Ondan ayrıldım!"

Herkes gülüyor.

"Anlamıyorum," diyor Sam.

"Bu... hiçbir şeydi. Bu konuyu açmamalıydım," diyorum.

Kaşlarını çattı. "Neden?" Sonra eğildi. "Ben burada yokmuşum gibi davran."

Penn gülüyor ve elini omzuna vuruyor. "İmkansız." Bana sırtıyor ve Sam'e tekrar bakmadan önce bir an için ateşli bir bakış paylaşıyoruz.

"İmkânsız," diye tekrarlıyorum.

"Tuhaf davranıyorsunuz," diyor Sam ve hepimizi güldürüyor. Penn'in gözleri Sam'in başının üzerinden tekrar benimkilerle buluşuyor ve içim ısınıyor.

Kendimi Penn sersemliğinden kurtarmam gerekiyor ve Sam'e bakıp, "Peki ya sen? Çocukluğunda evcil hayvan besledin mi?"

Sam'in yüzünü bir bulut kaplıyor. "Hayır, ama bir evcil hayvanım olmasını her şeyden çok istiyorum." Yüzündeki ifade kalbimi sızlatıyor.

"Köpek mi kedi mi?"

"İkisi de. İkisi de!" diyor omuz silkerek. "Büyüdüğümde, bir eve ihtiyacı olan tüm köpekleri ve kedileri kurtarmak istiyorum."

Penn, Sam'in omzunu sıkıyor. "Bence bu harika bir fikir dostum."

Kalbim ikiye katlandı.

Daha sonra, ayrılırken, vedalaşmadan önce garip bir an yaşıyoruz. Penn eğildi ve kollarını bana doladı. "Çocukluk travmalarını paylaştığın için teşekkürler," diye fısıldıyor kulağıma.

Gülüyorum ve ona doğru eğilerek "Ananaslı pizza daha üstündür" diye fısıldıyorum.

Yan tarafımı gıdıklıyor ve kollarında sarsılıyorum, parmakları kaburgalarımın üzerinde dans ederken daha çok gülüyorum.

"Bunu asla kabul etmeyeceğim," diyor sonunda. "Ama eğer birlikte pizza yemek istersen senin için sipariş vermekten mutluluk duyarım..."

Geri çekiliyorum ve ona nazlı bir gülümseme veriyorum. "Sadece iki arkadaş pizza mı yiyoruz?"

Yüzünü buruşturuyor ve dişlerini sıkarak "*Doğru*. Sadece iki arkadaş pizza yiyoruz."

Sırıtiyorum ve uzaklaşıyorum, ellerinin üzerimde kaybolmasını özlüyorum. Arabaya bindiğimizde Goldie yüzünü yelpazeliyor.

"Feromonlar, cinsel gerilim ve *seni çok istiyorum* titreşimleri," diyor ellerini havada sallayarak. Yüzünü bana dönüyor. "Sanırım tüm bu özlemin yakınlığı yüzünden hamile kaldım."

"Kapa çeneni." Gülüyorum. "Onu duydun. Biz sadece arkadaşız."

"Evet, okyanus da pembe. Ona bir ağaç gibi tırmanmadan önce sana en fazla iki hafta veriyorum."

"Hâlâ buradayım," diyor Camden arka koltuktan.

"Başa çıkabilirsin kardeşim," diyor Camden, omzunun üzerinden ona bakarak. "Bay Chef á la mode değilmişsin gibi davranma."

"Bu da ne demek oluyor?" Adam homurdanıyor.

"Biliyorsun," diye alay ediyor gülerek. "Ama şu anda senin çapkınlıklarından bahsetmiyoruz, Adeline'in Penn'le birbirlerine *aşık* olduklarını kabul etmesini sağlamaya çalışıyoruz."

Yanaklarım alev alev yanıyor ve Goldie daha fazla yanılamazmış gibi davranmaya çalışarak başımı sallıyorum.

Ama herkesin içimi görebildiğinden eminim. Penn'in etrafında ne kadar çok olursam, ondan o kadar çok hoşlanıyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HOŞGELDİN EV

PENN

Sonraki birkaç gün boyunca Adeline Evans'la karşılaşmak için her türlü nedeni aradım. Öğle yemeğinde gereğinden fazla oyalanıyorum ve fazladan atıştırma almak için geri dönüyorum. Sadece merhaba demek ve meşgul olup olmadığını görmek için ofisine uğruyorum ve eğer değilse, onu komik bulacağımı düşündüğüm her şey hakkında konuşarak saçmalıyorum. Kendimi kızı etkilemeye çalışan bir ortaokul çocuğu gibi hissediyorum ve bunun ne kadar eğlenceli olduğunu anlamakta zorlanıyorum.

Erkeklerin bana bir gün anlayacağımı söylediklerini biliyorum ama onlara gerçekten hiç inanmadım. Hiçbir kız için böyle hissedebileceğimi düşünmemiştim. Onunla ilgili her şey ilgi çekiciydi.

"Penn," diye bağırdı Koç. "Neden seni sürekli kızımın ofisinin etrafında dolanırken yakalıyorum? Yapacak işlerin yok mu senin?"

Addy ayağa kalkıyor ve kaşlarını çatıyor. "Günün sonuna geldik baba. Benimle konuşabilir... Oyuncularla konuşmak işimin bir parçası." Kadının ses tonu çok sert ve adam bir an için üzgün görünüyor ama sonra yürümeye devam ediyor.

"Bugün orada oldukça iyi görünüyordum, değil mi?" Arkasından sesleniyorum. Addy'ye sırtıyım, babasının beni eleştirmesini bekliyorum.

Elini başının üzerinde sallayıp bir şeyler homurdanıyor.

"Sanırım bana karşı yumuşuyor," diyorum ve Addy gülüyor.

Bir kapı çarpıyor ve Peter, güvenlik görevlilerimizden biri, bize doğru koşuyor.

Önümde durduğunda şaşırıyorum.

"Dışarıda bir çocuk var. Sam olduğunu söylüyor. Seni arıyor. Seni aramaya çalıştım ama-"

"Lanet olsun. Telefonum hâlâ sessizde." Cebimden çıkardım ve sesi açtım. "Sam burada mı?" Bir an Addy'ye bakıyorum ve sonra Peter'ı koridorda takip ediyorum.

"Yaralanmış," diyor Peter.

Addy nefes nefese kalıyor ve bize yetişmek için acele ediyor.

"Ne demek istiyorsun? Ne demek istiyorsun?"

Nerede o?" diye sordum. Onu takip etmemi işaret ediyor.

Sam'e ulaştığımızda, dönüp yüzünü gördüğümde dehşete kapılıyorum. Burnu kanıyor, gözleri morarmış ve şişmiş.

"Sam, ne oldu?" Ona doğru koştum ve sarılmak için kendime çektim.

Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor.

"Başka ne yapacağımı bilemedim," diyor.

"Aman Tanrım, Sam. Gidip soğuk bir bez getireyim," diyor Addy, ana girişin yanındaki banyoya koşarak.

"Ne oldu?" Tekrar ediyorum. "Bunu kim

yaptı?" Sadece başını sallıyor ve bana bakıyor.

"Koruyucu ailelerinden biri mi yaptı?" diye soruyorum. Sonunda başını sallıyor.

"Tamam, hastaneye gidiyoruz."

"Hastaneye gitmeme gerek yok," diyor, "lütfen beni oraya geri götürmeyin."

Addy elinde bir bezle dışarı fırlıyor ve nazikçe yüzüne tutuyor.

"Oraya geri dönmeyeceksin, söz veriyorum. Ne yapmamız gerektiği umurunda değil. Bu sefer seni benden almalarına izin vermeyeceğim. Ama doktora gitmeliyiz.

-Bunu rapor etmeliyiz." Addy'ye bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Tamam," diyor Sam, sesi zayıf. "Teşekkürler, Addy." "Elbette. Keşke daha fazlasını yapabilseydim," diyor.

Ben de ona teşekkür ederek omzunu sıkıyorum. "Buraya nasıl geldin?" Sam'e soruyorum.

"Otobüse bindim ve yürüdüm."

Dışarıda yürürken bana yaslanıyor. Bana karşı titrediğini hissedebiliyorum ve bu beni öldürüyor.

"Ah, adamım. Çok özür dilerim."

"Bekle, bensiz gitmiyorsun," diye sesleniyor Addy, arkamızdan koşarak.

Cipe biniyoruz, Addy arka koltukta, Sam de önde oturuyor. Sam başını arkaya yaslıyor, Addy de öne eğilerek onu rahat ettirmeye çalışıyor. Saçlarını geriye doğru tarıyor ve mendilleri Sam'in yanına koyuyor.

"Yola çıkmadan önce buz almalıydım," diyor özür dileyerek.

İyi olduğundan emin olmak için sürekli oraya bakıyorum. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Ama o sessiz ve bu kalbimi parçalıyor. Acile koşuyorum ve bizi bir odaya alır almaz Bayan Murphy'yi aramak için koridora çıkıyorum.

"Ben Penn Hudson. Sam'in yanındayım. Ona vurdular... Kahrolası koruyucu ailesi ona vurdu," diyorum. Öfkemi dizginlemeye çalışarak tavana bakıyorum. "Hastanedeyiz. Yardıma ihtiyacımız var. Lütfen bu sefer bizi hayal kırıklığına uğratma."

"Hemen geliyorum," diyor.

Telefonu kapattık ve David'i aradım.

Ekipte pek çok harika avukatımız var ama Sam'le ilgili konularda Weston'ın babası David'le konuşuyorum. O, eşi Lane ve Weston'ın kız kardeşi Olivia, Shaw & Shaw Hukuk Bürosu'nun ortakları.

"Ne pahasına olursa olsun," dedim ona, "lütfen bana yardım et. Onu evlat edinmek istiyorum. Bunun tekrar başına gelme riski olmasını istemiyorum. Onu oraya geri gönderemem."

"Hayır, hayır, yapamazsın," diyor. "Her şey üzerinde çalışacağım."

Birkaç saat orada kaldık ve her şeyi kontrol ettiler. Beyin sarsıntısı geçirmemiş ve genel olarak fiziksel olarak iyi görünüyor. Sadece yaralanmış, travma geçirmiş... Yumruktan daha derin şeyler. Yaşadığı şeyler

Gördüklerim, yaşadıkları... Bunları düşünmeye dayanamıyorum ama artık hepimizin bunlarla yüzleşmesinin zamanı geldi.

Telefonum çalıyor ve çocuklarla mesajlaşmaya başlıyorum.

WESTON

Sadie ve ben bu akşam ızgara yapacağız. Katılmak isteyen var mı?

RHODES

Tabii ki evet. Elle ve ben de tam bu akşam yemek yapmak istemediğimizden bahsediyorduk. Ne getirebiliriz?

Selam çocuklar. Sam ve Addy ile birlikte acil servisteyim. Sam bugün koruyucu ailesinin evinde fena dayak yemiş.

HENLEY

Vay anasını. Ne oldu böyle?

Üvey babasıydı.

Kapı çalındı ve aceleyle mesaj attım.

Telefonumu kapatmam lazım. Sonra görüşürüz.

Telefonumu kapattım ve cebime koydum.

Bir polis memuru geliyor ve Sam'in koruyucu ailesi hakkında bir şey söylemekten çekindiğini anlayabiliyorum ama onu açık sözlü olması gerektiği konusunda temin ediyorum. Yaralarının fotoğrafları çekiliyor ve birden fazla kişi ona sorular soruyor.

Beklerken annem ve ben mesajlaşıyoruz. O ve babam sabah ilk iş yola çıkacaklar ve yolculuğu bir günde tamamlamaya çalışacaklar.

Addy inanılmazdı. Sam'in dikkatini "*tercih eder misin?*" sorularıyla dağıttı ve telefonunda oyun oynamasına izin verdi. Bize içki getirmek için koridora çıktı. Sam'in gözleri kapanıyor, belki bir süre dinlenir.

Hemşire kafasını içeri uzatıyor ve sosyal hizmet görevlisinin geldiğini fısıldıyor. Bayan Murphy'yi karşılamak için dışarı çıktığımda gözleri önce benimkilerle buluşmuyor. Göz göze geldiğimizde ise bakışları kederli ve pişmanlık dolu.

"Benimle eve geliyor," diyorum.

Başını sallıyor. "Senin için geçici bir geçiş izni alabildim ama ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Addy yanımda beliriyor, üç büyük içkiyi idare ediyor. "Bu çılgınlık," diyor Bayan Murphy'ye. "Sam Penn'e ait."

"Peki ya sen?" Bayan Murphy kaba olmayan bir şekilde soruyor.

Addy bana bakıyor, sonra omuzlarını dikleştirip Bayan Murphy'ye dönüyor. "Ben Adeline Evans, Penn'in kız arkadaşım."

Bayan Murphy kaşlarını kaldırıp başını bana doğru eğdiğinde yüzümdeki şaşkınlığı bastırmaya çalışıyorum.

"Bay Hudson'ın bir kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum," diyor.

"Evet, var... Ben de öyleyim," diyor Addy. "Ve biz... çok ciddiyiz."

Durum bu kadar vahim olmasaydı gülerdim ama Bayan Murphy'nin bu bilgiyi almasını, sanki zihinsel olarak katalogluyormuş gibi başını sallamasını izlerken duygulanıyorum. Hiçbir şey fark etmeyebilir ama Addy'nin yardımcı olmaya çalışmasına minnettarım.

Bayan Murphy bana gülümseyerek, "Bu güzel bir gelişme," diyor. "Bunu dosyanıza not edeceğim." Sonra gülümsemesi azaldı. "Ama bunu neden daha önce açıklamadığınızı merak ediyorum. Eminim Adeline'i neden senin geçtiğin aynı titiz süreçten geçirmemiz gerektiğini anlayabiliyorsundur. Sam'i görmek istiyorum ve hastane gitmesine izin verir vermez onu eve götürmekte özgürsünüz."

Omuzlarım çöküyor ve tutunacak bir şeye ihtiyaç duyduğum için uzanıp Addy'nin elini tutuyorum. "Teşekkür ederim. Addy Mustang'ler için çalıştığı için biraz karışık oldu ama merak etme, protokolü falan ihlal etmiyoruz." Derin bir nefes alıyorum. "Sam'e çok iyi bakacağım. Sana yemin ederim onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Bayan Murphy bana sevgiyle bakıyor. "Sana sahip olduğu için çok şanslı."

Ona minnetle gülümsüyorum ve odayı işaret ediyorum. "Birbirimize sahip olduğumuz için şanslıyız. Uyuyordu ama sizi gördüğüne ve bu habere çok sevinecek."

Hızlıca başını salladı ve Sam'in odasına doğru yürüdü. Addy ve ben birbirimize dolu dolu bakıyoruz. Onunla yorumu hakkında konuşmak istiyorum ama şimdi sırası değil. Bayan Murphy Sam'in yanında uzun süre kalmadı ve dışarı çıktığında omuzları rahatlamıştı.

"Yarın nasıl olduğunu görmek için kontrol edeceğim," diyor.

"Tamam. Kulağa hoş geliyor." Elini sıkıyorum ve uzun bir nefes vererek uzaklaşmasını izliyorum.

Sam'in hemşiresi yanıma geliyor ve sırtıyor. "Sanırım eve gitmeye hazır." "Gerçekten mi?" Onu odasına kadar takip ettim ve başucuna doğru yürüdü.

"Taburcu belgelerini aldım," dedi. "Ve görünüşe göre bu adamla eve gidiyorsun." Omzunun üzerinden beni işaret ediyor ve Sam ile ben sırtıyoruz.

Kadın odadan çıktıktan sonra ona, "Zor bir gün geçiren biri için fazla mutlu görünüyorsun," diyorum.

"Çok mutluyum," diyor, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor.

Kolumu ona doluyor ve incitmemeye dikkat ederek hafifçe sıkıyorum.

"Bunun için çok uzun süre bekledik," diyorum ona. "Bunun gerçekten gerçekleştiğine kendim de inanamıyorum." Daha da yaklaşıyorum. "Ben de çok mutluyum, dostum."

Yolculuk, hastaneye giderken hissettiğimiz paniğe kıyasla daha sessizdi.

"Oh, kahretsin. Seni eğitim tesisine geri götürmem gerekiyor." Yanlış yöne gittiğimde Addy'ye bakıyorum.

Bana el sallıyor. "Eve ve sabah işe Uber'le giderim. Önemli bir şey değil. Bu adamın iyi olduğundan emin olmak istiyorum." Arka koltuktaki adama bakmak için arkasını döndü.

"Bir sürü misafir odam var," diyorum ona. "Bu gece kalabilirsin ya da seni daha sonra eve götürebilirim."

"Bu konuda endişelenmiyorum," diyor ve Sam'e tekrar bakmadan önce bana gülümsüyor. "Orada nasılsın?"

"Oldukça iyi," diyor.

"Aç mısın?" Dikiz aynasına bakarak soruyorum.

"Evet," diyor ısrarla.

Bu beni güldürüyor. "Bunu söylediğini duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim. Bu kendini daha iyi hissettiğin anlamına geliyor ve seni beslemek için *hemen* bir şeyler yapabilirim. Starlight Cafe'den çorba ve sandviç almama ne dersin?"

"Kulağa çok hoş geliyor," diyor hüzünle. "Ve Serendipity'den bir Moonlight shake?"

"Tamamdır. Hemen geliyor."

"Şimdi de Moonlight shake'i merak ettim," diyor Addy. "Fıstık ezmesi parçaları ve çikolatalı dondurma. şurup," diyor.

"Satıldı," diyor kadın gülerek.

"Bu bir diyetisyenin onayladığı listede mi?" Alay ediyorum.

"Çikolata ve fıstık ezmesi her zaman benim onay listemdedir."

Trafiğin yoğun olduğu saatleri kaçırdık, bu yüzden küçük şirin kasabamıza dönüş yolumuz, antrenman kampından dönerken genelde olduğundan çok daha az sıkışık.

Starlight Cafe'ye varmadan önce Tiana karşıımızdaki köşede şarkı söylüyor. Onu daha iyi duyabilmek için camımı indiriyorum.

"Silver Hills'i çok özledim," diyor Addy.

"Kaliforniya'da yaşadıkdan sonra bile mi?"

Şaşkınlıkla soruyorum.

"Kaliforniya'yı seviyorum, beni yanlış anlama. Her zaman okyanusu görüyor olmayı dileyeceğim. Ama buradaki mevsimleri ve hayatın daha yavaş temposunu özledim. Ve Tiana, Tanrım. Hiç yaşlanmıyor, değil mi? Hangi iksiri kullanıyor?"

Gülüyorum. "Ben biliyorum. O tam bir rock yıldızı." Kafenin önüne çekiyorum ve siparişleri doğru aldığıma emin oluyorum. "Tamam, hemen döneceğim."

"Bunları geri çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

"Ben hallederim," diyorum ve bana sırtarak karşılık vermesi kalbimin teklemesine neden oluyor.

Sam'e bakıyorum ve o da arka koltuktan bana sırtıyor. Onu işaret ediyorum ve gülümsemesi büyüyor. Küçük yardımcım hiçbir şeyi kaçırmıyor.

SUV'ye döndüğümde Sam, Addy'ye okuldaki kızlarla ilgili her şeyi anlatıyor. Erkeklerin bana sevdikleri kadınlardan çocuk sahibi olmakla ilgili söyledikleri bazı şeyler aklıma geliyor, çünkü Sam'i Addy ile bu kadar mutlu görünce boğazımda bir yumru oluşuyor.

Bu çok saçma çünkü *tabii* ki Addy'yi sevmiyorum.

Kendimizi fazla kaptırmayalım.

Serendipity'de bir kez daha durduktan sonra eve dönüyorum. Sam'in içeri girmesine yardım ederken şükran duygusuyla dolup taşıyorum - burada olduğu için, güvende olduğu için, artık ona uzun zamandır istediğim şekilde bakabildiğim için.

Ona bakıyorum ve yaralanmış olmaktan dolayı berbat görünmesine rağmen gözleri huzurlu.

"Evine hoş geldin," diyorum ona.

Başını göğsüme yaslıyor ve bana sarılıyor. "Teşekkürler, Penn."

Boğazımdaki kocaman yumruyu yutmak zorunda kalıyorum. Büyük bir engeli aşmıştık. Her adım sessiz bir zafer gibi geliyor... ya da en azından doğru yönde atılmış büyük bir adım.

Sam'in evde benimle olduğunu haber vermek için çocuklara mesaj atıyorum ve onlar da benim kadar mutlu oluyorlar.

HENLEY

Zamanla ilgili.

WESTON

Senin adına çok
mutluyum, dostum.

RHODES

Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi. İkinizin birlikte olması
gerekiyordu.

BOWIE

Bu en iyi haber. Ve Addy'nin hastaneye nasıl geldiğini bize
anlatmalısın.

RHODES

Evet, yapacaksın.

Şimdi sohbet edemem, o hala burada.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BENİ KONTROL ET

ADELINE

Yemek yerken, konuşurken ve gülerken ortam çok neşeli. Penn ve Sam birlikte çok eğlençeliler. Onlara doyamıyorum. Sam'in geçirdiği berbat güne rağmen Penn'le burada olmaktan çok rahatladığı ve mutlu olduğu belli, onu hiç görmediğim kadar hareketli. Ama yemek yedikten sonra esnmeden duramıyor.

"Pekala, küçük dostum. Bunu söyleyeceğim. Duş alıp yatma vaktin geldi. Dinlenmen gerek. Yarın okula gitmek zorunda değilsin. Sabah burada seninle olacağım. Ama tamamen iyileşmek için dinlenmeye ihtiyacın var, tamam mı?" Penn öyle diyor.

Sam bir esnemeyle daha savaşarak, "Tamam," diye başını sallıyor. "Eğitim kampını kaçırdığın için başın derde girecek mi?"

Penn onu başından savıyor ama o da tam olarak cevap vermiyor. Umarım babam ve diğer koçlar kampa katılmadığı için ona zorluk çıkarmazlar. Eğer verirlerse babamla ciddi bir konuşma yapacağım.

Yukarı çıkıyorlar ve ben de Penn'in evinin ne kadar muhteşem olduğunu takdir ederek ana katta biraz dolaşıyorum. Ne bekliyordum bilmiyorum ama evi beni şaşırttı. Her yerde tavandan tabana pencereler var ve oturma odasında koyu mavi kırlentli büyük beyaz, yumuşak kanepeler ve iki peluş koyu mavi yan sandalye rahatça yerleştirilmiş. Büyük, renkli sanat eserleri beyaz duvarları kaplıyor ve köşedeki barda kadife mavi tabureler ve renkli bardaklar var. Tarzı modern ama rahat ve ilginç. Odaları gezerken kendimi gülümserken buluyorum. Yemek masasının etrafı siyah beyaz çizgili sandalyelerle çevrili ve süslü, şeffaf şarap dolabı yüksekliği ve altın kulplarıyla başlı başına bir sanat eseri gibi görünüyor.

Bir süre yok ve sonra Sam'in beni çağırdığını duyuyorum. Penn daha yüksek sesle yankılanıyor ve merdivenleri bulup seslerini takip ederek yukarı çıkıyorum. Üst kat da çok güzel ve onları bulduğum oda da muhteşem. Eğimli, bir duvar penceresi ve tavandaki güzel ahşap işçiliği ile Sam kral boy yatakta küçücük görünüyor. İki kabarık yastığa dayanmış, siyah saçları ve gözleri beyaz çarşaflarda göze çarpıyor.

"Her şey için sana teşekkür etmek istedim Addy," diyor.

Bana Penn gibi Addy demesi çok tatlı.

"Bir şey değil. Yardım edebildiğime çok sevindim ve bu gece birlikte takılmak çok eğlenceliydi," diyorum ona.

Gülümsüyor ve Penn'e bakıp onu işaret ediyor. "Ben uyurken onunla aranı bozacak bir şey yapma."

Penn'in ağzı açık kalıyor ve kırılmış gibi yapıyor. "Sanki yapabilirmişim gibi!" diyor. Bana bakıyor, yanakları kızarmış, sonra tekrar Sam'e bakıyor. "Elimden geleni yapacağım."

Sam sanki *daha iyiymiş* gibi başını sallıyor ve ben de eğilip onu alnından öpüyorum. "İyi geceler, Sam."

"İyi geceler."

Penn uzanıp Sam'in elini okşar. "İyi geceler dostum. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım, tamam mı?"

"Tamam."

Kapıya doğru yürüyoruz ve Penn ışığı söndürüyor.

"Beni daha sonra kontrol edebilir misin?" Sam soruyor. "Sadece... bilmiyorum... hâlâ burada olduğumdan emin olmak için?"

Penn'in boğazı düğümlenir ve zorlukla yutkunur. "Tamamdır. Seni sık sık kontrol edeceğim. Ve bu kapıyı açık bırakacağım, tamam mı? Burada kimse seni rahatsız edemez, dostum. En üst düzey güvenliğe sahibim ve bundan sonra peşine düşen herkes önce beni geçmek zorunda. Anladın mı?"

Sam başını sallar, dudakları titrer. "Anladım," diye fısıldıyor.

Odadan çıkıp koridora doğru yürüdüğümüzde Penn duvara yaslanıp başını ellerinin arasına alıyor. Elimi omzuna koyuyorum ve bana bakmak için başını kaldırdığında yanakları ıslak.

"O küçük çocuğu tekrar yüzüstü bırakamam," diyor sessizce.

Yüzümdeki yaşları siliyorum ve Penn koridorda ilerlerken onu takip ediyorum. Bir kanepe ve kitap rafları olan bir oyuk var. Penn kanepeyi işaret ediyor.

"Muhtemelen gitmen gerekiyor ama bir kadeh şarap ya da başka bir şey istersen buraya getirebilirim. Bana ihtiyacı olursa diye yakınımda kalmak istiyorum."

Oturdum. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Hâlâ tokum. Ama seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Penn gerildi ve yanıma oturdu, yüzünde endişe vardı.

Derin bir nefes alıyorum, biraz titriyorum. "Sam'le tanıştığım ve sen bana ona neler olduğunu anlattığından beri yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum." Garip bir şekilde gülüyorum. "Bunu düşünmeden *edemiyordum*. Aç kalacağı düşüncesine katlanamıyordum ama bugün onu acı içinde görmek... Bir şeyler yapmalıyız. Onu bu şekilde riske atacak başka bir duruma giremez."

"Önemsediğin için teşekkür ederim. Onunla daha yeni tanıştın ve şimdiden pek çok insandan daha fazla önemsiyorsun. Ve sana katılıyorum. Ben de bunu düşünmeden edemiyorum," diyor Penn sessizce.

"Ne yapacağımı biliyorum,"

diyorum ona. Gözleri açılıyor.

"Bayan Murphy'ye senin kız arkadaşın olduğumu s ö y l e d i ğ i m d e bunu anladım."

Dudakları hafifçe kalktı. "Sana teşekkür etmeyi unuttum... ve bu konuda sana takılmayı."

Gülüyorum. "Yakında benimle daha çok dalga geçebilirsin çünkü... Bence evlenmeliyiz."

Bana öylece baktı.

Söylemeden önce gergin değildim ama o bir şey söylemeden konuşmaya devam ettikçe ben daha da gerginleşiyorum.

"Penn-" diye başlıyorum ama lafı havada bırakıyorum. Göz kırptıyor. Sonra tekrar göz kırptı.

"Beni duydun mu?" Sonunda sordum. Hala sessiz.

Ve sonra-

"Seni duydum ama bu doğru olamaz çünkü sanki evlenmemiz gerektiğini söylemişsin gibi geldi."

"Dedim."

Daha dik oturuyor. "Oh."

"Beni dinle. Kız arkadaşın olmamın üzerine nasıl atladığını gördün ve bir aile birimi olamayacağınızdan bahsettiğini söyledin... Bunu evlenerek kolayca düzeltebiliriz. Tamamen meşru ve asil nedenler, ama bir ton bürokrasiyi ortadan kaldıracak..."

"Bu evlilik dolandırıcılığı olmaz mı?"

Şimdi gözlerim açılıyor. "Ne? Hayır, hayır! Bu dolandırıcılığın tam tersi. Bu etik dolandırıcılık, yani evlilik. Etik evlilik, eğer öyle bir şey varsa. Bir gün onu evlat edinmek istiyorsun, değil mi? Ama sen telaşlı bir işi olan bekar bir adamsın ve sistem bunu pek sevmiyor. İstikrar istiyorlar, bir eş istiyorlar, falan filan... Böylece evlendik, çocuğun velayetini sana verdiler ve bu her şeyi çözdü."

"Evlendik," diye yineliyor. "Yeminler, yüzükler, yasal belgelerin imzalanması gibi." Yüzünü buruşturdu.

"Evet." Enseme kaşıyorum. "Sadece Sam için olduğu için büyük bir düğün yapmamıza gerek yok." Sırıttıyorum ve elimi uzatıyorum. "Yine de bir pasta seçebilirsin. Yani, pasta almak zorunda bile değiliz. Ama mümkün olan her şekilde gerçekçi görünmesini istiyoruz."

"Pasta istiyorum," diyor yüzünü bana dönerek. "Ciddi misin Addy? Bunu bizim için gerçekten

yapar mısın?"

"Kesinlikle."

"Bu çılgınlık." Gülüyor.

"Biliyorum. Ama iyi bir çılgınlık mı?"

Derin bir nefes alır ve başını sallar. "Bunu neden yapasın ki? Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? Nelerden vazgeçmiş olacağının? En azından kısa bir süreliğine?"

"En iyi sebep için olurdu."

"Bu senin için büyük bir fedakârlık gibi geliyor" diyor.

"Yapmayı teklif ettiğim bir şey." Eğiliyorum. "En azından bunu bir düşün."

Tekrar gülüyor. "En çılgın kısmı da bu. Düşünüyorum zaten." Elini uzatıp saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor. "Bunu bizim için yapmak istediğine inanmıyorum." Yer değiştiriyor. "Kendimi hiçbir zaman iyi bir evlilik malzemesi olarak görmedim, ama bunu senden başka yapabileceğimi hayal edebileceğim başka kimse yok. Peki ya baban? Takım ne olacak? Ailenle ilişkini ya da işini tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum."

"Bence babamın Sam'i tanıdığından emin olmalıyız. Ne yaptığımızı kimseye söylemeyiz ama gerçek ortaya çıkarsa nedenini anlarlar."

"Ya benimle yaşamaya katlanamazsan? Burada bir sürü oda var ama... Sam'e gerçekten tek başıma bakabilirim. Bunu uzun süre yapmak zorunda değiliz, değil mi? Bir yıl, belki iki... her şey sonuçlanana kadar."

"Sam'in hayatının bir parçası olmayı çok isterim, o yüzden beni de dahil edin. Diğer her şeye gelince, bu sadece kâğıt üzerinde bir evlilik olabilir." Bu sözleri söylerken bile kalbim dörtlüğe önümde koşuyor, kâğıt üzerinde bir evlilik için fazla heyecanlı. Bu da bir sorun, ama bununla daha sonra ilgileneceğim.

"Yani... *evet*, kâğıt üzerinde bir evlilik." Alay ediyor ama dudakları seğiriyor. "Seninle evlenmek mi? Seni çok az tanıyorum."

Ağzım açık kaldı ve güldüm. "Oh, Vaiz Adam. Sanırım yabancı olmadığımızı söylemek yanlış olmaz. Dudakların beni iyi tanıyor zaten."

"Çok ileri gidiyorsun." Yüzünü asmamaya çalışıyor ama koluna vurduğumda gülmeye başlıyor. "Peki bu düğünü ne zaman yapmayı öneriyorsun?"

"Bu hafta sonu mu? Yoksa... yarın gece mi?"

Benimle dalga geçmeye devam etmek istediğini söyleyebilirim, ama bunun yerine sadece başını sallıyor. "Kimse bana bu kadar çabuk aşık olduğuna inanmayacak," diyor sonunda.

Keşke bilseydi.

Omuz silkerek omzumu kaldırıyorum. "Bu yüzden herkese Bahamalar'da tanıştığımızı söyledik. İlk görüşte aşkı, ama yollarımızı ayırdık... ta ki ben buraya gelene ve duygularımızla daha fazla savaşılamayana kadar."

Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve onun yerine kucağına atlamamak için fiziksel olarak kanepeye tutunmak zorunda kalıyorum.

Bu doğru bir mesaj olmazdı.

"Bu işe yarayabilir," diye nefes alıyor. "Evleneceğimizi kimseye söyleyecek miyiz yoksa gidip evlenecek miyiz?"

"Sonra af dilemekle ilgili o söz neydi?" Gülüyorum. "Kimsenin iznine ihtiyacımız olduğundan değil, ama bence sadece yapmak daha kolay olur. Arkadaşlarımızı davet edebiliriz ama bu şekilde işlerin ters gitmesi için daha fazla fırsat varmış gibi hissediyorum. Bence bunu tamamen aramızda tutmalı ve kimseye, özellikle de Sam'e ne yaptığımızı söylememeliyiz."

Yüzünü buruşturuyor. "Ona yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissederim. Ve arkadaşlarıma."

"Ben de öyle. Ama mecbur olmasaydık bunu yapmazdık. Sistem bunu imkânsız bir durum haline getirdi."

İç çekiyor. "Haklısın. Ve onu bir daha kaybetme endişesi yaşamayacağımızı bilmek buna değer." Uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. "Teşekkür ederim Addy. Bunu birkaç gün düşünmelisin. Gerçekten düşün. Bunun yapabileceğin bir şey olup olmadığına karar ver. Eğer fikrini değiştirirsen seni tamamen anlarım."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Tamam, ama bana düşüneceğine söz ver. Cuma günü hâlâ böyle hissediyorsan, ilerleyebiliriz."

"İlerlemek derken, evlenmeyi mi kastediyorsun?" Şakacı bir şekilde soruyorum.

Uzanıp yan tarafımı gıdıklıyor, bu da beni sarsıyor ve gülüşüm biraz fazla yüksek olunca elimi ağzıma kapatıyorum.

"Çok ileri," diyor gülerek. Bana bakıyor ve tekrar gülmeye başlamadan önce başını sallıyor. "Buna inanamıyorum. Ciddi misin sen?"

"İyi fikir, değil mi?"

"Anlaşmayı gerçekten mühürlemek için çiçek atabilirdin," diyor.

Ona flörtöz bir sırıtma yapıyorum. "Görünüşe göre onlara ihtiyacımız bile yokmuş."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

NE İSTERSEN

PENN

Ertesi sabah Sam ve ben tam bir çift olduk.

Addy *bana evlenme teklif ettiği* için uyuyamadım.

Sam de yıkım topuyla kavga etmiş de kaybetmiş gibi görünüyordu.

Dün geceye göre çok daha iyi durumda ama gözleri şişmiş ve morarmış. Ona her baktığımda, onu acil servise götürdüğü için birini duvara fırlatmak istiyorum. Ama o neşeli, güneş gözlüklerimi ve beyzbol şapkamı takarken ağzına bir waffle tıkıştırıyor.

"Dostum," diyorum karşısına oturup. "Paparazzilerden kaçan bir ünlü gibi görünüyorsun."

Çenesini kaldırıyor, güneş gözlüklerini burnunun üzerine doğru itiyor. "Yüzüm suç mahalli gibi görünüyor." Waffle'ı üç ısırıkta bitiriyor, ben de tabağına bir tane daha koyuyorum. Bana minnetle bakıyor ve kocaman bir ısırık daha alıyor. "Bu waffle'lara bayılıyorum. Teşekkürler Penn."

"Elbette, dostum. Benim olan senindir. Minnettar olmanı takdir ediyorum ama sürekli teşekkür etmene gerek yok. Burada bana ihtiyacın olan her şeyi söyleyebilecek kadar rahat olmanı istiyorum. Daha sonra markete gideriz ve her şeyi sen seçersin."

"Gerçekten mi? Bu harika olurdu!" Öne doğru eğiliyor. "Ben de sebze severim. Söz veriyorum, sadece ıvır zıvır seçmeyeceğim."

"Sana güveniyorum, küçük dostum."

Sırıttıyor ve sonra duraksıyor. "Bir şeye ihtiyacım var... ya da iki."

"Neymiş o?"

"Şey, gerçekten kıyafetlerim ya da spor ayakkabılarım yok. Zaten bana uyan pek bir şey yoktu ve muhtemelen onları çoktan başka bir çocuğa vermişlerdir." Omuz silkerek omzunu kaldırıyor. "Sadece yarınki okul için bir şeyler."

Duymak istediğim tek şey bu. "Kendini iyi hissettiğin anda alışverişe gideriz."

"Bugün mü?"

"Gidecek kadar iyi hissediyorsan, tabii."

Tekrar gülümsüyor ve böyle mutluyken ne kadar genç görüldüğüne şaşırp kalıyorum.

"Kendimi iyi hissediyorum," diyor. "Sence... Sence kalabilecek miyim? Seninle?"

"Sanırım bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım... aşırı önlemler almak gerekse bile."

Gözleri parlıyor ve mutlulukla başını sallıyor. "Tamam. Bugün gidelim o zaman. Okulu asıyormuşuz gibi yapabiliriz."

"İkimizden biri okulu asıyor," diye takılıyorum. "Ama okulu aradım ve mazeretli devamsızlık olduğunu söylediler."

"Antrenmanı kaçırdığın için başın belaya mı girdi?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Koç Evans bana zor anlar yaşatmak istedi ama ona başından geçenleri anlattım ve incindiğini duyunca gerçekten çok üzüldü. Geçen yılki aile gününde seninle tanıştığını hatırlıyor."

seni çok sevdi. Umarım ona olanları biraz anlatmamda bir sakınca yoktur."

Başını sallıyor. "Onunla başını belaya sokmamak için her şeyi yaparsın. O Addy'nin babası ve onun kötü tarafında olmak istemezsin."

Omzunu sıkıyorum. "Yaşından beklenmeyecek kadar akıllısın, dostum."

Dışarı çıktık ve Sam daha ne olduğunu anlamadan ona birkaç çift spor ayakkabı, kapüşonlu sweatshirt, kot pantolon ve bir saniyeden fazla göz gezdirdiği tişörtlerden aldım.

"Sadece bir ya da iki şeye ihtiyacım vardı. Ne oluyor?" diyor mağazadan çıkarken.

"İyi şeyleri hak ediyorsun."

"O kadar da iyi şeyler değil."

"Aynı fikirde değilim."

Başını sallıyor ama adımlarında bir sıçrama var. Sanki gerçekten sevmiş gibi poşetlerin içine gizlice bakarken yakalıyorum onu.

Sonraki durak: yemek.

Aurora'nın otoparkına park ettiğimizde Sam tereddüt ediyor. "Sahibinden özür dilemeliyim. Her geldiğimde yemek çalacağımı düşünmesini istemiyorum."

"Eğer bugün için hazırsan, elbette. Yine de başka bir zaman da gelebiliriz."

"Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum," diyor.

"Bugün yapalım." Lanet olsun. Bu çocuk.

"Anladım dostum ve bence bu harika bir fikir. Hadi yapalım şunu."

İçeri giriyoruz ve müdür Derek'in sohbet etmek için hazır olması için yaklaşık on dakika bekliyoruz. Sam ona çok içten bir özür diliyor ve Derek o kadar duygulanıyor ki gözleri yaşararak bana bakıyor. Biliyorum. Bu çocuk herkesi gözyaşlarına boğar.

Biz uzaklaşırken Derek, "Kapımız sana her zaman açık," diyor. "Ve bugün bana karşı bu kadar dürüst olduğun için, istediğin çikolatayı seçmeni istiyorum, benim ikramım. Kasiyere benden olduğunu söylerim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor

Sam. "Biliyorum. İstiyorum," diyor

Derek.

"Teşekkürler dostum," diyorum Derek'e uzaklaşırken.

"Bunu kusursuz bir şekilde hallettin." Sam'in omzunu sıkıyorum. "Alışveriş yapabilecek misin?"

Nefes alıp veriyor ve sonra ellerini sallayarak başını sallıyor. "Evet."

"Tamam, ne istersen al. Canın çekiyorsa, alıyoruz." "Ne istersem mi?" diye soruyor.

"Çılgınlık yap."

Sırıttırıyor ve bir sepet kapıyor. Sepete koyduğu ilk şey büyük bir kap karışık yeşillik.

"Hep bir top marul yerine bunlardan almak istemişimdir," diyor heyecanla.

Yutkunuyorum. Gerçek boyutta bir paket mendil taşımaya başlasam iyi olacak çünkü bu adam beni gerçek bir nehir gibi ağlatacak.

Biz alışveriş yaparken Addy mesaj atıyor.

ADDY

Sam nasıl?

Gelişiyor. Ona marketten ne isterse alabileceğini söyledim - canı ne çekerse - ve şu ana kadar karışık yeşillikler, salatalıklar, domatesler, kocaman bir torba portakal ve bir aile paketi tavuk göğsü seçti.

ADDY

🙄 Yemin ederim, bu çocuk altın gibi.

Gerçekten öyle.

ADDY

Önerdiğim şey hakkında düşündün mü?

Sadece bütün gece ve o zamandan beri her saniye...

ADDY

😊 Ve?

Sanırım bir şey buldun. Bu konuda ne hissediyorsun?

ADDY

Sanırım ben de bir şeyler buldum. Bu konuda gerçekten iyi hissediyorum.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Bu gerçekten olabilir mi? Sam'i elde etmek için evlenme teklif ettiğini biliyorum ama kalbim sanki bana onu sevdiğini söylemiş gibi tepki veriyor.

ve bebeklerimi doğurmak istiyor. Ve beklediğim gibi beni korkutmak yerine, heyecanlandım ve umutlandım.

Ben de, Addy. Hâlâ istekli olduğuna inanamıyorum.

Arabaya bindiğimizde, Sam Reese's Fıstık Ezmesi Kupası'nı dikkatlice açıyor ve küçük bir ısırık alıyor. Eğilip şapkasına vuruyorum.

"Addy'ye evlenme teklif edebilirim."

Çikolata boğazında düğümleniyor. "Ne? Bir dakika. Ciddi misin sen?"

Omuz silkiyorum, sanki bu hayatımın en önemli konuşması değilmiş gibi. "Düşünüyorum da. Bu kısmı sana hiç anlatmadım ama... Bahamalar'da tanıştığım kişi o. O zamandan beri onu düşünmeden edemiyorum. Bunu istiyorum."

"Dostum!" Bütün morarmış yüzü aydınlandı. "Şu anda gerçek misin? Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum ve bir saniye bana bakıyor, sonra aniden eğilip beni en agresif şekilde kucaklıyor.

"Bunu yapmak zorundasın," diyor.

Gülüyorum. "Sence evet diyecek mi?"

"Demezse çok şaşırırmı," diyor. "Senden *çok* hoşlanıyor, bunu söyleyebilirim."

"Öyle mi?"

"Evet. Sana baktığında gözleri böyle oluyor." Bana hülyalı gözlerle bakıyor ve ben cipi çalıştırırken gülmekten kırılıyorum. "Ve sen ona baktığında şöyle oluyorsun-" Elini kalbinin üzerine koyuyor ve nefes nefese kalmaya başlıyor, gözleri tamamen çıldırmış.

"Tanrım, bana gerçekten böyle görünmediğimi söyle,"

diyorum. Gülerken başı geriye düşüyor.

"Gidip bir yüzük seçelim mi?" diye

soruyorum. "Ciddi misin?" diye soruyor,

heyecanla.

"Hadi market alışverişini yapalım, sonra da kuyumcuya gideriz."

"Tamam!"

Hayatımda bu kadar hızlı alışveriş yapmamıştım ve Sam işini bitirir bitirmez garaja doğru koşmaya başlıyor.

"Hadi yapalım şunu," diye sesleniyor.

Kuyumcuya adımımızı atar atmaz Sam tamamen ciddileşiyor, sanki bir bilimmiş gibi yüzükleri inceliyor. Tezgâhtar yanımıza geldiğinde,

Yardım edip edemeyeceğini soran Sam, "Anlamlı bir şeye ihtiyacımız var. 'Penn bu işte hayat boyu var' diyen bir şey."

Adam bana bakıyor ve ben sadece başımı sallıyorum, çünkü Sam haksız değil.

Sonra Sam üç elmaslı bir yüzüğü işaret ediyor, gözleri parlıyor. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Önce yüzüğe sonra da ona bakıyorum. "Bu muhteşem, dostum. Mücevher konusunda mükemmel bir zevkin olduğunu bilmiyordum."

"Şimdiye kadar taşıdığımız en zarif yüzüklerden biri," diyor tezgâhtar, yüzüğü bize göstermek için kasadan çıkarırken. Yüzüğü ışığa doğru tutuyor ve ben de içimden küfrediyorum. "Geçmiş, bugünü ve geleceği temsil ediyor."

"Üç elmas," diyor Sam usulca. "Üçümüz gibi." Boğazım düğümleniyor.

Yüzüğe tekrar

bakıyorum. Ve sonra

Sam'e.

Sonra da satın alırım.

ON ALTINCI BÖLÜM

RESMİ OLARAK

ADELINE

Penn ertesi öğleden sonra ofisime uğradı.

"Hey, içeri gel." Ona el sallıyorum ve o da kapıyı arkasından kapatıyor.

"Giriş yapıyorum," diyor. Sesi lakayttı ama omuzları

Gergin ve beni dikkatle izliyor. "Evet?"

Sam nasıl?" diye soruyorum.

"İyi. Dün onu alışverişe götürdüm. Eğlenceliydi. Sonra öğleden sonra Bayan Murphy uğradı ve seni sordu. Ne zamandır çıktığımızı falan. Beni gerdi ama sanırım

Bahamalar hikayesini satın aldım." Omzunu kaldırdı. "Yani gerçek *bu*. En azından çoğunlukla."

Başımı salladım, belli belirsiz gülümsedim.

"Ailem dün gece geldi. Misafirhanede kalacaklar... Geçen gece sana gösterme fırsatım olmadı ama güzel bir yer ve ihtiyaç duyduklarında kendilerine ait bir alanları olacak."

"Eğer isterlerse benim dairemi de kullanabilirler... çünkü ben orada yaşamayacağım."

Bunu söylediğime inanamıyormuş gibi beni inceliyor.

"Teşekkür ederim. Zamanı geldiğinde bunu onlara bildiririz. Sam bu sabah okula geri döndü. Annemle babamı seviyor, o yüzden okuldan eve döndüğünde onların orada olmasından rahatsız olmayacaktır. Ben çıkıyorum ama sadece kontrol etmek istedim... Bunu yapıyor muyuz?"

Başımı eğiyorum, omuzlarım kalkıyor. "Sanırım yapıyoruz. Bunu çok düşündüm ve daha iyi bir yol göremiyorum. Ve Bayan Murphy Sam'in sizin evinizde nasıl geliştiğini gördüğünde, gerisi çorap söküğü gibi gelecektir."

"Gerçekten emin misiniz? Yani, düşünmeye devam etmen gerekiyorsa birkaç gün daha var."

"Anladım, Penn." Sırıtiyorum. "Zaten flört hayatım oldukça sıkıcıydı ve buna değer. Bir yıl çok çabuk geçecek, eminim." Masama vuruyorum. "Sanırım bu gece bir elbise bakmaya gideceğim, basit bir şey."

Gözleri parlıyor. "Öyle mi?" Başımı sallıyorum.

"Peki insanların orada olması konusunda nereye varmaya çalışıyorsun?" diye soruyor. "Hâlâ kendimize saklıyor muyuz?"

"Sen ne istersen yaparım ama bence ne kadar az insan olursa o kadar iyi."

"Tamam. Sam de orada olabilir mi? Evde bizimle birlikte olacağı için. Bence..." Rahatsız görünüyor. "Bence bunun gerçek olmadığını kimseye söylememeliyiz. Ne Sam'e, ne ailelerimize ne de arkadaşlarımıza... hiç kimseye. Eğer soru sorarlarsa bu onları kötü bir duruma sokar."

"Katılıyorum."

Rahatlamış görünüyor. "Tamam o zaman."

"Cuma günü Sam'i okuldan alsak ve o zaman yapsak nasıl olur? Böylece sadece üçümüz oluruz."

"Buna bayılacak. Vay canına. *Addy*. Bunu benim için yaptığına inanamıyorum. Sam için. Uzun bir süre şokta olacağım."

"Bizimle evlenecek misin, Vaiz Adam?"

Sırıttıyor. "Yasal olarak evlenebilirim ama bunun meşruiyetiyle ilgili herhangi bir soru sorulmamasını sağlamak için bence adliyede bir sulh yargıcısıyla evlenmeliyiz."

Elimi uzattım. "Karar senin. Söyleyeceklerini duymak eğlenceli olurdu ama neyse."

Gülüyor. "Aklının içinde kalmayı tercih ederim."

"Oh, kendini öyle mi sanıyorsun? Zihnimde bir kaide üzerinde mi?" Odaya girdiğinden beri gülümsememi engelleyemiyorum.

Bir omzunu kaldırdı. "Benim zihnimde olduğun yer. Özellikle de şimdi." Yanaklarım ısınıyor. "Gerçekten çok tatlısın."

Yüzünde komik bir ifade belirliyor. "Bunu daha önce duyduğumu söyleyemem. Ateşli, eğlenceli... çılgın..." Gülerken gözleri kırışıyor. "Tatlı pek gündeme gelmiyor."

"Ama öylesin. Sam sana sahip olduğu için çok şanslı, bunu biliyor musun?"

"Şanslı olan benim. Hayatımı iyi yönde değiştirdi. Hâlâ bencil bir piçim ama... onu önemsiyorum."

"Sen bencil bir piç değilsin Penn. Öyle olsaydın, bunların hiçbirini düşünmezdin."

Gerçek bile olmayan bir düğün için elbiseyi neden bu kadar büyütüyorsun? Umurumda değil. Önemli bir şey değil. Bu sadece bir formalite, Penn'in hayatını kolaylaştıracak bir şey.

Evet, gerçek bir düğün olmayabilir ama güzel görüneceğimden eminim.

Gelinlik butiği gardenyalar ve çocukluk hayalleri gibi kokuyor. Gelinler anneleri ve en iyi arkadaşlarıyla içeride, şampanyalarını yudumlarken ve aynaların önünde dönerken kıkırdıyorlar.

Yalnızlığımınla dikkat çektiğimi hissediyorum.

Kısa gri saçlı bir kadın olan satış görevlisi bana yaklaşıyor. "Özel bir gün için mi alışveriş yapıyorsunuz?"

"Evet. Sade ama şık bir şeye ihtiyacım var. Gündüz vakti bir adliye düğünü."

"Mükemmel bir şeyim var." Beni bir sıra şık elbiseye götürüyor, hepsi sade ama güzel.

Saten ve karmaşık boncuklar üzerinde parmaklarımı gezdirerek onlara göz gezdiriyorum, her şey hâlâ çok fazlaymış gibi geliyor. Ama sonra onu görüyorum. Hala zevkli olan düşük yakalı ve yeterince eğimli bir sırtı olan parıldayan bir beyaz. Etek ucu dizimin ortasına geliyor ve ışığa tuttuğumda mükemmel olduğunu görebiliyorum.

Deneme odasına girip elbiseyi üzerime geçiriyorum, fermuarını çekerken parmaklarım hafifçe titriyor. Dönüp aynaya baktığımda nefes veriyorum. Bu iş görür.

Goldie'yi arayıp ona her şeyi anlatmamak, ailemin evine koşup onları da plana dahil etmemek için olağanüstü bir irade gerekiyor.

Söylememem gereken bir şey söylemekten o kadar korkuyorum ki, sonraki birkaç gün boyunca işe gitmek dışında evden çıkmıyorum. Ve sonra ne olduğunu anlamadan, Cuma günü geldi.

Düğün günüm.

Bu sabah saçım için biraz daha fazla zaman harcadım ve öğleden sonra hala iyi görünüyordu. İşten çıkabildiğim an oradan ayrılıp eve koşuyorum. İşe başladığımdan beri en erken çıktığım zaman bu. Aceleyle eve gidip dişlerimi fırçalıyorum, makyajımı tazeliyorum ve saçımın bir tarafını güzel bir tokayla tutturuyorum.

Elbisemi giydiğimde ellerim titriyordu. Önce aynaya sonra saate bakıyorum. Penn her an burada olabilir, bu da midemi bulandırıyor. Kapının çalındığını duyduğumda, elimi tutup kapıyı açıyorum. Penn orada duruyor, takım elbisesi içinde mükemmel görünüyor. Beni içeri alıyor ve çaba gösterdiğime memnun oluyorum çünkü kesinlikle fark ediyor.

"Muhteşem görünüyorsun Addy," diyor.

"Teşekkür ederim. Sen de oldukça çarpıcı görünüyorsun." Birbirimize bakarken çenesinde bir kas kıpırdıyor. "Bundan kurtulmak için son şansın," diyor.

"Bundan eminim Penn. Sen emin misin?"

"Evet," diyor.

İkimizin de günün ağırlığını hissettiğimizi söyleyebilirim ve bu o kadar da kötü değil. Bu ikimizden daha büyük bir şey. Bunu iyi bir sebep için yapıyoruz ve ikimizin de bunu gözden kaçırmak istediğini sanmıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Hazırım."

Sam'in okuluna giderken sessiziz, sinirlerimiz gergin. Penn'in parmakları direksiyona vuruyor. Okulun önüne geldiğimizde Sam dışarıda yürüyor ve bizim geldiğimizi görünce sırtarak cipe doğru koşuyor.

"Hey," diyor, arka koltuğa tırmanırken sırt çantasını döşeme tahtasına atıyor. Öne doğru eğilip ikimizin arasına bakıyor. "Neler oluyor?"

Penn ve ben hızlı bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra ikimiz de ona gülümsüyoruz, belki biraz fazla parlak bir şekilde. Gözleri kısıldı. Çocuk hızlı. Onu geçebilecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Alo?" Başı Penn'den bana ve tekrar Penn'e dönüyor.

Penn boğazını temizliyor ve çenesini Sam'in yanındaki giysi torbasına doğru uzatıyor. "Senin için bir takım elbise getirdim."

Sam gözlerini kırıştırdı. "Benim takım elbisem yok."

"Artık var." Penn sırtıyor. "İstersen adliyede üstünü değiştirebilirsin. Gitmemiz gereken bir düşün var."

Sam'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Biz... bugün evleniyor muyuz?" Sesi şaşkınlıkla yükselir. "Yani, siz mi? Ben de mi orada olacağım? Diğer herkes bizimle orada mı buluşacak?"

Penn başını sallar. "Şimdilik sadece basit bir şey yapıyoruz." Bana baktığında yüz ifadesinde okunamayan bir şey var. "Belki daha büyük bir şeyi daha sonra yaparız ama Addy Mustang'ler için çalışmaya yeni başlamışken büyük bir olay istemediğimize karar verdik."

Bu yaptığımız şey için iyi bir neden. Mantıklı bir sebep. Ama Penn'in bir parçası hâlâ bu konuda emin değil mi diye düşünmeden edemiyorum. Ben de gerginim ama fikrimi değiştirmedim. Hâlâ bunun Sam'i Penn'in yanına getirmenin tek kesin yolu olduğuna inanıyorum ve artık Sam'i kendim de tanıdığımı göre, ben de onun hayatının bir parçası olmak istiyorum.

"Bu mantıklı," diyor Sam başını sallayarak. "Orada seninle birlikte olabileceğim için gerçekten çok mutluyum."

Sesi o kadar içten, o kadar heyecan dolu ki kalbim bir kez daha eriyor.

Vardığımızda adliye binası sessiz, koridorlar arada sırada geçen insanlar dışında neredeyse boş. Sam takım elbisesiyle tuvaletten çıktığında, Penn ve ben, zavallı çocuğun yanakları kıpkırmızı olana kadar ne kadar iyi görüldüğünden bahsediyoruz. Takım elbisesinin yakasıyla oynuyordu.

Beklerken ceketimizi giyeriz. Küçük, dikkat çekici olmayan bir odaya girdiğimizde, sulh hakimi bizi dostça ama biraz yıpranmış bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Evlenmeye hazır mısınız?" diye soruyor.

Penn'in gözleri bana dönüp bakarken ısınıyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. *Hayır, hayır, kalbim. Penn Hudson'a bu kadar takılma. Bu bir iş anlaşması.*

Ama bana bakışı hiç de işle ilgili hissettirmiyor. "Öyleyiz," diyor, sesi boğuk.

Başımı sallıyorum. "Evet." Gıcırtı gibi çıkıyor ve boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Evet."

Sulh yargıcı boğazını temizler ve söze başlar. "Bugün burada Penn Evans ve Abeline Hudson'ı kutsal bir şekilde birleştirmek için toplandık..."

"Penn Hudson ve Adeline Evans," diyor Penn yumuşak bir sesle. "Doğru. Penn Hud ve Abeline Evans," diyor adam. "Adeline," Penn ve ben aynı anda söylüyoruz.

"Ve Penn Hudson," diye ekliyor Penn.

Sulh yargıcı telaşlanıyor ve kıkırdıyor. "Kusura bakmayın! Uzun bir gün oldu. Baştan başlayalım." Tekrar boğazını temizler. "Bugün burada Perry Hudson ve Abeline Evans'ı birleştirmek için toplandık... ah bekle."

Sam boğuk bir kahkaha atarak ağzını kapatır.

Penn eğlenerek başını sallar. "Biliyor musunuz? Hadi devam edelim. Perry...Penn...Abeline...Adeline. Evlilik cüzdanında doğru yazıldığı sürece sorun yok, değil mi?"

Yeminlerimizi tekrarlıyoruz, birbirimize söyledikçe kelimeler yeni bir anlam kazanıyor. Gelecekte bizi nelerin beklediğini bilmiyorum, en ufak bir fikrim bile yok ama şu ana kadar çıkardığım sonuç, ne olursa olsun birbirimizin arkasını kollayacağımız. Ve daha da önemlisi, Sam'in arkasını birlikte kollayacağız.

Yüzüklerimiz olup olmadığı sorulduğunda hayatımın sürprizini yaşıyorum. Başımı sallıyorum, bunu düşünemediğim için kendimi kötü hissediyorum ve Penn üç tane çıkardığında daha da kötü oluyorum... biri onun, ikisi benim için. Minik pırlantalarla süslü ince bir yüzüğü parmağıma takıyor ve ardından yine minik pırlantalarla çevrili, üç büyük, güzel pırlantalı, daha özenli bir yüzük daha çıkarıyor.

"Penn! Bu çok güzel!"

Penn sırtıyor ve başını Sam'e doğru eğiyor. "Bunu seçmeme o yardım etti."

Sam'e bakıyorum ve elini sıkmak için uzanıyorum. "Bu mükemmel. Bana üçümüzü hatırlatıyor."

Sam'in gözleri açılıyor ve ağzı açık kalıyor. Penn'e ve sonra tekrar bana baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm!" diyor, sesinde saf bir heyecan var. "Değil mi Penn?"

"Sam de aynen böyle söyledi." Penn elini Sam'in omzuna koyuyor ve ikisi de kahverengi dalgalı saçları, dolgun dudakları ve ela gözleriyle akraba olabiliyorlar gibi görünüyorlar.

"Bayıldım," diyorum ikisine de.

Penn bana yüzüğünü uzatıyor ve ben de parmağına takıyorum. "Bunu düşünemediğim için özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Sorun değil," diye fısıldıyor. "Zaten parlaması gereken seninki..."

Yüzüğün takılı olduğu eline bakıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Bu birdenbire çok gerçekçi hissettirdi," diyor yutkunarak.

Başımı sallıyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Bunu benimle yaptığın için çok mutluyum... hayat. Bahamalar'da tanıştığımız gecedan beri... bu bir macera oldu," diyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Kesinlikle öyle. Ve sanırım daha fazlasını yaşamak üzereyiz."

Dudakları kalkıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Sanırım bu konuda haklısın," diyor parmak eklemlerimi öperek. "Bu işte beraberiz."

"Bu işte birlikteyiz," diye yinelıyorum.

Karı koca ilan edildik. Nikâh memuru isimlerimizi tekrar söyleme zahmetine girmiyor.

"Gelini öpebilirsiniz!"

Penn ve ben bir an birbirimize garip garip bakıyoruz ve sonra ikimiz de öne doğru bir adım atıyoruz. Penn gülümsüyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Öpücüğü yumuşak ve çok tatlı. Beklediğimden daha uzun sürüyor ve ayrıldığımızda ikimiz de sisin içindeymişiz gibi birbirimize göz kırpıyoruz.

"Woohoo! Perry ve Abeline!" Sam sessizce gülerek söylüyor.

Penn ve ben gülmekten kırılıyoruz ve kağıtları imzalamaya gitmeden önce ona sarılmak için dönüyoruz.

Penn, "Bizi ehliyetimle kendim de evlendirebilirdim ama bu yolun daha resmi görüneceğini düşündüm," diyor. Sulh hakimi evraklarımızı karıştırırken bana sırtıyor. "Tüm bunlardan sonra pek emin değilim."

Bir adım öne çıkıp evlilik cüzdanına bakarken, "Evrakları iyice gözden geçireceğim, merak etme," diye fısıldıyorum.

Ayrıntıları kontrol ettikten sonra ikimiz de imzalıyoruz.

"Artık resmileşti!" Penn öyle diyor. "Oh, benim adımı mı alıyorsun?" Bana bakarken yine o seksi sırıtışını takınıyor.

"Senin için sorun olur mu?" diye soruyorum.

Elime uzanıyor, parmakları benimkilerle birleşiyor. "İyiden de öte, Bayan Hudson."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

VE-NUPTIAL-OUS

PENN

Eve dönerken Addy'ye baktım. Nedense şu anda onun yanında utangaç hissediyorum ve o da aynı şekilde davranıyor. Sanırım az önce muazzam bir şey yaptık. Bu konuyu çok fazla düşünmesem iyi olacak, yoksa çıldıracağım.

"Evde bizim için küçük bir şey planladım, sadece üçümüz," diyorum.
ona

. "Çok düşüncelisin," diyor.

Nefesimi kesiyor. Onu bu parlıtlı elbisenin içinde gördüğümde beyaz elbisesi, yakası gözlerimi aşağıya doğru çekiyordu ve yüzü

Utangaç bir gülümsemeyle kapıyı açtığında parlıyordu... tüm duyularımı alt üst etti.

Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Eve geldikten kısa bir süre sonra yemek geldi, yemek şirketi fileminyon, kavrulmuş sebze ve patates püresi getirdi. Yemekleri masaya yerleştiriyorlar, ben de Addy için bir sandalye çekiyorum ve mumları yakıyorum. Bunun özel bir gece olmasını istiyorum. Addy ya da Sam benden mükemmellik beklediğinden değil, ama her ikisinin de benim için önemli olduklarını bilmelerini istiyorum.

Yemek servisi yapanlar gittiğinde Addy bana bakıyor. "Penn, bu çok güzel. Teşekkür ederim."

Bir şişe kırmızı şarap kaldırıyorum ve o da başını sallıyor. Ona bir bardak dolduruyorum ve Sam'in sevdiği köpüklü elma şarabını açıyorum. "Bu büyük bir gece. Kutlamamız gerektiğini düşündüm."

"Yani bu... balayınız mı?" Sam soruyor, gözleri yuvarlak. "Teknik olarak evet, sanırım öyle," diye kekeliyorum.

Bana sırtıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. Küçük bir tweener'ın sizi her türlü açıkta hissettirmesi gibisi yok.

"Tipik bir balayı yapmıyoruz," diyor Addy, beni idare etmeye çalışırken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Yeni işime başladıktan hemen sonra işten izin alamam ve sezon öncesi gelecek hafta sonu başlıyor..." Bana sırtıyor ve burnunu kıvrıyor. "Bu düğünü çok iyi planlamadık, değil mi?" Omuz silkerek omzunu kaldırıyor.

"Bence gerçekten güzeldi," diyor Sam. "İkiniz de çok iyi görünüyorsunuz." "Teşekkür ederim Sam," diyor Addy. "Ve sen o takım elbisenin içinde... çok iyi görünüyorsun. yakışıklı."

Yanakları pembeleşir ve teşekkürlerini mırıldanırken bifteğine yumulur.

Akşam yemeği güzel ve kolay geçer. Addy Sam'e okulu soruyor ve o da okuduğu bir kitaptan bahsediyor. Onu izlerken Addy'nin gözleri yumuşuyor ve yemin ederim, bu gece bana biraz daha farklı baktığını düşünüyorum. Acaba bu benim hüsnükuruntum mu?

Vanilyalı dondurmali ılık ahududulu tartı yedikten sonra Sam sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Size bir sürprizim var çocuklar."

"Bu gece sürprizlerle dolusunuz," diye takılıyor Addy.

"Oh, sadece bekleyin." Sam sırtıyor. "Hadi, dışarı çıkalım."

Onu arka bahçeye, ağaçları geçip derenin üzerinden geçen küçük tahta köprüye kadar takip ediyoruz. Dere göle doğru kıvrılıyor ve

Güneş batıyor, gece havası etrafımızı serinletiyor, köprüye doğru yürüyoruz ve ortada duruyoruz. Köprüden manzara çok güzel.

Sam telefonunu çıkarıp bir şeye basıyor ve birden hoparlörlerden Lady Gaga ve Bruno Mars'ın "Die With a Smile" şarkısı son ses çalıyor.

Gülüyorum, başımı sallıyorum. "Vay canına, her şeyi yapıyor."

Addy kıkırdıyor ve Sam "Dans edin aşk kuşları!" diye bağırdığında daha da sertleşiyor.

Aramızdaki hava elektrikleniyor. Müzik, ay ışığının Addy'nin yüzüne vurması, o yaklaştığında kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi atması... Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Elini tutuyorum, onu kendime çekiyorum ve ritme göre sallanıyoruz. Bunun eğlenceli olması gerekiyor, ama nabzımın atışında ya da bana bakışında beni anlamaya çalışıyormuş gibi bir şey yok. Ya da beni ezberlemeye. Ona bakmaya doyamıyorum.

Eğiliyorum, sesim sadece onun duyabileceği kadar yüksek. "Bunun mümkün olduğunca gerçekçi görünmesini sağlamalıyız."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor, gözleri parlıyor.

Sonra, mantıklı olan tek şeyi yapıyorum. Ya da belki de anlamsız, hangisi olduğundan emin değilim. Ama onu öptüm. Adliyedeki öpüşmemiz alay etmek gibiydi ve bu daha da fazlasını yapıyor. Ona yeterince yaklaşamıyorum. Tüm vücudum geriliyor. İçimde eriyor ve öpücüğü derinleştiriyorum. Bununla ilgili her şey mükemmel ve yeterli değil. Sonunda geri çekildiğimizde nefessiz görünüyor ve ben onu tekrar öpmekten başka bir şey istemiyorum.

Sam bağırmadan önce bir an birbirimize bakıyoruz, "Woohoo! Başardım!"

Addy gülüyor, ayrılmadan önce alnı bir saniyeliğine benimkine yaslanıyor.

"Peki, herkese nasıl söyleyeceğiz?" Hâlâ biraz şaşkın bir şekilde soruyorum. "Bu hafta her zamankinden daha sessiz olduğum için erkeklerle aramızdaki konu başlığı çıldırıyor."

Saçlarını omzunun üzerinden iterek nefes veriyor. "Yarın akşam sürpriz bir parti mi var? Burada, evde, ne dersin?"

"Bu gece annelere söyleyerek başlayabiliriz. İstersen senin ailene de."

Gözleri genişledi. "Oh. Vay canına. Tamam. Seninkilerle başlayalım." Elini tutup sıkıyorum. "Seni çok sevecekler."

"Bunu onlarsız yaptığımız için kızmayacaklar mı?"

"Ben bekleyemedik deyip geçelim diyorum. İki mantıklı insan gibi bekleyemediğimiz için ne kadar aşık olduğumuzu mu suçlayalım?"

Yine kıkırdıyor ve bu doğrudan sikime gidiyor. Bu çok büyük bir sorun olacak.

"Tamam, anladım. Bensiz bir gün daha yaşayamazdın," diyor. "Hayır. *Benimle* olmak için ölüyordun."

"Mm-hmm, kendine bunu söylemeye devam et," diyor havalı bir şekilde.

Sam'e bizi takip etmesini işaret ederek kulübeye doğru ilerliyoruz ve ben kapıyı çalıyorum. Annem açıyor, gözleri doğrudan Addy'nin elinin benimkiyle birleştiği yere gidiyor.

"Merhaba," diyor. "Hepiniz çok güzel görünüyorsunuz! Ne var ne yok?"

Babam annemin arkasında yürüyor ve bize sırıtıyor. "Vay canına. Kendimi az giyinmiş hissediyorum. İyi görünüyorsunuz çocuklar."

"Anne, baba, bu Addy. Adeline Evans...uh-" Onun artık Adeline Hudson olduğunu hatırlayınca donup kalıyorum. "Addy, ailemle tanış, Margo ve Jeremy Hudson."

Addy küçük, kibar bir el sallayışla elini kaldırıyor. "Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum."

Babam kapı aralığına yaslanıp kaşlarını kaldırıyor. "Penn seni hâlâ korkutmadı mı? Etkileyici."

Addy, "Deniyor," diye mırıldanıyor ve annemle babam kahkahalara boğuluyor.

İçeri giriyoruz, annemle babam Sam'e sarılıyor ve sonra annem kanepeye oturmamızı işaret ediyor.

"Uğradığınıza çok sevindim. Çıkıyor musunuz? Seninle tanışmak harika Addy," diyor annem. "Bizim için akşam yemeği hazırlayabilirdim. Yolculuktan dolayı biraz yorgun düştük ama bu gece biraz daha neşeli hissetmeye başladık."

"Size söylememiz gereken bir şey var," diye söze giriyorum, kendimi tutamayarak. "Biz evlendik. Bu gece. Kaçarak."

Yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi sevince dönüşüyor.

"Ne?" diye soruyor annem. "Aman Tanrım!" Ayağa kalkıyor ve bize sarılmak için odanın diğer ucuna yürüyor. "Tebrikler! Bu... Buna inanamıyorum!"

Babam da yanımıza gelip bize sarıldı. "İtiraf etmeliyim ki bazen bunun senin için gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak ediyordum oğlum!" diyor. "Kaçtığına göre onunla evlenmeyi *çok* istiyor olmalısın," diye takılıyor. Başparmağıyla beni işaret ediyor. "Eminim sen de farkındasındır, bu adam olay çıkarmayı seviyor Addy."

Bana bakıp gülerken gözleri dans ediyor. "Yarın akşam herkese duyurabileceğimiz sürpriz bir parti vermek istiyor."

"Bu harika bir fikir!" Annem öyle diyor. Başını öne eğiyor. "Bunu yapmak için çılgınca bir zaman seçtin, o yüzden sanırım balayı söz konusu olamaz." Gülüyor ve başını sallıyor. "Evlendik!" Yanağımı okşuyor, bana gülümsüyor. "Senin adına çok mutluyum oğlum." Addy'ye bakıyor ve elini sıkıyor. "Senin gerçekten özel olduğunu zaten biliyorum. Hiçbir zaman bir kızı akşam yemeği için eve getiren biri olmadı, bu yüzden bu... en iyi haber."

Addy'nin omuzları gevşiyor ve babam, "Asla bir yuva kuramayacağını düşünmeye başlamıştık," dediğinde gülüyor.

"Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun Sam?" Annem soruyor.

Sam kanepede yanımda oturuyor ve hem beni hem de Addy'yi görebilmek için öne doğru eğiliyor. "Bütün kızlar Penn'den hoşlanıyor ama sana baktığı kadar aptal aptal baktığını hiç görmemiştim Addy."

Oda kahkahalara boğulurken ağzım açık kalıyor.

"Dostum," diyorum Sam'i dürterek.

Bir omzunu kaldırdı. "Sadece gördüğüm gibi söylüyorum."

Yarım saat kadar daha takıldıktan sonra ayağa kalkıyorum ve onları dinlenmeye bırakmamız gerektiğini söylüyorum. Annemle babam *tabii, o yüzden gidiyorsunuz, biz de dinlenelim* gibi aptalca ifadeler takınıyorlar. Onlara gözlerimi deviriyorum ve her yerde kucaklaşmalar oluyor.

"Yardım etmek için ne yapabileceğimizi bize bildirin," diyor annem. "Söylerim," diyorum. "Sizi seviyorum çocuklar."

Evime dönerken telefonumu çıkarıp çocuklara bir grup mesajı yazıyorum.

Yarın gece benim evimde parti var. Orada olun. Lütfen gelin.

HENLEY

Bu neden bir müdahaleye benziyor?

BOWIE

Söz vermeden önce daha fazla detaya ihtiyacım var.

RHODES

Orada olacağız. Bu senin için de geçerli Bowie. Atıştırmalık getireyim mi?

WESTON

Izgara mı yapıyoruz?

Bana uyar. Ve atıştırmalıklara gerek yok. Her şeyi ben sağlayacağım. Sadece orada ol. Lütfen.

RHODES

İkinci kez lütfen diyor çocuklar. Ciddi bir şeylerin kokusunu alıyorum.

BOWIE

Hamile değilsin, değil mi?

WESTON

Bence yansıtıyorsun. Sen ve Poppy sürekli bebek doğuruyorsunuz.

HENLEY

Hayır demedi.

İYİ GECELER.

Sam mutlu bir şekilde parti hakkında sohbet ediyor. Eve girdiğimizde telefonunu çıkarıp düğünde çektiği fotoğrafları ve hatta köprüde dans ederken çekilmiş birkaç fotoğrafımızı gösteriyor.

"Bunlar çok güzel, Sam!" Addy şaşkınlıkla şöyle diyor.

"Sam son birkaç yıldır harika bir fotoğrafçı oldu," diyorum gururla.

"Bana verdiğin bu telefon sayesinde," diyor Sam.

Fotoğrafları inceliyorum. "Harika çıktılar dostum. Bunları çektiğin için teşekkürler. Bence birkaç tanesini çerçeveletmeliyiz. Ve neden üçümüzden birini de burada çekmiyoruz?" Telefonu şömine rafının üzerine koyup zamanlayıcıyı ayarlıyorum ve Addy önde, ben arkada olmak üzere yanlarına koşuyorum. Gülümsüyoruz ve işimiz bittiğinde Sam iyi olup olmadığına bakmak için yanlarına koşuyor.

Gülümsüyor ve bize resmi gösteriyor.

"Mükemmel," diyorum yumruğuna vurarak.

"Bu en güzel geceydi," diyor.

Kolumu ona doluyorum ve diğer kolumu Addy için uzatıyorum. O da araya giriyor ve ona sarılıyor.

Sam'in sözlerini yankılıyorum ve içimden geldiği gibi söylüyorum. "En güzel gece."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

YÜZLEŞMELER VE VAHIYLER

ADELINE

Penn'le evlendikten sonra beklediğimden daha rahat hissettim. Vay be. Bu bir süre garip olacak. Ben Penn Hudson'ın karısıyım. Çılgınca.

Düğün sorunsuz geçti diyebilirim. Penn'in ailesiyle tanıştım ve her şey yolunda gitti.

Sam yattı ve ev aniden sessizleşti. Penn'e baktım, bütün gece ilk defa biraz gergindim.

"Yarın sabah gidip aileme söylemeye ne dersin?"

Nefes veriyor ve başını sallıyor. "Bana uyar. Bu konuda biraz gerginim."

"Evet, ben de."

"Bu gece dairenden bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, küçük bir bavul getirdim."

Başını sallıyor ve yüzünü buruşturarak bana bakıyor. "Daha önce hiç bir kadının geceyi burada geçirmediğini itiraf etmem tuhaf mı kaçıyor?"

"Ne? Şaka yapıyorsun."

Elini başının arkasına koyuyor ve gülüyor. "Evet...hayır. Ben... ben evdeyken, burası benim kutsal alanım. Kimsenin gelip bunu bozmasını istemem."

"Benim burada olmam senin için çok garip olmalı."

"Aslında değil. Benim için tuhaf olan da *bu*... Burada, benim alanımda olmaktan ne kadar mutlu olduğum."

"Sana kesinlikle daha fazla alan verebilirim." Elim uçtu. "Zilyon tane yatak odan var ve eğer benden tamamen uzaklaşmak istiyorsan kendi daireme bile gidebilirim."

Başını eğiyor ve hafifçe sallıyor. "Kendi dairene gitmeni istemem. Sadece eşyalarını ne zaman alman gerektiğini söyle."

"Yarın dışarı çıkarken arabamı ve birkaç kutuyu almam gerekecek."

"Tamam... Biliyorsun... daireyi tutmak zorunda değilsin. istiyorum." Elini belime koyuyor ve ben kıpırdamadan duruyorum. "Rahat etmek için ne yapman gerekiyorsa saygı duyarım, ama dediğin gibi, zilyon tane oda var. Benim odamda benimle kalırsın diye düşündüm... bilirsin, böylece kimse bir şeyden şüphelenmez." Bana dokunduğunu aniden fark etmiş gibi elini bırakıyor.

"Doğru," diyorum, sesim soluğum kesilmiş gibi. "Evet, muhtemelen bu daha ikna edici olur."

"Söz veriyorum, mükemmel bir centilmen olacağım," diyor.

Dişlerim alt dudağımı sıyrıyor ve bakışları oraya düşüyor.

Onun mükemmel bir beyefendi olmasını istediğimden emin değilim.

İstemediğime eminim. Boğazımı temizliyorum. "Tamam. Yolu göster."

Bana üst kattaki birkaç odayı gezdirdikten sonra bir hamleyle kapısını açıyor.

"Evine hoş geldin," dedi.

"Evin gerçekten çok güzel Penn. Geçen gece sana söylediğimi biliyorum ama... bayıldım."

"Teşekkür ederim. Sevdiğine sevindim. Umarım burada rahat edersin."

Sesimiz biraz yapmacık çıkıyor ama bavulumu yere bırakıp ortadaki devasa banyoya, büyük erkek ve kadın dolaplarına bakmamı işaret ettiğinde aklım başımdan gidiyor. Dolabımda muhteşem bir avize var, ortasında çekmeceli büyük bir ada var ve duvarları kaplayan tüm raflar boş.

"Hepsi senin," diyor basitçe.

Banyoya tekrar göz atıyorum. Kocaman küvet üç ya da dört kişi için yeterli büyüklükte ve enfes cam duş... lüksün kucağı. Ailemin evi muhteşem ama bunun yanına bile yaklaşamaz. Tuvalet için ayrı küçük bir oda var, ki bu beni mutlu ediyor.

"Sence bununla idare edebilir misin?" diye soruyor. "Evet." Gülüyorum.

Bavuldan tuvalet çantamı çıkarıyorum ve banyoya girdiğimde Penn dişlerini fırçalıyor, elektrikli diş fırçası elinde vızıldıyor. Ben de kendiminkini fırçalamaya karar veriyorum ve yan yana durup fırçalamaya başlıyoruz.

Gülmemeye çalışıyorum ama yine de gülüyorum. "Evlendiğimize inanamıyorum," diye mırıldanıyorum.

Penn aynadan bana bakıyor, fırçalamaya devam ederken dudaklarında biraz diş macunu var. "Bu çok evcil hissettiriyor."

Daha sert gülüyorum. "Benim için de kesinlikle bir ilk."

"Hiç erkek arkadaşınla falan yaşamadın mı?" Başımı sallıyorum. "Asla."

"Sanki bakireyiz ya da öyle bir şeyiz," diyor ve daha sözünü tamamlamadan homurdanıyor.

"Tam olarak değil."

"Hayır, hiç de değil." Kıkırdıyor ve dolabına doğru ilerliyor.

Yüzümü yıkıyorum, sonra şirin, kısa bir pijama takımı giyiyorum. Yatak odasına girdiğimde Penn dolabından çıkıyor ve üzerinde pijama pantolonu var, gömleği yok. Ağzım kuruyor ve ona bakmamaya çalışıyorum ama bu imkansız. Mükemmel, yırtık pırtık, güzel bir erkek örneği. Göğsünde ve gövdesinde birkaç tane dövme var. Onu içime çekiyorum. Manzaranın tadını çıkarmamak suç olurdu.

Ana ışığı kapatıyor, böylece tek ışık komodinin üzerindeki lambalardan birinden geliyor. Ev sessiz, benim dairemde çok daha sessiz.

"Bir tarafın var mı?" diye soruyorum.

"Bu tarafta başlıyorum... ama her zaman burada uyanmıyorum," diye itiraf ediyor utangaç bir şekilde.

Karşı tarafa geçiyorum ve yorganı geri çekiyorum. "Yani huzursuz bir uykucu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum. Sanırım bana söylemen gerekecek. Eğer horluyorsam şimdiden özür dilerim. Horlayıp horlamadığıma dair bir fikrim yok."

"Aynen," diyorum ona.

Yorganı kendi tarafına çekiyor ve bana bakıyor. Yatağa tırmandım ve ona bakarken salyalarımı akıtmamaya çalışıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, muhtemelen onun da duyabileceğinden eminim.

Yanıma kaykıldığında, vücudu benimkinin yanında sıcacık, nefes almayı unutuyorum. Birkaç dakika sessiz bir şekilde uzandık.

"Şey," diyor sonunda sessizliği bozarak. "Bu hayatımın en tuhaf gecesi olmalı."

Yumuşakça gülüyorum. "Yüzde yüz. Bu kadar erken evleneceğimi düşünmemiştim. Dügün gecemde sadece yastık sohbeti beklemiyordum. Ama aslında oldukça güzel."

Boğuk kahkahası tenimde geziniyor ve ürperiyorum.

"Üşüdün mü?"

"Hayır, ben iyiyim. Ya sen? Bunu yapmış olmamız seni etkiledi mi?"

"Sanırım başlıyor. Gerçekten minnettarım, biliyor musun? Sam'in ne kadar mutlu olduğunu görmek... bu... her şey demek Addy. Teşekkür ederim."

"O şarkıyı seçmesi." Kıkırdıyorum. "Daha sonra bana okuldaki kız arkadaşlarından birine en romantik şarkının hangisi olduğunu sorduğunu ve onun da bunu söylediğini anlattı."

Elini yüzünde gezdiriyor, kahkahası yatağı sarsıyor. "O en iyisi, değil mi?"

"Gerçekten öyle."

Bir süre konuşuyoruz, sadece rastgele şeyler, çok ciddi bir şey yok. Ama şimdi konuşma şeklimizde rahatlatıcı bir şey var, çok kolay, sanki her zaman yaptığımız gibi. Bu gece uykuya dalmayı hayal edemiyorum, zihnim yaptıklarımızla uğulduyor, ama farkına bile varmadan, onun derin sesiyle uyuyakalıyorum. Sonra ikimiz de sessizleşiyoruz ve bu çok huzur verici.

Tüm o sıcak duygulara, onun yanında olduğum her an bedenimi ele geçiren şehvete, bana baktığında hissettiklerime ve kalbimin çarpmasına neden olmasına rağmen, uykuya dalmadan önce aklıma gelen son düşünce şudur

Belki Penn ve ben bunu yapabiliriz. Belki arkadaş olabiliriz ve bu küçük çocuğu birlikte büyütebiliriz. Belki de Sam'e öncelik vermek yapacağımız en iyi şey olur.

"Bunun bir parçası olmaktan onur duyuyorum," diye fısıldıyorum.

Uzanıp serçe parmağını benimkine dokunduruyor ve onları birbirine bağlıyor.

Uyandığımda güneş ışığı panjurların arasından süzülüyor ve bir an için her şey bulanıklaşıyor. Sonra neden bu kadar ateşli olduğumu anlıyorum. Penn'in vücudu benimkine bastırılmış, göğsü sırtıma yaslanmış, kolu etrafıma sarılmış, eli karnımın üzerinde, ten tene.

Donup kalıyorum, onu uyandırmamak için hareket etmemeye ya da nefes almamaya çalışıyorum ama sonra hissediyorum - ne kadar sert olduğunu. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Ona doğru eğilme dürtüsüne karşı koyuyorum ama içime yayılan sıcaklığı inkâr edemiyorum.

Penn kıpırdanıyor ve bana karşı gerildiğini hissediyorum. Sonra usulca homurdanıyor, sesi uykudan kalınlaşmış. "Bunu garipleştiriyorum, ha?"

Elimde değil. Benden küçük bir kahrkaha kaçıyor, çok nefesli... muhtemelen ne kadar tahrik olduğumu tamamen doğruluyor. "Birazcık."

"Yavaşça geri çekileceğim," diyor şakacı bir şekilde. Hafifçe geri çekiliyor ve ben onun sıcaklığını özlüyorum ama eli yerinde kalıyor ve ben buna seviniyorum. Çok memnunum.

Boğazımı temizliyorum ama sesim biraz titrek çıkıyor. "Uzun, çok uzun zamandır uyumadığım kadar iyi uyudum."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle."

"Sesin gerçekten şaşırmış gibi geliyor."

"Şaşırdım," diyor gülerek. "Seni bu kadar çok istediğim halde, sen yatağımdayken uyuyabildiğime inanamıyorum." Parmakları oyalanıyor ve sonra yavaş yavaş üzerimden kayıyor. "Ellerimi kendime saklasam iyi olacak."

"*Sakın bir yere gitme*" demek istiyorum ama onun yerine "Uyuduğumuz için rahatladın mı?" diye soruyorum.

"Şey, sanırım her şeye rağmen işe yarayacak... ama lanet olsun, zor olacak."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra "Birden fazla açıdan." dedim.

Bunun üzerine ikimiz de biraz fazla yüksek sesle gülüyoruz. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve gözleri beni içine çekiyor.

"Benim için de zor," diye

fısıldıyorum. Dudakları kalkıyor.

"Bunu duymak iyi geldi."

Başımı sallıyorum ve sonra ondan uzaklaşıyorum. Ona bakıp da tırmanmamak çok cazip geliyor. "Sam için eğlenceli bir kahvaltı hazırlamalı ve sonra gidip aileme söylemeliyiz."

İnliyor. "Onlara söylemeyi henüz unutmuştundur diye umuyordum."

"Ha. Mümkün değil. Onlara söylediğimizde sanırım biraz daha rahatlayabilirim.

Ve takıma söylemek... Bu konuda gerginim."

Elini omzuma koydu. "Takıma bir Şey olmaz. SakinleŐtięim için ıldıracaklar ama bizim için mutlu olacaklar. Ben baban için endişeleniyorum."

Şimdi inliyorum. "Hadi gidip Şu işi halledelim."

Ailemin evine doğru giderken midem bulanıyor. Bu çok saçma. ocukluğuma dönüyorum, cezalı olacağımı bilmeden önce hissettiğim o duyguya.

Annem kapıyı açıyor ve Penn'i görünce yaşadığı Şaşkınlığı çabucak örtbas ederek beni kucaklamak için içeri çekiyor.

"Geleceğini söylediğinde çok mutlu oldum. Seni burada görmek çok güzel Penn," diyor ve ona da sarılırken sıcak bir Şekilde gülümsüyor. "Merhaba."

"Merhaba, Bayan Evans."

"Lütfen bana Danielle deyin." Kadın gülüyor.

Başını sallıyor, gamzesi gülümsemesiyle birlikte ortaya çıkıyor. Kalbim o küçük çırpınıŐı yapıyor.

"Babam burada, değil mi? İkinizle de konuşmayı umuyorduk."

Annemin kaşları kalktı. "Evet, yle." Dönüp bağırıyor, "Rex! Adeline burada." Onu takip etmemizi işaret ediyor ve oturma odasına gidiyoruz. Genelde büyük takılmalarımız büyük mutfakta olduğu için sinirlerim biraz daha geriliyor.

Kanepeye sertçe oturuyorum, parmaklarım o kadar sıkı kenetlenmiş ki eklemelerim ağrıyor. Penn yanımda, duruşu gergin. Elini sırtıma koyup hafifçe ovuşturuyor, ta ki babamın merdivenlerden koşarak inme sesine kadar. ne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor. Babam içeri giriyor, gülümsüyor... Penn'i görene kadar.

"Hey, bebeğim. Penn. Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

Annemle babam karŐımızda oturuyor, babamın yüzü okunmuyor ve annem bile artık gergin görünüyor. Buraya gelirken ne söyleyeceğimi prova etmiştim ama Şimdi zamanı gelince boğazım düğümleniyor.

"Sana yüz yüze söylemek istedim," diye başlıyorum, sesim titreyerek. "Penn ve ben... evlendik."

Annemin nefesi kesiliyor, elini göğsüne götürüyor. Ama en çok korktuğum şey babamın tepkisi. Yüz ifadesi bir anda sertleşiyor, gözleri bir lazer gibi Penn'inkilere kayıyor.

Öne doğru eğilip Penn'i işaret ediyor. "Sen benim kızım la evlendin," diyor, sesi soğuk. "Ve önce bana sormayı düşünmedin mi?"

Penn yavaşça nefes verir. "Haklısın. Sormalıydım. Beklediğinin bu olmadığını biliyorum efendim. Ama Addy ve ben-"

"Baba, bu bir kasırğa, biliyoruz ama-"

"Evlenmen gereken son kişi o!" Babam bağılıyor, ayağa kalkıyor ve kanepenin arkasına yürüyor.

"Koç, saygısızlık etmek istemem ama benim neyimi bu kadar sevmiyorsun?" Penn soruyor. Sesinin bu kadar saygılı ama kararlı çıkmasından gurur duyuyorum. "Bunu bir süredir merak ediyordum."

Babamın gözleri kısıldı. "Sen bir oyuncusun. Ve futboldan bahsetmiyorum. Aynı kadınla asla iki kez birlikte görülmezsin. Hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun. Sosyal medyada senin hakkında yazılanları görüyorum. Şimdi de kızım la yuva kurmaya hazır olduğunu mu düşünüyorsun?"

Penn yanımda kaskatı kesildi. Arkasını dönüp bana bakıyor ve zorlukla yutkunuyor. Gözlerindeki acıyı görebiliyorum. Söyleyecek söz bulamıyor gibi görünüyor. Elini tutup parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

Anlayacağını umarak anneme dönüyorum. "Anne, sana Bahamalar'da tanıştığımı söylediğim adamı hatırlıyor musun?" Sesim yumuşak ve savunmasız. "Penn'di."

Gözleri hafifçe açılıyor ve bana dönmeden önce babama bakıyor. "Seni güldürdüğünü söylemiştin," diye mırıldanıyor. "Ve birlikte geçirdiğimiz o saatlerde büyülü bir şey olduğunu..."

"Birbirimizi önemsiyoruz," diyorum.

"Ama bu aşk mı, Addy?" Sözleri endişeyle doludur. "Neden bu kadar hızlı hareket ediyorsun?"

Evlilik büyük bir mesele. Birbirinizi neredeyse hiç tanımıyorsunuz."

Ben cevap veremedim Penn konuşuyor. Sesi şimdi daha kararlı geliyor, ama altında çiğ bir şey var. "Tanıştığımız gece ona fena halde aşık oldum. O zamandan beri başka biriyle çıkmadım."

Başımı ona doğru çevirip şok içinde gözlerimi kırıştırıyorum. Hiçbir fikrim yoktu.

Babama dönüyor, çenesi gergin ama gözleri açık ve dürüst. "Kızınızı seviyor ve ona saygı duyuyorum ve söz veriyorum onun

Aşağı. Onunla ilgileneceğim ve onu mutlu etmek için elimden geleni yapacağım." Annem sertçe yutkunuyor, yüzünde duygular titreşiyor. "Bunların hiçbirini yapabileceğinden emin değilim," diyor babam.

"Kesinlikle bir öğrenme eğrisindeyim, ama hızlıyım." Penn bana gülümsüyor. "Sanki ilerledikçe öğreniyormuşuz gibi geliyor, ama gerekenlere sahip olduğumuza inanıyorum."

"Kızımın üzerinde pratik yapman hiç hoşuma gitmiyor," diye homurdanıyor babam. "Baba," diye iç geçiriyorum.

Penn ciddiyetle, "Hata yaparsam beni düzeltebilirsin," diyor. "Seni sahada dinlemedim mi? Şimdi de dinleyeceğim."

Babam ona bakıyor. Omuzlarının hafifçe gevşediğini görebiliyorum. Küçük bir şey ama biraz yumuşadığını görüyorum.

"Tamam," diyor sonunda. "İzliyor olacağım." Dudakları şaka yapıyormuş gibi seğiriyor ama öyle olmadığını hepimiz biliyoruz.

"Birbirimizi seviyoruz," diye ekliyorum, şimdi daha umutlu hissediyorum. "Ve Penn'in yıllardır akıl hocalığı yaptığı küçük çocuk Sam'i de seviyoruz. O da kısa sürede benim kalbime girdi ve sen de onu seveceksin." Aralarına bakıyorum, beni duyduklarını gösteren herhangi bir şey arıyorum. "Penn'e bir şans verin lütfen. Bana akıllı seçimler yapmayı öğrettin. Burada da aynısını yaptığıma güven. Bizim için mutlu ol. Lütfen."

Ardından gelen sessizlik boğucu. Babamın bakışları hâlâ keskin, hâlâ şüpheli. Ama annem... bu fikre ısınıyor. Bunu dudaklarının birbirine yapışmasından ve gözlerinin hafifçe parlamasından anlıyorum.

"Bu akşam bir parti veriyoruz, arkadaşlarımıza ve takıma söyleyeceğiz," diyorum.

"Henüz bilmiyorlar mı?" Babam soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır, ondan önce size haber vermek istedik."

Babam bunu anlıyor ve bu onu biraz rahatlatıyor.

"Orada olmanı çok isteriz," diye ekliyor Penn.

"Hamile değilsin, değil mi?" Babam soruyor.

"Baba! Hayır," diyorum, yanaklarım alev alev yanıyor.

Kaşlarını çatıyor. "Bu da bir artı. Yine de merak ettiğim için beni suçlayamazsın."

İç çektim. "Sanırım haklısın. Ama ben d e ğ i l i m . Lütfen bu gece gel. Sensiz hiçbir şey aynı olmazdı."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

TANRI'YA ŞÜKÜR KRISTAL VAR.

PENN

Binlerce çılglık atan taraftarın önünde oynadım, o kadar yoğun bir baskı vardı ki ezici bir baskı. Ama takım arkadaşlarımın önünde durup onlara evlendiğimi söylemek? Evet, bu beni gerçekten öldürebilir. En çok da Bekar Baba Oyuncuları'na söylemekten endişe ediyorum... Acımasızca dalga geçtiğim ve artık hiçbirimize tam anlamıyla uymayan bir isim. Onlar benim en iyi arkadaşlarım ve yakınlaştığımızdan beri ilk kez onlarla konuşmaktan kaçındım çünkü içimde tutamayacağımı biliyordum ve kimsenin beni bundan vazgeçirmeye çalışmasını istemiyordum. Ya da onlara gerçekte neler olduğunu söyleme riskini. Güveniyorum

Sam söz konusu olduğunda arkamı kollayacaklarından ve bizi koruyacaklarından emin değilim, sadece onları bu duruma sokmak istemiyorum.

Bu yüzden aşk yoluna gidiyoruz. Ve dürüst olmak gerekirse? O kadar da uzak bir ihtimal değil. Addy'ye ne kadar aşık olduğumu herkesten daha iyi biliyorlar.

Oldukça geniş bir soframız var ve doğru zamanda güzel bir düğün pastası getireceğiz. Addy'nin üzerindeki kırmızı elbise beni benden alıyor, ben de ona biraz daha iyi uyum sağlayabilmek için siyah bir tişört ve kot pantolonun üzerine bir ceket geçirdim. Sanırım bu hazırlıksız parti için giyinmiş olmamız herkesi hazırlıksız yakaladı.

Etrafımdaki takım arkadaşlarıma bakıyorum. Addy'nin en iyi arkadaşı Goldie ve Cam Whitman bile burada. Piç kurusuna kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum. Addy benimle evlendiğine göre ne kadar yakışıklı olduğunu bir kez daha itiraf edebilirim.

"Pekâlâ, dinleyin," diyorum ellerimi birbirine vurarak.

Uzanıp Addy'nin elini tutuyorum ve odada bir sessizlik oluyor. Ona gülümsüyorum ve içimdeki her şey yatışıyor.

"Yapmamız gereken bir duyuru var," diyorum, hâlâ Addy'ye bakarak. "Bazılarınızın bildiği gibi, Bowie ve Poppy ile kutlama yapmak için Bahamalar'a gittim... ve eve döndüğümde Addy adında bir kızı düşünüyordum. Onunla tanıştım ve dünyamı alt üst etti. Onu unutmadım... ve onunla bir şans daha yakalamayı dilemekten kendimi alamadım. İşte aylar sonra buradayız ve bana o şans verildi. Hayatımızın geri kalanında onun hakkında ne hissettiğimi bilmesini sağlamak niyetindeyim." Ellerimizi kaldırıyorum, yüzükleri görünecek şekilde tutuyorum ve diğer elimi kaldırıyorum, yüzük parmağım dışarıda. Odanın her yerinden duyulabilir bir soluk sesi geliyor. "Biz evlendik."

Ölüm sessizliği.

Biri bir tabak düşürüyor ve takırdıyor, bu da dudaklarımın seğirmesine neden oluyor. Rhodes göz kırptı. Elle elini ağzına götürdü. Bowie hayalet görmüş gibi bakıyor ve Poppy basketbol karnını tutuyor.

Sonra çıldırma başlıyor.

"Ne?" Henley bize doğru koşarak bağırıyor. "Sen-NASIL?" Sadie ve Tru aynı anda "Aman Tanrım," diyor.

Weston elini göğsüne koyuyor ve sendeleyerek bana doğru geliyor. O ve Henley bana sarıldılar ve sonra etrafımız sarıldı, herkes aynı anda konuşmaya başladı.

"Aklından ne geçiyordu?"

"Tebrikler!"

"Uyuşturucu mu aldın?"

Bu beni kendime getirdi ve bunu söyleyeni bulmak için etrafıma bakındım. "Hayır, uyuşturulmadım. Sakin ol. Ben evlendim. Ve bu konuda mutluyum."

Weston başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Tanrım," diye soluyarak gözlerini siler. "Adeline, bağıllık sorunlarının kralını sakinleştirdin. Bu tarihi bir olay."

"Şok edici," diyor Henley. "Bir içkiye ihtiyacım var." Rhodes, "Şoktayım, olan bu," diyor.

Bowie başını sallıyor ama gülümsüyor. Poppy ile tanıştığından beri çok yumuşamış. "Sadece... çok fazla sorum var."

Sam araya giriyor ve kafası benimle çocukların arasında beliriyor. "Bu en iyi haber değil mi?"

"Yani, evet. Olağanüstü," diyor Rhodes. "Ama hiç çıkmıyorken evlendiniz mi? Şok oldum. Çok mutluyum ama sarsıldım."

Boynumun arkasını ovuyorum. "Sanırım daha önce doğru kişiyle tanışmamıştım."

Weston yine gülüyor. "Ve sen de yumuşadın, aynen böyle. En iyilerimizin bile başına gelir."

"Ben yumuşak değilim," diyorum, konu Addy olunca bir lokum kadar yumuşak olduğumu çok iyi bilmeme rağmen.

Henley ikimizin arasına bakarken gözleri doluyor ve "Tanıdığın tüm kadınlar arasında Addy tek," diyor. "Addy, Penn'in sonunda düştüğünde en sert düşenin o olacağını hep biliyorduk ve söylemeliyim ki, sen daha Silver Hills'e dönmeden önce, Bahamalar'da tanıştığı kadının özlemini çekiyordu. En başından beri onun aklına girmişsin."

Yanaklarım kızarıyor ve utanarak Addy'ye bakıyorum. Bana gülümsüyor, bakışları hiç değişmiyor. Ona tekrar uzanıyorum, beni tekrar bağlamasına ihtiyacım var. "Evet, kesinlikle aklıma girdi."

"Güzel çocuk aşık olmuş!" Henley bağırıyor. Gözlerini siliyor. "Tanrım, bu beni çok duygulandırıyor."

Herkes gülüyor ama Rhodes ve Weston da gözlerini siliyor.

"Vay be. Adeline Evans, Penn Hudson'ı evcilleştirmişsin," diyor Rhodes. "Nasıl bir his?"

"Oldukça harika," diyor usulca. "Ben de onu düşünmeden edemiyorum."

"Bu bir dans çağrısı!" Weston bağırıyor. "Pek hazırlıklı değildik ama sanırım bir şeyler yapabiliriz, değil mi?"

Gülmeye başladım. "Kahretsin, çocuklar. Daha başlamadan onu kaçırmayın."

Rhodes omzumu sıkarak, "Seninle evlendi, hiçbir yere gitmiyor," diyor. "Elle bebeğim, bize doğru şarkıyı bul."

Elle telefonunu kaldırıp sallıyor. "Tamamdır!"

Britney Spears'ın "Womanizer" şarkısı hoparlörlerimde patlıyor. Dehşet içinde Elle'e dönüyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Womanizer'a veda ediyoruz. Sen-sen-sen *değilsin*, sen-sen-sen *değilsin*," daha şarkı başlamadan söylüyor. "Şimdi sana uyması için değiştireceğiz. Çocuklar, yerinize geçin. Penn, bu senin için de geçerli. Yeni gelinin senin ve çocuklarının Britney'le dans etmekten hoşlandığını biliyor mu?"

Addy'ye bakıyorum ve inanmayan yüzüne sırtıyorum, çocuklarımla pistin ortasına çıkmadan önce parmak eklemlerini öpüyorum. Diğer herkes bize yer açmak için yanlara çekiliyor ve ben de ortaya geçip Britney gibi saçlarımı savuruyorum. Salon kahkahalarla inliyor ve birkaçı peçetelerini bana fırlatıyor. Gözlerim Addy'den hiç ayrılmadan sallanıyorum ve sonraki birkaç dakika boyunca kışlarımızı sallıyoruz. Bize gülerken başı geriye düşüyor ve işimiz bittiğinde ben de çok güldüğüm için terliyorum.

Addy'ye doğru yürüyorum ve kollarını bana doluyor, hâlâ gülüyor. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi!" diyor kulağıma.

Sarılıyoruz ve geri çekilip birbirimize baktığımızda, bardaklardan toplu bir cınlama sesi geliyor. Ses yükseldikçe birbirimize bakıyoruz.

"Sanırım onlara istediklerini vermeliyiz," diyorum.

"Evet, sanırım öyle." Sırıttırıyor.

Eğilip onu öpüyorum ve aklımı kaçırmak üzereyim. Çok iyi hissettiriyor, tadı çok güzel. Oda alkış ve kahkahalarla inliyor ve sonunda ayrıldığımızda Addy ve ben de gülüyoruz. Bana baktığında gözleri parlıyor. Ona bakarken her tarafım güçsüzleşiyor, sanki bacaklarım kopacakmış gibi. Bu çok garip bir duygu.

Sonunda bakışlarımı ondan ayırdığımda, babasının bana ters ters baktığını görüyorum.

Harika, ailesi gelmeye karar vermiş.

Burada oldukları için mutluyum, gerçekten. Onlarla ilişkisini tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum ama lanet olsun, Koç Evans hiç mutlu görünmüyor.

Ona tekrar baktığımda Addy'nin gözleri hâlâ şaşkın ve bu beni gülümsetiyor. "Gidip ailene merhaba demeye ne dersin?"

Bu onun sisini dağıtmış gibi görünüyor. "Oh, iyi fikir. Sam'i de yanımıza alalım." Gülüyorum. "Daha da iyi bir fikir."

Sam, Henley'nin kızları Cassidy ve Audrey ile konuşuyor. Yanlarına gidip kolumu omzuna koyuyorum. "Bölmek istemem ama seni birkaç dakikalığına çalabilir miyiz? Gelip Addy'nin ailesine merhaba demeni istiyorum."

Sam gözlerini Cassidy'den ayırmayı başarıyor ve başını sallayarak bana bakıyor. Yanakları pembeleşiyor ve Cassidy'ye olan aşkı konusunda onunla fena halde dalga geçmek istiyorum ama direniyorum. Zamanı değil ve zaten bunu onun önünde yapmazdım ama yine de çok cazip geliyor.

"Evet, kesinlikle," diyor Sam, başını sallayarak.

Ona sırtıyıyorum ve Addy'nin parmakları benimkilerin arasından geçince şaşıyorum. Artık birbirimize dokunmak için nedenlerimiz olmasına bayılıyorum. "Hadi yapalım şunu."

Anne babasına doğru yürüyoruz ve onlara ulaştığımızda Addy ikisine de sarılıyor. Sonra elini Sam'in omzuna koyuyor. "Sanırım Sam'le daha önce tanışmıştın? Anne, tanıştığından emin değilim. Sam, bu annem Danielle ve babam Rex."

"Memnun oldum, Bayan Danielle." Elini sıkı.

Onunla şu anda olduğumdan daha fazla gurur duyamazdım. İlk tanıştığımızda harika bir çocuktı - nazik, düşünceli ve zeki - ama son birkaç yılda kazandığı özgüveni görmek müthişti.

Onların da etkilendiğini söyleyebilirim.

"Seninle tanışmak çok güzel Sam. Bu gece çok yakışıklı görünüyorsun," diyor Danielle.

"Teşekkür ederim." Başını eğiyor ama onunla göz temasını kesmiyor. Sonra da Koç'un elini sıkmak için uzanıyor ve onun gözleriyle buluşuyor. "Sizi tekrar görmek güzel, Koç Evans."

"Merhaba Sam," diyor Koç. "Evet, seni hatırlıyorum. Gözün ne kadar da parlamış. İyi misin?"

Sam gözüne dokunuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Şimdi çok daha iyiyim."

"Yanlış hatırlamıyorsam futbolla ilgileniyordun?" Koç soruyor. "Evet, efendim. Penn beni bu yazın başlarında bir futbol kampına soktu ve her zaman geliştiğimi söylüyor."

"Onun yaşındayken benden daha iyi bir koşucu olduğuna şüphe yok," diyorum gururla.

Sam'in yüzü bu övgüyle parlıyor.

Koç Sam'e dönmeden önce okunamayan bir ifadeyle beni inceliyor. "Umarım seni bu sezonki maçlarımızdan birinde görürüm."

"Sabırsızlanıyorum. Addy artık burada yaşadığım için tüm iç saha maçlarına gidebileceğimi söylüyor."

Addy'nin babası benimle kızının arasına bakıyor. "Seninle mi yaşıyor?" "Uzun zamandır Sam'in velayetini almaya çalışıyorum." Elimi Sam'in omzuna koyuyorum ve o da bana doğru eğiliyor. "Ne yazık ki, bunu kabul etmeleri için gerçekten çok kötü koşullar gerekti, ama avukatım Artık onu yanımızda tutabileceğiz."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bizi inceliyor. Rahatsızca yer değiştiriyorum ve Addy elimi sıkıyor. Ona bakıyorum ve elini dudaklarıma götürüyorum, babasının önünde bile onun yumuşak tenini öpmeye karşı koyamıyorum. Yanakları renkten renge giriyor ve bunun olmasına bayılıyorum.

Aileme el sallıyorum. "Sanırım ailemle daha önce tanışmıştınız?"

Annem Danielle'e sıcak bir şekilde gülümsüyor ve babam da Koç'un elini sıkıyor. Burada olduklarını ve arkamı kolladıklarını bilmek beni daha iyi hissettiriyor.

"Bütün bunlardan haberin var mıydı?" Koç babama soruyor. Babam, "Senin gibi olaydan sonra öğrendim," diyor.

Bu Koç'u biraz yatıştırmışa benziyor. "Şimdi pasta yiyelim mi?" diye soruyorum.

Addy bana gülümseyerek, "Pastaya bayılırım," diyor.

Ben de ona sırtıyıyorum, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Sanırım artık bu duyguya alışmış olmalıyım, çünkü onun yanında her zaman böyle oluyor, ama hiç de öyle değilim. Heyecan verici ve korkutucu.

Annem önümüze çıktı. "Dışarıda birkaç fotoğrafınızı çekebilir miyim? Dışarıda çiçekler çok güzel görünüyor."

"Tabii anne." Addy'ye bakıyorum. "Sonra da pasta."

Sırtıyor ve dışarı çıkıyoruz. Annem bizi çiçeklere götürüyor ve gerçekten de muhteşem görünüyorlar.

"Harika bir fikir," diyorum ona.

Birkaç fotoğraf için poz veriyoruz ve sonra annem sırtıyor. "Tamam, siz ikiniz rahatlayın. Biraz eğlenelim."

Addy endişeyle gülüyor. Ceketimi çıkarıp bir bankın üzerine atıyorum ve sonra Addy'yi kendime doğru çekiyorum. Onu döndürüyorum ve sonra kaldırıyorum. Elleri saçlarıma gidiyor ve bana gülümsüyor.

Birkaç donuk an için, bir ev dolusu insan olduğumuzu unutuyorum ve karım olmayı kabul eden güzel kadına bakıyorum.

"Çok güzelsin," diyorum başımı kaldırıp ona bakarak. "Oh, bu mükemmel," diyor annem, bizi şaşırtarak.

Addy'yi yavaşça yere indiriyorum ve alnından öpüyorum.

"İyilerinden aldın mı?" diye soruyorum.

"Evet," diyor annem. "İkiniz birlikte kesinlikle harikasınız." Addy'ye sırtıyıyorum ve yanakları kızarıyor.

"Pasta?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor, dudakları utangaç bir gülümsemeyle kalkıyor.

Eve doğru yürüyoruz ve içeri girdiğimizde güzel pastanın önünde duruyoruz. Tasarımı tamamen Addy'nin fikriydi. Pürüzsüz ve alt kenarlarında küçük incilere benzeyen özenli boncuklar var ama hepsi krema. Yemek için fazla güzel ama daha önce Serendipity'den Greer ve Wyndham'ın pastalarını yediğim için lezzetli olacağını biliyorum... tek önemsedğim de bu. Ama görünüşünden de oldukça etkilendim.

Sam'in çektiği fotoğrafları bastırdık ve pastanın etrafındaki çerçevelere yerleştirdik.

"Hey, herkes mutfağa gelsin," diye bağıriyorum, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi, oysa tek düşünebildiğim *bu kadının bana ne yaptığı?*

Misafirlerimiz odaya doluşuyor ve herkes etrafımızda toplanıyor. Pastayı birlikte keserken daha fazla fotoğraf çekiliyor. Addy'nin parçasını ona nazikçe yediriyorum ve onun da bana aynısını yapacağını düşünüyorum ama son saniyede pastayı suratıma yapıştırıyor. Ben şok içinde ona bakarken o kahkahalarla gülüyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Bunu çıkarmama yardım edecek misin?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

Yüzümü silmek için bir beze uzanıyor ve ben bileğini tutarak yerinde durmasını sağlıyorum.

"Önce beni öp." Ses tonum şakacı ama talepkâr ve vücudu bana karşı sallanıyor. Başparmağımla kremanın bir kısmını alıp alt dudağının üzerinde gezdiriyorum.

Gözleri açılıyor ve gülerken benimkilerin arasına dalıyor. Dili alt dudağını yalamak için dışarı çıkıyor. Anında sertleşiyorum ve artık geri çekilmemin imkânı yok. Bu odadaki herkes durumumdan haberdar olacak.

Kristalin tıngırtısı artıyor ve Addy doğruluyor. Ellerimi yanaklarına koyuyorum ve o da parmak uçlarında durarak yolun geri kalanında beni karşılıyor. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, sanki bir renk patlaması oluyor.

kapalı göz kapaklarımın arkasından. İffetli davranıyorum çünkü onu utandırmak istemiyorum. Daha önce görmek istediğimden çok daha fazla dil gördüğüm düğünlerde bulundum ve bunu Addy'ye yapmayacağım, ama lanet olsun, istiyorum. Ağzını kendi ağzımla yağmalamak ve bir daha hiç havaya çıkmamak istiyorum.

Sonunda birbirimizden ayrılıyoruz ve alınımı onunkine yaslıyorum. "Umarım bunu bütün gece gözlüklerle yaparlar, böylece seni öpmek için bir bahanem olur."

"Bir bahaneye ihtiyacın var mı?" Geride bıraktığı ruju sürmek için elini uzatıyor.

Sırıtıyorum. "İzin verirsen seni bütün gece öperim."

Elleri benden ayrılıyor ve pasta tabaklarımızı almak için dönüyor. Sonra omzunun üzerinden bana bakıyor ve sırıtarak karşılık veriyor. "İznimi aldın."

Vay anasını. Başlıyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

KALPTEN KALBE KALPTEN KALBE

ADELINE

"Bu da ne?" Sam Penn'e soruyor.

Herkes gitti ve biz de son otuz dakikamızı her şeyi temizleyerek geçirdik. Penn'in ailesi ve kızlar gitmeden önce çok yardımcı oldular, bu yüzden çok kötü değildi.

"Bunu hiç görmedin mi?" Penn elindeki mavi defteri kaldırdı. "Şimdiye kadar görmüşsündür diye düşünmüştüm. Bu altın değerinde. "Bekar Babanın Oyun Kitabı."

"Kitap bu mu? Duymuştum. Biraz eski görünüyor."

Penn kitabı kaldırır ve değerlendirir. "Sanırım daha iyi günler görmüş, değil mi? Birkaç yıldır ona yazıyoruz ve her yerde karşıımıza çıkıyor."

Artık ilgimi çekmeye başlamıştı. "Kimler yazıyor?" "Henley, Weston, Bowie, Rhodes... ve ben."

"Ama sen baba değilsin ve onlar da bekâr değil." Başımı eğiyorum ve gülerek onu gösteriyorum. "Ve şimdi sen de değilsin. Bu nasıl oluyor?"

Kıkırdıyor. "Her açıdan doğru. Bunu yazmaya hepimiz bekarken başladık ve evet, teknik olarak ne grupta ne de kitapta işim vardı, ama ikisine de sinsice girdim." Penn bir omzunu kaldırıyor ve Sam'le ben ona gülüyoruz. "Weston bir oğlu olduğunu öğrendiğinde başladık ve oradan devam etti. Zaman zaman benim için terapi gibi oldu. Çocukların söylediklerini okumayı seviyorum. Bir konuda yardıma ihtiyacım olduğunda ya da hayatla ilgili düşüncelerim olduğunda buraya yazıyorum."

"Buna bayıldım." Yanına gittim ve sandalyeye yaslandım. "Bence bu gerçekten çok tatlı."

"Bugün ne dediklerini görmek ister misin? Gitmeden önce içine bir şeyler yazıyorlardı."

"Eğer bize göstermekte bir sakınca görmüyorsanız," diyorum. Penn gülerek, "Önce ben taradım," diyor.

Kitabı çevirerek açıyor ve arkaya yakın bir yere gidiyor.

"Neredeyse dolu!" Diyorum.

Başını sallıyor. "Evet, yakında yeni bir tanesine başlamamız gerekecek."

Daha iyi görebilmem için kitabı çeviriyor ve Sam de görebilmek için yanıma geliyor.

Güzel oğlumuz büyümiş.

Bir eş! O günü görebilecek miyim diye merak ediyordum.

Senin adına daha mutlu olamazdım, Penn.

Ve sonunda Sam'in olması.

Uzun zamandır istediğin şeyin bu olduğunu biliyorum.

Daha önce sadece kendini bir bok sanıyordun.

İkisinin tam zamanlı olarak hayatında olması

zaten havalı olma faktörünü yüzde yüz artırdı.

Ama eminim bunu zaten biliyorsundur.

*Seni seviyorum, dostum.
Bu şimdiye kadarki en güzel sürpriz.
~Henley*

Penn bana bakıyor ve sevimsiz gülümsememi görünce sırıtıyor. "Onlarla olan arkadaşlığını seviyorum."

Başını sallıyor. "Hayatımı daha iyi hale getirdiler, buna şüphe yok." Okumaya devam ediyorum.

*Aşka boyun eğecek kadar gururlu olmamana çok sevindim.
Neredeyse öyleydim,
Ve her zaman bunu düşünüyorum...
Hayatımın en güzel kısmını neredeyse
nasıl kaçıırıyordum.
Poppy'yi sevmek, Becca ve Jonas'ı
sevmek ve bu küçük bebek yolda...
Hiç bilmediğim bir mutluluk.
Gözleriniz ve kalbiniz açık gidin.
Erkeklerin neden bu kadar "yerleşme" yanlısı
olduklarını şimdi anlıyorum. Ve inanın bana, henüz
almadıysanız siz de alacaksınız.
~Bowie*

Yüzümü yelpazeliyorum, ağlayacakmışım gibi hissediyorum. "Bunlar en tatlı mesajlar. Dostum, kalbimi erit."

Gülüyor. "Evet, koca adam Bowie bile artık tam bir pelte. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

*Düğününü kaçırdığımız için kızamıyorum bile, Penn.
Senin adına çok mutluyum.
İsteyebileceğim en iyi arkadaş oldun. Senin
için tek istediğim buydu.
Bahamalar'dan döndüğünde Addy hakkında
konuşurken,
ve aylar sonra hala öyleydi,*

*Bir yıldırımla vurulduğunu biliyordum.
Muhtemelen senin için işe yarayacak
tek yol buydu, dürüst olmak gerekirse.
Bu kadın yüzünden aptallaşman için.
<Buraya manyakça bir kahkaha ekle>
Harika bir koca olacaksın.
Sam'in arkasını kollayan iki kişiyle
büyüyecek olmasını seviyorum.
Hepimizi yakaladı,
ama ikinizin onu ve birbirinizi sevdiğiniz bir evde
yaşamak.
Kahretsin, şimdi
ağlıyorum. Bu çok güzel
bir şey. Seni çok
seviyorum, dostum.
İyi yolculuklar.
~Weston*

Gözyaşlarım damlarken yüzümü siliyorum. Sam başını omzuma yaslıyor ve ben de kolumu ona doluyorum.

"Arkanı kolladığımızı bilmeni isterim," diyorum ona. "Ve bu adamların hepsi de senin arkanı kolluyor," diyorum kitabı göstererek.

Başını sallıyor, alt dudağı titriyor. "Bunu biliyorum." Yumruğuyla gözünü siliyor ve Penn ayağa kalkıp kollarını ikimize doluyor.

"Okumadığım bir tane daha var," diyorum. Kitabı yaklaşıtıyorum ama Sam'i bırakmıyorum. Penn'in parmakları belimde küçük daireler çiziyor ve içim ısınıyor, kalbim iki katına çıkıyor.

*Sayım için son adam sensin!
Bekar Baba Oyun Kitabı'nda artık bekar yok.
Bir sonraki toplantının konularından biri:
Yeni ismimizin ne olacağını düşünmek.
Artık Bekar Baba Oyuncuları olamayacağımıza göre.
Penn, adamım, bunun olacağını tahmin etmediğini
biliyorum,
Ama aşkın bir gün seni avlayacağını biliyordum.
Üzgünüm, bu konuda sana bok atmayı
asla bırakmayacağım için üzgün
değilim.*

*Yani, düşünsene, bu yola girmeyeceğin
konusunda kararlıydın, değil mi?
Aşk tam bir sürtük.
Ve sen, dostum,
bir sonraki milenyuma kadar tokatlandı.
Bu gerçek beni en az önümüzdeki bir yıl
boyunca güldürecek.
Bunu hemen şimdi, burada açıklığa kavuşturuyorum.
Sam'i sevme şeklin,
Arkadaşlarınızı, ailenizi sevme şekliniz...
Hayatınızdaki her iyiliği hak ediyorsunuz.
Ve Addy odadayken nasıl da
kendinden geçmiş görünüyorsun.
Devam edin ve gerçeklerle
yüzleşin, bence yüzleştiniz,
yoksa evlenmezsiniz, ASLA AYNI
OLMAYACAKSINIZ.
Artık aşık olduğunuza göre,
devam edin ve bunu tamamen
kucaklayın.
Ben kendi adıma, kadınının seni hizada
tutmasını izlemekten tarifsiz bir keyif
alacağım.
Beni ön sıraya yaz.
Seni seviyorum,
dostum.
Tebrikler.
~Rhodes*

Tekrar yüzümü siliyorum ve aynı anda gülüyorum. "Onlar en iyisi. Bunu çok seviyorum. Peki şimdi ne olacak? Sen de yazacak mısın?"

Penn başını sallıyor, yüz ifadesi biraz utangaç. "Evet, ben de tamamen duygusal olacağım ve sonra yüz yüze geldiğimizde birbirimize gülüp saçma sapan konuşacağız ve biraz dengeleyeceğiz."

Gülüyorum. "Yani her zaman lapa değil mi?"

"Hayır. Ama yuva kurup evlenmelerinin onları kesinlikle yumuşattığını söyleyebilirim. Eminim zaten baba olmaları onları biraz yumuşatmıştır ama aşık olduklarında her ikisi de sertleşti." Gülüyor.

Sam ikimize sırtarak, "Addy'yle aranızdaki gibi," diyor.

Penn ve ben sanki ikimiz de diğeri anlamaya çalışıyormuşuz gibi belli belirsiz gülümsüyoruz. Aramızda bir şeyler olduğunu biliyorum. Başından beri öyleydi. Ve ona izin verdiğimi söylemek delilik olabilirdi... Kısacası bu gece benimle birlikte olması için onu serbest bırakıyordum.

Ama şu anda dikkatli olmak istemiyorum. Kendimi ona bırakmak istiyorum.

Bence ikimiz de işler yolunda gitmezse bununla başa çıkabilecek kadar yetişkiniz ve Sam'e iyi bakılmasını sağlamaya kararlıyız, bu yüzden ne olursa olsun bunu yapacağız. Ama neden bunun ne olabileceğini keşfetmenin tadını çıkarmayalım? Tanıştığımız gecedan beri tek yapmak istediğim buydu.

"Geç oldu. Artık yatsak iyi olacak," diyor Penn. Sam'e bakıyor. "Duş alıp dişlerini fırçala mı?"

Sam esniyor. "Tamam. Evet, yorgunum." Eğilip önce bana sonra da Penn'e sarılıyor. "Eğlenceli bir partiydi."

"Bize yardım ettiğin için teşekkürler dostum. Çok yardımcı oldun," diyor Penn ona.

"Evet, öyleydin," diye ekliyorum. "Başardık." Peçetelerden birini yerine koyarken sallıyorum.

Sam bize gülümsüyor ve her türlü övgünün onu çok mutlu etmesi kalbimi hem eritiyor hem de acıtıyor. Onu kucaklamak ve her saniye onaylamak istiyorum ama yanağını okşayıp alnından öpmekle yetiniyorum.

Geri çekildiğimde yanakları kızarıyor.

"Sen iyi bir adamsın Sam. Hey, göbek adın ne?" diye soruyorum. "Sam bir şeyin kısaltması mı?"

"Tam adım Samson Cole Miller."

"Bu harika, sağlam bir isim." Saçlarını düzeltiyorum.

"Teşekkür ederim." Penn'e utangaçça bakıyor. "Penn'e her zaman gelip evinde kalıp kalamayacağımı sorardım ve o da çok uğraşrdı. Sonunda gerçekleştiği için çok mutluyum. Burada sizlerle olmayı seviyorum."

Penn onu kucaklamak için kendine çekiyor. "Burada olmanızı çok seviyorum. İkinizin de. Ve eğer bana kalırsa, bunu mümkün olan en kısa sürede yasal olarak kalıcı hale getireceğiz. Sonunda dileğimize kavuşacakmışız gibi geliyor." Çenesini Sam'in başına yaslıyor ve ikisi de bana sırtıyor.

Yumurtalıklarım uçuşa geçiyor.

"Ve sonra Samson Cole Hudson olabilir miyim?" Sam umutla soruyor.

Penn dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "Bunu her şeyden çok istiyorum," diyor sesi kısık bir şekilde.

"Ben de," diye fısıldıyor Sam.

"Bu gerçekleşecek. Artık burada birlikte olduğumuza göre, işler yoluna girmeye başlayacak. Bunu hissedebiliyorum." Penn'in göğsüne sarılıyorum ve kollarımı Sam'e de doluyorum.

"Senin için de uygun mu Addy?" Sam soruyor. "Evlendiğinize göre artık ayak bağı olmayacağım, değil mi?"

"Sam, Penn'le evlenmeyi düşündüğümde denklemde sen de vardın. Eğer izin verirsen ben de senin hayatının bir parçası olmak istiyorum." Yanağımdan süzölmeye başlayan gözyaşlarımı sildim.

Dönüyor ve bana kocaman sarılıyor. "Çok sevinirim."

Penn burnunu çekiyor. "Tanrım, ikiniz beni burada hüngür hüngür ağlatıyorsunuz. Duygularıma ne yapıyorsunuz böyle?"

"Sam'in önünde kullandığın dil yüzünden seni azarlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum." Gülüyorum.

"Ondan daha kötülerini de duydum, inan bana," diyor Sam.

Penn bana mahcup bir bakış atıyor. "Bunun üzerinde çalışacağım," diyor.

BÖLÜM YIRMI BİR

Y A P T I M . BEN YAPARIM.

PENN

Kapı arkamızdan tıkırdayarak kapanıyor ve bizi kendi küçük dünyamıza hapsediyor. Addy ve benim aramdaki hava çatırdıyor, her zamankinden daha fazla elektrikleniyor.

Dün geceyi aynı yatakta geçirdik. Birbirimize dolanmış halde uyandık, nefesi tenimi ısıtıyordu, parmakları oraya aitmiş gibi göğsümde kıvrılmıştı. Ama bu gece yepyeni hissettiriyor. Partideki öpücükler her şeyi değiştirdi. Ve belki de ettiğimiz yeminlerin de bununla bir ilgisi vardır. En azından şimdilik, bu anda, bu zaman için birbirimize bağlı olduğumuzun farkına vardık.

Bizim için sırada ne var bilemiyorum.

Ama bu gece aramızda bir şalter attı ve şimdi burada durmuş, beklentiyle birbirimize bakıyoruz.

Boğazımı temizliyorum, ellerimi nereye koyacağımdan emin değilim çünkü ellerimi onun üzerinde bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum. "Bana izin vermekle ilgili söylediklerinde ciddi miydin?"

Bakışlarımla buluşuyor, dudakları hafifçe aralanıyor. "Verdim. Ciddiyim."

İkimiz de ifadesinin ne kadar yerinde olduğunu bir sırtışla onaylıyoruz.

İçimi öyle bir rahatlama kaplıyor ki neredeyse oturmak zorunda kalacağım. Çünkü onu her şeyden çok istiyorum. Belki bu sınırın düşmesine izin vermek delilik ama şu anda bunu umursayacak durumda bile değilim.

"Ben de istiyorum," diyorum.

Ona doğru bir adım atıyorum.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun," diyorum ona, sesim odanın sessizliğinde boğuklaşarak.

Yanaklarında bir allık beliriyor ve ben içimden "Lady in Red" in melodisini mırıldanıyorum. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve ben daha da yaklaşarak ellerimi beline koyuyorum. Birlikte hareket ediyoruz, yavaş ve nazik bir salınımla, ay ışığı pencereden içeri süzülürken, tenine bir parıltı yayıyor ve bana baktığında gözlerinin nasıl parladığını vurguluyor.

Yanağını okşuyorum, başparmağımı teninde gezdiriyorum. Dokunuşuma doğru eğiliyor ve hepsi bu kadar. Aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve onu öpmek çok iyi hissettiriyor. Ağzıma karşı iç çekiyor ve ben de düğün pastamızın tatlılığını tadarak onu içime çekiyorum. Öpücüğü derinleştiriyorum, parmaklarım saçlarının arasından geçiyor ve o da gömleğimin önünü kavlıyor. Zaman duruyor, bedenlerimiz temas için can atan mıknaatılar gibi birbirine çekiliyor. Kendimi kopmak üzere olan bir gitar teli gibi hissediyorum, vücudumdaki gerilim o kadar gergin ki kendime rahatlamamı, yavaşlamamı hatırlatıyorum... bütün gece bizim.

Yüzünü görececek kadar geri çekiliyorum, göğsüm kabarıyor. Beni izliyor, bekliyor, gözleri şehvet sarhoşu. Ellerimi elbisesinin askılarına doğru kaydırıp omuzlarından aşağıya indiriyorum.

"Hâlâ bunu istiyor musun?" diye soruyorum. "Eğer tek istediğin bu geceyse, seni bu gecenin ötesinde bir şeye zorlamayacağım. Herhangi bir noktada, tamamen Sam'e ve evliliğimize odaklanabiliriz, eğer bu-" sesim kesiliyor.

Başını salladı. "Ben bunu istiyorum. Seni istiyorum. Şimdi." İçimi bir rahatlama kaplıyor.

"Yatağa uzan," diyorum, sesim onu arzulamaktan boğuklaşıyor. "Sana kendini iyi hissettirmeme izin ver."

Nefesi kesiliyor ama tereddüt etmiyor. Geri adım atıyor, gözleri hâlâ bende ve elbisesini çıkarıyor. Elbisenin altında kırmızı dantelli bir sütyen ve külot var ve bu çok seksi ve ona bunu söylüyorum.

"Bu gece bu küçük topluluğu görebileceğini umuyordum," diyor, sesi şimdi flört ediyor.

İnliyorum. "Şu anda minnettarlığın ötesindeyim. Ve benimle evlendiğin için seni çok mutlu edeceğim, sana söz veriyorum." Ona doğru ilerliyorum ve meme ucunun üzerindeki danteli dillemek için eğiliyorum. Dilimin altında çakıllanıyor ve diğer tarafa geçip aynı ilgiyi ona da gösteriyorum.

Ona bakıyorum, kendimi dünyadaki en iyi yerlerden biri olan göğüs dekoltesine odaklıyorum. "Bana ne istersen söyle, senin olsun." Dilim göğüslerinin ortasını yalıyor ve o titriyor. Doğruluyorum ve ellerimi kollarında gezdiriyorum.

"Seni istiyorum," diyor basitçe.

Dönüyor ve kışının görüntüsüyle aklım başımdan gidiyor. Onun her açısı duyularıma kamçı gibi iniyor.

Henüz onunla birlikte olmadım bile, ama bir kezın yeterli olmayacağını şimdiden biliyorum.

Bir gece yeterli olmayacak.

İnsanlar sonsuza dek bağlanınca böyle mi hissediyorlar?

Lanet olsun. Birine karşı böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama daha önce hiç seks yapmadığım birine karşı böyle hissetmem? İmkansız. Kahretsin, çocuklar bana anlatmaya çalışıyordu, ama şimdi onu yatağıma doğru ilerlerken görüyorum - ve kahretsin, sütyeni az önce çıktı. Yatağın kenarına fırlattı ve sırtı pürüzsüz ipek gibi görünüyordu.

Addy'nin kim olduğu, birlikte konuşma ve gülme şeklimiz, bana bakış şekli ve evet, tamam, bakış şekli, nokta... onunla ilgili her şey beni uçuruyor. Bu kadınla ilgili her ne varsa, ona *ihtiyacım var*.

Ve bu oldukça gerçeküstü bir his, çünkü daha önce hiç kimseye ihtiyacım olmamıştı.

Omzunun üzerinden bana gülümsüyor ve sonra arkasını dönüp yatağa uzanıyor. Onun dolgun, pembe uçlu mükemmel göğüslerinin görüntüsünden büyüleniyorum ve kendimi sabitlemek için bir elimi sikimin üzerine koyuyorum. Sikim acı içinde kasılıyor, özgür olmak için yanıp tutuşuyor ve ben nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Aynı anda çok fazla yerde olmak istiyorum.

Derin bir nefes alıyorum, kendime sadece yavaşlamamı ve bunun her bir parçasının tadını çıkarmamı söylüyorum.

Gömleğimin düğmelerini yavaşça açıyorum ve bir kenara atıyorum.

"Dövmelerine kafayı taktım," diyor sesi boğuk bir şekilde.

Kalbimin üzerindeki küçük pusulaya dokunmak için uzanıyor ve eminim derimden gelen sesi hissedebiliyor.

"Bu iyi bir şey," diyorum sırtarak, "çünkü bende birkaç tane var."

Ona doğru eğilip önce dudaklarını öpüyorum, sonra da her iki meme ucunu öpüyorum. Ağzımı teninde hissettiğinde nefesi kesiliyor ve ben tekrar kalkıyorum, kırmızı danteli bacaklarından aşağı kaydırırken ona gülümsüyorum, ta ki tamamen çıplak kalana kadar.

"İşte," diyorum. "Seni tam olarak böyle istiyorum." Onu içime çekiyorum, gözlerim onu içiyor. "Vay canına, Siren, beni derin sulara çekiyorsun, değil mi?"

"Elimden geleni yapıyorum," diyor sesi titreyerek.

Geri çekilip soyunuyorum, gözlerinin ilgiyle parlaması hoşuma gidiyor. Ayağa kalkıyor, parmakları karın kaslarımın dış hatlarını, boxer külotumun altında kaybolan V'yi izliyor. Başparmağı, dışarı çıkmış olan aletimin ucunun üzerinde kıvrılıyor ve şimdi nefesini geri tıslayan benim. Dudaklarını yalıyor ve külotu sonuna kadar aşağı çekip eğilerek ucuma bir öpücük konduruyor.

"*Siktir.*" Ağzını geri kalanıma saramadan önce elim boynunu kavırıyor ve yüzünü yukarı doğru eğiyorum. "Dudaklarını üzerimde öyle hissetmek beni yana yatırmaya yeter ama bu gerçekleşmeden önce sana yapmak istediğim çok fazla şey var."

Dudakları hafifçe somurtarak dışarı çıkıyor. "Ama yemek için yeterince iyi görünüyorsun." Aletim aramızda sallanıyor, hepsi bu kelimelerle ilgili.

"Sen de öyle," diyorum ona. Elimi yüzümden aşağı kaydırıyorum. "Beni flamingo Capone gibi mi ölçüp biçiyorsun?"

Kıkırdıyor. "Evet," diyor, "p" sesi patlıyor.

Elimi hafifçe iterek göğsüne koyuyorum. Yatağıma uzanırken sinirlenmiş gibi davranıyor, siyah saçları çarşaflarıma yayılmış, o kadar çarpıcı görünüyor ki nefesimi kesiyor. Gözlerinde güvene benzer bir şeyle bana bakıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve onu takip ediyorum, bacaklarının arasına girip onları ayırıyorum, baktığım her yerde ne kadar güzel olduğuna bayılıyorum. Pembe yarığı parlıyor ve başparmağımı hafifçe üzerine sürterek ıslaklığını etrafa yayıyorum.

Sanki ikimiz için de bir kibrit çakılmış gibi.

Küçük bir inilti çıkarıyor ve ben de ona doğru eğilip ateşleniyorum.

Dilim temas ettiğinde, artık geri durmak yok, sınırlar yok.

Sadece bu an.

Sadece biz.

Onu açgözlü bir ağızla keşfediyorum, emiyorum ve dilimle keşfediyorum. Yatağa doğru kıvranıyor, ağızma doğru eğiliyor ve ben ona doyamıyorum. En tatlı tat. Dilim içine dalıyor ve sonra emmeye geri dönüyorum ve parmaklarımın harekete geçmesine izin veriyorum. Neredeyse çok fazla. Sadece çıkardığı sesleri duyarak, yaptığım her şeye nasıl tepki verdiğini hissederek boşalabilirim, hepsi *çok iyi*. Bir parmağımı içine soktuğumda, sonra diğerini ve bir diğerini, adım söylemeye başlıyor. Sessiz ama hararetli, bir dua gibi... ya da bir yalvarış.

"Penn, Penn, Penn, *Penn*-" acı dolu bir inilti.

Onu uzun süre kızdırmıyorum. Parmaklarım onun istediği basınç ve tempoyla hızlıca çalışıyor. Dilim ve ağızım da durmuyor ve tüm vücudu birikimle titriyor. Donup kaldığında, bana doğru eğilirken vücudu kaskatı kesildiğinde, dilimin üzerindeki telaşı, onun bana karşı çırpınışlarını hissediyorum ve yatağa yığılana kadar onunla birlikte sürüyorum. Sessiz kalmak için kolunu ağzının üzerine atarken başı bir o yana bir bu yana hareket ediyor. Geri döneceğime söz vererek kabarık dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum ve gövdesinden yukarı doğru öpücükler konduruyorum. göğüslerini.

"İyi misin?" Parmaklarım meme uçlarını cımbızlarken ona bakarak soruyorum.

Bir elini göğsüne bastırıyor ve derin bir nefes alıyor. "Penn," diyor, hâlâ nefessiz. "Hayatım boyunca hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Canlanıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin için beni yıldızları görece kadar sert boşaltmaktan daha önemli bir şey yokmuş gibi hissettim."

Tenine karşı gülümsüyorum, yüzüm onunkine bir santim kalana kadar boynundan yukarı doğru öpüyorum. "Peki ya sen? Yıldızları gördün mü?"

"Bütün galaksileri gördüm."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve Tanrım, bu da ne? Dürüst olmak gerekirse, biraz sarsılmış hissediyorum.

Onu öptüğümde, bu tatlı ve ruh karıştırıcı. Onunla yaşadığım tüm bu anlar bana *yeni bir şeymiş* gibi hissettiriyor. Eğer düşünmeme izin verirsem, bu tam bir akıl tutulması. Sarsıcı ve tedirgin edici, bunun çok *daha fazla* hissettirmesi... her yönden, ama yine de frene basmak üzere değilim.

Eli aletimin etrafını sarıyor ve sarhoş hissediyorum. Muhtemelen hissedebileceğim her his, *bam*.

"Muhtemelen bu kadar ileri gitmeden önce doğum kontrolü hakkında konuşmalıydık," diyor, etrafımda yumruk atıyor. Tıslayarak nefes alıyorum. "Doğum kontrolü yapıyorum, testlerim temiz, hepsi bu."

"Ben de," diyorum. "Prezervatifsiz asla seks yapmadım, düzenli olarak test yaptırıyorum, her şey temiz... ve seninle tanıştığımдан beri kimseyle birlikte olmadığımı söylediğimde doğruyu söylüyordum. Seninle tanışmadan önce küçük bir fahişeydim," diye itiraf ediyorum. Sırıttıyor ve beni daha sıkı sıkıyor, ben de inliyorum. "Ama beni avucunun içine aldın... kelimenin tam anlamıyla."

Bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor, beni aşağı yukarı okşarken dudakları aralanıyor.

"Çok güzelsin," diyorum ona.

"Öylesin. İnanamıyorum - yani, öyle olduğunu biliyordum çünkü... şu haline bak, ama... bunca zamandır kıyafetlerinin altında ne olduğunu bilmemem iyi bir şey." Kıkırdıyor ve ben onun eline öyle bir yapışıyorum ki bayılabilirim. Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Prezervatifsiz hiç yapmamış olmanı seviyorum. Ben de yapmadım. Benimle tanıştığımдан beri kimseyle birlikte olmamış olmanı daha da çok seviyorum." Dudakları benimkilere doğru hareket ediyor ve ağzıma karşı "Ben de öyle" diyor.

"Senin içinde olmaya ihtiyacım var," diyorum ona.

"Bu çok mu fazla?" "İçimde olman için ölüyorum" diyor.

Beni girişine doğru yönlendiriyor ve biraz içeri ittiğimde ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

"İpek gibisin, ateş gibisin ve dünyadaki en iyi duygusun," diyorum ona, şu anda konuşamayacak kadar aklım başımda.

"Beni deli ediyorsun," diyor. "Çok iyi hissediyorsun. Çok iyi hissediyoruz. Neden aramızdaki her şey bu kadar büyük?"

Biraz daha derine dalıyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Biliyorum. Kendimizi çok iyi hissediyoruz. Ve bunun neden ya da nasıl olduğundan emin değilim. Ben... sadece-" Ne hissettiğimi söylemeye çalışmaktan vazgeçiyorum çünkü onun da dediği gibi çok büyük.

Her daha fazla soktuğumda kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık oluyor, dili alt dudağına bastırıyor ve sonra olduğum yere bakıyorum

içine kayıyor ve inliyor.

"Oh, mükemmelsin," diye törpülüyorum. "Bunu uzatmak istiyorum ve seni öyle bir becermek istiyorum ki beni günlerce hissedeceksin."

"İkisi de doğru olabilir."

İtişlerimi karşılamaya başlıyor, benden daha fazlasını almaya çalışıyor ve ben geri çekilmeye devam ediyorum, kızarana, açgözlü olana ve ellerini tutana kadar onu kızdırıyorum ve bunu mümkün olduğunu düşündüğümde daha çok seviyorum.

Daha derine indiğimde, ben geri çekilene kadar bir saniyeliğine rahatlıyor ve doyuyor ve sonra daha fazlası için acıkıyor. Onu doldurmaya ve içini boşaltmaya bağımlı hale geliyor ve sonra onu mahrum bırakıyorum, sadece her şeyi tekrar yapmak için. Acımasızız, ritmimiz cezalandırıcı ve derin, sanki var olan tek iki kişiymişiz ve sadece birbirimize zevk vermek için varmışız gibi.

"Çok yaklaştım," diye haykırıyor ben en derine indiğimde.

"Etrafımda kenetlendiğini hissediyorum ve tam oradayım Addy. Sakın durma. Sakın durma."

"Daha sert," diyor. "Kendini tutma."

Bir saniye bile kendimi tutmadım. İçine giriyorum, tüm kısıtlamalar ortadan kalkıyor ve boşalmaya başladığında onu öpüyorum, ikimiz de birbirimizin çığlıklarını yutuyoruz. İçine boşaldığımda görüşümde noktalar dans ediyor ve gerçek dışı hisler üzerimde gezinirken başım dönüyor. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Ve sanırım, *teslim oluyorum*.

BÖLÜM YIRMI İKİ

ERTESİ SABAH

ADELINE

Sabah uyanışımız dün sabahkinden tamamen farklıydı. Bir kere bütün gece birbirimizi uyandırdık. İlk kez seks yaptıktan sonra uzun bir duş aldık, orada birbirimizi yavaşça keşfettik ve sonra partinin ne kadar eğlenceli olduğundan, herkesi ne kadar şaşırttığımızdan bahsederek uykuya daldık... ve ben yine bacaklarımın arasında onun ağzıyla uyandım.

Bu adamın bana hissettirdikleri. Ne yaptığını bildiğini bilmeliydim, ama BÖYLE BİR ADAMIN VAR OLDUĞUNU NASIL BİLEBİLİRDİM?

Dün gece ilk orgazmdan sonra iyice aşık oldum ve sonra ikincisi bunu aştı. Duştaki üçüncüsünde bacaklarım tutmaz oldu ve dördüncüyü yaşatırken beni tutmak zorunda kaldı. Sonra beşincisinde o bacaklarımın arasındayken uyandım ve altıncısında parmakları merkezimin üzerinde tembel daireler çizerken arkadan içime girdiğinde... En iyi geceydi.

Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum.

Penn ile iyi vakit geçirmeyi bekliyordum. Ondan çok hoşlandığımı, inanılmaz derecede etkilendiğimi, birbirimize *çok iyi* uyduğumuzu biliyordum ama bunun olacağını cidden tahmin etmemiştim.

Vücutlarımız birlikte porno yıldızları gibiydi.

Gizlice yataktan çıktım. Son seferden sonra ikimiz de tekrar uykuya daldık ve o yan yatmış melek gibi görünüyor, benim yattığım yere bakıyor, eli bana uzanıyormuş gibi uzanmış. Elimi yüzümü yıkayıp sevimli, büyük boy bir sweatshirt ve tayt giyiyorum, saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum ve kahvaltı hazırlamak için mutfığa gidiyorum. Bugün Pazar sabahı ve geçirdiğim geceye rağmen kendimi enerjik hissediyorum ve Sam'e iyi bakıldığından emin olmak istiyorum.

Sam'in dün gece benim için sorun olup olmadığını kontrol ederken söyledikleri... beni ona daha da çok sevdirdi. Onun yaşındaki çocuklarla çok fazla deneyimim yok, ancak etrafımda olan birkaç kişi diğer insanların duygularına bu kadar saygılı olmamıştı. Yaşadığı onca şeye rağmen hâlâ benim için endişeleniyor olması, bu çocuğun ne kadar özel olduğunun bir başka kanıtı.

Henüz tüm kıyafetlerimi ya da mobilyalarımı getirmedim ama meyve sıkacağımı getirdim. Penn'in sevdiğini zaten bildiğim yeşil meyve suyu için malzemeleri bir araya getirdim. Oyuncuların favorilerinden biri. Sonra bir tavaya baharatlı tavuk sosisi doldurup kısık ateşte pişiriyorum, sebzeli ve peynirli omlet için yumurtaları çırpıyorum ve ardından krep hamurunu düzeltmeye çalışıyorum. Üst kattan ayak sesleri duyduğumda yumurta tavasını açıyorum ve ızgaranın üzerine mükemmel miktarda hamur döküyorum. Sonra meyve sıkacağını çalıştırıyorum ve Sam mutfığa girene kadar üçümüze de yetecek kadar sıkmış oluyorum.

Tüm yiyeceklerin hazır olduğunu görünce gözleri büyüdü. "Vay canına! Ne yapıyorsun?"

"Birkaç şey. Bu sabah biraz uyuduktan sonra hepimizin güzel bir Pazar brunch'ına hazır olacağını düşündüm."

Gelip her şeyi kontrol ediyor. "Nefis. Krep de var mı?" Karnını ovuşturuyor. "Sabırsızlanıyorum. Bütün bunları nasıl yapıyorsun?"

"Eskiden tarifleri harfiyen uygulardım ama şimdi hepsi burada yaşıyor." Başımı hafifçe vuruyorum. "Eğer ilgilenirsen sana istediğin yemeği nasıl yapacağını gösterebilirim." Krepleri ızgaradan alıp her birinin üzerine bir parça tereyağı koymadan önce yumurtaların altını kısıyorum. Onları üst üste yığıyorum ve kalburun üzerine bir parti daha döküyorum.

"Kesinlikle," diyor heyecanla. "Hepsini nasıl yapacağımı öğrenmek istiyorum."

"Pekâlâ. Anlaştık. Yardımını çok isterim." Mikrodalgadan ses geliyor. "Şunu alır mısın? Bu bizim şurubumuz."

"Şurubu mu ısıtıyorsun?" diye soruyor merakla.

Sırıttıyorum, onun coşkusu çok seviyorum. "Bence hoş bir dokunuş katıyor ve krepleri biraz daha sıcak tutuyor, daha uzun süre."

"Evet! Bunu hiç düşünmemiştim." Onu çıkardığında masaya götürür ve başka ne yapabileceğini görmek için etrafına bakınır. "Masayı hazırlayayım mı?"

"Evet, lütfen. Tüm bunlara başlamadan önce bunu yapmayı unutmuşum."

"Ben hallederim," diyor. Zaten her şeyin nerede olduğunu benden daha iyi biliyor.
yap.

Ben yumurtaları kapatırken Penn içeri girdi ve masaya taşımak için krepler. Saçları ıslak, üzerinde eşofman ve beyaz bir tişört var... yalınayak. İçimden biraz bayılıyorum ve yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemiyorum.

Onun da silememesine yardımcı oluyor.

Bana doğru yürüyor, önce bana sonra da Sam'e gülümsüyor. "Günaydın, ikinize de."

"Günaydın," diyorum, boynuma sokulurken omzum kalkıyor, tüyleri tenimi gıdıklıyor.

"Günaydın!" Sam sesleniyor. "Addy'nin neler yaptığına inanamayacaksınız." Yemek listesini gözden geçiriyor. "Gel hadi. Her şey hazır. Tam zamanında geldin."

"Harika görünüyor. Tüm bunlar için teşekkür ederim," diyor Penn, gözüme düşen saçlarımı geriye doğru tararken.

"Sanırım çocuklarımı beslemeyi gerçekten seveceğim," diyorum utangaç bir şekilde.

Penn uzun bir süre bana bakıyor, sanki Sam'in önünde rol mü yaptığımı yoksa doğruyu mu söylediğimi anlamaya çalışıyor.

"Ciddiyim." Yanından geçmeden önce kulağına fısıldamak için başımı kaldırıyorum.

Elini belime koyup beni takip ediyor ve Sam'in masayı hazırladığı masanın başına oturuyor.

"Ve hatta en sevdiğim yeşil meyve suyu?" Penn kaşlarını kaldırarak söylüyor. "Sam, bu sana bahsettiğim meyve suyu. Bence buna bayılacaksın."

"Çok yeşil," diyor Sam, sesi biraz gergin geliyor.

"Güven bana. Göründüğünden çok daha iyi." Penn bardağını kaldırıyor ve beş saniye içinde bitiriyor.

"Vay canına," diyor Sam. O da bardağını kaldırıyor, ben de kaldırıyorum, bardaklarımızı birbirine vuruyoruz ve ikimiz de içiyoruz. Hava almak için ayağa kalktığımızda Sam sırtıyordu. "Cassidy'ye bunu yaptığımı söyleyene kadar bekle. Çok etkilenecek." Eğiliyor. "O benden biraz daha seçici."

Onun heyecanını kendi heyecanımla eşleştirerek eğildim. "Biraz daha anlat. Cassidy hoşlandığın biri mi? Sadece arkadaş mıyız? Gerçekten çok güzel."

Krepten kocaman bir ısırık alıyor ve ağzı kapalı çiğnemeye çalışırken Penn'e sırtıyor. Sonunda bitirdiğinde boğazını temizleyip parmağını kaldırıyor ve bir saniye daha durup büyük bir yudum su içiyor.

"Gerilim!" İnliyorum.

O gülüyor ve Penn eğlenerek bize bakıyor.

"Cassidy'den uzun zamandır hoşlanıyorum, ama o çok-" elini kaldırdı- "yukarıda ve ben çok-" elini indirdi- "aşağıda."

Penn homurdanıyor. "Bu doğru değil."

"Böyle söylediğini biliyorum ama bu doğru. O sadece," diye şaşkınlıkla başını sallıyor, "o inanılmaz. Okulda benimle ilgilenen başka bir kız vardı ve ben onun hoş olduğunu düşünmüştüm. Öpüştük." Omzunu yukarı kaldırıyor. "Ama hep Cassidy olmasını dilediğim kıza geri dönüyorum."

Penn bana, "Cassidy ondan birkaç yaş büyük," diyor. "Belki de o senin Elle'indir," diyor Penn, çatalını Sam'e doğrultarak. "On sekiz ya da on dokuz yaşına geldiğinde hâlâ böyle hissediyorsan, bunu ona söyleyen iyi edersin." Kaşlarını çatıyor. "Ya da belki yirmi ya da yirmi bir yaşına geldiğinde... ne yaparsan yap ama otuz bir yaşına gelene kadar bekleme."

Hepimiz gülüyoruz.

"Rhodes Elle'e de böyle mi yaptı?" diye sordum. "Evet," diye inledi ikisi de.

"Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama ben bile birbirlerine ait olduklarını görebiliyordum!" Sam diyor ki. "Tıpkı sen ve Penn gibi." İkimizin arasına bakarken gözleri parlıyor.

Penn bana bakıyor ve gülümsüyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor Sam, ama gözleri hemen benimkileri buluyor.

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor Sam. "Ne zaman dışarı çıksak, mesela bir restorana ya da Top Golf'e... herhangi bir yere... kızlar Penn'in yanına gelirdi ve o da flört ederdi ve bütün numaralar ona atılırdı." Penn itiraz etmeye çalıştığında gözlerini deviriyor. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun." Eğildi ve bana sırtıttı. "Ama sonra Bahamalar'dan döndüğünde bana senden bahsetti."

Canlanıyorum. "Gerçekten mi?"

Penn elini yüzünden aşağı kaydırıyor ve bana yan gözle bakıyor. "Sana aklımda olduğunu söylemişim."

"Benimle hiçbir kız hakkında konuşmadı. Tek bir kızdan bile. Sonra sizi birlikte görünce, evet dedim," diyor Sam, başını sallayarak ve bize sevimsiz bir sırıtış atarak.

İkimiz de gülüyoruz.

Penn, "Merakımı öldürüyorsun dostum," diyor.

Sam'in eli bana doğru uzanıyor. "Ona haber vermelisin. O artık senin karın. Bana sürekli Cassidy'ye güzel olduğunu ya da saçını beğendiğimi falan söylemem gerektiğini söylüyorsun..." Başını eğiyor ve bana bakıyor. "Sana bu sabah çok güzel göründüğünü söyledi mi?"

Çok güzelsin amina koyayım. Sabahın erken saatlerinde beni sertçe becerirken söylediği sözler bunlardı. Serinlemek için soğuk yeşil meyve suyu bardağımı yanağıma bastırıyorum.

"Öyle yaptı," diyorum, biraz hırıltılı bir sesle.

Penn başını sallıyor, dudakları kapalı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor, gözleri muziplikle dans ediyor. "Yaptım, değil mi? Yine de iyi bir örnek olması için tekrar söyleyeceğim. Bu sabah gerçekten çok güzel görünüyorsun."

Tanrım, bu adamlar çok fazla. "Teşekkür ederim. Sen de gerçekten harika görünüyorsun. Sen de Sam," diye araya giriyorum ve Sam daha dik oturup saçlarını geriye iterek gerginliği azaltıyor.

"Teşekkürler," diyor. "Penn'in havasından biraz almaya çalışıyorum. Sen ne düşünüyorsun?" Elini saçlarının arasında gezdiriyor ve Penn'in komik ya da seksi bir şey söyleyeceği zaman takındığı ifadeyi takınıyor, o kadar uygun ki hepimiz gülmekten kırılıyoruz.

"Nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Burada bana karşı çok fazla çete olacak, değil mi?" Penn diyor ki, nihayet sessizleştığımızde.

"Seni kızdırmak gerçekten eğlenceli," diyorum ona.

Bana öyle bir bakıyor ki, içimde arzular zonkluyor. "Benimle alay etmene hiç aldırmiyorum."

Titrek bir nefes veriyorum. Yüzünü öpmemek için kendimi zor tutacağım.

Nedense bu evlilik, Sam'in iyiliği için, beklediğimden daha çok kendi çıkarıma hizmet ediyormuş gibi geliyor. Dün gece çizgiler bulanıklaştı ve bu hoşuma gitti. Sadece duygularımın biraz üstünde durmam gerekecek... eğer aynı sayfada değilsek kendimi fazla kaptırmamalıyım.

Ama lanet olsun, bana yatağa dönmek için sabırsızlanıyormuş gibi bakarken bunu yapmak çok zor.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

O KADAR DA MUTLU DEĞİL

PENN

Önümüzdeki birkaç gün boyunca Addy'den başka bir şeye konsantre olmayı nasıl başardığımı bilmiyorum ama bir şekilde başarıyorum. Sam'in hafta sonu futbol antrenmanları vardı ve her gün onu okula bıraktıktan sonra antrenman tesislerine gidiyoruz. İlk sezon öncesi maçımız yarın akşam ve sanırım hazırız. Ailem Sam'i okuldan alıyor ve Addy ile ben işe birlikte gitmeye başladık. O gün için yemek hazırlarken ben de spor yapıyorum ve antrenmanlarımız sırasında kafeteryaya doluştuğumuzda hazır olsun diye her şeyi ayarlıyor. Şimdiden herkes onu seviyor ve kimse birlikte olmamız hakkında olumlu şeyler söylemiyor.

Yerleştiğim için hala çok dalga geiliyorum ama bu beklenen bir şey. Bazen o benden biraz daha erken yapıyor ya da tam tersi, ama şimdiye kadar,

Sorunsuz geçti. Sam ile güzel akşam yemekleri yedik ve dün gece ailem de bize katıldı. Herkesin birbiriyle etkileşimini görmek çok eğlenceli. Ailem ve Addy'nin iyi anlaştığını söylemekten mutluluk duyuyorum ve Addy ve Sam -Her geçen gün birbirlerine daha çok bağlanıyorlar.

Her şey çok evcil hissettiriyor ve tüm bunlar hakkında ne kadar iyi olduğuma şaşırıyorum. şimdiye kadar ıldıracağımı düşünmüştüm ve bundan sonra ne olacağını bilmek için biraz bocalıyorum, ama sadece anda olmaya ve şimdinin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Her şey hakkında çok fazla düşünürsem biraz panikleyebilirim çünkü her şey o kadar *harika ki*.

Kelimelerle	ifade
edilemeyecek	kadar
harika.	Söze gerek
bırakmayacak	kadar
harika.	

Çünkü gün içinde tüm bu normal şeyleri yaptıktan sonra, geceleri yatakta aklım başımdan gidene kadar beni çalıştırıyor. Dün gece herkese iyi geceler diledikten sonra yatak odasının kapısını zar zor kapattık ve kıyafetlerimiz saniyeler içinde ıktı. Onu yatak odasının duvarına yasladım ve ben sıcak bir banyo yaparken onu küvete taşıdım. Suya girdi ve sonra oturdu, bacaklarını açtı ve bana yaklaşmamı işaret etti. Yaklaştığımda beni suyun içine çekti ve bu şimdiye kadarki en destansı geceydi.

İnsanların nasıl sadece bir kişiyle birlikte olmak isteyebildiklerini merak ettiğimi söylemekten utanıyorum. Aramızdaki seks olumlu bir deneyim olsa bile hiç kimse bende daha fazlası için geri dönme isteği uyandırmadı.

Ama Addy ile her birlikte olduğumda, onu daha fazla arzuluyorum. *Onun içindeyken* bir sonraki sefer için sabırsızlanıyorum. Bu kesinlikle delilik.

şimdi, balaylarının çekiciliğini anlıyorum.

Bizim yatağımızda ona geri dönmek...vay canına, az önce *bizim* mi dedim?...tek düşündüğüm bu.

Evlilik hayatının cazibesini bile anlamaya başladım.

Birine karşı açık ve dürüst olmak... o kişiye güvenmek.

Tamam, yavaşla, Penn. Yavaşla.

Normalden daha az uyuyarak hayatta kalıyorum ama gün içinde enerjik oluyorum. Koç Evans beni bir şahin gibi izliyor, hata yapmamı bekliyor ama yapmıyorum. Hatta "kızıyla evlenme cüretini" gösterdiğim için bana fazladan turlar attırdı ve ben de bunları yüzümde kocaman bir gülümsemeyle yaptım.

Bundan hoşlanmadı ama sorun değil.

Addy benim iyi şans tılsımım. Ve bundan çok daha fazlası.

Ama tekrar söylüyorum, bu konuda çok fazla düşünmeyeceğim.

Şu anda Addy'nin arabasında eve gidiyoruz. Bugün o sürmek istedi çünkü programımın çok yoğun olduğunu biliyordu. Düşünceli davranışlarıyla beni her geçen gün daha fazla şaşırtıyor. Yemekleri olağanüstü ve evdeyken yemek yapmak zorunda olmadığı konusunda ısrar ediyorum çünkü bütün gün yemek yapıyor, ama o bunu sevdiğini söylüyor. Bu sabah ofisine bir notla birlikte çiçek gönderdim,

Beni çok mutlu ediyorsun, Siren.

Sevgiler, Penn

Sonrasında kendimi biraz gülünç hissettim, lapayı fazla düşünmüştüm ama antrenmandan ter içinde binaya döndüğümde beni buldu ve beni ofisine sürükledi, dizlerimin bağı çözülene kadar öptü.

Bana baktı ve sırtıttı. "Ne oldu?"

diye sordum.

Sadece kaşını kaldırıyor, bu da beni şüphelendiriyor. Gözleri gösterge paneline kayıyor ve kahkahayı patlatmadan önce bakışlarını takip ediyorum. Gösterge panelinin üzerinde küçük pembe plastik bir flamingo oturmuş bana bakıyor.

"Capone," diye nefes alıyorum. "Beni takip etti."

"Capon," diye düzeltiyor. "Senden bir saniye daha ayrı kalmaya dayanamadı."

Gülüyorum ve onu elime alıp sıkıyorum ve şeklinin eski haline dönmesini izliyorum. Addy'ye tekrar baktığımda ciddiydim ve gülümsemesi düştü.

"Bu senin için iyi gidiyor mu?" diye soruyorum. "Biz mi? Son birkaç gün? Konuşmamız ya da geliştirmemiz gereken bir şey var mı?"

Dudakları seğiriyor ve yola geri dönüyor. "Şu anda geliştirebileceğimiz tek bir şey bile düşünemiyorum..."

Başımı koltuk başlığına yaslıyorum. "Mükemmel. Yani günlerimizi ve gecelerimizi geçirme şeklimizden memnun olduğumu mu söylüyorsun?"

"Özellikle geceler." Bana sırtıyor. "Ama günler de oldukça eğlenceli."

"Katılıyorum," diyorum başımı sallayarak. "Tamam, güzel. Eğer bir şeyleri değiştirmen gerekiyorsa ya da... gelişmeye açık bir alan görüyorsan bana söyle."

Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Bir şeyleri değiştirmeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hiç de değil." Nedense kekelemeye başladım. "Notumda da söylediğim gibi, çok mutluyum ve yaptığımız işi seviyorum. Ben sadece senin

Ben de kendimi iyi hissediyorum ve bu kadar harika olmasını beklemiyordum ama sen benim kadar harika hissetmeseydin anlardım çünkü... evet, bu çok fazla ama-

Elini uzatıyor ve dizime koyuyor. Elini omuğunun üzerine koyuyorum ve teninin üzerinde küçük çizgiler çiziyorum, dokunuşu beni topraklıyor.

"Penn, ben de mutluyum. Sadece bu konuda iletişim kurmaya çalışalım, tamam mı? Lütfen farklı bir şey istediğin anda söyle, ben de söyleyeceğim."

Başımı salladım. "Güzel. Evet, söylerim."

Ama içimden, *bunun bitmesini hiçbir şekilde istemeyeceğimi* düşünüyorum, *umarım sen de istemezsin.*

Kapıyı geçip araba yolumuza girdiğimizde, Bayan Murphy'nin arabası evin önüne park etmişti.

Addy'ye "Kahretsin, görünüşe göre sosyal hizmet görevlisi bizi ziyaret edecek," diyorum.

O da en az benim hissettiğim kadar korkuyla bana bakıyor. "Sence ailen şu anda onunla iyi mi?"

"Sanırım, ama oraya gitsek iyi olacak."

İkimiz de aceleyle arabadan inip garajdan içeri giriyoruz. Mutfığa girdiğimizde Bayan Murphy barda Sam'in yanında oturuyor, annem de mutfak tezgahına yaslanmış. Güzel bir tabakta çikolatalı kurabiyeler var ve bizi fark ettiklerinde Sam bir tanesini bir bardak süte batırmak üzere.

"Hey, çocuklar!" Sam mutlulukla söylüyor. "Addy'nin dün gece yaptığı kurabiyeleri ısıttık ve çok güzeller!"

Ona gülümsüyorum, omzunu sıkmak için duraklıyorum ve Bayan Murphy'nin elini sıkmak için uzanmadan önce annemin yanağını öpüyorum. Sonra babam içeri girdi ve hepimiz merhabalaştık.

"Bir uğrayıp nasıl gittiğine bakayım dedim," diyor Bayan Murphy. "Sam bana hafta sonu verdiğiniz partiden bahsediyordu. Kulağa çok eğlenceli geliyor."

Addy ve ben bakışlarımızı paylaşıp başımızı sallıyoruz. Gergin görünüyor muyuz? Sanırım öyle. Omuzlarımı gevşetmeye çalışıyorum ve uzanıp

Addy'nin elini tutuyorum, umarım bunu da sıradan göstermişimdir. Hay sikeyim. Bu işte neden bu kadar kötüyüm? Sam'in bahsettiği o havalı tavır nerede? *Her zaman bilinen havam nerede?* "Çok eğlenceli bir gece geçirdik,"

diyor Addy bana gülümseyerek. "Sam bana yardım etti. Her şeyiyle de çok güzeldi. Ailemizin ve arkadaşlarımızın yanımızda olması da harikaydı."

"Görünüşe göre her şey çok hızlı gelişti," diyor.

Sanırım ikimizin de yutkunduğunu duyuyorum ve şu anda Addy'ye bakamıyorum yoksa kesinlikle far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi görüneceğim.

"Biz de öyle düşünmüştük!" Annem gülüyor. "Ama biz onu aylar önce duymuştuk ve bu alışılmadık bir şeydi... Oğlumuzun tanıştığı bir kadın hakkında konuşması hiç de normal değil." Gülüyor ve babama bakıyor.

O da başını sallıyor. "Evet, bu kesinlikle bir ilkti."

"Sonra ikisini birlikte gördük ve" diye başını sallıyor annem, hülyalı bir şekilde gülümseyerek, "her şey olması gerektiği gibiydi." Omzunu kaldırıp Bayan Murphy'ye bakıyor. "Jeremy ve ben kaçmadan sadece bir ay önce çıkmıştık, bu yüzden onların da aynı şeyi yapması bize çok uzak değildi. Kızın koçunun kızı olması durumu biraz daha karmaşık hale getiriyor..." Annemin gözleri Addy ve bana bakarken kırışıyor.

Bayan Murphy dönüp bize bakıyor. "Oh, bunu fark etmemiştim. Aradaki bağlantı nedir?"

"Babam Mustangs'in koçlarından biri, yani Penn'le yakın çalışıyor. Biz de böyle tanıştık. Bir oyuncunun düğünü için Bahamalar'a gittiklerinde ailemle birlikte gittim ve onlar düğün aktivitelerini yaparken ben de mini bir tatil yaptım."

"Ben de düğünde nikâhı kıyacaktım ve sahilde buluştuğumuzda törende söyleyeceklerimin provasını yapıyordum." Addy'ye gülümsüyorum.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve sanki o sahile geri dönmüşüz, o gece olduğu gibi birbirimizi tüketmişiz gibi hissediyorum. "Düğün konusunda o kadar gergindi ki onu sakinleştirmek için flamingo yogasına götürdüm ama işe yaramadı."

Az önce bana verdiği küçük flamingoyu tutuyorum. "Flamingolardan biri - kime sorduğunuza bağlı olarak Capone ya da Capona - benden nefret etti ya da hoşlandı, yine kime sorduğunuza bağlı olarak, ve hayatlarımız için kaçmaya başladık."

Addy homurdanıyor ve Sam gülüyor. "Capona sadece sana küçük bir öpücük vermek istedi," diyor.

"Bana bu kısmı anlatmamıştın!" Sam bana bir kurabiye uzatıyor.

Elime alıyorum ve bir ısırık almadan önce duraklıyorum. "Çünkü o şey üzerime geldiğinde bir bebek gibi çılgılık atmak istedim. Unutmayı tercih ettiğim bir şey."

Sam buna bayıldı. "Kızın önünde soğukkanlılığını kaybettin. Addy konusunda umutsuz olduğunun işareti bu olmalıydı."

Kurabiyemi ona doğrultuyorum ve sonra Addy'ye bakıyorum. "Haksız değil." Kurabiyeden bir ısırık alıyorum ve inlemekten kendimi alamıyorum. "Ve en iyi kurabiyeleri o yapar. Her şeyin en iyisini."

Bana doğru eğiliyor ve sırtını göğsüme yaslamak doğal geliyor, ben de öyle yapıyorum.

Ama sonra Bayan Murphy, "Sam, seni almak isteyen başka bir koruyucu ailem var. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Sam bana kuşkuyla bir bakış fırlattı. "Bu konuda çok kötü hissederim. Ben burada kalmak istiyorum. Neden beni Penn'den uzak tutmaya çalışıyorsun?" Sonunda sesi çatlıyor ve ben ona yaklaşıyorum. Addy de benimle geliyor ve ikimiz de onun sandalyesinin yanında duruyoruz.

"Seni ondan uzak tutmaya çalıştığımdan değil." Ses tonu özür dileyici. "Sadece mümkün olan en iyi evde olmanı istiyorum."

"Mümkün olan en iyi ev *burası*. Penn'e neden bu kadar sert davranıyorsun anlamıyorum." Gözyaşları yanaklarından aşağı dökölüyor ve onları öfkeyle yumruklarıyla fırçalıyor.

"Hey, dostum, sorun yok. Hiçbir yere gitmiyorum." Bayan Murphy'ye baktım. "Belki bana Sam'in durumunu iyileştirmek için şimdi ne yapabileceğimi söyleyebilirsiniz. Yatak odasını tekrar kontrol etmek ister misin? Hatta bir hafta bizimle kalabilir ve evi nasıl idare ettiğimizi görebilirsiniz. Ama lütfen onu başka bir yere koymayın. Hala her şeyi kalıcı hale getirmeye çalıştığımızı biliyorum ama o bize ait. Okula ve rutinimize alıştı ve buraya gelip onu taşımakla tehdit etmek sadece daha fazla strese neden olur."

"Tehdit etmiyorum-" diye başlıyor.

"İşinizi yaptığınızı ve onu korumak istediğinizi biliyorum. Ama artık onu korumak benim de görevim ve bunu yapacağım, bu senden gelse bile. Avukatım işlerin iyi gittiğini söyledi. Landmark Mountain'da yargıç olan bir arkadaşım var, ona da ulaşıp bu işi daha da hızlandırabilir miyiz diye soracağım. Sam'i evlat edinmek istiyorum ve ikimizin de omuzlarımızın üzerinden bakıp onu buradan sürükleyip götüreceğinizden korkmamızı istemiyorum."

"Üçünüzü kastetmiyor musun?" diye soruyor. Başını Addy'ye doğru eğiyor.

"Evet, tabii ki. Üçümüz. Bu işte hepimiz beraberiz," diyorum, kendimi yenilmiş hissederek.

Addy uzanıp kolumu okşuyor.

Bayan Murphy not defterine birkaç şey yazıyor. "Misafirperverliğiniz için teşekkürler," diyor ve ayağa kalkıyor. "İrtibatta olacağım."

Onu kapıya kadar uğurluyoruz ve uzaklaşmasını izlerken ellerimi Sam'in omuzlarına koyuyorum.

"Bunu düzelteceğim," diyorum ama içi boş geliyor.

Korkarım Bayan Murphy Addy ve benimle olan bu ilişkiye inanmıyor ve onu suçlayamam.

Daha sonra, Sam yattıktan sonra, Weston'ın kayınbiraderi Sutton Landmark'ı arıyorum. Kendisi Landmark Dağı'nda yargıç ve benim için iyi şeyler söyleyeceğine söz veriyor.

"Gördüğüm kadarıyla işler senin lehine geliyor," diyor. "Tebriklerin sıraya girdiğini duydum, dostum. Senin adına sevindim. Evli olman da ek bir fayda sağlayacak."

Sanırım *biz de bunu umuyorduk*.

Ama tek söylediğim, "Teşekkür ederim. Ve yardımınız için gerçekten minnettarım."

"Sam iyi bir çocuk ve senin için deli oluyor. Sizi birlikte görmek istiyorum. Söz veriyorum Penn, her şeyi yapacağım."

"Teşekkür ederim. Gerçekten. Bunun anlamı çok büyük."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

OYUN ZAMANI

ADELINE

O gece odamıza gittiğimizde Penn çok gergindi.

"Bayan Murphy hep böyle gergin midir?" diye sordum.

Suratsızca başını sallıyor. "Oldukça fazla. İyi biri ama yine de beni bir yalanın içinde yakalamak için bir yol arıyormuş gibi hissetmeye başlıyorum... ya da Sam'in benimle birlikte olamaması için başka bir neden bulmak için."

"Belki de yaşadığımız sahte evlilik olayından dolayı vicdan azabı çekiyorsundur."

"İyi noktaya değindin." Yüzünü buruşturuyor. "Burada çok mutlu olduğun belli. Bunun neden hala bir sorun olduğunu anlamıyorum. Ama Sutton, bahsettiğim yargıç,

Bana güven verdi. David'in hazırladığı evraklara baktı ve bu hamleyi hızlıca yapabileceğimizi düşünüyor gibi görünüyor. Bu iş resmiyete döküldüğünde artık onun hiçbir söz hakkı kalmayacak."

Ellerimi beline koyuyorum ve o da alnını benimkine yaslıyor.

"O gün için sabırsızlanıyorum" diyor.

Ellerim kollarından omuzlarına doğru ilerliyor. Ne kadar sıkı olduklarını hissedince kaşlarımı çatıyorum ve masaj yapmaya başlıyorum. "Bence banyo yapmalıyız."

"Öyle mi?" diyor sırtmaya başlayarak.

Geri çekiliyorum ve elimi kaldırıyorum. "Rahatlatıcı bir banyo. Banyo yağı ve biraz masajla..."

"İşte şimdi konuşmaya başladık. Bunun sesini seviyorum."

Başımı sallayıp yanından geçiyorum. "Sanırım benim söylemediğim bir şey duyuyorsun."

"Bunu göreceğiz."

Homurdanarak banyoya giriyorum, suyu akıtıyorum ve sevdiğim yağ damlalarını ekliyorum. Benim favorimde vanilya ve narenciye esintileri var. Çok tatlı değil ama rahatlatıcı ve hoşgörülü hissettirecek kadar yeterli. Ne zaman kullansam Penn ne kadar güzel koktuğumdan ve ne kadar yumuşak hissettiğimden bahsediyor.

Birkaç mum yaktım ve ışıkları kısıtım. Suyu kapattığımda Penn arkamdan içeri girdi.

"İçeri mi giriyorsun, yoksa orada dikilip kara kara düşünecek misin?" diye soruyorum.

Başını sallamadan önce ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ben kara kara düşünmem."

"Kesinlikle kara kara düşünüyorsun." Ona doğru bir parça su fırlatıyorum. "O sürpriz ziyaretten sonra ben de kara kara düşünecek gibi hissediyorum. Sanırım kendimizi kasıtlı olarak kara kara düşünmekten kurtarmamız gerekecek." Gömleğimi başımın üzerine çekiyorum ve gözleri ilgiyle parlıyor. "Soyun."

"Evet, hanımefendi."

Gömleğini yavaşça başının üzerine çekerken beni izliyor. Nefes verirken vücudundaki gerginliğin bir kısmının gittiğini görüyorum, benimki de beklentiyle geriliyor. Pantolonunu çıkarırken kaslarının hareket edişi... O çok güzel bir adam. Göğsü hassas bir şekilde yontulmuş, kolları kaslarla kaplı, dövmeleleri güzel, teni güneşte öpülmüş ve karın kasları vücuduna verdiği emeğin bir kanıtı olarak derin çizgilerle kesilmiş. Beli ince, kalçaları kalın ve güçlüdür ve hareketsizken bile sanki harekete geçmek üzereymiş gibi bir enerjisi vardır. Ve onun

Yüzünü... Yüzünü çok seviyorum. Çok erkeksi ve bir o kadar da güzel, güzel gözlerine ve dolgun dudaklarına rağmen sert bir çekiciliği var. Gözleri muziplik dolu, sanki insanlar üzerindeki etkisini biliyor. Benim üzerimdeki etkisini bildiğinden oldukça eminim. Ve yüzündeki kirli sakalı gördüğümde, bacaklarımın arasında bıraktığı izi hayal ediyorum.

Sonunda boxer külotunu indirdiğinde, dudaklarımdan hızlı bir nefes kaçıyor. Uzun, sert ve kalın ve kendisine verilen şeyi nasıl kullanacağını kesinlikle biliyor. Arkasını dönmeden önce sırtıyor ve ben de kışına hayranlıkla bakıyorum. Gerçekten de vücudunda mükemmel olmayan hiçbir yer yok.

Küvete adımını atıyor, suyun sıcaklığı boğazından aşağıya doğru inlemesine neden oluyor. Kendini suya bırakıyor ve bana bakıyor. "Tamam. Bu mükemmel bir fikirdi."

Kendimi beğenmiş bir şekilde sırtıyorum.

Beni işaret ediyor. "Senin sıran. Benim için soyunmayı bitirmedin. Ve bu banyoyu yalnız yapmayacağım."

Striptizimde o kadar bilinçli değilim, aceleyle kıyafetlerimi çıkarıyorum, ama o lezzetli bir gösteri yapıyormuşum gibi izliyor. Tamamen soyduğumda elini uzatıyor ve ben de banyoya girerken elini tutuyorum. Önüne oturuyorum ve kollarını belime doluyor, göğsünü sırtıma bastırıyor.

Onaylayarak mırıldanıyorum. "Sana söylemiştim."

Dudakları omzuma değiyor, sıcak ve tembel. "Bana haklı olduğunu söylemeyi seviyorsun..."

"Gerçekten istiyorum." Ona yaslanıp başımı omzuna yaslıyorum. "İyi misin?"

"Olacağım." Parmakları suyun altında kalçamda hafif izler bırakıyor. "Sadece... her şeyin yoluna girmesini o kadar çok istiyorum ki. Sam'in iyi olmasını istiyorum, senin iyi olmanı istiyorum..."

"Ben iyiyim." Hafifçe dönüyorum, çenesinin kenarını ve göğsümü avuçlamak için uzanırken bakışlarının göğsümde nasıl sabitlendiğini görebileceğim kadar. "Ve bunu birlikte çözeceğiz. Artık bunu tek başına taşımak zorunda değilsin."

Göğüs ucumu hafifçe çimdikliyor ve başım tekrar geriye düşüyor. "Burada olduğun için gerçekten çok mutluyum."

Kucağına oturabilmek için tamamen dönüyorum ve hareketle birlikte su şıprıyor. Gözleri benimkilere dikiliyor ve yumuşuyorlar.

Gülümsüyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Ne yardımcı olur biliyor musun?"

Yakınıma eğiliyor ve ağzını tomurcuğumun etrafına sarıyor. Dili tepemin etrafında dönüyor. "Ne?" diye soruyor.

"Dikkatini dağıtmak" diye fısıldarken dudaklarım başına değiyor.

Dudaklarının tenime değdiğini ve sesinin şakacı olduğunu hissediyorum.

"Öyle mi?"

Altımda o kadar sert ki, bana tam isabet ediyor. Ona doğru eğiliyorum.

"Mm-hmm." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve ardından dudaklarına hafif, kalıcı bir öpücük konduruyorum. "Sen, ben, sıcak bir banyo... Biraz stres atmak için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor."

Elleri sırtımdan yukarı kayarak beni kendine doğru çekti. "Sanırım çözülmeyi sevebilirim."

"Gördün mü? Çok ikna edici olabiliyorum."

"Güçlerini iyilik için kullanmana bayılıyorum," diyor.

Dudaklarına karşı gülüyorum ve sonra beni öpüyor, derin ve yavaş, ciğerlerimden nefesimi çalıyor.

Küveti çok iyi kullanıyoruz.

Parmakları suyun altından bacaklarımın arasına kayıyor ve ben onun için kıvranırken ve çaresizken, kendini içime o kadar derin oturtuyor ki, aramızda hiç boşluk kalmıyor.

"Tanrım, sen şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeysin," diye inliyor.

"Senin hissettiğinden daha iyi olamaz," diye ürperiyorum ona karşı.

Ertesi gün kuşluk vakti telefonum deli gibi çalmaya başlıyor. Aşağı bakıyorum ve kızlarla mesajlaştığımızı görünce sırtıyım. Geçen gece partide numaralarımızı değişmiştik.

SADIE

Teknik olarak balayında olduğunuz için size biraz zaman tanımaya çalıştık. Ama bu bizi öldürüyor. LOL

TRU

^Gerçek! Geçen geceki partide öğrendiklerimizden daha fazlasını duymak için can atıyoruz! Kız kıza bir gece geçirmeyi öneriyorum.

POPPY

Kız kıza bir gece geçirmeyi çok isterim. Ben her geçen saniye büyüyorum ve Jonas da her şeye ilgi duyuyor! Siz kızlarla beş dakikadan fazla kesintisiz sohbet etme düşüncesi bir rüya gibi geliyor.

Bunu her şeyden çok isterdim!

Daha fazla mesajın açılmasını izlerken sıırıtmadan duramıyorum.

SADIE

Oyun sırasında programınız nasıl bilmiyorum ama fırsatınız olursa gelip bir merhaba deyin! Ya da biz size gelirse daha kolay olabilir.

ELLE

Ona gidersek kesinlikle daha kolay olur. Kafanı mı çalıştırıyorsun, Addy?

Kesinlikle. Ama bütün hafta bugün için çalıştık, sonunda geldiği için mutluyum. Maç boyunca durmadan çalışacağım ama maçtan sonra istersen benimle aile alanında buluşabilirsin. Orada bolca yiyecek olacak ve Mustang'lerin galibiyetini kutlayabiliriz.

ELLE

EVET. Bu pozitifliği seviyorum. Tamam, görüşürüz o zaman! Ve belki maçtan önce de biraz, sadece hızlı bir sarılma için.

TRU

Henley ile çıkmaya başladığımda Sadie bana harika bir tüyo vermişti. Penn'in forması sizdeyse... şöyle diyelim, sevdikleri kadının üzerinde kendi formalarını gördüklerinde iyi şeyler olma eğilimindedir.

Elimi sıcak yanağıma koydum.

Jersey, tamam. Oldu bil. Tüyo için teşekkürler.

ELLE

O da böyle söyledi. Pardon, kocamı kanalize ediyorum.

LOL

SADIE

Bu gece görüşürüz!

TRU

POPPY

Bekleyemem

Az kaldı ama her şeyi önceden hazırlamak için çok çalıştığımdan Toby benden önce stadyuma gidiyor ve ben de Sam'i okuldan alabiliyorum, böylece hiçbir şeyi kaçırmayacak. Onu gördüğüm en hiper haliydi; stadyuma giderken yol boyunca hiç durmadan sohbet etti. Varmadan hemen önce ona takım için her şeyi hazır hale getirmek için ne yapmamız gerektiğini anlatıyorum.

"Yardım edeceğim için heyecanlıyım," diyor içeri girerken.

"Önce ev ödevini yapmalısın, böylece bitmiş olur."

"Okulda çoktan bitirdim."

Ona şüpheyle bakıyorum ve o gülüyor.

"Söz veriyorum!" diyor. "Bunların hiçbirini kaçıracağımı mı sanıyorsun? *Aylardır* bu günü bekliyordum. Ve burada olabileceğimi bile bilmiyordum! Bu en iyisi. Penn'in pek çok maçına gittim ama bu benim ilk sezon öncesi maçım."

Heyecanı bulaşıcı. Toby hâlâ kafeteryada yemek sıralıyor, Sam ve ben de buzdolaplarını doldurmak için kocaman soğutucuları soyunma odasına taşıyoruz. Penn'in dolabının önünden geçerken cebimden küçük bir not çıkarıp üst rafa bırakıyorum.

*Sıkı oyna, Vaiz Adam. Seni
destekliyor olacağım. XX,
Siren*

Sam bunu fark ediyor ve sırta ortak olduğu için mutlu bir şekilde bana sırtıyor.

"Vay canına, hiç bu kadar çok Uncrustables görmemiştim!" Kafeteryaya döndüğümüzde Sam diyor ki. "Ve muzlar! Her şeyden o kadar çok var ki!"

"Bu oyuncular çok iştahlı," diyorum ona. Hâlâ kurmamız gereken şeylere bakarken gözleri yuvarlaklaşıyor. "Çok fazla var. Eğer acıktıysanız, kendinize yardım edin."

"Teşekkür ederim Addy," diyor. Bir paket Uncrustables alıp dikkatle açıyor ve yerken mutlulukla başını sallıyor. "Bu gerçekten çok güzel."

"Hiç yemedin mi?"

Başını sallıyor.

"Onları seven tek kişi sen değilsin. Buralarda onlardan yeterince bulunduramıyorum! Eğer istersen burada smoothie'ler de var." Toby'nin üzerinde çalıştığı smoothie istasyonunu gösteriyorum ve Sam ona yardım etmek için koşarak oraya gidiyor.

Ben Mustangs Magic'i hazırlarken o da protein barlarını masanın üzerine özenle diziyor.

"Bu işi seviyorum," diye sesleniyor ve bana bakıyor. "Sen ne yapıyorsun?" "Gizli karışımımı yapıyorum."

"Ooo, oyuncuları gerçekten güçlü mü yapıyor?" Ne yaptığımı görmek için koşarak yanıma geliyor. Bazı şeyleri içine koyarken ona göz kırpyorum ve bana sırtırken gözleri kırşıyor.

Sonra ona tüm çocukların isteklerini yazdığım not defterimi gösteriyorum. Maçtan önce ne istiyorlar, maç sırasında ne getirilmesini istiyorlar, maçtan sonra ne istiyorlar ve Toby, Sam ve ben bunları elimizden geldiğince hazırlıyoruz. Sonra da sıcak yemeklere başlarız. Her şey bittiğinde Sam'i kenara çekip eşyalarımızı yerleştirdiğim odaya götürüyorum.

İkimizin de arkasında Hudson #1 yazan formalarımızı kaldırıyorum.

Sam gülerek, "Penn seni bu formayla görmeye bayılacak," diyor. "Bazen sırf onu kızdırmak için Rhodes'un ya da Weston'ın formasını giydiğim oluyor."

Şimdi ikimiz de gülüyoruz. "Eminim bu çok iyi gider," diye homurdanıyorum.

Formayı başının üzerinden geçirip düzeltiyor. "Sanırım hâlâ benim favorim olduğunu biliyor, değil mi?"

Kolumu omzuna doluyorum ve başımı sallıyorum. "Bence biliyor. Eğer bilmiyorsa, bunun bu gece yardımı olur. Bu çocuk çok kibirli, ikimizin de onun formasını giydiğimizi görünce kafası patlayacak," diye takılıyorum.

"Penn der ki, 'Eğer varsa, saklamana gerek yok...'" Başını öne eğiyor. "Ne olduğundan emin değilim ama... sanırım Penn'de her neyse o var."

At kuyruğumu sıkılaştırmak için bırakmadan önce bir saniyeliğine başını okşuyorum. "Çok haklısın, adamım. Ve ne var biliyor musun? Sende de var. *Bu,*" kelimeyi uzatarak söylüyorum, "karizma ve manyetizm ve sende fazlasıyla var."

Sam'in duruşu düzeliyor ve gözlerimin önünde boyu uzuyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Penn senin dünyanın en güzel kadını olduğunu söylerken haklıydı. Ama iyi biri olman da hoşuma gidiyor."

Yemin ederim, bu çocukla tanıştığımdan beri günde en az bir kez, hatta daha fazla gözlerimin dolmasına neden oluyor.

"Teşekkür ederim Bay Samson Cole. Bir kızın gününü nasıl güzelleştireceğinizi çok iyi biliyorsunuz."

İç geçirdi. "Bunu Cassidy'ye söyle. Bugün beni görmezden geldi. Koridorda karşılaştık ve beni görmemiş gibi davrandı."

"Bu konuda ne yapacağız? Belki de seni görmemiştir. Eminim öyledir."

Parlıyor. "Sence bu gece burada olacak mı?"

"Emin değilim, ama eğer öyleyse sana muhtemelen nerede olacağını göstereceğim. İstersen oraya oturabilirsin."

Omuzları hafifçe çöktü. "Yardım etmeye devam etmemi istemiyor musun?" "Maçı izlemek istersin diye düşünmüştüm."

"Maç sırasında eşyaları oyunculara taşımaya yardım edersem, *hem* maç izlemiş *hem* de yardım etmiş olurum..." Kaşlarını sallıyor.

Devasa tavuk göğsü yığınının kapağını kapatıyorum ve içimden gülüyorum. "Bir gün, eğer yapmak istediğin buysa, saha kenarında olacağından hiç şüphem yok. Bugün için burada benimle kalman ya da bahsettiğim alanda oturman gerekecek..."

"Maçı izleyemeyecek misin?"

"Bir kısmını şuradaki televizyondan izleyeceğim," diyerek duvardaki televizyonu gösteriyorum, "geri kalan zamanda da koşturup duracağım."

Oyuncular için maç sonrası yemeği hazırlamakla meşgul olan Toby'ye bakıyorum.

"Nasılsın Toby?" diye sesleniyorum.

İki elini havaya kaldırıp küçük bir kalça sallama hareketi yapıyor. "Çok iyiyiz," diyor. "Sam, her seferinde yardıma gelebilir misin?"

Sam gururla gülümsüyor. "Kesinlikle."

"Harika," diyor Toby. "O zaman altın olacağız."

Penn'in beni formasıyla gördüğünde gözlerinin şehvetle parlaması.

Onu bulmak için harcadığım zamana yüzde yüz değdi.

Sam, Cassidy ve kız kardeşleriyle sohbet etmekle meşgulken, Penn beni önce mutfığa, sonra da yan taraftaki küçük dolaba götürüyor.

"Harika oyundu. Kazanacağını biliyordum."

Sırıttıyor ve gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Burada ne işimiz var?" Nefes nefese sordum.

"Bunu yapmak için eve gidene kadar bekleyemedim," diyor ve ayak parmaklarım kıvrılana kadar beni öpüyor.

Parmak uçlarıma kalkıp ben de onu öpüyorum, sonra kollarımız birbirine dolanıyor ve kıyafetlerimiz aşağı doğru çekiliyor, iç çamaşırımı yana kaydırıp beni içine alıyor. O kadar derin ki, nefesim kesiliyor ve onun adını inliyorum.

"Çok iyi," diye fısıldıyorum.

"Bütün gece benim için hazır mıydın yoksa sadece o öpücük müydü?" diye soruyor, sert ve hızlı bir şekilde iterek.

"Bu sabah içimden çıktığın andan beri senin için hazırım."

İnliyor. "Bu cevabı seviyorum."

Tempoyu artırıyor ve bacaklarım beline dolanana kadar beni kaldırırken ben de ona tutunuyorum. Elleriyle kalçalarımı kavrayıp beni yere çarpıyor ve yıldızları görüyorum.

"Kendine dokun," diyor. "Kendine dokun, Addy. Seninle daha sonra vakit geçireceğim ama şimdi gelmene ihtiyacım var."

İkinci kez sormasına gerek yok. Parmaklarım daha hızlı ve daha hızlı döndüğünde ikimiz de inliyoruz ve birbirimizden ayrılırken ikimiz de birbirimize doğru sarkıyoruz.

Kalp atışlarımız yavaşladığında, bana durgun bir öpücük veriyor ve beni dikkatlice yere bırakıyor.

"Evde görüşürüz, Bayan Hudson."

"Sabırsızlanıyorum, Bay Hudson."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

DAHA FAZLASI VAR

PENN

Çok güzel birkaç gün geçirdik. Geçen haftaki galibiyet çok önemliydi; maçı koparan gol, hayalini kurduğum türden bir oyundu. Telefonum mesajlarla, medyada çıkan haberlerle, hatta birkaç yeni sponsorluk talebiyle dolup taşıyor. Ama bunların hiçbiri eve geldiğimde Sam'i Addy ile kanepeye kıvrılmış, *Örümcek Adam* filmi ile *Jurassic Park* filmlerinden biri arasında karar vermeye çalışırken bulmanın verdiği mutluluğa dokunmuyor.

Hayatım son zamanlarda iyi oyunlarla dolu. Sanki... bilmiyorum... evren bana tüm galibiyetleri aynı anda vermeye karar vermiş gibi.

Koç antrenmandan sonra beni ofisine çağırdığında, aramızdaki gerginliğe rağmen kendimi rahatlamış hissediyorum. Antrenmandan dolayı biraz yorgundum ama günler sonra bile hâlâ galibiyet sonrası coşkusunu yaşıyorum.

Koç, masasının karşısındaki sandalyeye doğru başıyla işaret ederek, "Otur," diyor.

Oturuyorum, performansımın bir dökümünü ya da bu haftaki maçla ilgili bir strateji konuşması bekliyorum ama o sadece sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarını dikleştiriyor. Tuhaf bir gülümsemesi var ve bu gülümseme midemi bulandırıyor.

"Birkaç şey düşünüyordum," diyor, sesi aldatıcı bir şekilde rahat. "Zamanlama... bu evlilikle ilgili."

Oh.

Oh kahretsin.

Gülümsemesi keskinleşir. "Evet. Zamanlama. Sam tesiste takılıyordu. Sevimli çocuk. Ondan hoşlanıyorum." Başını sallıyor, sanki Sam'i sevgiyle anıyormuş gibi pencereden dışarı bakıyor. Ama sonra gözleri tekrar bana dönüyor ve o kadar da dostça değil. "Addy de mutlu görünüyor." Bakışları daralıyor. "Neredeyse çok mutlu."

Nabzım hızlanıyor. "Şey... evlilik hayatı güzeldi. Balayı dönemi falan," diyorum ve sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi omuz silkiyorum.

İçimden çıldırıyorum çünkü hangi erkek kayınpederiyle balayı döneminden bahseder ki?

Siktir, siktir, siktir.

Koç Evans kaşını kaldırıyor. "Ben de bunu merak ediyorum. Bak Penn, erkekler bir sebep olmadıkça bir gecede evlenmezler. Özellikle de senin gibiler."

Ağzım kurudu.

"Gençsin. Zenginsin. Son birkaç yıldır partilerde boy göstermeni izliyorum ve şimdi de Okul Aile Birliği'ne kaydolup okulu bırakacağına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ben pek okul aile birliği insanı sayılmam, hayır, ama okulu bırakma-"

"Bana hangi oyunu oynadığını söylemek ister misin Penn? Ve kızımı seninle oynamaya nasıl ikna ettiğini?" Eğiliyor ve işaret parmağını masasına vurarak bir sonraki sözlerini söylüyor. "Çünkü su kenarında bir sürü çiçeğin olduğu bir düğünden, buzdan heykellerin ne kadar güzel olduğundan ve aklına ne gelirse hepsinden bahsettiğini dinledim ve resimde ne yoktu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Hiç tanımadığı bir adamla kaçmak."

Bir boncuk ter ensemden aşağı süzülüyor, mide bulantısı midemi alt üst ediyor.

"Oyun oynamıyorum," diyorum ama kendi kulaklarıma bile zayıf geliyor.

Dirseklerini masasının üzerine koyuyor. "O kızı daha dünyaya gelmeden önce sevmiştim. O yüzden tekrar soruyorum. Bundan çıkarın ne?"

Suçluluk duygusunu bir yumruk gibi hissediyorum. Çünkü gerçek şu ki, bu bir şekilde bir oyun olarak başlamıştı. Addy'nin kalbiyle değil, asla öyle değil. Ama Sam için güvenli bir ortam yaratma fikriyle. Koruyucu aileyi mutlu etmek. Sisteme karşı gelmek. Sam'e istikrarlı bir yuva vermek, böylece her fırsatta önümüze engeller çıkarmayı bırakacaklardı.

Ama şimdi...

O kadar basit değil.

Boğazımı temizliyorum. "Ben de bu işin içindeyim. Addy ve ben bu işte beraberiz. Ve evet, Sam de denklemin bir parçası ama her şey onunla ilgili değil."

Beni dikkatle izliyor ve sanki içimi görebiliyor.

Sertçe yutkunuyorum. Evlilik hayatı oldukça harikaydı. Eve Addy'ye gelmek. Onun yanında uyanmak. Sam'i masada yatak başında bulmak. Ev ödevi hakkında konuşmak. Hepsi... Hayal ettiğimden çok daha iyiydi. Ama henüz kendim bile nasıl tanımlayacağımı bilmezken bunu ifade etmeye nasıl başlayabilirim ki?

Beni incelerken birkaç dakika sessizlik oldu. Sonra sandalyesinde geriye yaslandı. "Seni izliyorum, Penn. Ve eğer ona zarar verirsen..." Çenesi gerilir. "Seni avlayacağım ve hayatını cehenneme çevireceğim."

"Biliyorum," diyorum sessizce. "Addy'yi asla incitmek istemiyorum, sana söz veriyorum." Bana inanmıyormuş gibi homurdanıyor ama başını sallıyor. "Çık git buradan." Ayağa kalktım, kapıya doğru giderken kaslarım gergindi. Kalbim hâlâ küt küt atıyor,

Ama koridora çıkıp derin bir nefes aldığımda hafifliyor.

Bu his uzun sürmüyor.

Eve geldiğimde Sam pencerenin önünde bekliyordu. Yüzü solgun, kollarını dizlerine sıkıca sarmış. Ben içeri girince başını kaldırdı.

"Selam dostum," diyerek yanına gidiyorum.

Addy elinde fıstık ezmesi ve kuru üzümle kaplı bir kereviz tepsiyi içeri giriyor ve tepsiyi Sam'in önüne koyduktan sonra ona hızlıca bir öpücük veriyorum. Onun gözleri de üzgün.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

Sam'in çenesi sıkıştı. "Winnie."

Midem bulanıyor. Winnie onun koruyucu ailesinde yaşayan küçük kızlardan biriydi. "Ne oldu?"

"Yaralıydı. Onu görmedim ama benim gibi gözünün morardığını ve merdivenlerden düştüğünü duydum..." Çenesi sallanıyor ve burnunu gömleğine siliyor. "Beş yaşında ama sakar değil. Düştüğünü hiç sanmıyorum. Penn... Bence hâlâ o evde. Bana ne olduğunu bildikleri halde neden onu orada bıraksınlar ki?"

Tüm vücudum kaskatı kesildi. "Hayır. İmkânı yok. Bu doğru olamaz."

Lanet olsun.

Telefonumu çıkardım ve Bayan Murphy'nin numarasını çevirdim. Cevap vermeden önce dört kez çaldı.

"Merhaba, Penn."

"Winnie neden hâlâ o evde?" diye bağırdım. İç çekiyor. "Penn-"

"Hayır. Benimle başlama. Bana her şeye göz kulak olacağını söylemiştin. Sam yaralandığı anda her çocuk o evden taşınmalıydı. Ve şimdi, o küçük kız yaralandı."

"Bunu nereden duydun?"

"Sam bugün okulda duymuş. Ve bu bilgiyi sizden önce öğrenmiş olması gerçekten üzücü."

"Bir süreç var-"

"Sürecin canı cehenneme!" Bağıriyorum. "Çıkarın onu oradan. Derhal. O evdeki her çocuk dışarıda olsa iyi olur. Gidebilecekleri yeterli yer yoksa buraya gelebilirler. Telefon ederim, torpil yaparım, ne gerekiyorsa yaparım ama lanet olsun, bunu düzeltmeniz gerek Bayan Murphy!"

Nefes veriyor. "Evet, evet. Yapacağım."

"Öyle olsa iyi olur," diyorum telefonu kapatırken.

İşim bitince David ve Sutton'ı arıyorum, sonra da hâlâ öfkeli bir şekilde yerde dolaşıyorum. Ta ki Sam'in hala kanepede kıvrılmış, tüm vücudunun gergin olduğunu fark edene kadar. Oturdum ve onu kollarıma çektim.

"Özür dilerim. Sakinleşmem gerek. Sadece bunu düzeltmek istiyorum ve düzelteceğim." Çenemi başının üstüne bastırıyorum. "Söz veriyorum."

Bana sarılıyor, sesi yine kırılıyor. "Tamam."

Günlerdir ilk kez, artık kazanıyormuşum gibi hissetmiyorum.

Bir saat sonra telefon çaldı. Bayan Murphy. Hoparlörü açtım.

"Winnie'yi almakla ilgili söylediklerinde ciddi miydin?" diye soruyor. Addy'ye bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"Kesinlikle," diyorum.

"Onu yaklaşık iki saat içinde getireceğim. Şu anda doktor tarafından değerlendiriliyor. Görünüşe göre morarmış ve gözü morarmış ama kırık kemik yok. Eğer kabul ederseniz, yeni bir yer bulana kadar birkaç gün sizinle kalmasını istiyorum."

"İhtiyacı olduğu sürece, süresiz olarak burada kalabilir," diyorum. Sam burnunu çekiyor ve bana tekrar sarılıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Winnie, vahşi sarı bukleleri ve kocaman yeşil gözleri olan beş yaşında küçük bir kız.

Bana baktığında, parmakları endişeyle yırtık pırtık bir battaniyeyi kavırıyor, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yeni yeni farkına varmaya başladığım o genişleme sancısı. Bir kalbin sevicecek daha fazla insanla dolup taşacağını kim bilebilirdi?

Addy ve bu çocuklar, geriye sadece yapışkan madde kalana kadar kalbimi batıracaklar.

Teslim oluyorum.

BÖLÜM YIRMI ALTI

YEPYENİ BİR YAŞAM BIÇIMI

ADELINE

Dizlerimin üzerine çökmüş, kanepenin altında Sam'in kayıp spor ayakkabısını arıyordum ki Penn'in yumuşak bir sesle, "Selam tatlım," dediğini duydum.

Topuklarımın üzerine oturdum ve kapıya doğru döndüm. Ve işte oradaydı. Winnie.

Çok küçük, bir kuş kadar narin, yüzünü çevreleyen soluk sarı bukleleri ve yeterince kırpmayan geniş yeşil gözleri var. İfadesi belirsizlik ve sessiz cesaretin bir karışımı, sanki korkmuş ama bunu belli etmemeye kararlı.

"Merhaba Winnie," diyorum usulca.

Bakışları Penn'den bana, oradan Sam'e kayıyor ve Sam'i görünce ona doğru koşuyor. Sam onu kollarının arasına alıp kaldırıyor ve sıkıca sarılıyor. Bayan Murphy bile ikisinin birbiriyle etkileşimini görünce duygulanıyor.

"Burada olmana çok sevindim," diyor. "Burayı çok seveceksin. Penn ve Addy en iyileri ve sıcak giysilerle güzel bir yatağın olacak... ve Addy şimdiye kadar tattığın en iyi yemekleri yapıyor. Penn'in ailesi harika ve Addy'ninkiler de çok iyi."

Kız ona bakıyor ve konuşmadan başını sallıyor. Sonra geri dönüp Penn'e ve bana bakıyor ve sertçe yutkunuyor.

"Güven bana," diyor Sam. "Burası olabilecek en iyi yer."

"Biz de burada olduğunuz için çok mutluyuz," diyor Penn. "Etrafa bir göz atmak ister misiniz? Aç mısınız?"

Başını sallıyor ve yüzüne doğru tuttuğu battaniyeyi kaldırıyor. Battaniyeyi ve onu güzelce yıkamak istiyorum ama her şeyin bir sırası var.

"Sam ve ben sana etrafı gezdirebiliriz. Akşam yemeğinde kahvaltı yapmayı düşünüyordum," diyorum ona. "Krep mi yoksa waffle mı seversin?"

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, sonra Sam'e bakıyor ve başını sallıyor.

"Harika," diyorum sırtarak. "Penn, Bayan Murphy ile konuşurken belki sen ve Sam mutfakta bana yardım edebilirsiniz."

Bayan Murphy'nin bunu kabul edip etmeyeceğinden ya da benim de konuşmanın bir parçası olmamı isteyip istemeyeceğinden emin değilim ama bu çocukları mümkün olduğunca çabuk normallikle kuşatmak istiyorum. Duymaları gereken son şey, yetişkinlerin koruyucu ailede yaşadıkları korkunç şeyler hakkında konuşmaları.

Sam Winnie'yi konuşturmaya çalışıyor ve Winnie ona birkaç kez gülümsüyor ama onun dışında sessiz ve yanından ayrılmıyor. Üst kata çıkıyoruz ve ona Sam'in odasının yanındaki odayı gösteriyorum.

"Şu büyük yatağa bak!" Sam diyor ki. "Benim odam da hemen yan tarafta. Penn ve Addy şuradaki odada." Koridorun sonundaki odayı işaret ediyor. "Senin odanda banyo bile var. Çılgınca, değil mi?"

Kız her şeyi anlıyor. Şimdiye kadar Sam onu yere bırakmıştı ve odaları gezerken onun elini tutuyordu.

"Bana hangi rengi sevdiğini söylersen, yatak odanı sana daha çok benzeyecek şekilde düzenleyebiliriz," diyorum ona. "Eğlenceli bir şey. Ben küçükken yatağımda bir sürü gökkuşağı yastığım vardı. Ayrıca tek boynuzlu atları ve *Güzel ve Çirkin*'deki Belle'i de çok severdim."

Gözleri ilgiyle parıldıyor ama hâlâ çıt çıkardığını duymadım. Sam onu işaret ediyor ve sırtıyor, "Sen de *Güzel ve Çirkin*'i seviyorsun, değil mi? Ve Elsa'yı." Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Elsa'yı seviyor."

"Ben de Elsa'yı seviyorum, Anna ve Olaf'ı da... Belki yemekten sonra o filmi açabiliriz." Omzumu kaldırıyorum ve gözleri parlıyor ama başparmağını ağzına sokup Sam'e bakıyor.

"Sanırım bu hoşuna gider," diyor sessizce.

"Harika. Bu gece istemiyorsan başka bir film seçebilirsin ama hadi yemeğe başlayalım. Ben acıktım. Ya sen?"

"Çok açım!" Sam öyle diyor.

Aşağıya iniyoruz ve Penn ile Bayan Murphy'nin oturma odasında hâlâ konuştuklarını duyabiliyorum. Mutfığa geçiyoruz ve ben malzemeleri çıkarıyorum. Akşam yemeği için bunu planlamamıştım ama bu gece için güvenli bir bahis gibi geliyor. Yarın bol bol meyve kesip daha çok sebzeye odaklanacağım. Bu gece sadece bu küçük kızı rahat ettirmek istiyoruz.

"Sam, buzdolabından hindi pastırmasını da çıkarabilir misin?" diye sordum.

Hamuru çırpmaya başladım ve sonra Winnie'ye tüm malzemeleri gösterdim. Sam ne istediğini anlamaya çalışıyor. Kreplerinin içinde çikolata parçacıkları ve üstünde krem şanti olmasına evet anlamında başını sallıyor. En çok da çilek ve muzı gördüğünde heyecanlanıyor.

Penn yaklaşık on beş dakika sonra içeri girdiğinde kocaman bir krep yığını hazırdı. Hâlâ çikolata parçacıkları olmayan başka bir partiyi çeviriyorum.

"Bunun için heyecanlıyım. Bu akşam senin kreplerini yiyeceğimi bilmiyordum," diyor ve yanıma gelip beni yanağımdan öpüyor.

Sonra Winnie ve Sam'in yanımdaki taburelerde oturduğu yere doğru yürüyor ve Winnie'nin yanındaki adaya yaslanıyor. Winnie geriliyor ve Penn de Sam'e daha yakın olmak için yerini değiştiriyor. Sam başını Penn'in göğsüne doğru eğdiğinde ve Penn Sam'in saçlarını karıştırdığında Winnie bunu içine çekiyor. Başparmağı tekrar ağzına giriyor. Çok şirin bir kız.

"Tamam, hadi bunları karnımıza sokalım!" Diyorum.

Krep tabağını malzemelerin yanına yerleştiriyorum ve Sam tabakları çoktan yanlarına koymuş.

"Üstüne istediğimizi koyup şurada yemeye ne dersiniz?" Arkamızdaki masayı işaret ediyorum.

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler Addy," diyor Sam.

"Evet, teşekkür ederim," diye fısıldıyor Penn. Ellerini kalçalarımaya koyup boynuma sokuluyor ve çekildiğinde gözleri benimkileri arıyor, tüm bunları gerçekten kabul edip etmediğimi anlamaya çalışıyor.

Ona gülümsüyorum ve sonra Winnie'nin tabağı için yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmak üzere adaya yaklaşıyorum.

Sam tabağa birkaç krep koymuş ve her birinin üstünü kaldırarak başını sallayıp sallamayacağını görmek için bekliyor. Şu ana kadar oldukça iyi bir kombinasyon yakalamış durumda.

Penn, "Ailemden gelip Winnie'yle de tanışmalarını istedim," diyor. "Çocuklar yattıktan sonra onlarla konuşabiliriz" diye ekliyor usulca. "Henüz bir şey söylemedi mi?"

Başımı sallıyorum.

Yemek boyunca sohbe devam ediyoruz, özellikle de Sam'le. Birkaç kez Winnie'den bir gülümseme seğirmesi geliyor ve bu Sam'i devam etmesi için cesaretlendiriyor. Onun rahatlamasına yardımcı olarak harika bir iş çıkartıyor. Ve küçük şey krepleri kaldırabiliyor. Tabağını bitiriyor ve ben ona daha isteyip istemediğini soruyorum. Bu sefer Sam'e bakmıyor ama bana başını sallıyor. Kazanmış gibi hissediyorum.

Margo ve Jeremy gelip onunla tanışıyorlar ve onların da en az bizim kadar etkilendiklerini söyleyebilirim. Onda çok kırılğan bir şey var.

Yemektan sonra *Frozen*'ı açıyoruz ve Winnie onu izlerken uyuyakalıyor. Sam'in yatma vakti geldiğinde onu yukarı taşıyor ve biz de onunla birlikte gidip onu yatırıyoruz.

"Yarın banyoyu hallederiz," diyorum.

"Normalde çok konuşkandır," diyor Sam üzüntüyle.

"Bize alışması zaman alabilir," diyor Penn.

Sam başını sallıyor ve ben de banyonun ışığını açık bırakıyorum, böylece yatak odasındaki parıltı belli belirsiz oluyor. Yatak odasının kapısını hafif aralık bırakıyoruz ve koridorda Sam'e sarılıp iyi geceler diliyoruz.

Odasına gitmeden önce, "Bunu yaptığın için teşekkür ederim," diyor. "Çocuklar... Ben büyüğüm ve iyi olacağım. Eğer sadece birimizi tutabilecekseniz... Bence onu tutmalısınız."

Penn ve benim önce nutkumuz tutuldu, sonra ikimiz de tekrar onun etrafını sardık.

"Winnie'ye ne olacağından henüz emin değilim Sam," diyor Penn. "Küçük Addy ve ben bu konuyu konuşabildik, mahkeme izin verdiği sürece onu tutacağımız konusunda anlaştık. Yapmam gereken bazı görüşmeler var

Bu gece ailemle de konuşmamız gerekiyor, her şeyi halledebileceğimizden emin olmak için. Ama Sam, sen hâlâ bizim önceliğimizsin."

Sam ayaklarına bakar. "Onunla ilgilenilmesinin daha önemli olduğunu düşünüyorum. Ne kadar küçük olduğunu görüyorsun. Çok yakında kendi başıma yaşayacak kadar büyümüş olacağım. Şu anda yaptığım şeyi yaparak birkaç yıl daha idare edebilirim." Omuzları dikleşti ve bize baktı. "Ben iyi olacağım."

Penn ellerini onun omuzlarına koyar ve gözleriyle buluşmak için eğilir. "Tüm bunlar için endişelenmeyi bana bırakmaya ne dersin, tamam mı? Seni terk etmiyorum, dostum. Hiç şansın yok. Seninle ilgilenilmesi benim için önemli ve Winnie'yle tanıştığıma göre, onun da ilgilenildiğinden emin olmak istiyorum." Bir an için Sam'i inceliyor. "Tamam mı?"

"Evet." Sam yutkunur. Penn kaşlarını kaldırdığında başını sallayarak onun ciddi olup olmadığını kontrol ediyor. "Tamam."

Sesi yorgun geliyor ve uzanıp ona tekrar sarılıyorum. "Biraz uyu. Bütün bunlar üzerinde çalışacağız. Merak etme." Başını salladı ve odasına gitti.

Penn, "Tüm bunları omuzlarında taşımak için çok genç," diyor.

"Tamamen katılıyorum." İçimi çektim.

Aşağı iniyoruz ve Penn'in ailesiyle oturup bir plan yapmaya çalışıyoruz. O kadar içerideler ki, neredeyse bunaltıcı. Margo yemek hazırlamaya yardım etmekten bahsediyor, sonra okula bırakma ve hatta yatma rutinlerine giriyor. Jeremy de tüm bunların bir parçası olmayı teklif ediyor ve birlikte yapabilecekleri eğlenceli okul sonrası aktiviteleri araştırabileceğini ekliyor.

Jeremy, "Bu büyük bir olay çocuklar," diyor. "Evlilikten bir gecede beş yaşında bir çocuk sahibi olmaya atladınız. Çok fazla şey üstlenmediğinize emin misiniz?"

"Şey... bu yüzden sizin de yardımınıza gerçekten ihtiyacımız var," diyor Penn utangaç bir ifadeyle. "Ama hepinizden çok fazla şey istiyormuşum gibi hissediyorum."

"Hepimiz varız Penn," diyor Margo. "Yapmamız gerekenin bu olduğuna inanmasaydık burada olmazdık. Yine de Addy'yle bunu gerçekten tartışmanızı öneririm çünkü evliliğin ilk yılı zaten zorlu bir süreç. Futbol sezonuna giriyor olmamızın da yardımı olmuyor ve Addy, sen de yeni bir işe alışmaya çalışıyorsun. Senin tükenmeni ve ilişkinizin zarar görmesini istemiyorum."

"Çok fazla," diye kabul ediyorum, "ama olmak istediğim yer burası."

Bunu söylerken Penn'e bakıyorum, nefes veriyor ve sonra elimi tutmak için uzanıyor.

"Teşekkür ederim," diyor. "Cidden, hepinize... Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ve çok minnettarım."

Önümüzdeki birkaç günün lojistiğini biraz daha konuştuktan sonra yarın da konuşmaya devam edeceğimize söz vererek iyi geceler diliyoruz. Penn David ve Sutton'ı tekrar arıyor, ben de yatmaya hazırlanıyorum, duş alıyorum ve Penn'in kocaman yatağına girmeden önce Sam ve Winnie'yi tekrar kontrol ediyorum. Uzandığımda iç çekiyorum, yorgunluk düşüncelerimle savaşıyor. Bir süre sonra Penn içeri girdiğinde yüz yüze geliyoruz.

"Bu bir tür kaos, değil mi?" Penn öyle diyor.

"Evet, ama sanki bir amacı olan bir kaos gibi. Yaptığımız şey hakkında iyi hissediyorum."

"Ben de öyle. Bu sadece... kabul ettiğinden daha fazlası."

"Kararımdan pişman değilim," diyorum ona. "Azıcık bile değil."

Uzanıp yüzüme dokunuyor ve sonra beni öpüyor. İşler hızla kızışıyor ama sonra yan odadan ağlama sesleri duyuyorum. Arkama yaslanıyorum ve yataktan fırlayıp Winnie'nin odasına koşuyorum. Oturmuş, battaniyesine sarılmıştı.

"Winnie, benim Addy," diyorum. "Yanına oturabilir miyim?" Yatağı işaret ederek soruyorum.

Burnunu çekiyor ve başını sallıyor, hâlâ nefesini tutmaya çalışıyor. Yatağın kenarından bir mendil alıp yüzünü dikkatlice siliyorum. Biraz temizlendikten sonra kolumu ona doluyorum ve o da başını omzuma yaslıyor, hıçkırıkları kalbimi parçalıyor.

Konuşmaya çalışmak yerine, daha önce *Frozen*'da dinlediğimiz şarkılardan birini söylemeye başlıyorum ve nefes alış veriş yavaşlıyor. Penn'in kapı aralığında durup bizi izlediğini görüyorum, gözleri endişe dolu. Uykuya daldığında yatağın kenarına geçip yere oturuyor ve uzun bir süre onun nefes alışını izliyoruz.

Ertesi sabah zor geçiyor, hepimiz yorgunuz ve hala konuşmayan küçük bir kızla acele etmeye çalışıyoruz. Ama dün geceden sonra bana biraz daha yakın durmaya başladı, ben de onu okula göndermek yerine benimle işe götürmeye karar verdim. Yavaşça hareket etmesinden hala acı çektiğini anlayabiliyorum ve gözünün etrafındaki siyah ve mavi daha da kötü görünüyor. Ben ona banyo yaptırırken Penn de battaniyesini yıkıyor ve bizimle işe gelmeye hazır hale getiriyor.

Sam hâlâ şampiyon, Winnie'ye karşı çok dikkatli ve nazık, tabağına çırpılmış yumurta ve meyve koyuyor ve yanına peluş bir ayı koyuyor.

"Bunu seversin diye düşündüm," diyor. "Bir süredir bende ve beni her zaman daha iyi hissettiriyor."

Winnie oyuncak ayıyı alır ve yemek yerken onu tutar. Penn'in ailesi Sam'i okula götürüyor ve antrenman tesisine giderken Penn ve ben Winnie ile bütün gün ne yapacağımızı tartışıyoruz.

"Şey, o benimle olmak zorunda... Yardıma ihtiyaç duyabileceğim tek zaman öğle yemeği yediğim zamanlar. Geri kalan zamanlarda o yardım edebilir ya da ben ona iPad'imi ayarlayabilirim." Yüzümü buruşturuyorum. "Onu hemen ekranlara bağlamak istediğimden değil ama-"

Penn, "Bugün, burada ve orada yardımcı olabilir," diye kabul ediyor.

Muhtemelen ayrılabileceğimiz bir zaman belirliyoruz ve bu mükemmel bir plan değil ama işe yarayacağını düşünüyorum.

Ve işe yarıyor da. Çoğunlukla.

Sadece her zaman iyi olduğundan emin olmak çok yorucu. Granola barları ve meyveleri hazırlamama yardım ediyor ve ben de onu sürekli sağlıklı atıştırmalıklarla besliyorum. Ne kadar aç olduğunu düşünmek bile dehşet verici. Öğle yemeği telaşını atlattık, ben etrafta koşuştururken Penn gelip onun yanına oturdu. Bu iş bittikten sonra onu koridordan ofisime doğru yönlendiriyorum, Zoom toplantım varken ona bir program bulmak için iPad'imi çıkarıyorum.

Tam o sırada arkamda babamın sesini duyuyorum. "Kimsiniz?"

Tüm vücudum gerildi ve yavaşça arkamı döndüm.

Orada duruyor, ağzı onaylamaz bir şekilde gergin mi? Endişe mi? Aklından neler geçtiğinden emin değilim. Babamla ters düşmeye alışık değilim ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Hey, baba." Winnie'ye bakıyorum ve elini hafifçe sallayarak ona gülümsüyorum. "Winnie, bu benim babam Rex. Baba, bu Winnie."

"Merhaba Winnie," diyor ona tatlı tatlı gülümseyerek. Diğer elinde tuttuğu Uncrustables'ı işaret ediyor. "Ahh, bunlar benim en sevdiklerim."

Kendini bacağımın arkasına sıkıştırıyor ve pantolonumu küçük yumruklarıyla kavıyor. Bir elimi sırtına koyuyorum.

"İşte, neden buraya girmiyoruz?" Ben öneriyorum. "Ben görüntülü sohbet ederken sen de biraz film izlersin diye düşündüm."

Ofisime giriyoruz ve onu yanımdaki sandalyeye oturtuyorum. İşim bittiğinde küçük bir kraliçe gibi görünüyor: battaniye, Sam'in ayısı, kucağında iPad ve kolayca ulaşabileceği atıştırmalıklar ve içecekler.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor.

Babam bunca zamandır beni izliyor ve ben de kapıya doğru gidiyorum.

"O l a y nedir?" diye soruyor usulca. "Bunu ona kim yaptı?" Babam omuzları çökmüş bir şekilde ofisime bakıyor.

Bana karşı aşırı korumacı olabilir ama taş kalpli değil. Penn ve benim bu konuda izlediğimiz yolu onaylamazdı ama bir çocuğun acı çekmesini de asla istemezdi.

"Sam'in koruyucu ailesindeydi ve Sam'e yaptıkları gibi ona da zarar verdiler," diye fısıldıyorum.

Başını iki yana sallıyor. "İnsanlar neden bu kadar korkunç?" Gözleri benimkilerle buluştuğunda kederli. "Senin zaten çok işin var tatlım. Sam ve bunun arasında... Bunun çok fazla olmadığından emin misin?"

"Başa çıkabilirim," diyorum, sesim çok keskin.

Gözleri kararıyor. "Emin misin? Çünkü benim durduğum yerden, bu durumun kariyerini etkilemesine izin verecekmişsin gibi görünüyor. Umarım Mustang'lerden bu kadar çabuk ayrılmayı düşünmüyorsundur."

İrkildim. "Vazgeçmiyorum."

Uzanıp elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Sadece sen de kendine iyi baktığından emin ol. Tamam mı? En azından bunun için bana söz ver."

"Vereceğim baba." Derin bir nefes alıyorum ve bilgisayarıma doğru ilerliyorum. "Zoom toplantısına gitmem gerek."

"Seni seviyorum, Adeline. Neden bu hafta sonu akşam yemeğine gelmiyorsun?"

"Ben de seni seviyorum. Ben, Penn ve çocuklar?"

Çenesi geriliyor ve yavaşça başını sallıyor. "Sen, Penn ve çocuklar."

"Tamam, ne yapabileceğimize bakacağım. Kulağa hoş geliyor baba."

Kapı pervazına vurur. "Hoşça kal, Winnie. Seninle tanışmak güzeldi."

Kızının sandviçinden büyük bir ısırik aldığını görünce sırtıyor ve sonra uzaklaşıyor.

Beklediğimden daha iyi gitti.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

YENİ BEN

PENN

Günler bir gürültü ve sessizlik bulanıklığı içinde akıp gidiyor. Bir şekilde mantıklı olan garip bir çelişki. Sam, Addy ve ailem etraftayken ev her zaman gürültü dolu, Winnie yakınlarda oynarken ise sessizlik dolu. Bazen Addy ve ben seloteyp ve inatçı bir iradeyle zar zor bir arada duruyormuşuz, yanlış bir hareketle her şeyin çözülmesini önlemek için çaresizce çabalıyormuşuz gibi geliyor.

Bayan Murphy, Sam ve Winnie'nin şimdilik bizimle kalabileceğini, böylece rutinlerini bozmayacağımızı bildirdi. Hâlâ sallantıdayız ve her an dibe vurabilirmişiz gibi geliyor.

Her gece yatağa yorgun ve boş gözlerle giriyoruz. Birbirimizin içine düşüyoruz ve bu her zaman iyi - iyiden de öte. Anlamalı. Topraklayıcı. Diğer her şey kaybolduğunda ve sadece biz kaldığımızda. Bazen birbirimizin içine kaçamadan uykuya dalarız ve ben onun başını göğsüme koyarak, teninin sıcaklığını tenimde hissederek uykuya dalarım ve bu da tek başına anlamalı ve topraklayıcı bir his verir.

Winnie hala konuşmadı. Hiçbirimizle. Bu Sam'i üzüyor çünkü onun incinmeden önce nasıl biri olduğunu biliyor ama hepimiz gelişmeleri not ediyoruz, Addy yemek yaparken tezgahın üzerine oturup boya kalemleriyle resim yaptığında ya da gelip kanepede yanıma oturduğunda birbimize gülümsüyoruz. Hepimiz onun için her şeyin daha iyi olmasını çok istiyoruz ama bunu zorlayamayacağımızı da biliyoruz. Kabusları artık seyrekleşti, bu da rahatlatıcı. Yatağının örtüsü lavanta rengine ve üzerinde tek boynuzlu atlar ve oyuncak ayılar var. Kendimizi biraz fazla kaptırmış olabiliriz. Her gece sırayla ona masal okumadan önce gökkuşağı gece lambasını yakıyor.

Addy ve ben Winnie'yi bunaltmak istemiyoruz ama aynı zamanda hayatımızdaki insanların ne kadar harika olduğunu da görmesini istiyoruz. Sam onun çocuklarla da tanışmasını istiyor. Ona onlardan ve herkesi ne kadar seveceğinden bahsediyor. Ve arkadaşlarımız onu daha yakından tanımak için baskı yapmaya başladılar.

WESTON

Winnie ile resmi olarak ne zaman tanışacağız?

HENLEY

Bu hafta neredeyse her gün mesaj atıyordum.

BOWIE

Sizi bunaltmamaya çalışıyoruz ama onu gerçekten tanımak istiyoruz.

RHODES

Ve seni özledim, dostum.

Ben de sizi özledim. Bunca zamandır tüm bunları nasıl başardığınızı ciddi bilmiyorum.

HENLEY

Hızlı ileri sarma konusunda hızlandırılmış bir kurs aldınız. Hepimizin buna alışmak için zamanı vardı. Sen ve Addy'nin bu kadar çabuk uyum sağlamanızdan çok etkilendim.

BOWIE

Addy nasıl?

O çok iyi. Ama onun için endişeleniyorum. Çok yorgun ama hiç şikayet etmiyor. Ne yapalım biliyor musun? Hadi bir araya gelelim. Salı günü bir şeyler yapabilir miyiz?

WESTON

Bir şeyler yapabileceğimiz tek gün.

HENLEY

Aynısından.

BOWIE

Biz de varız.

RHODES

Biz de.

Daha önce kaos içinde yaşadığımızı sanıyordum.

Henley ve Tru ilk gelenler, Tru dev bir salata ve peynirli makarna taşıyor, Henley ise içecekleri ve Avery'yi kalçasında dengeliyor. Weston ve Sadie'nin ardından Caleb geliyor, Caleb sanki şekerden besleniyormuş gibi evin içinde yırtınıyor. Rhodes ve Elle, Levi ve buldogları Bogey ile onları takip ediyor; Elle'in elinde "sağlıklı" olduğunda ısrar ettiği büyük boy bir atıştırma çantası var. Bowie ve Poppy en son geliyor, Bowie Jonas'ı taşıyor ve Poppy'nin şu anda taşıması gereken tek şey karnı. Becca, Çin ibikli köpekleri Martha'yı taşıyor ve o yavrunun çılgın tüylerini her gördüğümde gülmek elde değil.

Anlık bir parti. En iyisinden.

Bogey, Levi ve Caleb'i kovalamaya başlayana ve Martha kargaşaya havlayana kadar. Addy'nin yanında dururken dizim zıplıyor, ikimiz de

Winnie.

"Bu kötü bir fikir miydi?" Mırıldanıyorum. "Çok mu fazla, çok mu erken?" Addy elimi sıkıyor. "Bence iyi olacak.

Tam o sırada Martha Winnie'nin ayaklarının dibine çöküyor ve çıplak ayak parmaklarını yalamak için eğiliyor. Bizim şaşkınlığımız ve mutluluğumuz karşısında Winnie'nin başı geriye düşüyor ve kahkaha atıyor. Yüksek sesle.

Addy, Sam ve ben şaşkın bakışlar atıyoruz. Addy eliyle ağzını kapatıyor, gözleri yaşlarla doluyor. Boğazımı temizliyorum, oluşan yumruyu atmaya çalışıyorum. Böyle bir duygu yumağına dönüşeceğimi hiç tahmin etmemiştim.

Herkesi tanıştırtıyoruz ve hepsi Winnie'yi selamlıyor. Utanarak başını kaldırıyor, her şeyi anlıyor ve Bogey de merhaba demek için yanımıza geldiğinde tekrar gülüyor. Henley'nin en küçük kızı Gracie, Winnie'nin elini tutarak gelip kendileriyle oynamasını istiyor ve Winnie de onu takip edince Addy ve ben heyecanlı bir bakış atıyoruz.

Daha sonra herkes toparlanırken Rhodes ve Weston'la birlikte kapının yanında duruyorum. Henley hâlâ Sam ve Winnie'yle koşuşturan kızlarını bir araya toplamaya çalışıyor ve Poppy ile Becca bize veda ederken Bowie kucağında uyuyan Jonas'la dışarı çıkıyor.

Tam o sırada Winnie koşarak yanıma geliyor ve bahçeden topladığı bir çiçeği bana uzatıyor.

Aldım ve eğilip onu yanağından öptüm. "Teşekkür ederim," diyorum.

On

u. Bana sırtlıyor ve sonra tekrar çocukların yanına koşuyor.

Rhodes sırtımı sıvazlayarak, "Bu iyiydi," diyor. "O geliyor kabuğundan çıktı."

"Evet," diyorum, biraz afallamış hissederek. "Öyle."

Weston, "Bekâr Babanın Oyun Kitabı'nı adada bıraktım," diyor. Başımı sallıyorum. "Oraya yetişmek için sabırsızlanıyorum."

Son araba da çekildikten ve ev nihayet sakinleştikten sonra kanepeye çöküyorum. Addy de yanıma kıvrılıp bana katıldı. Winnie ve Sam odalarında çoktan uyumuşlardı.

Kitabı elime alıp açıyorum. Son okuduğumda, bu adamlar babalık konusunda benden ışık yılı ilerideydiler. Her zaman da öyle olacaklar. Birini bile unutmadan herkesin günde üç öğün beslenmesini nasıl sağlayacağımı hâlâ zar zor çözüyorum ve bu çoğunlukla Addy sayesinde.

Yeni kayıtlara geçiyorum.

*Penn, beni hayrete düşürecek şekilde ortaya çıkıyorsun.
Bu çocuklar için her şeyini feda ettiğini
görmek inanılmaz.
Dalga geçmiyorsun.
Baba olmaya karar verdiğinde, bunun için
çabaladın.
Kesinlikle inanılmaz.
~Bowie*

Ben de Bowie hakkında böyle hissediyorum. Kızı Becca için her zaman olağanüstü bir baba oldu. Down Sendromu var ve hayatının ilk dokuz yılında onu gerçek bir süper kahraman gibi tek başına büyüttü. Şimdi Poppy'yi seviyor, Jonas'ı var ve bir bebeği daha yolda ve çok mutlu. Arkadaşlarımla aşık olduklarında hayatlarının nasıl daha iyi hale geldiğini gördüğümde bile böyle bir ilişki içinde olmaya karşı çok dirençliydim.
Şimdi, neden bu kadar uzun süre direndiğimden emin değilim.

*Penn Yılın Babası ödülünü miras bırakıyorum.
~Weston*

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. Addy de benimle birlikte yazıları okuyor ve bana gülümsüyor.

"Bu doğru, biliyorsun. Sen öylesin."

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Çenesini omzuma yaslıyor. "Bu gece nasıl güldüğünü duydun mu? Sam'in hiç durmadan nasıl gülümsediğini gördün mü?" Çeneme bir öpücük konduruyor. "Hiçbir fikrin olmayabilir ama yine de işini yapıyorsun."

"Senin sayende," diyorum ve eğilip onu öpüyorum.

Birkaç dakika bunun içinde kayboluyoruz ve sonra o kitaba dokunuyor. "Daha fazlası vardı," diyor. "Ve sonra yatağa gitmemizden yanayım."

"Öyle mi?" Gözlerim parlayarak söylüyorum.

"Orada yarışalım mı?" Gülüyor ve sonra nefesi kesiliyor.

İşaret ettiği yere bakıyorum.

*Güzel oğlumuz sonunda büyümiş.
Yaşayan En Seksi Erkek unvanını
kazandığında bunu duyurmadı bile!
~Rhodes*

"Neden bana söylemedin?" diyor.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Antrenmanlar ve çocuklar arasında bunu düşünemeyecek kadar meşguldüm." Gülüyorum ve elimi yüzümden aşağı kaydırıyorum. "Hayatımın ne kadar değiştiğine inanamıyorum. Eskiden en aptalca şeyleri önemserdim."

"Aptalca değil. Eğlenceli, hak edilmiş ve gerçek."

Ona el salladım. "Bu hayatı daha çok seviyorum."

"Ben de çok seviyorum," diye fısıldıyor.

Ayağa kalkıyorum ve uzanıp onu kaldırıyorum. Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken gülüyor.

"Okumam bitmemiştii," diyor boynuma doğru kıkırdayarak.

"Bu bekleyebilir. Sana bu hayatı ne kadar sevdiğimi göstereyim..."

Sen," diyorum onu yatağımıza yatırdığımda.

Vücudundan aşağıya doğru öpüyorum ve hiçbir şüphesi olmadığından emin oluyorum.

Mustangler sezon öncesi tüm maçlarını kazandı. Sonunda kendimizi yeniden bulduk ve bu harika. Ancak saha dışında her şey çamurlu suda yokuş yukarı çıkıyormuş gibi hissettirirken sahada işlerin bu kadar iyi gitmesi biraz gerçeküstü geliyor.

Bu gece sezonun ilk maçına çıkıyoruz ve maçı kazanıyoruz. 38-0.

Maçtan sonra aile bölümüne doğru yürürken Rhodes bana "Her zamankinden daha iyi oynuyorsun," diyor.

"Öyle mi düşünüyorsun? Sağ ol dostum," diyorum, yumruğunu sıkarak.

Odaya vardığımızda Addy'nin oyuncular için poşetlenmiş tüm öğle yemeklerinin hazır olduğundan emin olmak için acele ettiğini ve Winnie'nin annemin yanında durduğunu, annem onunla konuşurken başını arkaya eğdiğini görüyorum. Babam ve Sam oyundan bir sahneyi canlandırıyorlar ve ikisi de gülümsüyorlar.

Addy beni görünce yanıma geliyor. "Harika bir oyun!" diyor heyecanla.

Eğilip onu öpüyorum, bu artık etrafta kim olursa olsun yapmaktan kendimi alamadığım bir şey. Benim de böyle bir adam olacağım hiç aklıma gelmezdi ama onun dudakları can simidi gibi.

"Teşekkür ederim Siren," diye fısıldıyorum.

Winnie'nin önünde çömeliyorum ve gülümsüyorum. "Oyunu beğendin mi?" Bir an tereddüt ediyor, yeşil gözleri benimkilere kayıyor.

Sonra o kadar sessiz söylüyor ki neredeyse hayal ettiğimi sanıyorum, "Evet."

Hepimizin verdiği tepkiden periyodik tabloda alıntı yaptığını sanırsınız. Annemin nefesi kesiliyor. Babam yüksek sesle gülüyor. Sam ona doğru koşarken gözleri açılıyor. Addy'nin eli ağzına gitti.

"Beğendin mi?" Tekrar ediyorum, sadece tekrar söyleyip söylemeyeceğini görmek için. Hızlıca başını sallıyor.

"Bu harika," diyorum boğazım düğümlenerek.

Uzanıp elini nazikçe sıkıyorum. Bana gülümsüyor ve gözümü çok hızlı kırpma zorunda kalıyorum.

Addy elini benim boştaki elime doğru kaydırıyor. Bakıyorum ve gözlerinde yaşlar görüyorum, dudakları titriyor.

Winnie'nin ilk kelimesi. Bunca zaman sonra. Küçük bir zafer belki ama çok büyük bir his. Sanki bir dağın ilk çıkıntısına tırmanmışız gibi.

Sam kollarını Winnie'ye doladı. "Sana eğlenceli olduğunu söylemiştim!" diyor ve Winnie geri çekilmiyor. Başını onunkine yaslıyor. "Sesini duymayı özledim, Winnie." Bana baktığında gözleri cam gibi ve Tanrım, bu çocuğu seviyorum.

Eve döndüğümüzde hâlâ uçuyordum. Pazar öğleden sonra maçıydı, yani gün içinde takılmak için hala zaman var. İçeri giriyoruz ve Winnie kapıdan adeta zıplayarak geçiyor, sırt çantasını kancaya asmak için durakladığında bukleleri zıplıyor. Haliya uzanıp Addy'nin onun için aldığı boyama kitapları ve keçeli kalem sepetine uzanışını izliyorum. Hiç tereddüt etmeden boyamaya başlıyor, dili konsantrasyon içinde ağzının kenarından dışarı fırlıyor.

Bacak bacak üstüne atarak yanına oturuyorum. "Hey, Winnie?"

Bana bakıyor, iri gözleri güven dolu. Yanakları ilk geldiğinden daha pembe ve daha dolgun.

"Burayı sevdin mi?" diye soruyorum. "Bizimle mi?" Sesim çok kalın, sanki bir kuyunun içinde sıkışmış gibi.

Tereddüt etmeden başını sallıyor. "Burayı seviyorum" diyor.

Cevabı göğsümün tam ortasına çarpınca boğazım düğümleniyor. Gözlerim yanıyor ve kendimi tutmaya çalışarak zorlukla yutkunuyorum. "Öyle mi? Bu beni gerçekten mutlu ediyor."

Çok açık bir çıkarımmış gibi tekrar başını sallıyor ve tekrar boyama kitabının içinde kayboluyor.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, çocuklar uyuduğunda ve Addy ile ben bu hafta duşta ve sonrasında yatakta seks yaparak kaybettiğimiz zamanı telafi ettiğimizde, başını göğsüme yaslamış, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş bir şekilde yatıyor. Sanki her zaman buraya aitmiş gibi bana uyuyor.

"Addy?" Belki çoktan uyumuştur diye sessizce söylüyorum. "Evet?"

"Tüm bunların başladığımız zamandan çok daha büyük olduğunu biliyorum." Başparmağım parmak eklemlerinin üzerinde geziniyor. "Ama sen ne durumdasın?"

Sertçe yutkunuyor. Omuzları tekrar gevşemeden önce bana karşı gerildiğini hissediyorum. "Gerçekten zor ve zorlayıcı oldu ve hiç olmadığım kadar yorgunum." Bana bakacak kadar geri çekildi ve gözleri büyük, dürüst ve kesinlikle muhteşemdi. "Ama Penn..." Sesi biraz titriyor. "Birlikte yarattığımız bu hayatı seviyorum."

Donup kaldım.

"Gerçekten mi?" Sesim çatlıyor ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Beni her zaman seviyelendiren o gülümsemeyi veriyor. "Gerçekten." Ve sonra diyor ki, "Bunu uzun vadede yapmamız hakkında ne düşünüyorsun? Sen ve ben... ve ikisini de evlat edinmeye çalışsak?"

Yemin ederim nefesim kesildi.

Eski ben kaçardı. Kahretsin, buraya hiç gelmemiş olurum.

Ama bu ben, aynı gün içinde hem maç kazanan hem de mutfak masasında ödev yapan ben, hâlâ berbat olmama rağmen Fransız örgüsü saç yapmayı öğrenen ben... Bunu açıklayabileceğimden çok daha fazla istiyorum.

"I..." Göğsüm çok dolu hissediyorum. "Birlikte yarattığımız bu hayatı ben de seviyorum."

Gözleri ay ışığında parlıyor.

"Ve..." Elini ağzıma götürüp parmaklarını öperken boğazım düğümleniyor. "Seni gerçekten seviyor gibiyim."

Nefesi kesiliyor ve kendini bana doğru fırlatıyor, ben yüzümü omzuna gömerken kollarını boynuma doluyor.

"Ben de," diye fısıldıyor. "Ben de."

"Seni seviyorum,"
diyorum ona. "Ben de
seni seviyorum, Penn."

Onu kendime daha sıkı sarıyorum, belki de en başından beri sahip olmam gereken hayatın bu olduğunu hissediyorum.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

ALTIN ÇOCUK

ADELINE

"*Altın* doğum günü partin için hazır mısın?" Kahvaltıda Sam'e sordum.

Bugün on iki Eylül ve Sam bugün on iki yaşında.

Penn hüzünle, "On iki yaşına bastığına inanamıyorum," diyor.

"Hazırım," diyor Sam, yüzünü çırpılmış yumurtayla dolduruyor ve sonra waffle'dan kocaman bir ısırık almadan önce zar zor yutkunuyor. Yemin ederim, sanki gözlerimin önünde boyunun uzadığını görebiliyorum.

"Biraz dışarı çıksak nasıl olur?" Penn öneriyor. "Starlight Cafe'de öğle yemeği? Ya da en azından Serendipity'de bir mola? Dışarıda çok güzel bir gün."

"Bana uyar," diyor Sam.

"Çilekli bir shake alabilir miyim?" Winnie soruyor.

Winnie konuşurken, bunu bir süredir yapıyor olmasına rağmen, havada hâlâ baş döndürücü bir his var.

"Kesinlikle," diyor Penn, uzanıp burnuna vurmak için.

Kıkırdıyor ve bu dünyadaki en güzel ses. Onun kişiliğinin her geçen gün daha da ortaya çıkışını izlemek, deneyimlediğim en tatmin edici şeylerden biri.

"Bu hafta sonu Pop-Up Market açılmıyor muydu?" diye sordum.

"Evet, haklısın. Daha da iyi." Penn bana sırtıyor. "Ne zaman gidebiliriz?"

Sam daha hızlı yemeye başlıyor ve ben gülüyorum. "Yemeğinizi çiğnemek için zamanınız var. Sanırım yemeğimizi yiyip dişlerimizi fırçaladıktan sonra gidebiliriz..."

Park edip Jupiter Lane'e doğru yürüdüğümüzde Silver Hills cıvıl cıvıl. Pixie Pop-Up Market tüm hızıyla devam ediyor ve herkes dışarıda, dükkanların içinde takılmak yerine kaldırımlarda gülüp sohbet ediyor.

Clara Luminary Coffeehouse'un önünde duruyor ve geldiğimizi görünce el sallıyor.

"İşte dansa başlamak için mükemmel bir aile," diye sesleniyor.

"Bundan emin miyiz?" Penn soruyor. "Çok fazla kargaşaya neden olabiliriz."

"Sanki senin için sorun olur da," diyor gülerek.

Penn'in gülümsemesi büyür. "Sanırım bu konuda haklısın. Ayrıca bugün Sam'in doğum günü, yani bence dans etmek için en uygun gün."

Clara telefonundan Mark Ronson ve Bruno Mars'ın "Uptown Funk" şarkısını açıyor ve o tanıdık ritim duyulduğu anda hepimiz harekete geçiyoruz. Winnie bile.

Sam ona elini uzatıp etrafında döndürüyor ve Winnie gülerken başı geriye düşüyor. Penn yumuşak bir omuz yuvarlama hareketi yapıyor ve beni adımlarımın ortasında durduruyor çünkü *hala* hareketleriyle beni şaşırtmayı başarıyor. Sam bir kulaktan diğerine sırtıyor ve Penn neredeyse Clara'nın kafasını uçuracak yüksek bir tekme attığında Sam kahkahalara boğuluyor. Ben de katılıyorum, Penn ve Winnie'yle senkronize adımlar atıyorum, ta ki hepimiz garip bir küçük flash mob'da birlikte hareket edene kadar. Sonunda Penn beni dramatik bir şekilde aşağı indiriyor, öyle ki devrilmemek için gömleğine tutunuyorum. Clara ellerini başının üzerine kaldırıp toplanan kalabalığın geri kalanıyla birlikte tezahürat yaptığı anda hepimiz nefes nefese kalıyoruz.

"Bu mükemmeldi," diye şarkı söylüyor Clara. "Siz kazandınız." "Ne kazandık?" Sam heyecanla soruyor.

"Bedava içki."

"Hadi, Clara. Biz öderiz," diyor Penn ve parayı ona uzatıyor. "Ama o yüksek tekmeye gurur duyuyorum."

Winnie kıkırdıyor ve hepimiz ona sırtıtıyoruz.

"Peki ya Winnie'mizin küçük kalbiyle dans etmesine ne dersiniz?" Penn söylüyor.

Kollarını onun beline doluyor ve ona bakıyor. Evet, o da Penn'e delicesine aşık olmayı başarmış. Elini bana uzatıyor ve ben de gidip ikisine birden sarılıyorum, Sam'i de yanıma çekiyorum.

"Ne kadar güzel bir aile," diyor Clara burnunu çekerek. Boğazını temizliyor ve bir elini gözlerine götürüyor. "Tanrım, burası çok rüzgarlı."

Pazarda gezinirken kahvelerimizi ve sıcak çikolatalarımızı yudumluyoruz, birkaç ıvır zıvır alıyoruz - Winnie için boncuklu bir bilezik, Sam için havalı bir ahşap köpek oyması ve Sam'in su kenarında *efsane* olacağını söylediği muhteşem bir uçurtma.

Sonunda Serendipity'nin shake standına gidiyoruz ve Greer ile Wyndham Sam'i görünce şarkı söylemeye başlıyorlar.

"Herkes benim doğum günüm olduğunu nereden biliyor?" Sam gülüyor, yanakları pembeleşmiş.

Penn omuz silkerek, "Buralarda büyük haber," diyor. "Oğlumuz *on iki* yaşında." Bunu her söylediğinde ağlayacak gibi oluyor ama hemen toparlaniyor.

Greer ve Wyndham Sam'e krem şanti, serpme ve tepesinde maytaplar olan kocaman bir çikolatalı shake veriyor, Winnie ise taze çilek ve krem şanti olan çilekli shake'inden memnun.

Biraz sonra Pet Galaxy'nin önünden geçerken Sam'in gözleri parlıyor. "Oh! İçeri girebilir miyiz?"

Penn ve ben tereddütlü bir bakış atıyoruz. Ne zaman arkadaşlarımızın ve onların evcil hayvanlarının yanında olsak, Sam ve Winnie cennette gibi oluyor. Hayvanları *çok seviyorlar*.

"Burası tehlikeli bölge," diye fısıldıyor Penn.

"Evet, biri bir yaratığa aşık olana kadar her şey eğlenceli ve oyun gibi," diye fısıldıyorum.

Ama Sam çoktan o kocaman gözleriyle bize bakmaya başlamış, Winnie de çizgi film prensesi gibi ellerini çenesinin altında birleştirmiş.

"Tamam," diyor Penn. "Ama hiçbir hayvanla birlikte gitmiyoruz." "Mm-hmm," diye ekliyorum.

Meşhur son sözler.

Buraya uğramak için en kötü zamanı seçmişiz... kime sorduğunuza bağlı. Çünkü Pet Galaxy'de evcil hayvan sahiplendirme günü, yani kafeslerde kuyruk sallayan köpekler ve pelüş yataklarda uzanan ya da birbirini kovalayan kediler var. Kendimi bildim bileli Pet Galaxy'de çalışan Jerry tüm müşterilerle sohbet ediyor. Sam ve Winnie yavru kedilerin olduğu kafese doğru yürürken Sam aniden durdu.

Penn neye baktığını görünce dehşet içinde "Ahhh!" diye bağırır. Başını sallar. "Hayır. Bu da ne?"

Büyük kulaklar. Buruşuk, tüysüz bir vücut. Bir yeşil ve bir mavi göz.

"Gerçek hayatta hiç Sphynx kedisi görmedim," diye nefes alıyor Sam.

"Yok artık," diyor Penn.

"Çok güzel," diye fısıldıyor Winnie huşu içinde.

"Korkunç," diye karşı çıkıyor Penn, titreyerek.

Jerry bize gülümseyerek yaklaşıyor. "Görüyorum ki görkemli Jezebel'imize hayranlık duyuyorsunuz."

İsme gülüyorum.

"Birkaç haftadır burada." Jerry üzüntüyle başını sallıyor. "Kimse onu istemiyor gibi görünüyor."

"Kimse onu istemiyor mu?" Sam tekrarlıyor, gözleri kocaman oluyor. Kalbim sıkışıyor. Olamaz.

"Aww," diyor Winnie, bir adım daha yaklaşıyor.

"Onu istiyorum." "Ben de," diyor Sam usulca.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Penn. Boyun eğmiş bir halde bana bakıyor. "Bu çılgınlık olurdu, değil mi?"

Gülüyorum. "Tamamen. Ama biz tamamen delilikle ilgili görünüyoruz."

Eğildi. "O şeyden daha korkunç görünen bir şey görmedim." Boğazına saldıracakmış gibi kediye bakıyor.

Sam sessizce, "İstenmemek çok zor," diyor.

Penn nefesinin altından küfrediyor. "Kalbimin tellerini yumruk yapsana, neden yapmıyorsun?"

Jerry kafesi açıyor ve kedi dışarı zıplayıp doğruca Sam ve Winnie'ye doğru yürümeden önce tembelce geriniyor. Sam yere oturuyor ve kedi hiç tereddüt etmeden Sam'in kucağına tırmanıyor, sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi kıvrılıyor. Winnie onun sırtını okşuyor ve kedi mırlamaya başlıyor.

"Olamaz," diyor Penn.

"Evet," diye cevap veriyorum, Sam'in yüzünün yumuşamasını izlerken gülümsüyorum.

Penn boynunun arkasını ovuşturarak derin bir iç çekiyor. "Sanırım bir kedi alıyoruz."

Sam ve Winnie neşeleniyor. Jezebel soğukkanlılıkla onlara bakıyor ve Sam'in kollarına geri sokulmadan önce uzun, memnun bir iç çekiyor.

"Ailemize hoş geldin," diyorum Jezebel'i sevmek için uzanarak. Onu hissettiğimde burnum kırıışıyor. Onun buruşuk derisine alışmak zaman alacak.

Ama bizim için yeni olan başka ne var ki? Her gün yeni bir maceraya atılıyormuşuz gibi geliyor.

Penn korku ve isteksizlik karışımı bir duyguyla kediye bakıyor. Sam ayağa kalkıyor ve Jezebel'i Penn'in ulaşabileceği bir yerde tutuyor.

"Sev onu," diyor. "Çok garip hissediyor ama bu harika."

Penn isteksizce onu okşuyor ve tekrar titriyor. "Ohhh, bunu bilemiyorum," diye inliyor.

Hepimiz ona gülüyoruz ve kedi eline sokulduğunda sıcıyor. Diğer elini kalbinin üzerine koyuyor ve nefes veriyor.

"Bu kadın etraftayken egzersiz yapmama gerek yok. Kalp atışlarımı hızlandırıyor."

Sam'in doğum günü partisi tüm hızıyla devam ediyor ve Sam'i izlerken Penn'in göğsüne yaslanıyorum. Yüzünde, göğsümün çatlayacakmış gibi hissetmesine neden olan o büyük, rahat gülümseme var. Belli ki ikimizi de parmağında oynatıyor. Penn, Jezebel'i evde her gördüğünde korkudan zıplıyor ve bu çok komik.

Sam elinde bir futbol topu tutuyor ve Cassidy'ye hiçbir şey olmamış gibi bir spiral fırlatıyor. Cassidy tüm dikkatini Sam'e veriyor ve Sam gülümsemeden duramıyor.

Penn başını onlara doğru eğerek, "Sanırım Cassidy bugün Sam'e biraz daha farklı bakıyor," diyor.

"Ondan birkaç yaş büyük değil mi? Yani bu çok tatlı olurdu ama..." Penn'e gülümsüyorum. "Kim bilir? Belki büyüdüklerinde çıkarlar."

"Bence bu garanti," diyor Penn sırtarak. "Cazibesi var." İç çekiyor. "Onu iyi eğittim."

Gözlerimi deviriyorum. "Onu dengelemek için etrafta olmam iyi bir şey."

"Burada ne hakkında konuşuyoruz?" Elle ayağa kalkıyor ve kekinden bir ısırık alıyor.

"Sam ve Cassidy'yi birlikte izliyoruz ve acaba gizlice çıkıp çıkmayacaklarını merak ediyoruz," diye onu bilgilendiriyorum.

"Bunu görebiliyorum." Başını sallıyor. "Çocukluk arkadaşından sevgiliye, ve kız onun güneş ışığına karşı huysuz. *Ve* yaş farkı. *Ya* da..." diye uzatıyor. "Hepimizi şaşırtabilir ve Audrey ile birlikte olabilir." Elini sallıyor. "Olay örgüsü. Kız kardeşinin eski erkek arkadaşı. Ya da Gracie! Aman Tanrım, ya Gracie'yse!"

Kalbimi tutuyorum. "*Küçük Kadınlar*'daki Laurie ve Amy gibi! Kalbim bunu kaldırabilir mi bilmiyorum."

Penn gülüyor. "Elle'in çocuklarımızın gelecekteki romantik dramalarının senaryosunu yazmasından endişelenmeli miyiz?"

Çocuklarımız dediğinde kalbim ısınıyor. "Kesinlikle," diyorum tereddüt etmeden.

Buna bayılıyor, gülerken omuzları titriyor. "Ne diyebilirim ki? Bu benim kanımda var." Kekinden bir ısırık alıyor ve tekrar Sam ile Cassidy'ye bakıyor. "Aralarında iyi bir kimya var. Ama," diye yakınlarda baloncukları yakalamak için havada zıplayan Gracie'yi işaret ediyor, "dürüst olmak gerekirse, bence Gracie joker."

"İlginç," diyor Penn. Elle'i işaret ediyor. "Zihnin korkutucu ve bilgilendirici bir yer."

Elle göz kırpmıyor ve ona işaret ediyor. "Bunu sakın unutma."

Ev nihayet sessizleşti. Atletim ve şortumla lavabonun başında durmuş Penn'le son bulaşıkları yıkıyordum ki suyu kapatıp arkama geçti.

"Hey," diye mırıldandım, ellerimi kuruluyordum.

"Hey." Sesi yumuşak, sıcak ve derin bir şeyle örülü.

Elleri gömleğimin altından kayıyor, avuç içleri göğüslerime ulaşana kadar tenimde kayıyor.

Yüzümü ona dönüyorum ve o da alnını benimkine yaslıyor.

"Güzel bir gündü," diyor.

"Harika bir gündü. Sam çok mutluydu."

"Evet, onu böyle görmeye bayılıyorum. Winnie'yi de."

"Tam baba modundayken gerçekten çok sıcak oluyor."

Gömleğimi başımın üzerinden çekiyor ve dantelin üzerinden meme ucumu dillemek için eğiliyor. "Öyle mi? Baba modunu seviyor musun?"

"Hem de çok," diye nefes nefese kaldım.

Ellerini kalçalarımın koyuyor ve beni kaldırıyor, bacaklarım beline dolarken beni öpüyor. Gömleğini çekiştirip çıkarıyorum. Beni duvara yaslayıp daha derin öpüyor. Başımı geriye atıyorum ve ağzı boynumda geziniyor, oradaki tenin tadına bakıyor. Nefesim kesiliyor.

"Penn," diye nefes alıyorum, tırnaklarım ensesine hafifçe sürtünüyor.

"Bütün gün bunu yapmak istiyordum," diyor bana doğru bastırarak. Bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum ve tırnaklarımı karnında gezdiriyorum.

"Yatak odası mı?" Ağzımı kulağına dayayarak soruyorum. "Buraya ve sonra yatak odasına ne dersin?"

İnliyorum ve bedenlerimiz birbirine dolanıyor, ateşli ve aceleci. Şortumu indirirken omuzlarını kavıyorum ve parmaklarını kalçalarımın arasına kaydırduğunda geri çekilip bana bakıyor.

"Nasıl hissettiğini seviyorum." Ona doğru eğildim.

"En sevdiğim yer," diyor bir parmağını içeri kaydırırken. "Sen. Benim. Favori. Yerimsin."

Başım duvara yaslanıyor ve beni yavaşça çalıştırırken izliyor, başka bir parmağıyla beni kenara doğru alay ediyor.

Gözlerim çırpınarak kapanıyor, ama başparmağı bana da daireler çizdiğinde, onları açmak için mücadele ediyorum. Tüm konsantrasyonuyla beni izliyor, vücudu benimkine uyum sağlamış. Tam o kadar yaklaşmışken elini çekiyor ve ben sinirli bir ses çıkarıyorum, bu da onun sırtmasına neden oluyor.

Ukala piç.

Eşofmanını aşağı kaydırıyor ve bizi hizaya getirirken beni yukarı kaldırıyor. İçime girdiğinde gözlerim kocaman oluyor. "Oh, Tanrım-"

Kendini beğenmiş bir piç olmak için her türlü hakka sahip. Bu adam vücudumu daha önce hiç kimsenin uyandırmadığı kadar uyandırdı. Karşılaştırılacak bir şey yok.

"O amcığı hissetmeye çok ihtiyacım vardı," diyor, yavaş ve derin bir şekilde içime girerken sesi titriyor.

Bacaklarım titriyor ve tırnaklarım sırtına batıyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve beni sabit tutuyor.

"Penn," adı ağzımdan nefes nefese dökülüyor.

Saçlarını inletecek kadar sert çekiyorum ve beni duvara daha çok bastırıyor, daha derine iniyor, etrafında sıkıştığım da beni cesaretlendiriyor.

"İşte bu kadar. Parçalandığında her şeyi hissetmek istiyorum," diyor. "Çok iyisin Addy. Çok mükemmelsin."

Titriyorum, bedenim onun etrafında paramparça olurken geriliyor ve bu onu da peşimden uçurumun kenarına çekiyor. O kadar derine gömülüyor ki, artçı sarsıntılar içimi yakıyor.

Birbirimize bakarken nefeslerimiz titriyor.

"Gitmene asla izin vermek istemiyorum," diyor.

"Lütfen bırakma," diye fısıldıyorum.

"Ciddi misin?" Gözleri gözlerimi arıyor ve ben başımı sallıyorum. "Tüm kalbimle."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Tanrım, seni bulduğuma ve seni bu kadar çok sevdiğime inanamıyorum."

Sırıttıyorum. "Beni beklemiyor muydun?"

Başını sallıyor. "Geldiğini hiç görmedim." Eğiliyor ve bana uzun, yakıcı bir öpücük veriyor. Ayrıldığımızda şaşkın görünüyor. "Yanıldığımı kanıtladığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Sonunda giysilerimizi topluyoruz ve sessizce yukarı çıkmadan önce onları tekrar giyiyoruz. Çocukları kontrol ediyoruz ve Sam'in odasına göz attığımızda Penn, Jezebel'in Sam'in yatağında yattığını ve karanlıkta bize baktığını görünce çıkan çılgılığı susturmak için elini ağzına kapatıyor.

"*Lanet olsun*, bu kedi beni zamanımdan önce yaşlandıracak." Hızla odadan çıkıyor ve ben gülmekten çocukları uyandırmamaya çalışıyorum.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

FLOUNDERING

PENN

Sam'le tanışmadan önce baba olmayı hiç düşünmemiş olmam bazılarına garip gelebilir. Bana çok uzak geliyordu, bana göre değildi. Futbolda ve kadınları etkilemede iyiydim ve peşinden koşmak istediğim tek şey de buydu.

Sam'le tanışmak her şeyi değiştirdi. Ve sonra Bahamalar'da Addy ile tanışmam beni başka bir kuyruk dönüşüne gönderdi. Bugünlerde kendimi zor tanıyorum.

David'in Shaw & Shaw'daki ofisinde, onun ve Sutton'ın içeri girmesini bekliyorduk. Sutton, David'in kızı Felicity ile evlidir ve iki adamın birbirlerine büyük saygı duydukları açıktır. Felicity, Weston'la birlikte yaşıyordu.

Felicity'nin Sutton'la ilişkisinin geliştiğini görmek için buradaydım. Bu da ne kadar ilerlediğimizin bir başka örneği.

Addy'nin eli kalçama dayanıyor ve bacağımı zıplatmayı bırakıyorum. Sakin ve kararlı. Benim hissettiklerimin tam tersi. Üstüne oturan lacivert bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabı giymiş. Çok seksi görünüyor. Ama kıyafeti aynı zamanda büyük harflerle sorumlu yetişkin diye bağıyor. Gözlerinde, sinirlerini saklamaya çalıştığında ortaya çıkan keskinlik var.

Aynı zamanda geçirdiğimiz en yoğun haftalardan biri, ama ikimiz de her şeye rağmen bunu sığdırmayı başardık.

"İyi misin?" Nefesimin altında soruyorum.

Hafifçe gülümsüyor. "İyiyim. Sen nasılsın?"

Kesinlikle değilim.

Ben cevap veremeden kapı açılıyor ve David Shaw içeri giriyor. Weston'la yakınlaştığımdan beri ailesini de tanımayı çok sevdim ve David çok akıllı, nazik bir adam. Çok konuşan biri değil ama konuştuğunda dinliyorsunuz. Sutton onunla içeri giriyor ve her yerde kucaklaşmalar oluyor. Sutton Landmark'ın tam bir dumanaltı olduğunu söyleyecek kadar erkeğim ve kızların da onunla aynı fikirde olduklarını bilecek kadar onun hakkında konuştuklarını duydum.

"Bunca yolu geldiğin için gerçekten minnettarım," diyorum ona.

"Senin için her şeyi yaparım. Ve hey, bu sezon oynadığınız oyun... çılgınca. *Geri döndünüz* ve kardeşlerimle ben özellikle oyununuzun nasıl bir üst seviyeye çıktığını konuştuk. Aşk sana yakışıyor olmalı." Addy'ye sırtıyör.

"Sağ ol dostum. Bunu gerçekten takdir ediyorum. Ve sanırım haklısın." Addy'ye bakıyorum ve pembe yanaklarını görünce gülümsüyorum.

"Penn, Adeline, ikinizi de görmek güzel." David kapıyı arkasından kapatırken sesi sıcaktı. Masanın üzerine deri bir dosya bırakıyor ve sonra karşımızdaki koltuğa yerleşiyor. "Neredeyse iki aydır Winnie'nin biyolojik aile üyelerinden öne çıkabilecek olanları arıyorduk. Şimdiye kadar kimse gelmedi. Ne bir itiraz var, ne de bir anlaşmazlık."

Göğsüm ağrıyor. Addy'nin elini sıkıyorum.

"Peki ya Sam?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum.

"Orada da sürpriz yok," diyor David. "Sam'in biyolojik ailesinden kimsenin evlat edinmeye karşı çıkmayacağını uzun zamandır biliyorduk. Bu daha çok Penn'in ve şimdi de ikinizin onaylanması meselesiydi." Bize sırtıyör. "Ve her geçen gün buna biraz daha yaklaşıyoruz." Sutton'a bakar. "Bu hepsibakıyor iyi." Sutton kabul ediyor. "The evrak işleri buradan sonrası kolay. Eğer herhangi bir itiraz yoksa, son bir

birkaç ay içinde karara bağlanacak. Her şey Denver mahkemelerinden geçtiği için biraz daha uzun sürebilir, ama sizin için iyi şeyler söylüyorum çocuklar." Sırıttıyor.

"Birkaç ay." Arkama yaslanıyorum, elim yüzümde geziniyor. Rahatlamış bir kahkaha attım. "Vay canına. Bu... inanılmaz."

Addy'ye bakıyorum, bir damla gözyaşını silmek için elini kaldırıyor. Kolumu ona doladım ve yaklaştım.

Sutton'ın gülümsemesi büyüyor. "Bu eyalette bunu reddedecek bir yargıç bulabileceğinizi sanmıyorum. Özellikle de Sam ve Winnie'nin hayatlarına bu kadar dahil olmuşken. Sam'in durumunda, Penn, sen yıllardır oradaydın. Sağladığın istikrar, sevgi..." Addy'ye bakar. "Her şeyi doğru yaptın."

Addy ona titrek bir gülümseme veriyor ve bana baktığında sakın kalmak için ne kadar çabaladığını anlayabiliyorum.

"Teşekkür ederim," diyor usulca. "Her şey için."

"Bu hafta son evrak işlerini tamamlayacağım," diyor David. "Benden haber alamazsan endişelenme. Her şey beklendiği gibi ilerliyor demektir."

Yarım saat daha bizi nelerin beklediği ve Landmark Mountain'daki herkesin nasıl olduğu hakkında konuşuyoruz. Toplantı sona erdiğinde onlara tekrar teşekkür ediyor ve parlak öğleden sonra güneşine doğru yürüyoruz.

Addy iç geçiriyor, eli benimkiyle birleşiyor. "İyi geçti, değil mi?"

"Gerçekten iyi. İlk defa, umut etmeme izin veriyorum. Gerçekten... umut." Derin bir nefes alıyorum, düşüncelerim dönüyor.

Bu gerçekleşiyor. Bir aile olacağız. Gerçek bir aile.

Cipe doğru yürürken Addy başını kısa bir süreliğine omzuma yaslıyor. "Penn? İşlerin *çok* iyi gittiğini hissettiğin oluyor mu hiç?"

Sözleri ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Bu hissi bilirim. Ama sanırım biraz iyiyi hak ettik." Şakağına bir öpücük konduruyorum.

Başını sallayıp gülümsüyor ama bu geçici ve dikkati dağılmış bir gülümseme.

O hafta sonu bir maç için seyahat ediyoruz ve çocuklara veda etmek gerçekten çok zor. Winnie Addy'nin bacaklarına yapışıyor ve gitmek için arabaya bindiğimizde Addy ağlıyor.

Eğitim tesisine.

"Terk edilmekten bu kadar korkarken onu nasıl bırakabilirim?" diye ağlıyor.

Benim de kalbim ağırlaştı. Onun elini tutuyorum ve diğer elim direksiyonun etrafında kenetlenmiş durumda. "Ailemle birlikte olmayı seviyor ve Sam de onun iyi olduğundan emin olacak."

"Bunu taşımak zorunda kalmamalı," diyor.

Tüm hafta sonu boyunca keyifsiz görünüyordu. Hâlâ gülümsüyor ve işini yapıyor, takım için her şeyi mükemmel hale getirmek için canla başla çalışıyor ama onu birden fazla kez ağlarken yakalıyorum ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Onu odama gelmesi için ikna etmeye çalışıyorum ama maçtan önce dinlenmeme izin vermekte ısrar ediyor. Yanımda olmasını o kadar çok özledim ki bu beni rahatsız ediyor.

Eve döndüğümüzde çocuklar uyuyordu. Odalarına gidip alınlarından öpüyoruz. Bu kez kendimi Jezebel'e hazırlıyorum, böylece onu Sam'in bacaklarına sokulmuş gördüğümde bana kalp krizi geçirtmiyorum.

Sam'in gözleri açılıyor ve uykuya dalmadan önce "Hey, dönmüşsün" diye fısıldıyor.

Odamıza gidip yatmak için hazırlanıyoruz ve Addy baş ağrısı varmış gibi parmaklarını şakaklarına bastırıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Sadece yorgunum," diyor ve diş fırçasını alırken bana hızlıca gülümsüyor. Ertesi hafta hâlâ sessizdi ve ben artık bunu görmezden gelemiyordum. Kanepedeyiz ve başı arkaya yaslanmış. Yorgun görünüyordu.

"Addy," diyorum, omzunu öpmek için eğilerek. "Hey. Konuş benimle." Gözlerini kırpıştırarak kapatıyor. "Ben sadece..." diye duraksıyor. "Bu çok fazla. Anlıyor musun?" Sanki vücudumdan buz gibi bir su seli akıyor.

"Evlat edinmeyi mi kastediyorsun?"

Gözleri şak diye açıldı. "Hayır." Doğruluyor. "Evet. Bilmiyorum."

"Tereddüt mü ediyorsun?"

Gözleri genişliyor. "Hayır! Penn, hayır. Ondan değil." "O zaman ne?"

Başını sallıyor. "Hissettiklerimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum." "Dene bakalım, Addy. Gerçekten bilmek istiyorum."

Öne doğru eğilip elleriyle yüzünü kapatıyor. Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Ya her şeyi berbat edersem?"

"Addy... mümkün değil."

"Ciddiyim, Penn." Bana baktığında gözleri parlıyor. "Bunu istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki beni korkutuyor. Ama ya ihtiyaçları olan ben değilsem?"

Tanrım. Yüzündeki ifade kalbimi sızlatıyor.

"Öylesin," diyorum ona. "İyiden de iyisin. Sanki tam olarak neye ihtiyaçları olduğunu biliyorsun. Ve bocaladığım her konuda beni koruyorsun."

Gülüşü sulu sulu. "Bocaladığın falan yok. Harika bir iş yapıyorsun. O çocuklar seni çok seviyor."

"Onlar da seni seviyor."

"Mesele de bu... Neye ihtiyaçları olduğunu bilmem. Ayrıldığımda onları hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissetmemeyi nasıl başaracağımı bilmiyorum."

"Pek çok ebeveyn iş için seyahat etmek zorunda."

"Ve eminim bu durum çocukları için de zordur, ama hiç düzenli bir yuvası olmayan çocuklar için olduğu kadar değil. Winnie'nin aklından neler geçtiğini hayal edebiliyor musunuz? Bana nasıl sarıldığını ve ağladığını gördünüz mü?" Başını ellerinin arasına alıyor ve ben de kendimi çaresiz hissederek sırtını sıvazlıyorum.

"Sanırım alışacaklar," diyorum sonunda. "Bunu yapabiliriz. Bunu yapıyoruz."

Başını kaldırıp yüzünü siliyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Umarım haklısındır."

Yukarı çıkıp seviştikten sonra uzun süre uyanık kaldım. Onu kendime doğru çekiyorum, yumuşak nefeslerini dinliyorum ve gitmesine izin vermek istemiyorum. Saçlarını öpüyorum ve bir şeylerin kırılmak üzere olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Umarım bunu atlatacak kadar güçlü oluruz.

OTUZUNCU BÖLÜM

TEK OLUMLU

ADELINE

Boğuluyorum. Dramatik, çaresizce nefes almaya çalışan türden değil. Daha yavaş, daha metodik. Sanki uzuvlarım artık suya basamıyor. Ne kadar zorlarsam zorlayayım, ağırlık beni aşağı çekmeye devam ediyor.

Acımasız bir duygu. İş, Penn, Sam, Winnie, hepsi iyi şeyler ama her gün durduramadığım bir hamster tekerleği gibi geliyor. Her sabah koşturuyorum ve gece yatağa girdiğimde zihnim hala dönüyor. İyi uyuyamıyorum. Kapatamıyorum.

Bu hafta sonu hiç yardımcı olmuyor. Yine bir deplasman maçı, yine evden uzakta geçen bir zaman dilimi. İşe ilk başladığımda seyahat etmek heyecan vericiydi. Şimdi

Beni en çok ihtiyaç duyduğum yerden uzaklaştıran başka bir şeymiş gibi geliyor.

Anne olmak böyle mi hissettiriyor?

Sam iyi idare ediyor. Bazen beni paramparça eden bir şekilde dayanıklı ve dirençli. Ama Winnie... çatlamağa başladı. Son zamanlarda bana daha çok sarılıyor. Yolculuk için toplanırken ağlıyor. Ayrılırken ağlıyor.

Ona başka bir eve gitmeyeceğini, onu ve Sam'i sonsuza dek yanımızda tutmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı söyledim ama bu yeterli değil.

Bu sabah, "Geri döneceksin, değil mi?" diye fısıldarken gözleri kocaman açılmış ve kirpikleri yaşlarla saçaklanmıştı.

Bu beni neredeyse yıkıyordu. Ona bu geceyi birlikte geçireceğimizi ve Penn ve ben bu hafta sonu yokken Margo ve Jeremy'nin bir sürü eğlenceli şey yapacağını söyledim. Jezebel'in de oynamak için orada olacağını söyleyince gülümsedi.

"Margo ve Jeremy'yi seviyorum," dedi iç geçirerek. "Ve Jezebel'i. Seni ve Penn'i çok özledim."

"Biz de seni özlüyoruz, tatlı kız. Hem de çok."

Yine ağlayarak çıkıyorum ve sonra kendimi işe vermeye çalışıyorum. Uzakta olmanın tek olumlu yanı bu; iş zihnimi meşgul ediyor. Ve Penn'i.

Bu biraz acınası bir durum, değil mi? Tüm rahatlık hissim onun odasına gizlice girip yanında uyumaktan ibaret, çünkü aksi takdirde kafamın içinde sıkışıp kalıyorum ve son birkaç aydır verdiğim -ya da vermediğim- her karar üzerinde dönüp duruyorum.

Buna direnmeye ve kurallara uymaya çalışıyorum. Ama Penn bunu kolaylaştırmıyor. Çünkü beni çok iyi tanıyor.

PENN

Odama gel.

İyi geceler dediğimizde cebime bir anahtar soktu.

Uyu artık, Penn.

PENN

Sensiz uyuyamıyorum.

Buna gözlerimi deviriyorum.

Yıllardır bensiz gayet iyi uyuyabiliyorsun. Yine yapabilirsin.

PENN

Şu anda sadece seyahat ettiğimiz zamanlarda randevulaşabiliyoruz. Bu arada, eve döndüğümüzde bunu değiştirmek istiyorum.

Benimle çıkmak mı istiyorsun?

PENN

Evet.
Evet.

Beni sadece yatağında istiyorsun.

PENN

Yatağında olmanı seviyorum. Uslu duracağım. Sadece gel benimle uzan.

Sana inansaydım, belki bunu düşünürdüm. Ama nasıl davranacağını bilmiyorsun.

PENN

😊 Tamam, bu nasıl? Seni sadece iki kez boşaltacağıma söz veriyorum.

Homurdanıyorum ve yüzümü yastığımla kapatıyorum. Teslim olmadan önce başparmaklarım bir saniyeliğine telefonumun üzerinde geziniyor.

Bir kere.

O kadar hızlı cevap veriyor ki sesli gülüyorum.

PENN

Anlaştık.

Beni buna ikna etmesine izin verdiğim için aptalım. Babam bilse çıldırırdı. Kimi kandırıyorum ki? Muhtemelen zaten biliyordur.

Ama geç oldu, yorgunum ve doğrusu Penn'e yakın olma fikri karşı konulamayacak kadar cazip.

Odasına girdiğimde çoktan yatağa uzanmış, çıplak, gördüğüm her rüyanın erkeği gibi görünüyordu. Sırıttıyor ve ben de yanına tırmanıp battaniyeleri ikimizin üzerine çekiyorum. Elini

Ben itiraz edemeden tişörtümün altından kayıyor, parmakları karnımın üzerinde geziniyor.

"Bir kere dedim," diye hatırlatıyorum ona.

Boynuma sokuluyor, sesi alçak ve karanlık. "Seni duydum." Vücudumdan aşağıya doğru öpüyor ve dili klitorisimin üzerinden geçtiğinde yüzüne karşı sarsılıyorum. Dudaklarının tenime değdiğini hissediyorum ve sonra hiç vakit kaybetmiyor. Sabit bir tempo tutturuyor, parmakları beni genişçe açıyor ve sonra emiyor ve parmakları içeri dalıyor. Ona karşı sallandığımda cesaret verici bir şekilde mırıldanıyor ve tam çarşafları yumruklayıp parçalanırken, eğilip beni ters çeviriyor, böylece onun üstündeyim.

O kadar ıslağım ki, beni hizaya getirip sert uzunluğunun üzerinde kaydırduğunda, çok az direnç var. O çok büyük ve ben çok doluyum ve yüzündeki bakış beni her yerde zayıflatmaya yetiyor.

"Sadece bir kez söz verdiğimi biliyorum," diyor, içime doğru sallanırken meme ucumu ağzına almak için eğiliyor. "Ve bacaklarının arasında ağzımla daha uzun süre kalmayı tercih ederdim, ama aletimin etrafındaki tatlı çırpınışlarını hissetme ihtiyacı galip geldi."

"Nasıl hissettiğini seviyorum," diyorum ona, nefessiz kalarak. "Ve bu geri dönebileceğin bir söz."

Sonunda uyuyoruz, ama ertesi sabah güne doğru şekilde başlamam için beni erkenden uyandırıyor.

Büyük bir galibiyetten sonra onun odasına geri dönüyorum ve bu sefer uyuyacakmışız gibi davranma zahmetine girmiyoruz. Birbirimize sarılmışız, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmış, sanki her öpücüğü, her dokunuşu ezberlemeye çalışıyormuşuz gibi ağızlarımız birbirini tekrar tekrar buluyor. Elimi onun etrafına sarıyorum, aşağı yukarı okşuyorum ve sonra kendimi alçaltıyorum ve dilim onun üzerinde dolaşırken nefes alışının keskinleştiğini duyuyorum. Onunla zaman geçirmek ve onu bütünüyle yutmak istiyorum ve ona baktığımda, ağzım aşağı yukarı dalıyor, o da bana saygıyla bakıyor.

"Addy," diye mırıldanıyor. "Sen benim her parçama sahipsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onu daha derine alıyorum ve inerken başı geriye düşüyor. Ama izlemeyi bırakamıyor, bu yüzden başını tekrar yukarı kaldırıyor, eli saçlarıma dolanıyor.

"Sikeyim. Siktir, Addy. Çok iyisin. Çok, çok iyisin." Üzerinde mırıldandığımda inliyor ve bir sonraki bildiğim şey, ağzımı ondan çekmesi. "Senin içinde olmalıyım," diyor. "Zorundayım." Dizlerinin üzerine çöküp arkama geçti. "Burada kalabilirsin." Şimdi sesi şakacı geliyor ve

Kıcımı havaya kaldırdı, parmakları bacaklarımın arasında geziniyordu. "Mmm. Tam da umduğum şey. Sikimin etrafındaki ağzın seni benim için hazırladı mı, Siren?"

Beni okşarken yatağa doğru inliyorum ve sonra içime daldığında nefesim kesiliyor. Adını haykırıyorum ve o da arkamı sıvazlıyor, hamleleri hızlanıyor ve sertleşiyor. Ona doğru bastırıyorum, her seferinde onunla buluşuyorum ve parmakları klitorisime dokunduğunda, tam olarak doğru vuran küçük tokatlar, aklımı kaybediyorum. Birlikte boşalıyoruz, Penn beni sevdiğini tekrar tekrar söylerken göğsünü sırtıma yaslıyor.

Eve döndüğümüzde, hafta sonunun keyfi hızla kayboluyor.

Birlikte yemek yerken Margo Sam'e bakıp gülümseyerek, "Sam futbol maçında harikaydı," diyor. "İki gol attı!"

Penn parlıyor. "Duydum. İşte benim adamım!"

Sam bize haber vermek için aramıştı ve Penn onunla ne kadar gurur duyduğunu söylediğinde yüzündeki sevinç paha biçilemezdi.

"Ve Winnie..." Margo sevgiyle gülümsüyor. "Dansta öğrendiği tüm hareketleri bize gösteriyor. Wiggles & Whimsy'ye bayılıyor, değil mi?"

Winnie heyecanla başını sallıyor.

Penn'in gözleri bana doğru kayıyor ve göğsüm acıyla sıkışıyor. Wiggles & Whimsy'deki ilk dersini kaçırmak istemediğimi biliyordu.

"Yemekten sonra öğrendiğin her şeyi bize gösterir misin?" Winnie'ye sordum.

Ayağa kalkıyor ve saçları dağınık topuzundan dökülürken küçük, orantısız bir dönüş yapıyor. Kolları hafifçe sallanıyor ama gülümsemesi o kadar parlak ki acıtıyor.

"Bu harika," diyorum alkışlayarak. "İnanılmazsın."

Winnie kıkırdıyor ve Penn'e doğru koşup elini tutuyor. "Benimle yap!"

Penn onu hemen şakaya vuruyor, zıplayıp ellerini tutuyor ve etrafında döndürüyor. Kız ciyaklıyor, yüzü parlıyor.

"Tamam, çok fazla dönmeden önce akşam yemeğinin biraz oturmasına izin versek iyi olur," diyorum.

Neşeli görünmeye çalışıyorum ama o tanıdık baskı yine göğsüme yerleşti.

Çünkü onu özlüyorum.

Her şeyi özlüyorum.

Onlar hayatıma girene kadar bunu ne kadar çok istediğimi bile bilmiyordum. Bazı günler bu masadaki insanları ne kadar çok sevdiğimi göremiyorum. Kürksüz yaratığımızdan bahsetmiyorum bile. Jezebel ev hayatına alışıyor ve bu evde sevdiğim ve özlediğim bir kişi daha oldu.

Yemeğimizi bitirdik ve Winnie esnemeye başlayınca onu yukarı çıkarıp yatmasına yardım ettim. Yanına oturuyorum, gözleri kapanmaya başladığında saçlarını yüzünden çekiyorum.

Benim de yatağa gitmem gerekiyor ama hareket edemiyorum.

O uykuya daldıktan sonra uzun süre orada oturup saçlarının çizgisini takip ediyorum, minik eli yanağına doğru kıvrılmış.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım,"
diye fısıldıyorum. Beni duymuyor ama yine
de söylüyorum. "Söz veriyorum."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

İTİBARLAR VE KÖYLER

PENN

Luminary'ye en son gelen benim, ki bu şaşırtıcı değil. İçeri girdiğimde odamız gürültülüydü ve herkes merhaba demek için konuşmayı bıraktı. Rhodes biraz kestirse iyi olacak gibi görünüyor, Bowie ise kahvesini can simidi gibi içmeye başlamış bile. Weston ve Henley bir çöreği paylaşıyorlar.

"Kendi kekini alamıyor musun?" Weston'a soruyorum.

Omuz silkiyor. "Karının dediğini yapmaya çalışıyorum ve şekerin bir kısmını kesiyorum."

Sırıttıyorum. Son zamanlardaki endişelerime rağmen, bir karım olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bu çok tuhaf bir şey.

"Pekâlâ," diyor Henley omuzlarını gererek. "Acil durum nedir?"

"Evet, hepimiz merak ediyoruz ve uykum var, bu yüzden en iyi ipuçlarını vereceğimden emin değilim." Rhodes esniyor. "Tabii dün gece Elle üzerinde denediğim şu hareketi anlatmak için değilse-"

"Tamam," diye elimi kaldırdım, "normalde bu hareketi duymak isterdim ama bugün fazla vaktim yok. Mümkün olduğunca çabuk eve gitmem gerekiyor. Endişeleniyorum çocuklar." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve dirseklerimi masaya dayayarak sandalyeye oturuyorum. "Addy arıyor."

Weston kaşlarını çatı. "O iyi mi?"

"Bilmiyorum." Sertçe yutkunuyorum ve başımı kaldırıyorum.

"Sanmıyorum." Bowie koltuğunda kayıyor. "Neler oluyor?"

"Yorgun. Bitkin, gerçekten. Ve mesafeli. Bu şekilde daha ne kadar devam edebilir bilmiyorum." Boynumun arkasını ovuyorum. "Sam ve Winnie inanılmazlar ve Addy de... onlarla birlikte inanılmaz. Onları çok seviyor. Ama her şeyini işine vermeye çalışıyor, her şeyini evliliğimize vermeye çalışıyor... ve her şeyini çocuklara vermeye çalışıyor... ve-" Başımı salladım. "Mutlu olup olmadığını bilmiyorum. Bu şekilde devam edebileceğini sanmıyorum. Hayalindeki işi bırakmasını da doğru bulmuyorum. Sözleşmem çok geçmeden sona erecek. Kararımı verirken onu da hesaba katmak istiyorum. Bunu yapmaya devam etmek zorunda değilim."

Rhodes doğruldu. "Futbolu bırakacak mısın?"

"Bize yetecek kadar para kazandım," diyorum. "Oyunu seviyorum. Sevdiğimi biliyorsun. Ama Addy de bulunduğu yere gelmek için yıllarca çalıştı. Üzerindeki baskıyı hafifletmek için bir şeyler yapabilirsem, yapmalıyım diye düşünüyorum. Onu bu duruma getiren de benim. Bir gecede iki çocuk mu?" İnledim. "Ne düşünüyordum ki?"

Sam'i almam için bana yardım etmeyi teklif etse de böyle olacağını bilmiyorduk. Winnie beklemediğimiz bir hediye -en iyi hediye- ama çok fazla ve tüm bu baskının Addy'yi her geçen gün daha da yıktığını hissediyorum.

Ve hâlâ doğru şeyi yaptığını hissettiğinden emin değilim.

Henley ıslık çalıyor. "Vay be."

Weston öne doğru eğildi. "Onunla bu konuyu konuştun mu?"

Nefes veriyorum. "Denedim. Ama şu anda, bu konuyu açarsam başarısız olduğunu düşünmesinden korkuyorum. Sanki bununla başa çıkamayacağını düşünüyormuşum gibi."

Rhodes kararlı bir şekilde, "Onunla konuşmalısın," diyor. "Ne kadar sıkı çalıştığını gördüğünü bilmesini sağla. Ve bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını."

"Evet," diye onaylıyor Weston. "Sadie, Addy'nin son birkaç kız gecesine katılmadığından bahsetti. Eğer kendini izole ediyorsa, bu hiç iyi değil."

Bowie başını sallıyor. "Ve ona yardım etmeyi çok isterler. Destek olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Bir gecede tam zamanlı bir anne olmak zor."

Henley elini omzuma koyup sıkıyor. "Bu bir köyü gerektirir, unuttun mu?"

"Ya artık yapamayacağını söylese?" İçkimin yanında gelen peçeteyi karıştırıyorum.

"O zaman bunu birlikte çözersiniz," diyor Weston. "Bu muhtemelen hâlâ hepinizin dengesini bulmaya çalışmasıdır."

"Evet." Sertçe yutkunuyorum. "Tamam. Teşekkürler. Bu biraz daha rahat nefes almama yardımcı oluyor."

Çocuklardan ayrıldıktan sonra Koç Evans'ı köşedeki masalardan birinde otururken görüyorum. Yalnızdı, elleri bir kupaya sarılmıştı. Yanına gitmeden önce yarım saniye tereddüt ettim.

"Hey, Koç."

Şaşırarak başını kaldırıyor, sonra Addy ya da çocukların benimle olup olmadığına bakıyor. "Penn. Oturur musun?"

"Elbette." Karşısına oturuyorum ve parmaklarımı masaya vurmamaya çalışıyorum. Bunu yapmam onu deli ediyor. "Nasılsın?"

Bir içki almadan önce duraksıyor ve sonra şöyle diyor: "Aslında seni gördüğüme sevindim. Addy için endişeleniyordum."

Göz kırpıyorum. "Ben de."

Gözleri keskinleşiyor. "Sanırım sana bana anlattığından daha çok şey anlatıyor."

Koltuğumda kayıyorum. "Bundan emin değilim. Ama sanırım bunalmış durumda. Ve dürüst olmak gerekirse..." Çenemi ovuşturuyorum ve beni duyabilecek tek kişi o olsun diye eğiliyorum. "Kontratım bittiğinde futbolu bırakmayı düşünüyordum."

Gözleri açılıyor. "Bırakmak mı?"

Bu kadar ciddi olmasaydı sesindeki şok beni güldürürdü.

"Evet. Benim ve çocuklar yüzünden işini bırakmasını istemiyorum." Sesimi alçak tutuyorum. "Bunun için çok çalıştı. Eğer birimizin geri adım atması gerekiyorsa, bu ben olmalıyım."

Ben koltuğumda rahatsız bir şekilde kayana kadar bana uzun uzun bakıyor.

"Gerçekten onun için futbolu bırakır mıydın?" diye soruyor usulca. "Bir kalp atışında," diyorum tereddüt etmeden.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, ağzı bir açılıp bir kapanıyor. Sonunda bir elini yüzüne götürdü. "Biliyor musun Penn... Sanırım senin hakkında yanılmış olabilirim."

Kaşlarım çatılıyor ama ne söyleyeceğini duymak için bekliyorum. Bana kızgın mı yoksa ağlamak üzere mi anlayamıyorum.

Yumuşak bir nefes veriyor. "Sana bir özür borçluyum."

Beklediğim bu *değildi*.

"Sana hep sert davrandım çünkü... şey, bana küçük kardeşimi hatırlatıyorsun."

"Gerçekten mi?" Bir başka sürpriz.

Koç'un ağzı acı tatlı bir gülümsemeyle kalkıyor. "Karizmatik, kendi iyiliği için fazla iyi görünümlü. Tanıdığımız başka birine benziyor, değil mi?" Bana sırtıyor. "Her zaman bir sonraki partinin ve odadaki en güzel kızın peşindeydi." Gülümsemesi kayboluyor. "Son senesinde bir araba kazasında öldü."

"Tanrım," diye nefes alıyorum. "Koç, çok üzgünüm."

Bakışları mesafeli. "Sende ondan çok şey gördüğümü sanmıştım. Ama sen o değilsin. O asla hayallerini bir başkası için feda etmezdi. Belki eninde sonunda oraya ulaşırdı... bunu asla bilemeyeceğiz." İç çekiyor. "Ama sen? Bunu yapacağını söylediğinde sana inanıyorum."

Başımı sallıyorum. "Ciddiyim. Sadece ona yardım etmek için yeterli olup olmayacağından emin değilim."

"İstekli olman benim için çok şey ifade ediyor, evlat. Kızımı istekli olacak kadar sevdiğin için teşekkürler." Duraksıyor. "Umarım benimle konuşur. Biliyorsun, karım ve ben bu torun olayına daha fazla dahil olmak isteriz."

"Çok isteriz. Bunun gerçekleşmesi için daha fazlasını yapamadığımız için üzgünüm."

Hâlâ her şeyi çözmeye çalışıyoruz."

Kıkırdıyor. "Bunu anlayabiliyorum."

Aklıma bir fikir geldi. "Pazartesi akşamı şehre döndüğümüzde bize gelmeye ne dersin? Sen ve Danielle. Çocuklar seni görmeyi çok ister."

Belki birlikte bazı şeyleri çözebiliriz." Yavaşça

başını salladı. "Bu hoşuma gider."

Bir süre sessizlik içinde oturduk.

"Penn?"

"Evet?"

Ağzı kalktı. "Sen iyi bir adamsın."

Bu sözler beni hazırlıksız yakaladı. Boğazımı temizledim ve kafenin etrafına bakındım. "Şimdi bana yumuşak davranma, Koç. Korumam gereken bir itibarım var." Ama ona gülümsemem sıcaktı ve bu şimdiye kadar yaptığımız en rahat sohbetti.

Kıkırdıyor. "Sanırım bu itibar değişiyor olabilir."

Eve geldiğimde, içeri girerken çocukları görüyorum ve Addy'yi bulmaya gitmeden önce onlara sarılmak ve birkaç dakika sohbet etmek için duruyorum. Mutfakta tezgahın üzerine sıcak kurabiyeler yerleştiriyor.

"İşte orada," diyorum. "Ve en sevdiğim kurabiyeler de. Bizi şımartıyorsun." Arkasından yaklaşıp boynunu öpüyorum ve o da bana doğru eğiliyor.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyorum. "Bütün gün oturmadım," diyor.

"Ve şimdi de oturmuyorsun. Neden oturmuyorsun?"

Kollarımda dönüyor ve ellerini saçlarımin arasına koyuyor. "Yapacak çok şey var." "Ayaklarını uzatmaya ne dersin? Bu gece başka bir şey yapma. Bırak buradaki işlerle ben ilgilenirim. Bırak seninle ben ilgileneyim."

"Sen de uzun bir gün geçirdin. Muhtemelen çok yorulmuşsundur." Eğildim ve onu öptüm. "Seninle ilgilenmeme izin ver," diye tekrarlıyorum.

Gülümsüyor. "Sana hiç tatlı olduğunu söyleyen oldu mu Penn Hudson?"

Kaşlarımı çatıyorum ve düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Annem dışında mı? Hayır, hiç sanmıyorum."

Gülüyor. "Kimseyi kandıramazsın."

Onu kaldırıp kanepeye götürüyorum, dikkatlice yerleştiriyorum ve battaniyeyi üzerine örtüyorum.

"Sıcak çay?" diye soruyorum.

Gözlerini kırıştırıyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Kulağa hoş geliyor." "Kurabiyeli mi?"

"Hayır, zaten birkaç tane içtim." Gülüyor.

"O zaman iki küp şekerle. Hemen geliyor."

Gözleri parlıyor. "Bilmesem, dikkatini verdiğini düşüneneğim, Vaiz Adam."

"Sizinle ilgili hiçbir şeyi kaçırmıyorum Bayan Hudson."

Ona çay getirdiğimde, çayı sehpanın üzerine koyduğumda gözleri açılıyor.

"Dinlenin. Sana sonra bir fincan daha yaparım," diyorum.

"Bana senin hakkında henüz bilmediğim bir şey söyle," diyor.

Duraklıyorum ve kanepeye oturuyorum. "Hmm... Şey... Her zaman bu kadar özgüvenli değildim. Çocukken oldukça utangaçtım."

"Gerçekten mi? Bu beni şaşırttı. Şimdi kendine çok güveniyorsun."

"Lise birinci ve ikinci sınıf arasında bir büyüme atağı geçirdim. Ondan önce de futbolda iyiydim ama hep biraz sakardım. Sanki her şey birdenbire benim için çalışmaya başladı."

Sırıttırıyor ve elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Eminim kızlar fark etmiştir."

Ben de ona gülümsüyorum. "Evet, fark ettiler. Bu özgüvenime biraz yardımcı olmuş olabilir."

Gözlerini deviriyor ve gülüyor. "Mm-hmm. Eminim."

"Peki ya sen? O zamanlar nasıldın?"

Omuzlarını kaldırıyor ve esniyor. "Benimle ilgili pek bir şey değişmedi."

"Hep Mustang'ler için diyetisyen olmayı mı hayal ederdin?"

Gözleri uzaklara bakıyor. "Biliyor musun? Hayır, bu çok daha sonra oldu. Çok ilerici olmadığımı biliyorum ama... hep aşık olmayı, bir aile kurmayı, evimizi özel hissettirmeyi hayal ederdim..." Göz kırptıyor ve yanakları pembeleşiyor.

Başparmağını yanağına sürüyorum ve elime doğru eğiliyor.

"Hayaller göz ardı edilemez. Asla." Elini dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. "Hayallerimin gerçekleşmesine yardım ettin, bu kesin... Sam'in sonunda bu eve girmesine." Gözlerim tekrar onunkilerle buluşmadan önce battaniyesini düzeltiyorum. "Ama bu çok daha fazlasına dönüştü. Tüm bunlara sahip olabileceğimi ummaya bile cesaret edemezdim Addy. Ama sen benim tüm hayallerimin ötesine geçtin. Umarım..." Boğazımı temizliyorum, bunu söylemem gerekiyor ama aniden biraz gerginleşiyorum. "Umarım ben de senin için aynısını yapıyorumdur."

Ayağa kalkıyor ve ellerini saçlarının arasından geçirerek alnını benimkine bastırıyor. "Ediyorsun. Söyleyebileceğimden çok daha fazla."

Nefes veriyorum, içime bir rahatlama yayılıyor.

"Ve bu sadece çocuklar değil, Penn. Ya da bu ev, ya da tüm o güzel şeyler. Sorun sensin."

"Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum." Geri çekildim, ona dikkatle bakıyordum. "Benim için de sensin. Sana o kadar aşığım ki, artık aşağıyı yukarıyı bile ayırt edemiyorum."

Gülüyor ve bu en güzel ses. "Ben de tam yanımdayım. Seni çok seviyorum Penn. Ne yapacağız?"

Biz gülerken kollarımı ona doluyorum. "Yolculuğun tadını çıkaracağız."

BÖLÜM OTUZ İKİ

YENİ YOLLAR

ADELINE

Bu haftaki deplasman maçından bir gün önce. Yapacak çok şey var. İşe gittiğimde Lorelai'ın ofisine gidiyorum ve kendimi pamuk ipliğine bağlı hissediyorum. Penn'le konuşmamın yardımı oldu. Bunları duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu ben de bilmiyordum ama o zamandan beri kendimi daha iyi hissediyorum. Yine de bazı şeyleri düzene sokmam gerektiğini hissediyorum... Sanki bunu yapana kadar dinlenemeyecekmişim gibi.

Lorelai ne olacağını biliyormuş gibi bana bakıyor. Kapıyı arkamdan kapatıyor ve oturmamı işaret ediyor.

"Buradaki konumundan memnun değil misin Adeline?" diye soruyor.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek keskin bir nefes veriyorum. "İşimi çok sevdim. Burada olduğum için kendimi hâlâ çok şanslı hissediyorum. Ama... işe başladığımdan beri çok şey değişti... hem de bu kadar kısa sürede." Boğazım düğümleniyor ve sakın bir nefes alıyorum. Patronumun önünde ağlamak istemiyorum. "Burada olmak istemediğimden değil. Sadece çok fazla şey oluyor. Penn ve ben Sam ve Winnie'yi evlat edinmeye çalışıyoruz. Ve Winnie... Hâlâ ağlıyor ve her ayrıldığımda bana geri dönüp dönmeyeceğimi soruyor."

Lorelai kalbini sıkıca kavradı. "Ah."

"Nerede olursam olayım herkesi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum."

Gözleri yumuşar. Sandalyesinde arkasına yaslanır, manikürlü tırnağını masasına vurur. "Biliyor musun," diyor düşünceli bir şekilde, "yönetmen olmadan önce ekiple seyahat etmeyi severdim."

Gözlerini kırıştırıyorum. "Öyle mi?"

Belli belirsiz gülümsüyor. "Belki bazı deplasman maçlarını ben idare edebilirim. Sen de bizimkilerin bağımlısı olduğu Mustangs Magic ile ilerlemeye çalışabilirsin." Ağzı seğiriyor. "Ve bize her zaman gönderilen yeni ürün yığınının araştır. Burada ya da evde ele alabileceğin çok şey var ve ben de kendimi yeniden genç hissedebilirim."

Çenem düştü. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

Yüz ifadesi ısınıyor. "Adeline, çok fazla pişmanlığım var. Çok şey kaçırdım, çocuk sahibi olmak bunlardan en büyüğü. Evliliklerim acı çekti, evet, çoğul olarak. Kendimi ihtiyaç duyulmamaya hazırladım ve bu şimdi ortaya çıkıyor." Bakışları keskinleşiyor. "Evde daha fazla zaman geçirmek istiyorsan, bunu nasıl gerçekleştireceğimizi bulalım. Burada olmanı seviyorum. Oyuncularımız mutlu, sağlıklı ve kazanıyorlar. Bunun gerçekleşmesinin bir parçası olduğun için seni takdir ediyorum."

Övgü karşısında yanaklarım kızardı. Tüm bunları bilmiyorum ama oyuncuların beslenme açısından harika bir yörüngeye oturttuğumu hissediyorum.

"Seni kaybetmektense mutlu olmanı tercih ederim," diye ekliyor.

Titreyerek nefes veriyorum, beni boğan devasa ağırlığın biraz olsun hafıflediğini hissediyorum.

"Ayrıca," diye sırtıyor, "Toby robot gibi. Bu çocuk her şeyi hallediyor."

Haftalardır ilk kez güldüğümü hissediyorum. "İnanılmaz biri.

Bu konuda ciddi misin?"

"Kesinlikle. Bu hafta sonunu bana bırak. Zaten yarın için pek bir planım yoktu. Bana planı anlat."

Takım seyahatleyken önümüzdeki birkaç gün için yemek planlarını ona anlatıyorum ve *oyuna geri dönme* düşüncesiyle heyecanlanmış görünüyor, benim değil onun sözleri.

Ofisinden çıkarken ona tekrar "Teşekkür ederim," diyorum.

Beni el sallayarak uğurluyor. "Deneyeceğiz ve işe yaramazsa başka bir şey deneyeceğiz."

"Sen en iyisisin." Ona gülümsüyorum, gözlerim yine doluyor. "Bunu sakın unutma."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Penn'e anlattım. Kanepede oturuyorduk. Sam odasında uyuyor, Winnie de kucağında kıvrılmış uyuyor. Penn'in kolu arkamda uzanmış, parmakları tembelce saçlarımı tarıyor.

"Lorelai ile konuştum," diyorum sessizce. "Bazı deplasman maçlarını o yönetecek. Hatta bu hafta sonu."

Eli durdu ve ona baktığımda kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

Gülümsedim. "Eğer iyi giderse, onun buradaki sorumluluklarının bir kısmını ben üstleneceğim ve daha çok evde olacağım. Sam ve Winnie için." Uyuyan yüzüne bakıyorum ve saçlarını yanağından uzaklaştırıyorum.

Bir an için hiçbir şey söylemiyor. Eli ensemden aşağı kayıyor, başparmağı tenimde geziniyor.

"Bundan mutlu olacağını düşünmüştüm," diyorum dikkatle.

"Öyleyim," diyor ama sesi gergin. Bana bakıyor, bakışları yoğun. "Sadece beni endişelendiriyor."

Midem bulanıyor. "Neden?"

Çenesi çalışıyor. "Çünkü bunalmış durumdasın ve ben yardım etmek istiyorum. Korkarım tükeniyorsun."

İç çekiyorum, başımı omzuna yaslıyorum. "Düzeltmeye çalışıyorum."

"Biliyorum." Kolunu bana doladı. "Sadece işin ve diğer her şey arasında seçim yapman fikrinden hoşlanmıyorum."

"Seçmiyorum," diye fısıldıyorum. "Sadece daha iyi bir denge bulmaya çalışıyorum." "Biliyor musun, aslında futbolu bırakmayı düşündüm."

Arkama yaslanıp şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sevdiğin bir işi bırakmak senin için adil değil. Yıllardır bu işi yapıyorum ve büyük bir notla ayrılmak istiyorum. Paraya ihtiyacımız yok ki."

"Ama oyunu çok seviyorsun." Elimi yüzüne koyuyorum ve o da elime doğru eğiliyor.

"Sen de işini seviyorsun."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Şu anda seni çok seviyorum." Alnını benimkine yaslıyor. "Bırak yardım edeyim."

"İşini bırakmayacaksın. Tamamen hazır olana kadar olmaz. Bunu Lorelai ile denememe izin ver. Harika olabilir."

"Bunun hakkında konuşmaya devam edelim," der. "Aramızdaki ilişkinin mesafeli olmasını istemiyorum. Bu işte beraberiz."

"Birlikte," söz veriyorum.

Penn olmadan ev sessiz. Onu çok özliyoruz ama her şey daha hafif.

Çocuklar çok tatlı, evde olduğum için çok mutlular. Sam'in maçında avazım çıktığı kadar bağıriyorum, maçta ve Winnie'nin dans dersinde tonlarca fotoğraf çekiyorum. Winnie evin içinde durmadan dönüyor, bale hareketlerinin kendi versiyonunu mükemmelleştirmeye çalışıyor.

Maçı izlemek üzereyken "Ben bir prima balerin olacağım," diye anons ediyor. Doldurulmuş tek boynuzlu atını başının üzerinde tutarken tek ayağı üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyor.

"Ne olmak istiyorsan olabilirsin," diyorum saç bandını düzelterek.

"Bir balerin!" diye bağıriyor ve kahkahalarla gülerken kanepeye yan düşüyor.

İçim burkuluyor, gözyaşlarım bugünlerde hala yüzeye çok yakın, ama onu böyle mutlu görmek, nefes almak için bir anım olması... doğru bir şey yaptığımı hissettiriyor.

Kızlar bana mesaj atıyor. Penn geçen gece bana gerçekten takılmak istediklerini ve ellerinden gelen her şekilde yardım etmek istediklerini söyledi. Ayrıca babamla karşılaştığını ve aralarındaki sohbetin şaşırtıcı derecede harika olduğunu söyledi. Şehre döndükten sonra akşam yemeğine gelecekler.

Telefonumun ışığı yanıyor ve Winnie onu taşırken zıplıyor.

TRU

Addy, maçı birlikte mi izleyeceğiz? Bu bir gelenek, biliyorsun!

Buna bayılıyorum! Buraya gelmek ister misin?

ELLE

Sormana gerek var mı?

SADIE

Tema nedir? Şarap ile şarküteri, şampanya ile suşi ya da bira ve Coca-Cola ile kanat ve guac?

Vay be. Bunlar zor seçimler. Sanırım hayatımda biraz peynir ve çikolataya ihtiyacım var. Şarküteri tabağında işe yarayacak bir sürü şeyim var.

TRU

Tamamdır. Güzel peynirleri ve çocuklar için kanatları getireceğim.

ELLE

Kek ve guac getireceğim.

POPPY

Kulağa hoş geldiğini biliyorum ama canım krem peynirli ve turşulu jambonlu dürüm çekiyor.

Arkadaşım Goldie üniversitede hep bunlardan yapardı! Onlara bayılıyorum.

POPPY

Ne zaman dönecek? İyi vakit geçirdiğini biliyordum.

Keşke bilseydim. Ona bir arama borcum var, birkaç arama.

İç çekiyorum. Ben toparlanmaya çalışırken hayatımdaki herkes beklemeye alındı. Yarın Goldie'yi arayıp onunla konuşacağım.

SADIE

Şarap getireceğim ve sahip olduğum tek çikolata çikolata kaplı kraker.

Bana uyar. Çocukların isteyebileceği tüm içecekler de var. Hadi gelin. Bekleyemem.

Oyun için geldiklerinde, Sam ve Winnie ile birlikte zıplıyorum, herkes buraya geldiği için çok heyecanlıyım. Televizyonun önündeki koltuklara yığılıyoruz ve kızlar oturma odasında dans ediyor. Sam yumuşak futbol topunu Levi ve Caleb'e fırlatıyor.

Winnie yüz üstü halıya düşene kadar kıkırdayarak dönüyor. Onu kontrol etmek için ayağa kalkmak üzereydim ama kollarını açmış, iniş yapacakmış gibi ayağa fırladı.

"On üzerinden on!" Elle alkışlıyor.

Winnie ışıldıyor ve kendini bana doğru fırlatıyor, kucağıma tırmanıyor ve başını göğsüme yaslıyor. Kollarım onu sımsıkı sarıyor.

Sadie elinde bir kadeh şarapla koltuğa kıvrılmış, yumuşak bir gülümsemeye bizi izliyor. "O mutlu," diyor sessizce.

"Öyle," diye katılıyorum, parmaklarımı Winnie'nin buklelerinin arasından geçiriyorum. "Umarım bunu çözüyoruzdur."

"Peki sen nasılsın?" Elle bana bakarken başını eğerek soruyor.

Uzun bir nefes veriyorum. "Sanırım oraya doğru gidiyorum."

"Bizim gözümüzde sen Wonder Woman'sın, umarım bunu biliyorsundur," diyor Tru.

"Ve umarım ihtiyacın olan her şey için her *zaman* burada olduğumuzu biliyorsundur," diye ekliyor Poppy. "Yalnız değilsin."

Gözlerim doluyor, yine, ugh, ve odanın içinde gülümsüyorum. "Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum," diyorum sesim titreyerek. "Sizler harikasınız. Teşekkür ederim."

Telefonum çaldığında saat geç olmuştu.

Kızlar bir buçuk saat önce, her şeyi temizlememe yardım ettikten sonra gittiler. Çocuklar uyuyor ve ev sakin, memnun bir sessizlik içinde.

Penn'in adının ekranda yanıp söndüğünü gördüğümde yatağa yeni girmiştım. Kalbim o olduğunda her zaman yaptığı o saçma atlamayı yapıyor.

"Selam," diye cevap veriyorum, sesim yumuşak.

"Selam güzelim." Sesi alçak ve sertti. Yorgun görünüyor. "Bu gece inanılmazdın," diyorum ona.

"İzliyor muydun?"

"Elbette. Bunu kaçıramazdım. Kızlar ve çocuklar da geldi. Çok eğlenceliydi."

"Tru bana Winnie'nin bale ayakkabılarıyla dönerken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi." Görmesem bile sesindeki gülümsemeyi duyabilirdim.

"Balerin olacağına inanıyor."

Kıkırdıyor ve sesi sanki tam burada oturuyormuş gibi tenimin üzerinde geziniyor. "Muhtemelen olacak. Hiçbir şeyi yarım yapmaz."

"Tanıdığım başka biri gibi." Beni işaret ediyor.

Ben de onu gösteriyorum.

O da sırtıyor. "Seni özledim," diyor. "Yatağımı özledim." Sesi alçalıyor. "Seni içinde özledim."

Ses tonundaki sıcaklığı duyabiliyorum. "Ben de seni özlüyorum," diye itiraf ediyorum.

"O atleti giymene bayılıyorum." Telefonu daha yakına çekiyor. "Onun içinde meme uçlarını çok iyi görebiliyorum."

Gülümsememi geri alıyorum.

"Şu battaniyenin altında ne giydiğine bir bakayım."

Battaniyenin aşağı kaymasına izin veriyorum, çıplak bacaklarım ortaya çıkıyor. "Ne giydiğimi zaten biliyorsun."

"Çünkü onları çıkarmak için orada değilim."

Siyah dantelli iç çamaşırlarımı görünce sırtıyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor. "Bunların bana ne yaptığını biliyorsun." "Evet, biliyorum." Gülümsemekten yanaklarım acıyor.

"Çıkar şunları."

Nabzım bacaklarımın arasında atıyor.

Yavaşça çıkardım ve bir kenara attım.

"Kendine dokun," diyor, sesi gergin.

Yaptığımda nefes veriyorum.

"Islak mısın?" diye soruyor.

"Evet," diye fısıldıyorum. Dudağımı ısıırıyorum ve parmaklarım daha hızlı hareket ettiğinde keskin bir nefes alıyorum.

Alçak, karanlık bir ses çıkarıyor.

"Siktir, Addy. Çok güzelsin. Keşke orada olsaydım. Keşke seni hissedebilseydim. Elim ağzımda gibi davranıyorum."

"Penn," diye haykırıyorum. Kalçalarım yataktan hafifçe kalkıyor. "Yakınsın, değil mi?"

Telefona doğru nefes alıyorum, elim daha hızlı hareket ediyor. "Çok yakınım."

"Bırak," diyor, sesi sert. "Seni görmeme izin ver."

Tüm bedenim kasılıyor ve başım geriye düşüyor. Birbirimden ayrılırken sessiz kalmaya çalışıyorum, titriyorum.

Nefesinin kesildiğini ve keskin bir küfür ettiğini
duyuyorum. "*Siktir.*" Nefesim yavaşlıyor, bedenim
gevşiyor. "Bu..."

"Çok ateşli," diye bitiriyor. "Seni daha da çok özleyorum, tabii bu
mümkünse."

Gülümsüyorum, kalbim yine
güm güm atıyor. "Seni
seviyorum," diyor.

"Bunu söylediğini duymaktan asla bıkmayacağım. Ben de seni
seviyorum." "İyi görünüyorsun. İyi misin?" diye soruyor.

"İyiyim," diyorum, hâlâ biraz şaşkın. "Seni çok özledik ama gerçekten güzel
bir hafta sonu oldu."

"Sevindim. Çok sevindim." Bakışları o kadar sıcak ki içim eriyor. "İyi
misin?"

Alçak sesle kıkırdıyor. "Bütün hafta sonu olduğumdan daha iyiyim."

İçimi çekiyorum, yüzümü yavaş bir gülümseme kaplıyor.

"Çabuk eve git." "Şimdiden saatleri saymaya başladım."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KÜÇÜK VIXEN

PENN

Jezebel cehennem çukurlarından fırlamış çıplak bir iblis gibi üzerime atladığında kapıdan daha yeni çıkmıştım.

"Ahh!" diye bağıyorum, kabuslarımın tüysüz kedisinin tam cepheden saldırısından kaçınmaya çalışırken geriye doğru tökezliyorum. Bu şeylerin sevimli olduğunu kim düşünüyor?

Vücudunu bacaklarıma doğru kaydırırken sığıyorum ve mümkün olduğunca hareketsiz durmaya çalışıyorum.

"Sakin ol, sakın ol, sakın ol," diyorum kendime.

Kanepeye doğru yürümeden önce tenini bacaklarımda bir kez daha gezdiriyor. Kanepenin arkasına tünediğinde, o boncuk gibi uzaylı gözleriyle bana bakıyor, kuyruğu bir silah gibi arkasında sallanıyor. Vücudundaki kırıksıklıklar güneş ışığında parlıyor. Başımı eğiyorum. Daha dolgun görünüyor.

"Hey!" Addy arkamdan gelip kollarını belime doluyor ve enseme öpüyor. "Evine hoş geldin."

Dönüp onu öpüyorum. "Tanrım, seni görmek çok güzel."

Bana sırtıyor ve bir öpücük daha veriyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve kediye bakıyorum. "Neden bana çakıyor gibi hissediyorum?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Peki ya göğüsleri?"

Addy bir kahkaha atıyor. "Penn," diye hırıldıyor.

"Ben ciddiylim!" Çaresizce uzanan ve bir şekilde durumu daha da kötüleştiren kediyi işaret ediyorum. "Kocamanlar!" Yaklaşıyorum ve anında pişman oluyorum. "Ve sarkık."

Addy homurdanıyor. "Benim kızımın sarkık göğüslerinden nefret etme!"

Kanepeye yaklaşıyor, Jezebel'i incelemek için çömeliyor. Kedi miyavlıyor ve onun omzunu yalamaya başlıyor, retinalarımda yara açtığı gerçeğinden tamamen habersiz.

Addy dönüp bana bakıyor, gözleri kocaman. "Biliyor musun... onu aldığımız zamankinden daha büyük ve sarkık görünüyorlar." Başını eğiyor. "Karnı da öyle."

Dehşet içinde birbirimize bakıyoruz.

"Olamaz," diyorum.

"Sence o..." "Hayır, hayır, hayır," diye araya giriyorum.

Jezebel bana yavaşça göz kırpmıyor.

"Jerry bize bu küçük cadalozun yavrulamak üzere olduğunu söylemediyse bana yardım et," diye bağıriyorum.

Addy bir kahkaha patlatıyor ve onu kanepeden kaldırıp ona.

"O şöyle nasıl kucaklaşabiliyorsun anlamıyorum, ama yapıyorsun Sen," diyorum ona.

"Çocuklar birazdan evde olur ve ben de akşam yemeğine başlamak üzereyim ama... belki de onu hemen veterinerine götürmeliyim."

"Bugün bilmek zorunda mıyız?" Onu mutfığa kadar takip ederek sordum. "Hayır, ama... neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istemez miydin?"

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum.
Addy fırını kontrol eder. "Pet Galaxy'ye girip çıkmak kolay, değil mi?
Dr. Amber çok meğgul olmadığı sürece? Eskiden yleydi zaten."
"Hiçbir fikrim yok. Daha önce hiç hamile ve çıplak bir evcil
hayvanım olmamıştı."
Addy tekrar güler ve başını sallar. "ok komiksin." Beni öpmek için
eğiliyor. "Eve varır varmaz gideceğim için zgnm ama acele edeceğim."
"Ben de seninle geleceğim," diye iç geçirdim. "ocuklar eve gelmeden
yorganın altına gmlebileceğimizi umuyordum ama..."
"Sorumluluklar," diye bitiriyor.
"Doğru."
Addy aceleyle önce mutfağa, sonra da çamaşır odasına gidip saçma sapan
küçük kedi taşıyıcısını alıyor.
"Bu kabul edilemez, Jezebel. Genç yaşta hamileliğe göz yummayız!"
Addy gülmekten Jezebel'i zorlukla taşıyıcıya sokabildi. "Sen çok fazlasın."
Jezebel taşıyıcıya bindiğinde yaralanmış gibi miyavlıyor. Eğilip onunla
göz göze geliyorum.
"Seni yargılıyorum," diyorum ona.
Buruşuk patileriyle havaya vuruyor. Onu
işaret ediyorum. "Aynen yle."

Bir saat sonra Pet Galaxy'den döndük. Addy hâlâ gülüyor. Anahtarları
tezęahın üzerine bırakıyorum ve Addy ile birbirimize bakıyoruz.

"Dede olmaya hazır mısınız?" diye soruyor.
"Bu cümlenin hazır olduğum hiçbir kısmı yok!"
"En azından Jerry yeterince büyüdüklerinde yavru kedileri elimizden
almayı teklif etti." Jezebel'i taşıyıcıdan çıkartıyor ve Jezebel rahatsız edildiği
için sinirli bir şekilde uzaklaşıyor.
"Jerry gerçekten çok cömert."
Addy kıkırdıyor ve kollarını belime doluyor. "Bir yolunu buluruz."
İçimi çekiyor ve onu kendime yaklaştırıyorum. "Bu hafta sonu evde
olmak senin için iyi miydi?"

Göğsüme doğru gülümsüyor. "Çok sevdim. Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Goldie'yle bile hasret giderdim. Merhaba diyor bu arada."

"Goldie'ye merhaba. Ona geri gelmesini ve daha uzun süre ziyaret etmesini söyle. Ve iyi bir hafta sonu geçirdiğine çok sevindim. Daha mutlu görünüyorsun."

Bana bakıyor ve elleri saçlarımın arasında dolaşıyor. "Bu kadar dağınık olduğum için özür dilerim. Daha iyisini yapmaya çalışacağım."

Saçlarını geriye itiyorum ve ona dikkatle bakıyorum. "Daha iyi yapman gereken tek bir şey bile yok, Addy. Bu senin suçun değil. Bu akşam babanla benim de evde daha fazla kalabilmemin yollarını konuşmak istiyorum. Takımda kalırsam yapabileceğim pek bir şey yok, ama artık yazın o kadar çok antrenmana katılmam gerekmeyecek kadar uzun süre oynadım... Gönüllü olduğum şeyleri düzene sokabilirim... Antrenmanlarda ve benzeri şeylerde yapabileceğim ince ayarlar var, bu da çocuklar okuldan eve döndüğünde burada olmama yardımcı olacaktır. Bunun üzerinde çalışmaya devam edeceğiz ama bu senin omuzlarında değil." Daha yakına eğilip çenesini yukarı kaldırıyorum. "Tamam mı?"

Başını sallıyor. "Tamam."

Sonra beni öpüyor ve yaklaşmak için parmak uçlarında yükseliyor. Dakikalar sonra nefesi kesilmiş bir halde geri çekildiğinde kulağıma fısıldıyor: "Sanırım çocuklar eve gelmeden önce vaktimiz var, eğer hızlı olursak."

"Oh, çok hızlı olacağım," diye söz veriyorum, onu omzumun üzerinden kaldırıyorum bile. "Ve çok titiz olacağım," diye ekliyorum, merdivenlere doğru fırlayarak.

Kahkahalarımızın sesi evi dolduruyor.

Kahretsin, evde olmak çok güzel.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Addy tam bir ev tanrıçası modunda. Altımız için özenle hazırlanmış bir yemek hazırlamış. *Harika* kokuyor.

"Harika görünüyor Adeline," diyor annesi. "Bu salata da ne?"

"Teşekkürler anne. Burada olduğun için çok heyecanlıyım. Bir armutumuz ve

şekerlenmiş cevizli gorgonzola salatası. Ayrıca limonlu dereotlu yoğurt soslu somon, sarımsakla kavrulmuş Brüksel lahanası ve tatlı patates ve lahanalı kinoa var."

"Ve tatlı da yaptı!" Sam mutlulukla ekliyor. "Adı neydi?" "Çarkıfelek Meyveli Pavlova," diyorum ona sırtarak.

"Siz ikiniz bütün bu süslü yemekleri yiyor musunuz?" Danielle, Sam ve Winnie'ye soruyor.

"Addy gelmiş geçmiş en iyi aşçıdır," diyor Sam.

"Gelmiş geçmiş en iyi aşçı," diye tekrarlıyor Winnie. "Addy'nin yemeklerini *çok* seviyorum." "Ben de öyle." Sam başını sallıyor.

Danielle, "İkiniz de fevkaladesiniz," diyor. "Addy de her zaman her tür yemeği severdi." Gülüyor ve Addy'ye sevgiyle bakıyor. "Senin için parmak tavuk yoktu... Sen benim ızgara karides ve fileminyon çocuğumdun. Pahalı zevkler."

"Parmak tavuk, karides ve bifteğe *bayılırım*," diyor Winnie.

Hepimiz gülüyoruz ve sohbet Sam'in hafta sonu oynadığı maça ve Florida'daki galibiyetimize geliyor. Koç gerçekten benimle konuşuyor. Gerçek, samimi bir sohbet, yıllardır yaşadığımız garip homurdanmalara dayalı iletişim değil.

Sıkıştığında Addy son zamanlarda her şeyin ne kadar çılgınca olduğundan biraz bahsediyor ama Sam ve Winnie masadayken konuyu hafif tutuyor. Winnie kendini Danielle'in kucağında buluyor ve hem Rex'in hem de Danielle'in çocuklara vurulduğu belli oluyor.

Çocuklar yattıktan sonra sohbet değişir.

"Yani..." Rex Addy'yi dikkatle inceler. "Gerçekten nasılsın?"

Şarap kadehini yere bırakıyor. "Biraz daha iyiyim. Evde geçirdiğim bir hafta sonu yardımcı oldu. Lorelai'la bunu çözmeye devam etmek istiyorum." Önce bana sonra da babasına bakıyor. "Aslında o yokken projeleri üzerinde çalışmak çok eğlenceliydi. Ve bugün onunla konuşurken... Sanırım o benden daha çok eğlendi, ekiple tekrar seyahat etti."

"Sence bu ikinizin de daha düzenli yapmayı düşüneceğiniz bir şey mi?" diye soruyor.

"Açık gibi görünüyor, ki bunu gerçekten takdir ediyorum."

Başını sallıyor. "Ritminizi buluyormuşsunuz gibi geliyor. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber ver."

"Teşekkürler baba."

"Tam bir baş belası," diyorum gururla ve Addy bana tatlı bir gülümseme veriyor.

Danielle uzanıp Addy'nin elini tutuyor. "Seninle çok gurur duyuyorum, tatlım. İkinizle de gurur duyuyorum." Bana sevgiyle bakıyor. Danielle'i her zaman çok sevmişimdir. Takımla ilk anlaşmamı yaptığımdan beri bana karşı çok nazikti. "Bu çocuklar çok mutlu. Kesinlikle çok başarılılar. Bu gerçekten olağanüstü."

"Teşekkürler anne," diyor Addy usulca. "Onları bu kadar sevebileceğimi bilmiyordum."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve orada parlayan sevgiyi görüyorum. Elini tutuyorum, ona umutsuzca dokunmak istiyorum. Bu kadın. Nasıl oldu da benim her şeyim oldu?

O gece yatağa girdiğimizde bana sarılıyor, elini göğsüme koyuyor.

"Sanırım baban artık benden hoşlanıyor olabilir," diyorum kıkırdayarak.

"Sanırım haklısın. Onun bu dönüşü gerçekten şok edici. Onunla gurur duyuyorum... ve seninle."

Başının üstünden öpüyorum. "Küçük uzaylınız bekâr bir anne olmak üzere olsa bile mi?"

Gülüyor. "Kimse mükemmel değildir, Vaiz

Adam." "Senden başka kimse."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HAYIR, KALIFIYE DEĞİLİM.

ADELINE

Jezebel kocaman oldu. Hamile olduğunu öğreneli sadece birkaç hafta oldu ama görünüşe göre Sphinx yaşamında her üç aylık dönem yirmi gün. Şanslı oldukları alanlardan biri de bu.

Odanın içinde paytak paytak yürürken pembe, gergin karnı yerde sürükleniyor ve her zaman hem kendini beğenmiş hem de yorgun görünüyor.

Bugün Çarşamba ve yarın akşam Clarity Field'da bir maçımız var, bu yüzden evde sakın bir akşamın tadını çıkarıyoruz. İşim hâlâ bir geçiş sürecinde ama Lorelai'la daha fazla iş paylaştığımız için artık çok daha idare edilebilir hale geldi.

sorumluluklar. Hâlâ daha fazla evde olmak istiyorum ama yılı olduğu gibi bitirmek istiyorum ve sonra Lorelai ile yeniden değerlendirebiliriz.

Dışarıda oynayan çocukları izliyordum ama Jezebel'i kontrol etmek için içeri koştum. Penn'in yakınlarda yerde bağdaş kurmuş oturduğunu ve kuşkulu bir şekilde kediye odaklandığını görünce şaşıyorum. Haftalardır kedi doğumuyla ilgili bir şeyler okuyor, kedinin kanepede ya da aynı derecede korkunç bir yerde doğum yapacağı paranoyasına kapılmış.

"İşte buradasın," dedim.

"Evet, tuvalete gitmek için içeri girdim ve bu geldi." Bir kutu tutuyor ve gözlerim kısılıyor.

"Nedir bu?"

"Bu bir evcil hayvan doğum seti. İnternette aldım." Malzemeleri sıralıyor, her bir parçayı dikkatle inceliyor.

Ben onun yanına oturuyorum, Jezebel ise yan yatmış, arada bir karnı seçiriyor.

"Her an olabilir," diyor, ses tonu *çok* ciddi.

Kıkırdamamaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Beni bu kedi konusunda güldürmeye devam ediyor, ama şimdi, ondan korktuğu için değil, yavru kediler için hazırlık yapmaya çalışırken ne kadar aşırıya kaçtığı için. İtiraf etmiyor ama sanırım ona oldukça düşkün hale geldi.

Her seferinde bir parmağıyla onu okşama alıştırması yaparken yakaladım. Jezebel kuyruğunu salladı ve sonra irkildi.

"Evet, bu hafta her gün bunu söylüyorsun."

"Ama şuna bir bak." İçeride bir dans gösterisi varmış gibi dalgalanan karnını işaret ediyor. "O hazır."

Tam o sırada, acı dolu bir ses çıkarıyor. Sonra bir tane daha. Penn ve ben birbirimize baktık.

"Aman Tanrım. Bu oluyor mu?" diye soruyorum. "*Biliyordum*," diye fısıldıyor.

Ayağa kalkıyor -ya da kalkmaya çalışıyor- ve üzerime bir panik dalgası yayılıyor çünkü lanet olsun, bu gerçekten oluyor. Jezebel bir, iki kez daireler çizerken Penn dizlerinin üzerine çöküyor ve sonra dramatik bir şekilde ağır bir plop ile yere düşüyor. Kuyruğu çırpınıyor.

Penn nazik bir ses tonuyla "Tamam," diyor. Ona doğru dikkatlice ilerliyor ve onu kaldırırken neredeyse hiç titremiyor. "Seni yumuşak bir yere götürelim, Jezzy."

Jezzy mi?

Kalp, lapa.

Bu an için aldığı portatif beşiği kurduğu çamaşır odasına giderken onu takip ediyorum. Hatta bir tarafı aşağı doğru iniyor. Onu çok kırılanmış gibi oraya koyuyor ve başını sallıyor.

"Bu iş sende," diyor ona.

Jezebel bunu başarmış gibi görünmüyor. Ensemdeki tüyleri diken diken eden acı dolu bir ses çıkarırken gözleri kocaman.

Penn, "Hemen döneceğim," diyor.

Oturma odasına koşup doğum setini alırken onu izliyorum. "İyi ki bunu almışım," diyor bana sırtarak. Ve sonra

Yumuşak bir battaniyenin üzerine koyduğu pedi düzelterek odaklanıyor.

"Dr. Amber'ı arayalım mı?" Ben soruyorum. "Bu durum için kendimi *son derece* yetersiz hissediyorum."

"Hayır, her şey yoluna girecek." Bir havlu kapıyor ve Jezebel'e yaklaşıyor. "Sadece sakın kalmalı ve işini yapmasına izin vermeliyiz." Bana baktığında gözleri parlıyor. "Sam'e bunun olduğunu düşündüğümü söyler misin? Bunu görmek istedi."

Başımı sallayıp geri çekiliyorum. "Belki Winnie'nin görmek istememe ihtimaline karşı ona bir film açarım?"

Bana güven verici bir şekilde sırtıyor. "Kulağa hoş geliyor."

"Şu anda nasıl bu kadar sakınsın?" Odadan çıkarken soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyor.

Dışarı çıktığımda, Winnie yakınlarda dans ederken Sam evin karşısında kendi kendine tenis oynuyor.

"Sam." Yaklaşmasını işaret ediyorum ve koşarak yanıma geliyor. "Sanırım Jezebel yavrularını doğuruyor olabilir."

Nefes nefese kaldı. "Penn onunla mı?" "Oh, o her şeyin üstünde."

Birbirimize sırtıyoruz. Penn'i Jezebel konusunda kızdırmak bizim için sürekli bir eğlence kaynağı olmuştur.

"İçeri gelip izlemek istersen Winnie için bir film ayarlarım," diyorum ona.

"İyi fikir. Kan görmeyi sevmez." Eve doğru ilerliyor, heyecan seviyesi Penn'inkiyle yarışıyor.

Jezebel'e bağlandım ve yavrularını göreceğim için heyecanlıyım, ancak teslimat kısmı konusunda gerginim.

Winnie filminden ve atıştırılmalıklardan memnun kaldığında, Jezebel'i kontrol etmek için geri dönüyorum. Odaya girdiğimde, uzanmış ve bacakları

ıkınırken ileri geri alışıyor. Rahatlatıcı bir m zık çalıyor ve Penn ona güven veriyor.

"ok iyi gidiyorsun," diyor.

Ona ne kadar tatlı davrandığını görmek beni duygulandırıyor. O çırpınırken ve zorlanırken onu sakinleştirmesini izlerken dudağım titremeye başlıyor.

"Geliyor!" Sam'in gözleri vahşi. "Bir şey görüyorum!"

Biraz zaman alıyor, ama sonra -oh vay canına- minik, sümüksü bir yaratık yolun büyük bir kısmını kayarak çıkıyor. Penn eldivenli elleriyle geri kalan yolda manevra yapmasına yardım ediyor.

"Vay anasını!" Penn gülüyor, küçük bedeni Jezebel'in önüne koymadan önce bir saniye havada tutuyor. "Bir bebeğimize var!"

Jezebel hemen yavru kediye yalamaya başlar.

"Aferin sana anne," diye cıvıltıyor Penn.

"Başardın, Jezebel. Başardın," diyor Sam.

"Vay be. *ok fazla* kan ve sıvı var," diyorum zayıf bir sesle.

Ben şok içinde bakarken Penn, Jezebel'in poposunu evcil hayvan mendilleriyle temizliyor. "şu anda kimsin sen?" diye soruyorum.

Tam bir deli gibi sırtıyor.

"Bu şimdiye kadar gördüğün en çılgınca şey değil mi?" Jezebel miyavlayıp ayaklarını kaydırmaya başlayınca kaşları kalkıyor. "Sanırım bir tane daha geliyor."

Yavru kediye yolundan çekip battaniyeyle hafifçe örtüyor. Bu sefer Jezebel için biraz daha kolay görünüyor, ancak bir sonraki yavru kedinin işaretlerini görmeden önce ayağı kalkıyor ve diğ r tarafına uçuyor. Penn bu sefer hazır. Doğum sancısı çekerken Jezebel'in karnına nazikçe masaj yapıyor ve hazır olduğunda yavrunun dışarı çıkmasına yardımcı oluyor. Bu daha küçük ve sallantılı ama Penn onu Jezebel'in önüne koyarken elleri sabit.

"Kedi doulası gibisin," diyorum hayranlıkla.

"ok tatlılar!" Sam  yle diyor. "Sence de öyle değil mi?" diye soruyor Penn.

Sanki Jezebel'in onu duymasını istemiyormuş gibi eğiliyor ve fısıldıyor, "Hâlâ irkin göründüklerini düşünüyorum ama bizim Jezebel'de çok muhteşem bir şey var."

O devam ediyor ve Penn de tüm bu süre boyunca sakin kalıyor, Sam de. Penn yavruları Jezebel'e biraz daha yaklaştırıyor ve tutunmalarına yardımcı oluyor. İkincisinin emzirmesi biraz daha uzun sürüyor ama Jezebel tekrar yer değilştirmeye başlamadan önce annelerinin yanında birkaç dakika geçiriyorlar.   nc  yavrunun dünyaya geşişini huşu içinde izliyorum.

Bir süre bekliyoruz ve Jezebel tamamen tükenmiş gibi uzanıyor. Başka bir şey olmayınca Penn bana bakıyor.

"Sanırım işi bitti."

Kımıldamadığında, haklı olduğu anlaşılıyor.

"Çok küçükler," diyorum usulca, sonuncusunun Jezebel'in yanına sokuluşunu izlerken.

Penn eldivenlerini fırlatıp atıyor ve lavaboda ellerini ovuyor. Ellerini bir havluyula kurularken yeni doğanlara gülümsüyor. Havluyu bir kenara bırakıp eğiliyor. "Harikaydın Jezzy," diye mırıldanıyor kulağını okşayarak.

Yorgun ama mırıldanıyor ve sanki ona teşekkür ediyormuş gibi eline sokuluyor.

Sertçe yutkunarak bana bakıyor.

"Bunu gördün mü?" diye soruyor, sesi kısık.

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Şu anda seni daha fazla sevemezdim."

Yüzü kızarmış ve gözleri ışıltılı. "*Seni* seviyorum. Ve yaptığımız bu şey... inşa ettiğimiz bu hayat... çok yoğun."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ben gülüyorum ve yanımızda Sam'in güldüğünü duyuyoruz.

Sam'in omzuna uzandı. "Ve bu adam. Ne kadar da mücadeleci."

"İkinizle de gurur duyuyorum," diyorum onlara. "Birkaç kez bayılacağımı sandım."

Sam bana sırtıttı. "Ama bayılmadın."

Eğilip alnından öpüyorum. "Hayır, kesinlikle bayılmadım. Ama sizin yaptığınızı ben yapamazdım." Penn'i gösteriyorum. "Bu adam o yavru kedileri çıkarmaya yardım mı ediyor? Hayır, sadece hayır."

Penn yavru kedilere bakıyor. "Üç tane. Besleyecek çok boğaz var."

Elimi ona doğru kaldırıyorum. "İyi ki aramızda profesyonel bir Sphynx bakıcısı var."

Biraz sonra Penn, onları izleyebilmemiz için Jezebel'in yatağını oturma odasına taşıdı. Ben kanepede Winnie'nin yanında onları izliyorum, Sam ve Penn de yakınlarda yere yayılmışlar.

Telefonum çalıyor ve arayan

Goldie. "Hey!" Cevap veriyorum.

"Hey." O sesler nefes nefese. "Sen olacak değil inanmak ne az önce oldu."

"Ne oldu?"

"İşe doğru yürüyordum ve caddenin ortasında bir hindi gördüm. Arabalar korna çalıyor -iş yerinin oradaydı, yani Nokomis Gölü'nün yakınındaki mahalleyi hayal edin... kalabalık!

"Olamaz." Güldüm.

"Ve sonra..." Sesini dramatik bir şekilde alçaltıyor. "Hindi postacının yanından geçtiğini fark etti ve kendini... kaybetti."

"Ne demek 'kendini kaybediyor'?" "Onu *kovalamaya* başladı!"

Yüksek sesli bir kıkırdama duyulduğunda ağzımı kapatıyorum. Jezebel'i ve yavru kedileri rahatsız edip etmediğini görmek için bakıyorum, ama yavru kediler burada olduğu için yüzen bir bulut kadar sakın.

"Adam koşuyordu, Adeline! Ve hindi de ona ayak uyduruyordu." "Lütfen bana birinin bunu kaydettiğini söyle."

"Keşke! Hayatımda gördüğüm en komik şeydi."

Goldie, "Hamile cadalozumuz nasıl?" dediğinde hâlâ gülüyordum.

"Aslında ben de seni birazdan arayacaktım. Üç tane sevimli yavru kedimiz var."

Nefes nefese kaldı. "Yok artık!"

"Evet. Kısa bir süre önce doğurdu."

"Resimlerim nerede?"

"En kısa zamanda göndereceğim." Kıkırdıyorum. "Sana hemen bir video göndereceğim."

Kaydettiğimden beri muhtemelen on kez izlediğim videoyu ona gönderiyorum. Penn'in Jezebel'i cesaretlendirdiği ve ardından ilk yavru kediye dışarı çıkarmaya yardım ettiği bir video. Videoyu oynattığını duyuyorum ve nefesim kesiliyor.

"Dur!" diye bağılıyor. "Senin seksi kız da mı kedi ebesi?"

İkimiz de kıkırdıyoruz ve ben yerde uyuyakalmış olan Penn'e bakıyorum. Elleri beşiğin alçaltılmış korkuluğunda.

"Baskı altında oldukça mükemmeldir."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BIRAKIN GİTSİN

PENN

Cadılar Bayramı nihayet geldi. Hesaplaşma günü. Hayatımın en aşağılayıcı ama aynı zamanda muhtemelen en sevimli günü olarak tarihe geçecek gün.

Winnie'nin kostümlerimizi seçmesine izin vermek çaylakça bir hataydı. İyi ebeveynler olduğumuzu, onun yaratıcı olmasına izin verdiğimizizi ve ona büyük bir karar verme yetkisi tanıdığımızı sanıyorduk. Ama sonra o kelimeleri söyledi. O korkunç sözleri.

"Biz Elsa olacağız!"

"Yani siz Elsa mı olacaksınız?" Sam umutla sordu.

"Hayır, hepimiz. *Dört Elsa*," dedi ısrarla. Sam ve ben onun fikrini değiştirmek için her şeyi denedik.

Sen Elsa, Addy Anna, ben Kardan Adam ve Sam de Prens olsa nasıl olur? Ya da Sam Kardan Adam olabilir.

Peki ya korsanlar ya da süper kahramanlar? Bir süper kahraman olmak istemez miydin, Winnie?

Hayır, o hazırdı. Addy onu destekledi ve ona seçebileceğini söylediğimizi hatırlattı. Ne kadar heyecanlandığını, hepimizin onun en sevdiği karakter gibi giyineceği düşüncesiyle gözlerinin nasıl parladığını gördüğümde, battığımı anladım. Sam, hakkını yemeyelim, Kardan Adam olmaya karar verdi. Bana prens gibi giyindiğinde kendini aptal hissedeceğini ve Kardan Adam'ın da biraz aptal hissedeceğini ama en azından Winnie'yi güldüreceğini itiraf etti.

Bu çocuk, adamım, o en iyisi. O da hepimiz gibi Winnie'ye karşı koyamıyor.

İşte geldik.

Omuzlarıma zar zor oturan parlak mavi elbisemi düzeltiyorum ve alnımdan tehlikeli bir şekilde aşağı kayan platin sarısı peruğumu düzeltme dürtüsüne direniyorum. Sam yürürken sallanan kardan adam göbeğiyle çok komik görünüyor ve haklıydı da - Winnie'yi güldürüyor.

Winnie ve Addy *mükemmel* görünüyorlar. Sanki filmde fırlamış gibiler. Winnie'nin versiyonu onu melek gibi gösteriyor, Addy'ninki ise ağırbaşlı ama yine de o kadar seksi ki, bu gece onunla yatarken onu bu kıyafetle bırakmak zorunda kalabilirim.

Çocukları bir süre şeker mi şaka mı oynamaya götürüyoruz, önce ailemin kulübesine uğruyoruz, sonra Rex ve Danielle'e gidiyoruz. Cadılar Bayramı partisi için Henley ve Tru'nun evine gitmeden önce yol boyunca birkaç eve daha uğruyoruz. Oraya vardığımızda Henley kapıyı açmadan önce son bir derin nefes alıyorum. Önce Winnie'yi görüyor ve ona ne kadar güzel olduğunu söylüyor, sonra Addy'yi görüyor ve onun da ne kadar sevimli olduğunu ekliyor.

Çocuklar beni ve Sam'i gördükleri an her şey bitecek. Üstünü çiz, *beni* gördüklerinde biter. Sam büyüleyici bir kardan adam. Bense iğrenç bir Elsa.

Henley öyle bir kahkaha attı ki, gerçekten geriye doğru tökezledi. Rhodes iki büklüm oluyor ve kendini duvara yaslayıp nefes nefese kalıyor. Bowie bana bir bakış attı ve mırıldandı, "Bu senin rengin." Weston'ın ağzı seğiriyor ve sonra çirkin bir *kahkaha* patlatıyor.

Bu kelimeyi daha önce kullandığımı hiç sanmıyorum ama yeri ve zamanı var.

"Hey, pislikler," diyorum titiz bir Elsa sesiyle, tabii ki bu da onları başka bir krizin içine gönderiyor.

Rhodes telefonunu kaldırarak "Bekleyin," demeyi başardı. "Bunun bir fotoğrafını çekmeliyim."

"Kesinlikle olmaz," diyorum ama Sam çoktan yanımda poz veriyor. O yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Poz veriyoruz ve sonra Elle geliyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Siz benim kahramanlarımsınız," diyor bana ve Sam'e. "Ve siz güzel hanımlar," diyor Winnie ve Addy'ye, "gördüğüm en güzel Elsa'larsınız."

Poppy bana göz kırparak, "Sen bir azizesin," diye ekliyor.

Sadie gülüyor. "Bunun sonsuza dek grup sohbetinde kalacağını biliyorsun." "Ve tüm Noel kartlarımızda," diye ekliyor Tru sırtarak.

"Kendinizi gördünüz mü?" Şimdi ben de gülerek soruyorum. "Aslında hepiniz oldukça üst düzey görünüyorsunuz."

Henley ve Tru *Oyuncak Hikâyesi* temasını tamamen benimsemişler. Henley Woody kostümü içinde çok komik görünüyor ve bebek Avery de gördüğüm en şirin patates kafa. Cassidy, Sam'in çok etkileyici bulduğu Buzz Lightyear kostümünü giyiyor. Audrey muhteşem bir Bo Peep ve Gracie de sinsi köpek gibi giyinmişken nasıl yürüyeceğini anlamaya çalışıyor.

Rhodes bir Oompa Loompa ve çok iyi. Levi ise Willy Wonka rolünde harikalar yaratıyor. Elle, kostümüne hayran kaldığımızı görünce Violet Beauregarde olarak tam bir metot oyunculuğuna giriyor ve sakızını şapırdatıyor.

"Çok güzel." Elbiseyi omzumdan yukarı çekmeye çalışıyorum ama faydası yok.

Dönüp Bowie ve Poppy'ye bakıyorum; Becca ve Jonas da dahil olmak üzere hepsi gelmiş geçmiş en sevimli Dalmaçyalılar. Jonas bir köpek yavrusu gibi uluyarak herkesi güldürüyor.

"Peki siz nesiniz çocuklar?" Weston ve Sadie'ye soruyorum.

Tam bir drama havasına girmişler. Sadie hayalet gibi beyaz yüzü ve beyaz Viktorya dönemi elbisesiyle Tim Burton filmlerinden fırlamış gibi görünüyor. Weston eski moda bir takım elbiseyle onun yanında eğiliyor, onun yüzü de beyaz. Caleb da tıpkı onlar gibi koşturuyor ama askılı.

"Biz Viktorya dönemi hayaletleriyiz," diyor Sadie bir kahkaha patlatmadan önce.

Mutfağa geçiyoruz, çocuklar etrafta koşuştururken tabaklarımızı yiyeceklerle dolduruyor ve içeceklerimizi alıyoruz. Gürültülü, eğlenceli ve kaotik... tam benim tarzım bir parti.

Sonra, adamlarımla birlikteyken her zaman olduğu gibi, kaçınılmaz olan gerçekleşiyor.

"Saatin kaç olduğunu biliyorsun," diye anons ediyor Henley, hoparlör sistemine doğru ilerleyerek.

"Olamaz," diyor

Weston. "Oh evet."

Sırıttıyorum.

Britney Spears'ın "Stronger" şarkısının açılış notaları çalmaya başladı. Ve hepsi bu kadar.

Elle, "Penn, bu gece sarışın olduğun için oyumu sana veriyorum," diye sesleniyor.

Sinirlenmiş gibi yapıyorum ama onu işaret ederken kalçalarımı fazladan sallıyorum. "Bu senin hatan. Beynimizi yıkadın."

Elle tanıdığım en iyi dansçılardan biri, aslında Tru da öyle. Ama Elle üniversitede Rhodes'a dans rutinlerinin üzerinden geçirtti, o da Britney hareketlerini yıllar içinde bize aktardı. Çok iyi olduğumuzu söylemeliyim.

Henley omuzlarını yuvarlıyor ve hepimiz yerimize geçiyoruz. Bowie bize baktı.

"Eğer batacaksak, birlikte batacağız." "Yüzde yüz," diyor

Weston.

Sam'e bakıyorum ve o da bana başparmağıyla onay veriyor. Addy bana göz kırıyor.

Kusursuzuz. Bunu pek çok kez yaptık ve kas hafızamıza kazındı. Nakarata geldiğimizde ve ben elimi mavi elbisemden aşağı kaydırarak abartılı bir şekilde dudak senkronizasyonu yaptığımda kızlar ölüyor. Poppy karnını tutuyor, gülmekten ağlıyor. Tru her şeyi filme alıyor. Elle gururlu bir dans annesi gibi görünüyor. Weston onun yanında twerk yaptığında Sadie iki büküm oluyor.

Ve Addy... O da diğerleriyle birlikte gülüyor ama aynı zamanda beni de içine çekiyor. Gözleri ve yüzündeki gülümseme bana geceyi çoktan kazandığımı söylüyor.

Hala hayatımda olduğuna inanamıyorum. Tanrım, çimdikle beni.

Şarkı bitiyor ve hepimiz kanepeye yığılıyoruz. Sam bana yaslanıp gülüyor. Winnie heyecanla zıplıyor.

"Çok iyiydin!" diye ağlıyor. "Bunu bana da öğretecek misin baba?" Oda iğne atsan yere düşmeyecek kadar sessizleşiyor ve ben boğazım düğümlenerek ona bakıyorum. "Evet, kesinlikle öğretebilirim tatlı kızım," diyorum ona, sesim çiğ geliyor.

Bana sarılıyor ve Gracie'yle birlikte kaçıyor. Rhodes sırtıma vuruyor ve Sam kollarını kocaman bir sarılmayla bana doluyor. Anlamli bir bakış alışverişinde bulunuyoruz.

"Seni seviyorum Penn," diyor usulca.

"Ben de seni seviyorum, dostum."

"Ben de seni babam olarak görüyorum," diye fısıldıyor.

Başını göğsüme yaslıyorum ve ona tekrar sarılıyorum.

"Ne olmamı istersen o olacağım. Tek bildiğim benim olduğun" diyorum ona.

Diğerlerini bulmak için ayağa kalktığında gözleri parlıyor.

Addy'ye bakıyorum, yanaklarından süzülen yaşları siliyor.

"Bana baba dedi." Uzanıp Addy'ye sarılıyorum, duygularıma karşı koyamıyorum.

"Kesinlikle öyle dedi," diye fısıldıyor Addy. "Sen busun işte, biliyorsun." "Peki Sam'i duydun mu?"

"Evet. Kalbimi eritti."

"Buraya nasıl geldik?" diye sordum. "Onların da seni böyle sevdiğini biliyorsun."

Başını sallıyor, gözleri yine doluyor. "Kendimi dünyanın en şanslı insanlarıymışız gibi hissediyorum."

Odada burun çekme sesleri duyuluyor ve arkadaşlarımızın da yüzlerini sildiğini görmek için etrafımıza bakıyoruz.

"Sizler çok tatlısınız," diyor Sadie, daha çok ağlarken yüzü buruşuyor. "Ve şu çocuklar. Dayanamıyorum."

Yanımıza gelip bize sarılıyor ve diğerleri de onu takip ederek bizim için ne kadar mutlu olduklarını söylüyorlar.

"Resmileştiğinde çok sevineceğim," diyorum, kendi lanet yüzümü kurularken uzun bir nefes veriyorum. "Hâlâ nefesimizi tutuyoruz." Parmaklarımı Addy'ninkilerin arasından geçiriyorum.

Çenesi sallanıyor ve başını sallıyor.

Poppy kalbini tutarak, "En stresli şey bu olmalı," diyor. "Zaman çizelgesinde bir gelişme var mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Kesin bir şey yok. Baban çok yardımcı oldu," diyorum Weston'a. "Ve Sutton... Elinden geldiğince ilerletmeye çalıştığını biliyorum, ki bu inanılmaz."

"İkisi de harikaydı," diye ekliyor Addy.

"Ne zaman kafanı dağıtmak istersen... ya da içini dökmek istersen... biz buradayız, tamam mı?" Henley öyle diyor.

Diğer herkes de aynı fikirde.

"Teşekkürler. Siz ve ailelerimiz... bizi ayakta tutuyorsunuz," diyorum odaya bakarak. Sonra elimi Addy'nin çenesine koyup onu hafifçe öpüyorum. "Ve buradaki kadın. Onsuz kaybolurdum."

Bir elini yüzünde gezdirip başını sallıyor. "Beni tekrar ağlatma," diyor. Onu öpüyorum ve hepimiz içkilerimizi tazeleyerek mutfağa geri dönüyoruz.

Addy yatak odamızla banyo arasındaki kapı aralığında duruyor, o yumuşak gülümsemesi hâlâ yerinde.

"Bu gece gerçekten çok iyiydin," diyor.

"Biliyorum," diye takılıyorum.

Yaklaşıyor, parmakları göğsümde geziniyor. "Ne yaparsan yap ateşlisin," diye fısıldıyor. "Britney'e şarkı söylemek. Yavru kedileri doğurtmak. Çocukları yatırmak. Her şekilde dünyamı sallıyorsun."

"Şu anda dünyanı sarsmak istiyorum." Eğiliyorum, yavaş ve tembel bir öpücükle ağzını yakalıyorum.

Ama o geri çekiliyor, dudağını ısıırıyor, aniden utanıyor. "Çılgınca bir fikrim var," diyor.

Eğilip boynundan aşağıya doğru öpüyorum. "Benim de çılgınca bir düşüncem var."

"Söylemeye bile korkuyorum."

Bu benim dikkatimi çekti. "Peki, şimdi bilmek zorundayım. Bana tüm çılgın düşüncelerini anlatabilirsin." Ona gülümsüyorum ve o da derin bir nefes alıyor.

"Ya doğum kontrolünü bırakırsak?" Kelimeleri bir anda ağzından dökülüyordu. Kollarından tuttum ve yüzünü daha iyi görebilmek için geri çektim. "Ne?"

"Biliyorum, biliyorum," demek için acele ediyor. "Unut gitsin. Biliyorum-" Başını sallıyor ve gözlerini deviriyor.

"Ama öyle değil. Bu... Bu fikre bayıldım," diyorum.

Sanırım onun beni şok ettiğinden daha çok ben onu şok ettim. "Öyle mi?"

"Sam ve Winnie'nin bu gece küçüklerle ne kadar iyi olduklarını gördün mü?"

Başını sallıyor. "Evet! Ve ikisi de bana yakında bebek sahibi olup olmayacağımızı sordular. İstemeyeceklerini düşünmüştüm... ve asla yeterli olmadıklarını hissetmelerini istemem. Aceleye getirmek istemiyorum." İç çekiyor. "Ama birçok kez burada gerçekten bebek istediklerini söylediler. Yavru kediler dışında."

İkimiz de usulca gülüyoruz.

"Ve anne olmayı gerçekten sevdiğimi fark ediyorum," diyor usulca. Bunu söylediğinde içimdeki her şey sıvı sıcaklığa dönüşüyor.

"Böyle bir adam olacağımı hiç düşünmemiştim." Onu daha yakına çekiyorum. "Ama seninle hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum Addy. Bir bebek..." Huşu içinde söylüyorum.

"Aklımızı kaybettik," diyor sonunda. "En azından onları birlikte kaybettik."

BÖLÜM OTUZ ALTI

MINNETTARLIK VE HINDI İLE

ADELINE

Şükran Günü maçına kadar olan çılgın hafta boyunca çalışırken suçluluk duygusunun artmasına izin vermemek çok zor. Geçen haftaki Arkadaş Günü güzel bir mola oldu.

-İyi yemek, sevgili arkadaşlar, çocuklar ve yavru kedilerle kaliteli zaman. Yavru kediler hayatımızın en önemli parçası. Bir şeyi ne kadar çok sevebileceğinizi onunla çevrili olana kadar bilmemeniz çok komik. Kendimi hiçbir zaman büyük bir hayvan insanı olarak görmedim, ama Jezebel ve bebekleri... *Aşık oldum.*

Sam iki oğlana Gizmo ve Shadow isimlerini verdi ve Winnie de kızı Elsa ismini verdi çünkü evet... o hala onun favorisi.

Ama şimdi çok yoğunum. Uzun saatler boyunca durmaksızın ayaktaım ve o kadar çok planlama ve yemek hazırlığı yapıyorum ki bunları uykumda yaptığımı sanıyorum.

İşin iyi tarafı Lorelai ile bir plan yaptık. Greer ve Wyndham yavru kedilere bakmak için evde kalmayı kabul ettiler. Hafta sonu tatili olduğu için Serendipity'nin çalışma saatleri kısıtlı ve çok az olan izinlerinde bunu yapmak için çok cömert davrandılar. Tüm aile ve ekip - annem, Penn'in ailesi, Tru, Sadie, Poppy, Elle, tüm çocuklar ve diğer herkesin ailesi - maç için Dallas'a uçacak. Lorelai maç günü gelecek ve ilk yarı boyunca herkesle birlikte locada oturacak. İkinci yarıda onunla yer değiştireceğim ve maçın tadını çıkaracağım.

Winnie'nin artık daha uyumlu olması da yardımcı oluyor. Penn ve ben antrenman tesisinden ayrıldığımızda ya da bir yolculuğa çıktığımızda artık ağlamıyor, bu da rahatlatıcı bir şey. Dün gece ayrılmadan önce bana sıkıca sarıldı, küçük yüzü çok tatlıydı.

Yumuşak buklelerini geriye doğru tarayarak ona "Eğlenceli eşyalarını çoktan topladım," dedim.

Sam yanlarında durup sırtırken Margo'nun elini tuttu.

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum anne!" diye ciyaktı.

Evet, bana anne diyordu. Penn'e baba diyerek kapıyı açtığında, hemen ertesi gün bunu benim üzerimde denedi. Bunu ona yaptığında ağladığımı *sanmışım*. Bana anne dediğinde kendimi toparlayamayacağımı düşünmüştüm.

"Merak etme. İyi olacağız," dedi Sam.

Tanrım, bu çocukları seviyorum.

Arabayla uzaklaşırken, görüş alanımızda olduğumuz sürece el sallamalarını izlerken hâlâ biraz ağlıyordum.

Dün gece AT&T stadyumuna vardığımızda çok çalışmışım, Penn'in yanındaki yatağa girdiğimde tamamen bitkin düşmüştüm. Artık gizlice dolaşmaya bile çalışmıyorum. Erkeğimle yatıyorum ve sanırım tüm takım bunu biliyor ve bundan mutlu. Penn o kadar harika bir sezon geçiriyor ki bence oyuncular ne yapıyorsak onu yapmaya devam etmemizi istiyorlar. Batıl inançları var ama ben Koç Evans'la büyüdüm, o yüzden bu yeni bir şey değil.

Bu sabah hava henüz kararmamışken uyandığımda Penn yarı uykulu bir halde yuvarlandı ve beni her zaman mahveden o alçak, uykulu sesiyle "Seni seviyorum" diye mırıldanmadan önce popomu okşadı.

Dünyanın en hızlı düşünu alıp Penn'in formasını giydiğimde nefes nefese kalmıştım. Sonunda locaya vardığımda bitkin ama herkesi göreceğim için çok heyecanlıyım. Sam ve Winnie bana doğru koşuyor ve sıkıca sarılıyorlar.

"Formalarınızın içinde çok güzel görünüyorsunuz," diyorum onlara. Winnie'yi kucağıma alıyorum ve hindi şapkasına bakıp sırtıyorum. "Ve şapka mükemmel." Burnuna vuruyorum.

Onu yere bıraktığımda Tru bana bir kokteyl uzatıyor, ben de memnuniyetle alıyorum.

Kutunun diğer tarafında bir kahkaha tufanı kopuyor ve Sadie bize el sallıyor.

"Çok iyiler ve yorumcular da çok iyi. Henley bu gece özellikle histerik" diyor.

"Şu oyuna bakar mısınız! Mustang'ler herkesi yoldan çekiyorlar!" Henley'nin sesinde yoğun bir eğlence var.

Diğer yorumcu Daniel gülüyor. "Belki de Penn Hudson'ın Yaşayan En Seksi Erkek lakabından dolayı kendini böyle hissediyordur. O durdurulamaz."

Melanie homurdanıyor. "Her neyse, işe yarıyor."

Henley, "Söylentilere göre Penn'in bu sezon alev alev yanmasının bir nedeni de Addy Hudson'mış," diyor. "Bunu benden duymadınız."

Neredeyse kokteylimde boğulacaktım ve yüzümü yelpazelemeye başladım. "Yani... haksız değil," diyor Tru gülerek.

"Yaptığın şeyi yapmaya devam et, Addy. Bunun bir fedakârlık olduğunu biliyorum," diye ekliyor Elle.

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum ama yüzümdeki kocaman gülümsemeyi silemiyorum. "Bence hepimiz üzerimize düşeni yapıyoruz."

Hepsi gülüyor ve Sadie kadehini benimkine tokuşturuyor. "Bunun şerefine."

Penn sahada odaklanmış ve kendinden emin görünüyor ve kesinlikle ağzı sulanmaya değer. Gözlerimi üzerinde hissediyormuş gibi kutuya bakıyor ve bana doğru başını sallıyor. Midem bulanıyor.

Weston sahaya uzun bir atış yapıyor ve Rhodes bir şekilde iki savunmacının arasından sıçrayarak topu yakalıyor. Bir aşağı bir yukarı zıplıyoruz.

Henley ıslık çalıyor. "Weston başka bir gezegenden gelmiş gibi görünen bir atış yaptı... Rhodes Archer'ın o şeyi yakalamak için havalandığını gördünüz mü?"

Daniel da katılıyor. "Rhodes'un zıpladığını görmüştüm ama o daha çok kontrollü bir uçuş gibiydi."

Melanie gülüyor. "Onu kanatları için test etmemiz gerekiyor mu?"

Henley, "Bence bu adamlar bu noktada insan sınırlamalarını aşmış durumdalar," diyor.

"Sanırım hepimiz Mustang'lere düşkün olduğumu biliyoruz," diyor Daniel, "ama bu yılki oyunlarına bakılırsa, tek düşkün olan sen değilsin."

"Geri dönüşlerini yaptılar. Weston oynadığında hepsi oynuyor. Onun kol gücünün şakası yok," diye ekliyor Henley.

"Melanie söylemeyeceği için ben söyleyeceğim. Mustangs takımının tamamı rahatsız edici derecede çekici," diyor Daniel.

Melanie gülerek, "Benden hiçbir itiraz alamayacaksın," diyor.

O kadar gülüyorum ki nefesimi tutamıyorum. "Gerçekten de... ulusal televizyonda tüm takımla flört mü ediyorlar?"

"Kesinlikle öyle," diyor Sadie.

Penn, Weston'dan bir pas alıyor ve pas vermek için etrafına bakınıyor, ancak bir açıklık gördüğünde koşuyor ve bir gol atıyor. Kalabalık patlıyor ve Henley'i tekrar duyuyorum.

"Nasıl yapıyorlar bilmiyorum ama Mustang'ler bunu kolaymış gibi gösteriyor."

Maçın geri kalanında yerime oturmadım. Maçı kazanmadan önce iki gol daha atıldılar ve ben de Toby ile Lorelai'nin oyuncular için hazırlanmasına yardım etmek üzere aceleyle geri döndüm. Şükran Günü'nü kutlamanın küçük bir yolu olarak büyük hindi bagetleri hazırladım ve takım içeri girmeye başladığında galibiyetten dolayı havalara uçuyorlardı.

Penn hemen beni buldu ve onu öptüm.

"Seninle gurur duyuyorum Vaiz Adam," diyorum ona.

"Addy! Sen en iyisisin!" Oyunculardan biri bageti havaya kaldırıyor ve Weston ile Penn'in gözleri dönüyor.

"Sen yapmadın," diyor Weston.

"Ben yaptım," diyorum gülerek. "Şükran Günü'nde bu kadar sıkı çalan çocuklarıma küçük bir ikram." Penn'e sırtıyorum. "Ve belki buralarda bir yerlerde birkaç turta bile vardır."

Sonunda herkes aile alanına giriyor ve ben de çocuklara birer baget veriyorum. Winnie'nin kafasından daha büyük görünüyor. Margo ve Jeremy Winnie uyuyana kadar oyalanıyorlar ve sonra çocukları otele geri götürüyorlar.

Penn ve ben odaya döndüğümüzde sevişiyoruz, neredeyse düşünemeyecek kadar yorgun ama birbirimize çok açız. Birbirimize her zaman çok açız.

Sonra başını benimkine yasladı. "Bu geçirdiğim en güzel Şükran Günü."
Başparmağımı yanağına sürüyorum. "Kazandığın için mi?"

"Yanımda olduğun için." Eli yanağımdan aşağı kayıyor ve sesi alçalıyor.
"Ve bagetler acıtmadı."

Uykulu bir şekilde gülüyorum. "Mutlu Şükran Günleri, Bay Hudson, nam-ı diğer Vaiz Adam, en seksi erkek ve olağanüstü kedi doula."

Alnıma ve yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra ağzıma uzun bir öpücük konduruyor. "Şükran Gününüz kutlu olsun, Bayan Hudson, nam-ı diğer Siren'im ve hayatımın aşkı."

"Tanrım, seni seviyorum," diyorum ona.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Hayal ettiğimden çok daha fazla. Ve bu konuda çok mutluyum."

Birbirimize sarılmış, doymuş ve tamamen mutlu bir şekilde öylece dalıp gidiyoruz ve ölümler gibi uyuyoruz.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

FESTİVALLER

PENN

Evde Noel dekorasyonu yaptığımız bir gün oldu - ki bu benim hiç yapmadığım bir şeydi - ve diğer her şeyde olduğu gibi Addy bunu da çok eğlenceli hale getirdi.

Son derece üretken olduk.

Evin içi göz kamaştırıcı. Şık ve tamamen büyüleyici.

Dışarıda evimiz Elf Buddy gelmiş ve sihrini konuşturmuş gibi görünüyor.

Benim. Ben Buddy'yim.

Ve söylemeliyim ki, kendimi çok iyi hissediyorum.

Bu benim için bir öğrenme eğrisi, ama Addy ve çocukların ışık istediklerini anladığımda, her şeyi yaptım. Evin ve ağaçların etrafına kaç tane ışık astığımı bile bilmiyorum. Çok, çok fazla.

Bir de şişme oyuncaklar var.

Ayaklarını çatıdan sarkıtarak oturan bir Noel Baba (15 ft) var. Kızak ve ren geyiği (12 ft) onun arkasında. Bir Kardan Adam (40 ft) çimenlerin üzerinde durmuş araziye denetliyor. Sonra Elsa (15 ft), Bayan Claus (26 ft), üç zencefilli kurabiye adam (12 ft)... ve benim favorim, havuzun yanına koyduğum boynunda Noel lei olan flamingo (40 ft) var. Her yerdeki şişme şeker kamışı kemerlerinden bahsetmiyorum bile (her biri 20 ft).

Ve sonra... *başyapıt* Noel Dönme Dolabı. Şişme değil, ahşap ve çok şirin. Addy ve çocuklar onu gördüklerinde nefesleri kesiliyor ve sonra ben her şeyi aydınlatırken şok içinde bakıyorlar.

"Ne yaptın sen?" Addy gözlerini kocaman açarak soruyor. "Oldukça harika, değil mi?" Ben soruyorum.

"Çok güzel *bir şey!*" diyor gülerek. "*Bayıldım* baba," diyor Winnie hülyalı hülyalı.

Sam bana yumruk atıyor. "Bu harika," diyor gülerek.

O kadar beğeniliyor ki kimse evden çıkmak istemiyor ama Winnie'nin tatil dans gösterisindeki performansı için acele etmemiz gerekiyor.

Heyecan ve gerginlik arabanın içinde hissedilir halde dağa tırmanıyoruz. Silver Hills Halk Tiyatrosu'na vardığımızda, ancak üç yüz kişilik olduğunu bilmeme rağmen otoparkta bin kişi varmış gibi hissediyorum. Ve erkenciyiz.

İçeri giriyoruz, Addy ve Winnie yanımda el ele tutuşuyor, Sam de diğer yanımda. Tatil çelenkleri ve ışıkları her yeri kaplıyor - gerçi bence birkaç yüz şerit ışık daha olabilirdi - ve etrafta kostümlerle koşturan ebeveynlerin ve çocukların gevezelikleri futbol stadyumuna rakip oluyor. Avuçlarım terliyor, ki bu çok saçma.

Winnie kırmızı tütüsü ve ışıltılı saç bandıyla çok sevimli görünüyor. Bukleleri her yöne gidiyor ve yeşil gözleri ışıltılı. Birden durdu ve hepimiz durup iyi olup olmadığına baktık.

Bize endişeyle bakıyor, boştaki eli tütüsünün etrafında dönüyor. Cesaretlendirici bir şeyler söylemek için onun seviyesine inmeye başlıyorum ama Sam benden önce davranıyor.

"Bunu başarabilirsin," diyor, sesi kararlı.

Ona bakar, kararsızdır. "Ya tüm hareketlerimi unutursam?"

"Asla unutmazsın. Onları *öğrendin*," diye ısrar ediyorum.

"Peki ya bir şeyi unutursan?" Sam ekliyor. "Bahse girerim kimse bunu anlayamaz zaten."

Dudakları titriyor. "Gerginim."

Sam onun elini tutarak, "Yaptığın onca şeyi düşün Win," diyor. "Kötü koruyucu ailelerden kurtuldun. Nefret dolu çocuklar. Asla yeterli yiyeceğin olmadı. Ve tüm bunlara rağmen güldün ve oynadın." Ona doğru eğiliyor. "Ve dansın harika."

Gözleri kocaman oluyor ve kıkırdayarak elini ağzına kapatıyor. Bunun başını belaya sokup sokmayacağını görmek için etrafına bakınıyor ama bunun olması için çok fazla eğleniyoruz.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye fısıldıyor sonunda.

"Öyle olduğunu biliyorum. Sen *güçlüsün*. Tüm dünyadaki en güçlü kızsın ve bu gece oradaki en tatlı, en *iyi* dansçı olacaksın," diyor ona.

Kız yutkunar. "Bunu söylediğini Cassidy ve Audrey'ye söylemeyeceğime söz veriyorum," diyor ve sonra başını hızlıca sallıyor. "Tamam. Tamam, hazırım. Tamam, ben hazırım." Kollarını Sam'in boynuna doluyor ve Sam geri çekildiğinde yankılanacak kadar sert bir beşlik çakıyorlar.

"Kesinlikle anladım." Sam sırtıyor.

Derin bir nefes alıyor ve daha uzun duruyor.

Addy'nin yanımda burnunu çektiğini duyuyorum ve baktığımda gözlerini deviriyor. "Neden beni hep duygusallaştırıyorlar?"

"Çünkü onlar en iyi küçük insanlar... ve biz tamamen yumuşağız." Kolumu ona doladım ve elimi Winnie'nin omzuna koydum. "Ve senin orada parladığını görmek için sabırsızlanıyorum, tatlı kızım." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum baba," diyor.

Bunu söylediğinde kalbimin yerinden çıkmayacağını sanmıyorum. Sam'e bakıyor. "Seni seviyorum, Sam."

Sonra Addy ile birlikte sahne arkasına, onların toplanması gereken yere gidiyor, Sam ve ben de yerlerimizi buluyoruz.

Gösterinin ilk yarısı çocuklardan gençlere kadar geniş bir yaş aralığıyla başlıyor ve biz bir an gülmekten yerlere yatarken bir an sonra yeteneklerine hayran kalıyoruz. En küçükler kar taneleri gibi giyinmişler ve farklı yönlere dağılıyorlar, asla tam olarak olmaları gereken yere inemiyorlar. Ren geyiği gibi giyinmiş bir çocuk hizada durmak yerine yanlara doğru zıplıyor...

ve bir elfe çarpar. Elf daha sonra gözyaşlarına boğulur ve seyircilerin arasında annesini arar.

Winnie'nin sınıfındaki küçük kızlardan biri "Jingle Bell Rock" sırasında uygunsuz bir kalça hareketi yaptığında kendimizi kaybediyoruz.

Ve sonra, sıra baba-kız dansına geliyor. Babalar sahneye çıkıyor ve ben seyircilerin arasında arkadaşlarımızı görüyorum. Henley'nin sakatlığından sonra Bowie ve Rhodes'un sahneye çıkıp Cassidy ve Audrey ile dans etmesinin ne kadar sevimli olduğunu hatırlıyorum. Henley şimdi burada, Cassidy ve Audrey de yanında. Göz göze geldiğimizde bana göz kırpmıyor.

Şu anda burada, kızım olmasını her şeyden çok istediğim küçük bir kızla birlikte olduğuma inanamıyorum.

Winnie'ye bakıyorum, elim minicik elini kavlıyor ve bana gülümserken yüzünde sakın ve kendinden emin bir ifade var. Daha önceki tüm gerginlikler yok oldu.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Evet," diyor ısrarla.

Birbirimize gülümseyerek peynir gibi oluyoruz.

"Tamam, küçük hanım. Hadi onlara nasıl yapıldığını gösterelim."

Büyük finalden sonra ona The Enchanted Florist'ten sakladığım kocaman bir buketi veriyorum ve sanki ona bir midilli falan vermişim gibi oluyor. *Çok heyecanlandı.*

"Çiçek mi?" diye soluk soluğa kaldı. "*Benim* için mi? Daha önce hiç çiçek almamıştım. Onları çok ama çok seviyorum!"

Ona bütün dünyayı verebilseydim, verirdim.

Sam gevşekçe sallanan bir tanesini koparıyor ve sapını kırıyor. Kulağının arkasına sıkıştırdığında Winnie gülümsüyor. Ayaklarının üzerinde kayarak bizim onayımızı bekliyor.

"Mükemmel," diyor Addy.

"Gerçekten de en iyisi sendin," diye fısıldıyorum ki etraftaki diğer küçük kızları incitmeyeyim.

Arkadaşlarımızla poz veriyoruz, son birkaç yılda nasıl da çoğaldığımıza gülüyoruz.

Rhodes, "Bu hızla gidersek seneye bu salonu tek başımıza doldurabiliriz," diye takılıyor.

"Bize bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?" Bowie sorar.

"Hayır, birçok ulusun babası olmanıza izin veriyorum," der Rhodes ve Bowie'yi omzundan sarsar.

Bowie hiç istifini bozmadan sadece gülüyor. Dürüst olmak gerekirse, o kadar iyi bir baba ki, onu beş çocukla hayal edebiliyorum ve hala hiçbir şey yokmuş gibi o çivi saçını çekiyor.

Hep birlikte Serendipity'ye gidiyoruz ve Greer ile Wyndham Winnie'nin dans kıyafeti içinde ne kadar sevimli görüldüğünden bahsediyorlar.

Winnie dönerek, "Teşekkür ederim," diyor. "Sanırım bir çilekli shake alacağım," diye ilan ediyor.

"Sen her zaman çilekli milkshake alırsın," diyor Sam.

"Çünkü benim favorim o," diyor burnunu kıvrarak. Ama sonra yan masada bir muzlu split görüyor ve tereddüt ediyor. Ağzı biraz düşüyor. "Ya da belki bu," diyor.

Hepimiz gülüyoruz ve o *ne* der gibi etrafına bakıyor?

Greer elinde devasa bir şeyle gelip Winnie'nin şaşkın yüzünün önüne koyduğunda, Winnie ona bakakalıyor. "Çok büyük," diye fısıldıyor.

"Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyorum.

Çenesi kalkıyor. "Ben çok *güçlüyüm*," diyor.

Sam bana bakıyor, gururla başını sallıyor. "Sana söylemiştim."

Krem şanti, çikolata ve muzdan aynı anda kocaman bir ısırık almasını izliyoruz. Bütün yüzü aydınlanıyor.

"Oh... Ben bunun için yaratılmışım," diye nefes alıyor.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

NE İSTİYORUM

ADELINE

Elle'in cipinin arkasında oturmuş, yanımda Tru ve Poppy'nin hamilelik tartışmalarını dinliyorum. Sadie ön koltukta oturuyor, telefonunda geziniyor ve Elle'e film galasıyla ilgili sorular soruyor. Daha önümüzde biraz zaman var ama Noel alışverişini tamamladıktan sonra biraz da gelinlik alışverişi yapmaya karar verdik.

"Ne giymek istediğine dair bir fikrin var mı?" Sadie Elle'e sordu.

Elle küçük bir dans yaparak ciyaklıyor. "Şey, gözüme kestirdiğim bir Dior elbiseyi giymeyi düşünüyordum ama... Tamara Ralph'ın adamları bana ulaştı!"

Hepimiz çılgına döndük, bağırdık, ellerimizi havada salladık ve koltuklara vurduk.

"Stil sahibi olacaksın!" Sadie küçük bir dans yaparak şöyle diyor. "Sen tam bir süperstarsın," diyor Poppy.

"Ama değilim! Küçük saklanma deliğimde kalmayı ve yazmayı gerçekten sevdim. Her şeyin bu şekilde gelişmesi çılgınca. Paniklediğimi söylemek için çok mu erken?" Elle gergin bir kakhaha atıyor.

"Nasıl görüneceğın konusunda değil ama, değil mi?" Tru öne doğru eğilip elini Elle'nin omzuna koyarak soruyor. "Çünkü hepimiz senin harika görüneceğini biliyoruz."

"Hayır. Yani bu konuda ben de gerginim... tüm o insanlar tarafından görölmek. Ama daha çok filmi beğenmeyeceğimden endişeleniyorum. Ya da herkesin beğenmeyeceğinden. Şimdiye kadar gördüklerimi beğendim ama henüz hepsini bir arada görmedim. Nasıl sonuçlanacağını söylemek zor."

"Bu çok mantıklı," diyorum ona. "Karakterlerinize hayat vermek çok heyecan verici olmalı, ama aynı zamanda korkutucu... çünkü ya onları istediğiniz gibi yakalayamazlarsa?"

"Kesinlikle. Ben kitap her zaman daha iyidir diyenlerdenim... *The Notebook* olmadığı sürece... O filmde Ryan Gosling ve Rachel McAdams resmen döktürüyordu," diyor.

"Katılıyorum," diye hepimiz katılıyoruz.

"Her şeyi yapmaktan bahsetmişken..." Sadie bana bakmak için arkasını dönüyor. Kaşlarını kaldırıp ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum.

"Penn dışarıya daha fazla Noel ışığı ekledi mi?"

Cipteki kakhahaların sesi yükseliyor ve ben de onlarla birlikte gülüyorum.

"Işıkları gördün, ha?" Ben de öyle dedim.

"Penn gruptaki arkadaşlara gelip dışarıda yarattığı şaheseri görmeleri gerektiğini söyledi, biz de dün gece oradan geçtik" diyor. "VAY CANINA."

"Biz de oradan geçtik," diyor Tru. "İnanılmaz."

"Biz de!" Poppy diyor ki. "Becca inip Elsa ve Bayan Claus ile fotoğraf çektiirmek zorunda kaldı!"

"Çok şirin," diyor Elle. "Levi Kardan Adam'a takmış durumda ve ondan biraz korkuyor."

Gölmekten kendimi alamayarak gözlerimi siliyorum. "Dün Penn posta kutusunun etrafındaki alanın biraz süslenmesi gerektiğini düşündü ve bir sonraki şey

elektrik direğinin etrafına iki bin ışık dizdiğini biliyordu." "Çorap şapkalı devasa şişme Waldo'yu da unutmayın."

Sadie ekliyor. "Biz oraya geldiğimizde o da bunu ekliyordu." "Aman Tanrım, şaka yapıyorsun," diyor Tru. "Waldo'yu kaçırdım mı?"

"O adam," diyor Elle başını sallayarak. "O seninle yeni bir adam Addy. Her zaman eğleneliydi ama seninle, Sam'le ve Winnie'yle olduğu gibi..." İç çekiyor. "Onu görmeyi çok seviyorum. Özellikle de asla evlenmeme, yuva kurmama konusunda çok kararlı olduğu için. Direndi."

"Öyle mi?" diyor Sadie.

"Ama sonra Bahamalar'dan döndüğümüzde hepimiz senin hakkında bir şeyler duyduk." Tru gülüyor. "Bahamalar'da ona ne yaptınız? Hep bilmek için can atıyordum!"

"Onu flamingo yogasına götürdüm," diyorum, bu da bizi başka bir kahkaha turuna gönderiyor.

"Siz birbiriniz için mükemmelsiniz," diyor Poppy.

Sırıttıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, dün gece ona sürpriz yaptığım ekstra uzun kollu doldurulmuş flamingoyu düşünüyorum. Ona böyle şeyler vermek çok eğleneli. Onu komodininin üzerine koydu ve bu sabah kollarını mutfak masasındaki sandalyesinin tepesine dolayarak aşağıya indirdi. Winnie ve Sam de işin içinde, komik flamingolar arıyorlar.

"Bu yüzden mi kürklü flamingo anahtarlığın var?" Tru soruyor.

"Evet, bu bizim olayımız. Birbirimize flamingolarla sürpriz yapıyoruz..."

"Bayıldım," diyor.

Bir süredir gözüme kestirdiğim bükülebilir bir flamingo var. Belki Noel çorabı için. Bana flamingolu şirin bir pijama takımı hediye etti. Ben de ona flamingo boxer verdim.

Cherry Creek North'ta park yeri bulmak biraz zaman alıyor, Noel'den bir hafta önce küçük bir mucize değil ve sokağa yığılıyoruz. Tatil pazarı da hala devam ediyor ve her şey sezon için giyinmiş. Etrafımızda Noel müzikleri çalıyor ve ben temiz havayı içime çekiyorum.

"Pekâlâ, ekip," diyor Sadie, çantasını omzunun üzerinden ayarlarken. "Önce Noel alışverişini bitirip sonra elbiseleri mi halledelim? Yoksa tam tersi mi?"

"Alışverişi bitirelim. Fazla param kalmadı," diyor Poppy. "Benim de öyle."

Alışverişi bitirdiğimi kabul etmiyorum. Son birkaç aydır, geceleri çocuklar film izlerken ya da onlar yattıktan sonra internetten alışveriş yapıyorum. Bu kızlarla dışarıda bir gün geçirdiğim için mutluyum. Onlarla vakit geçirmeyi seviyorum. Bu bana Goldie'yi özletiyor. Keşke daha yakında yaşasaydı. Her şeyin tam ortasında olur ve her dakikasını severdi.

İki saat sonra, şık bir butiğin arka tarafında duruyoruz, soyunma odaları ısıltılı elbiselerle dolu. Poppy bir şeyler denemek için bekleyen tek kişi çünkü patlamak üzere. Geri kalanımız, vücudunu mükemmel bir şekilde saran şık siyah bir elbisenin içindeki Elle'e bakıyoruz.

Bir şey denemeye direnmeye çalıştı ama bizim gözümüzde etkinlik tamamen onunla ilgili olduğu için onu ikna ettik.

"Muhtemelen birden fazla elbiseye ihtiyacınız olacak," diyor Tru. "Yani hala çılgın yetenekli biri tarafından şekillendirilebilirsin, ama bu..."

"Kesinlikle. Vay canına," diye nefes alıyor Poppy.

Elle başını sallar. "Bilmiyorum..."

"Bilmiyor musun?" Sadie gücenmiş görünüyor. "Mükemmelsin. Oscar almak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

Elle homurdanıyor. "Çok fazla değil mi?"

"Yeterli," diyor Tru, yanımda durarak.

"Katılıyorum," diyorum.

Silver Hills'e geri döndüğümüzde akşam olmuştu ve Tru'nun annesi, Stephanie, Margo ve benim annem bizimle The Fairy Hut'ta buluştu. Tüm anneleri dahil etmeye çalıştık ama zamanlama uymadı. Annem ve Margo son birkaç aydır aramıza katıldılar ve onların arkadaşlıklarının da geliştiğini görmek çok eğlenceliydi.

Who Let the Frogs Out? kokteylimi yavaşça yudumluyorum, mükemmel tat karışımının tadını çıkarıyorum. Kaliforniya'da yaşarken The Fairy Hut'ın lezzetli ve komik isimli yiyecek ve içeceklerini özlemiştim.

"Başarılı bir alışveriş günü geçirdin mi?" Stephanie soruyor.

"Üçümüz de Elle'in galasında giyeceklerimizi bulduk," diyor Sadie. "Ben bir tanesinde karar kılamadım."

Poppy, "Güzel bir elbise düşünebilmem için önce bu bebeğin çıkması gerekiyor," diyor.

Margo onun yanında oturuyor ve kolunu okşuyor. "Muhteşem görünüyorsun. Keşke ben de senin gibi bir bebek taşıyaydım. Her yerim şişti."

"Aynen," diye katılıyor annem.

Henüz bebek sahibi olmamış olanlarımız her şeyi içine atıyor. Bilinmeyeni. Büyük hissettiriyor.

"İyi misin tatlım?" diye soruyor annem sessizce.

Dönüp ona gülümsüyorum. "İyiyim. Gerçekten iyiyim."

Elimi sıkıyor. "İyi görünüyorsun. Sanki içten dışa parlıyorsun."

Ona doğru eğildim ve o da kolunu bana doladı.

"Sanırım bir adım geri atacağım. İşimle ilgili yani." Gözleri genişledi. "Gerçekten mi?"

"İşim için çok minnettarım ve onu gerçekten sevdim. Ama..." Tereddüt ediyorum, doğru kelimeleri arıyorum. "Sam ve Winnie gibi hissediyorum... onlar benim çağrım. Enerjimi onlara ve ailemize adamak istiyorum... ve belki bir bebek bile."

Gözleri parlıyor. "Bir bebek!"

"Benim için bir şeylerden vazgeçmek gibi gelmiyor. Onlara sahip olacak kadar şanslıyken onlara odaklanmazsam bir şeyleri kaçıracağım gibi geliyor. Tüm bu bekleme oyunu... Yani, büyük olasılıkla onları alacağımızı biliyorum, ama... ya olursa... benim için en önemli şeyin ne olduğunu görmemi sağladı." Annem gülümsemeden önce uzun bir süre beni izliyor. "Bu hiç de pes etmek değil," diyor. "Seni çok takdir ediyorum. Ve eğer fikrinizi değiştirirseniz, eminim sizi bir şekilde geri alacaklardır. Bu takım seni seviyor."

"Evet, sonsuza kadar sürmeyebilir ama şimdilik... Yapmam gerekenin bu olduğunu hissediyorum."

"O zaman yapman gereken bu."

"Hayal kırıklığına uğramadın ya da... hüsrana uğramadın mı?" diye sordum. "Neden olayım ki?"

Şimdi yüzünü tamamen bana dönüyor.

"Eğitimim için harcadığın onca para yüzünden... ve sahip olduğum onca hedef ve hayal yüzünden."

"Beslenme konusundaki bilgilerinizi yine de iyi bir şekilde kullanacaksınız ve evde kalıyor olmanız hedeflerinizin ve hayallerinizin öldüğü anlamına gelmiyor." Ben gülünce o da gülümsüyor. "Mutlu musun?"

"Çok mutluyum."

"Kalbinin sesini dinlemeye devam et Addy. Sana güveniyorum. Seni yanlış yönlendirmeyecektir."

İçime bir şeylerin yerleştiğini hissederek nefes veriyorum. Yüksek sesle söyleyene kadar yüzde yüz emin olmadığım bir karar.

"Teşekkürler anne," diyorum usulca.

Masanın etrafında, hayatımı eksikliğini bile hissetmediğim şekillerde zenginleştiren bu güzel insanlara bakıyorum.

Hayatım o kadar dolu ki. İşte burada, Penn ve çocuklarla evde sahip olduğum şey... tam da istediğim şey.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

UZUN BİR YOL

PENN

"Hediyeleri şimdi açamayacağımıza emin misin?" Addy'yi evin içinde takip ederek soruyorum.

Dönüp beni şakacı bir şekilde itiyor ve ben de yaralanmış gibi yapıyorum.

"Sen çocuklardan daha kötüsün!"

"Hediyelerini görmeleri için sabırsızlanıyorum!" Daha yakına eğildim. "O bisikletler için çok heyecanlanacaklar."

Eliyle ağzımı kapatıp beni susturuyor. "Sakın hediyeler hakkında konuştuğunu duymasınlar," diye tıslıyor.

"Tanrım. Nerede senin Noel ruhun?" Homurdanıyorum. Başım arkaya düşüyor ve inliyorum. "Bu şimdiye kadarki en uzun gün."

Saatime baktım. Ailemizin gelmesine daha birkaç saat var. Gizmo bacağıma sokuluyor ve ben de eğilip onu kucağıma alıyorum. "Selam ufaklık," diyorum kırıışık alnından öperek.

Jezebel ve yavru kedilerle uzun bir yol kat ettim. Küçük dostumun kısa bacaklı bir uzaylı olduğunu düşündüğümü bilmesine asla izin vermezdim. O sevgiyi hak ediyor. Mırlaması beni gülümsetiyor ve başımı kaldırdığımda Addy bana gülümsüyor.

"Bu gece hâlâ sürprizlerimiz var, biliyorsun. Onlar yattıktan sonra," diye fısıldıyor.

Bu beni biraz neşelendiriyor. "Peki. Tamam. Çocuklar ne yapıyor? Onları bir süredir görmedim."

Omuzlarını kaldırdı. "Bir sürpriz üzerinde çalışıyorlar... Hiçbir fikrim yok."

"Ooo, ilginç." Kaşlarımı kaldırıyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum. "Sakın gidip onları gözetleme," diyor.

İç çekiyorum. Gizmo'yu kaldırıyorum ve konuşuyormuş gibi yapıyorum. "Bırak da Noel neşesinin efendisi işini yapsın."

"Az önce kendine usta demedin."

Gizmo'dan dışarı bakıyorum. "Hayır. O söyledi."

"Mm-hmm. Sen çok fazlasın," diyor, gülmemeye çalışırken dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Ama tam sana göre?" Yanına gidip bir elimi kalçasına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Gizmo artan vücut ısıyla mutlu bir şekilde iç çekiyor.

"Tam bana göre," diyor.

"Çocuklar meşgulken yatak odamızda biraz baş başa vakit geçirebiliriz."

Şimdiden başını sallıyor ve geri çekiliyor. "Hâlâ pişirmem gereken çok şey var."

"*Bütün* eğlencemi mahvediyorsun," diye mırıldandım.

Mutfakta ona yardım etmeye çalışıyorum ama yavru kediler peşimi bırakmıyor, bu yüzden Addy hepimizi kovuyor. Kendimizi kanepede buluyoruz; Jezebel karnımda, Elsa ve Shadow iki bacağımda, Gizmo da boynumda kıvrılmış.

Bu iğrenç şeyleri o kadar çok seviyorum ki.

Telefonum çalışıyor ve cebimden çıkarmaya çalışıyorum. Jezebel onu uyandırdığım için bana küçümseyen bir bakış atıyor ve ben de kulaklarının arasını kaşıyorum.

"Üzgünüm, Jezzy. Dinlenmenin çok değerli olduğunu biliyorum."

Telefona bakıyorum. David. "Alo?"

"Penn! Mutlu Noeller!" diyor. "Sana da mutlu Noeller!" Ben de ona cevap veriyorum. "Addy ve çocuklarla birlikte misin?" diye soruyor.

"Aslında Addy yemek yaparken ben kedi görevindeyim, çocuklar da yukarıda bir sürpriz üzerinde çalışıyorlar."

"Onları telefona verebilir misin? Aslında... bunu FaceTime yapabilir miyiz?"

"Elbette," diyorum yavaşça.

Doğruluyorum ve kedileri dikkatlice kanepeye taşıyorum, tekrar uyumaları için üzerlerine bir battaniye örtüyorum.

"Her şey yolunda mı?" Mutfığa girerken soruyorum.

"Sadece küçük bir Noel mesajı iletmek istedim," diyor.

"David telefonda," diyorum Addy'ye. "Bize ve çocuklara bir Noel mesajı vermek istiyor."

"Ah. Tamam. Hadi gidip onları alalım." Ellerini çabucak yıkıyor ve yukarı çıkıyoruz.

Facetime çağrısını açıyorum ve David'in gülümseyen yüzünü görüyorum. Ben de gülümsüyorum ve Addy Sam'in kapısını çalıyor. Fısıltıları ve Winnie'nin kıkırdamalarını duyuyoruz ve Sam kapıyı zar zor gıcırdatarak açıyor.

"Dışarı çıkıp David'le biraz konuşabilir misin?" diye soruyorum.

"Oh," diyor şaşırarak. "Elbette. Hadi Winnie," diyor omzunun üzerinden.

Kapıyı kapatıyor ve birkaç saniye sonra onlar da dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kapatıyorlar.

"Tamam, hepimiz buradayız," diyorum David'e. "Bu çocuklar çok gizemli davranıyorlar," diye takılıyorum.

"Hepinizi gördüğüme çok sevindim. Mutlu Noeller," diyor David.

Hepimiz "Mutlu Noeller!" diye karşılık veriyoruz.

"Ve bu Noel arifesinde size vermeyi umabileceğim en güzel sürprizi hazırladım," diye ekliyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve Addy'nin nefesinin kesildiğini duyuyorum.

David başını sallayıp "Pazartesi günü yargıçla randevumuz var!" dediğinde gözleri doluyor. Evlat edinme günü için Pazartesi nasıl olur?"

"Mükemmel olur," diyorum kısık sesle. "Aman Tanrım!" Addy'nin nefesi kesilir.

"Ve iyi bir otoriteye sahibim..." Eğildi ve büyük bir gülümsemeye bir sonraki kısmı fısıldadı, "Sutton yargıçla konuştu..." Sesini tekrar yükseltir. "Ve sadece her şeyin sonuçlandırılması meselesi. Sam ve Winnie, mahkeme ikiniz için de evlat edinme kararı çıkaracak ve size Penn ve Addy'nin ebeveynleriniz olduğunu belirten yeni doğum sertifikaları verilecek... yeni soyadlarınız ve her şeyinizle birlikte. Bu nasıl bir Noel hediyesi?"

Sam göğsüme dönüp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ben de kendimi kaybettim. Addy Winnie'yi kucağına alıyor ve hepimiz birbirimize sarılıyoruz, gülüyoruz, ağlıyoruz ve çok mutluyuz. Sonunda kendimize geldiğimizde telefonu sabitliyorum.

"Teşekkür ederim David," diye boğuluyorum. "Bu bizim için dünyalara bedel. Yardımların için sana ne kadar teşekkür etsek az. Hayallerimizi gerçeğe dönüştürdün."

"Bunu sen yaptın," diyor titreyerek. "Birbirinize gösterdiğiniz sevgi ve bu sürece ayırdığınız zamanla... hepsi sizin sayenizde oldu."

Addy yüzünü silerek, "Bunu sensiz yapamazdık," diyor. "Teşekkürler David," diyor Sam.

"Teşekkür ederim," diye yineliyor Winnie. "Bu sonsuza kadar seninle kalacağım anlamına mı geliyor? Ben ve Sam?" diye soruyor, Addy ve bana bakarak.

"Evet, tam olarak bu anlama geliyor," diyorum ona.

David başını sallıyor ve yanağından süzülen bir damla gözyaşını siliyor. "Bu şimdiye kadar aldığım en tatmin edici dava oldu. Pazartesi günü bunu kutlayacağız! Umarım tüm hafta sonu boyunca kutlarsınız!"

"Kutlayacağız," diye onu temin ederim. "Öyle değil mi?"

Çocuklara soruyorum. "Evet, kutlayacağız!" diye bağırırlar.

Winnie bana doğru uzanıyor ve ben de onu Addy'nin kollarından alıp sıkıca sarılıyorum.

"Ahh, ne güzel bir gün," diyor David. "Seni yalnız bırakayım. Size haberleri vermek için sabırsızlanıyordum."

Hepimiz ona tekrar teşekkür ediyoruz ve telefonu kapattığımızda, birbirimize tekrar sarılmadan önce bir saniye birbirimize bakıyoruz. Winnie'nin etrafında dönüyorum ve sonra koridorda dans etmeye devam ediyorum. Addy ve Sam de arkamdan dans ederek beni takip ediyor. Yavru kediler bizi gördüklerinde şakacı bir şekilde etrafta zıplıyorlar ve tüm dans partilerinin en dans partisini yapıyoruz.

Ailelerimiz geldiğinde Sam ve ben kazak ve kot pantolon, Addy ve Winnie ise güzel yeşil elbiseler giymişlerdi.

Annem içeri girdiğinde "Vay canına, hepiniz çok güzel görünüyorsunuz," diyor. "Sağ ol anne. Sen de öyle." Önce onun yanağını sonra da Danielle'in yanağını öpüyorum.

Sonra o içeri girdi. "Sen de öyle," dedim ona.

Koç bana sarıldı bile.

Sırtıma vururken "Hey, Koç," diyorum. "Bana hiç Rex diyecek misin?"

"Mmm, diyebileceğimden emin değilim," diyorum gülerek.

Danielle'in Addy'ye, "Dışarıdaki süslemelerin üstesinden gelemiyorum," dediğini duyuyorum.

"Penn yeni bir iş buldu," diyor. "Aynen öyle!"

Ben sesleniyorum.

Ailemize bakıyorum ve sıırıyorum. Addy'ye doğru yürüyorum ve kolumu beline doluyorum.

"Yemekten önce bir aile fotoğrafı çektirmemizin sakıncası var mı?" diye soruyorum. "Bu sabah küçük bir şey hazırladım. Arka tarafta."

Addy şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ne yaptın sen? Bu bir Incredible Hulk şişmesi falan değil, değil mi?"

"Hayır, ama lanet olsun... Bir fırsatı kaçırdım," diyorum.

Herkes gülüyor.

"Bir aile fotoğrafı kulağa harika geliyor," diyor annem.

"Sam ve Winnie, yavru kediler için bana yardım eder misiniz?" "Onlar da mı resimde olacak?" Koç soruyor.

"Onlar da aileden," diyorum.

Kedileri en son bıraktığım aile odasına girerken, "Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim," dediğini duyuyorum.

Winnie onları gördüğünde nefesi kesiliyor. "Çok tatlılar!" diye mırıldanıyor.

Hepsine krem rengi kazaklar giydirdim. Jezebel'in boynunda küçük bir kabarıklık var, ona ve Elsa'ya birer tütü giydiriyorum ve resimler biter bitmez tütüleri çıkaracağımı söylüyorum.

"Çok iyi." Sam gülüyor. "Çok güzel görünüyorsunuz çocuklar," diyor Gizmo ve Gölge'ye sokularak.

Winnie Elsa'yı taşıyor, ben de kraliçe Jezebel'i taşıyorum, o da sakın sakın bakıyor.

Addy ve ailenin geri kalanı bizi görünce çılgına dönüyor.

"Aman Tanrım!" Danielle diyor ki. "Penn, bundan sonra ne düşüneceksin?"

"Asla bilemezsin," diyorum sırtarak.

Onları dışarı çıkarıyorum ve gölden çok uzak olmayan bir yerde, her zaman favorim olan bir ağaç var. Kendi başına uzun ve güzel, ama her dalına sarılmış ışıklarla göz kamaştırıcı. Beyaz tüylü battaniyeleri olan üç güzel bank var, en büyüğü ortada ve The Enchanted Florist'ten yakındaki bir sütunun üzerinde duran beyaz güller, tüyler ve yeşilliklerden oluşan devasa bir buket sipariş ettim. Koç da dahil olmak üzere herkes bu görüntüyü görünce nefes nefese kalıyor ve ben de işimin bittiğini hissediyorum.

Onlar gelmeden önce tripod üzerindeki fotoğraf makinesini getirmiştım ve alana doğru ilerliyorum.

"Orada fotoğraf çekebileceğimizi düşünmüştüm," diyorum kimse konuşmayınca. "Penn, bu çok güzel," diyor Addy. Bana bakıyor, gözleri Aydınlık. "Her şeyi çok özel kılıyorsun." Gözlerini hızla kırıştırırken sesi kesiliyor. "Ağlamayacağım. Ağlamayacağım. Ağlamayacağım."

"Seni gülümsetmeyi seviyorum," diyorum ona. "Ve mutlu gözyaşları dökmeni," diye ekliyorum. Eğiliyor ve beni öpüyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"En çok ben seni seviyorum," diyorum.

Ayrıldığımızda, fotoğraf için hepimizi nerede otururken hayal ettiğimi herkese söylüyorum ve Jezebel'in tütüsünün altına saklayabildiğim küçük bir kumandayla kamera zamanlayıcısını ayarlıyorum. Addy, çocuklar ve ben ortadaki bankta oturuyoruz ve her birinin elinde bir kedi yavrusu var. Jezzy kucağımda. Bu anne elinden gelse yanımdan ayrılmaz.

Onun arkasını kolladığımı

biliyor. Ve bence o bir meme.

Sarkık, buruşuk memeler, ama memeler.

Ailelerimiz iki yanımızda oturuyor. Ve ilk fotoğraf çekilmeden hemen önce bağıriyorum, "Bu resmi! Mahkeme tarihimiz Pazartesi günü ve evlat edinme işlemleri kesinleşecek!"

İlk başta bir-

Ne dedin?

Doğru mu duydum?

Ve sonra-

Sonunda gerçekleşiyor mu?

Aman Tanrım, bu en iyi haber!

Pazar günü evimizde oynayacağımız için Tanrı'ya şükürler olsun ki kaçırmayacağım!

Ve kameranın her anı çektiğinden emin oluyorum.

KIRKINCI BÖLÜM

BÜYÜK GÜNLER

ADELINE

Bir rüyayı yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Hayır, rüyadan daha iyi, çünkü bu gerçek.

Koridordan gelen küçük ayak sesleriyle uyanıyorum ve Winnie'nin heyecanla çıkardığı tiz çığlığın ardından Sam'in ona düşmemesi için yavaşlamasını söyleyen daha kalın sesini duyduğumda kıkırdıyorum. Ama ikisi de yavaşlamıyor. Yastığımın içinde gülümsüyorum ve Penn'in boğuk kıkırdamasını duyuyorum.

"Hiç uyanmayacaklarını sanıyordum," diyor yorganın altından fırlayarak.

Beni öpmek için eğiliyor, gamzeleri ortaya çıkıyor ve ben eriyorum.

"Mutlu Noeller," diyor.

"Mutlu Noeller. Saat kaç?" diye soruyorum.

"Erken," diyor gülerek.

"Ne zamandır uyanıksın?" "Üçten beri."

"Ama biz gece yarısı gibi uyumuştuk."

"Ne diyebilirim ki? Heyecanlıyım."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Winnie bize doğru fırladı, Penn'in üzerinden tırmanıp bir gülle gibi aramıza indi.

"Oha! Yatağımızda bir kasırga var," diyor Penn, yanağını Winnie'ninkine yaklaştırmak için.

Sam yatağın ucunda durmuş sırtlıyor.

"Beşe kadar beklemesi için ikna etmeye çalıştım ama olmadı," diyor.

"İkinize de mutlu Noeller," diyor Penn. "Uyandığınızda bizi uyandırın demiştik, ne zaman kalktınız?"

"Saat dörtte odama gizlice girdi," diyor Sam.

Penn iç çekti. "Yani şimdiye kadar hediyeleri açmış olabilir miydik?"

Sam'in omuzları gevşiyor ve gülüyor. Sakin olmaya çalışıyor ama heyecanı yüzünden okunuyor. "Üzgünüm baba."

Hepimiz duraklıyoruz, Penn yutkunuyor ve uzanıp Sam'i bizimle birlikte yatağa çekiyor, ona kocaman sarılıyor.

Önce Winnie'nin, sonra Penn'in yanını gıdıklıyorum ve o da irkilip abartılı bir çığlık atarak hepimizi güldürüyor. Sam'e doğru fırlayıp ona sarılıyorum ve onun da yan tarafını gıdıklıyorum.

"Noel pijamalarınızın içinde çok şirin görünüyorsunuz," diyorum onlara.

"Siz de Bayan Hudson. Siz de öyle." Penn yataktan kalkıp Winnie'yi omuzlarına kaldırırken bana sırtlıyor ve Sam ile bana bakıyor. "Ben hazırım. Çoktan banyoya gittim, dişlerimi fırçaladım... kedigilleri kontrol ettim..."

"Uzun zamandır ayaktasın!" Penn zıpladığında Winnie çığlık atıyor On

u. "Acelemlerim var, acelemlerim var," diyorum ve aceleyle banyoya gidiyorum.

Orada hiç oyalanmıyorum, sadece en azını yapıyorum. aceleyle geri döndüm.

Beni bekliyorlar ve merdivenlerden birlikte iniyoruz. "Sence

Noel Baba gelmiş midir?" Winnie soruyor.

"Öyle olduğunu biliyorum. Bayan Claus da öyle," diyor Penn ona. "Bu ortak bir meseleydi."

Duraklıyor ve onu merdivenlere bırakıyor.

"Burada bekle. Aşağı inerken bir fotoğrafınızı çekeyim," diyor.

Benimle ve çocuklarla bir fotoğraf çekiyor, sonra ben yoldan çekiliyorum ki o da çocuklarla bir fotoğraf çekebilsin.

Fotoğrafları çeker çekmez koşarak merdivenlerden iniyorlar. "Hadi baba!" Winnie diyor. "Anne, Sam, acele edin!" "Geliyoruz, söz veriyorum," diyorum ona.

Köşeyi döndüğümüzde toplu bir nefes alma sesi duyuyoruz. Winnie'ninki o kadar yüksek ki, iyi olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum.

Noel ağacı, bana kalırsa mükemmel. Çoraplar dolup taşıyor ve ağacın altındaki zemin kimi paketlenmiş kimi paketlenmemiş hediyelerle kaplı.

"Burada dün gecedен daha fazla hediye var!" Sam'in sesi kelimenin ortasında titriyor. Dalgın dalgın adem elmasını ovuşturuyor, sesi değişiyor ve normalde böyle yaptığıında çok utanırdı ama bu sabah önündeki manzara onu fazlasıyla büyülüyor.

Winnie kabarık yeleli, sarkık tek boynuzlu ata koşuyor ve yüzünü ona gömüyor.

"Bayıldım!" diyor, sesi kürkün içinde boğuklaşarak.

Penn muhtemelen en çok Sam'e bir süredir göz koyduğu kaykayı verirken heyecanlıydı. Sam kaykayda korkunç derecede iyidir ve bu kaykay onun en sevdiği kaykaycı markasıdır. Sam kaykayın yanına gider, yüzü aydınlanmıştır.

Nyjah Huston tarafından imzalandığını görünce "Bir Bozukluk," diye soluk soluğa kalıyor. "Bunu nasıl yaptın?" diye sorar.

Penn ona sırtarak, "Noel Baba'nın birkaç bağlantısı olmalı," diyor.

Sam döner ve ona sarılır. "Bana imzalı bir Disorder aldığına inanamıyorum!" diyor Penn'in göğsüne yaslanarak.

Onun için bulduğum havalı kaskı göstererek, "Sadece bunu takman gerekiyor," diyorum. "Her seferinde," diye ekliyorum.

Kaska doğru koşuyor ve onu alıyor. "Bu çok manyak," diyor, her açıdan çevirerek. "Bayıldım buna!" Bana bakmak için dönüyor ve ben de uzanıp ona sarılıyorum. "Bunu her zaman takacağım. Teşekkürler anne," diyor.

"Rica ederim," diye mırıldanıyorum, ona sıkıca sarılıyorum ve hızla göz kırpiyorum.

Bugün bize ilk kez anne ve baba diyor ve evet, bütün gün su birikintisi gibi olacağım.

Ağacın etrafına oturuyoruz... yani hepimiz, Penn hariç, o da koşarak kedilerin uyuduğu çamaşır odasına gidiyor. Yavru kedileri taşıyarak geri geliyor, Jezebel de peşinde.

"Bu fırsatı kaçırmak istemediler," diyor.

Onları yere bırakıyor ve onlar için aldığımız küçük oyuncakları veriyor ve Gizmo onunkine saldırdığında gülüyoruz.

Penn çorapları işaret ediyor. "Bunları şimdi mi istiyorsun, yoksa daha büyük şeyler mi alacağız?"

"Bunu açabilir miyim?" Winnie pembe, ışıltılı bir kutu tutarak soruyor. "Elbette." Başımı sallıyorum.

Sam hâlâ kaykayını tutarak mutlulukla bakıyor.

Winnie bir dizi ışıltılı peri kanadı ve ona uygun bir tütü çıkardığında çığlık atıyor. "Peri prenses!"

Penn ona "Sen her zaman bir peri prensesiydin," diyor.

Sam'e bir kutu uzatıyor ve yeni kulaklıkları açtığında Sam'in ağzı açık kalıyor. "Bunlar çok havalı. İnanamıyorum," diyor başını sallayarak.

Penn onun yanına oturuyor ve saçlarını karıştırıyor. Sonra bana kocaman bir kutu uzatıyor.

"Ben mi?"

"Evet, sen." Sırıttıyor.

İçinde lüks bir battaniye var. Yüzüme tutuyorum ve iç çekiyorum. "Çok yumuşak." Bana tatlı bir gülümseme veriyor, gözleri umutla parlıyor.

Ona bir kazak ve çok sevdiği güzel bir sürahi seti veriyorum. O da bana kendimi kraliçe gibi hissettiren bir bornoz, göz alıcı küpeler ve sevimli bir flamingo veriyor.

Çektiği fotoğraflarla dolu bir albüm verdiğimizde gözyaşı dökme sırası Penn'e geliyor.

Sam ve Winnie onlara verdiğimiz her hediyeyle kendilerinden geçiyorlar, çok heyecanlılar ve çok minnettarlar.

Her birimize önünde anne ve babamızın yazılı olduğu deri bir anahtarlık verdiklerinde gözyaşları daha da artıyor. Açılan küçük deri kapağın altında dördümüzün birlikte çekilmiş bir fotoğrafı var.

"Bu en iyisi," diye ağlıyorum.

Çorapları teker teker gözden geçiriyoruz ve bu sadece. Çok. Eğlenceli. Noel'i Sam ve Winnie'nin gözünden görmek -ki Penn de aynı heyecanı duyuyor- beni tahmin ettiğimden çok daha fazla mutlu ediyor.

Çorabımın içinde küçük bir kutu kaldı ve onu çıkarıp Penn'e bakıyorum.

"Aç şunu," diye fısıldıyor.

Kutunun içinde zarif takılarla süslü narin bir zincir var -Cupid'in oku, bir tek boynuzlu at, bir kaykay, bir futbol topu, bale terlikleri ve bir sonsuzluk sembolü. Son ikisini gördüğümde gülüyorum - bir dilim pizza çünkü Sam sorulduğunda her zaman pizza istediğini söyler. Ve son olarak da bir flamingo.

Dudağımı ısırdım.

"Penn..." "Beğendin mi?"

"Mükemmel."

"Öylesin." Eğiliyor ve beni yavaşça öpüyor, eli saçlarımın arasına kayıyor.

"Ne harika bir gün," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor, alnını benimkine yaslıyor.

Günün geri kalanı gürültü, kahkaha ve kanepede biraz uyuklamayla geçiyor. Öğleden sonra geç saatlerde arkadaşlar ve aile akın etmeye başlıyor. Ev saf neşeyle dolup taşıyor.

Bir noktada Penn bardağına kaşıkla vurur ve ayağa kalkar. "Hey, bir şey söyleyebilir miyim?"

Herkes sessizleşir.

"Bir duyurum var," der. "Şey... *bizim* bir duyurumuz var."

Bana, Sam'e ve Winnie'ye bakıyor ve o kadar büyük bir sevgi var ki neredeyse beni devirecek.

"Size şunu söylemekten son derece mutluyuz, Pazartesi günü..." Sesi bir an için kesiliyor. "Sam ve Winnie resmen Hudson olacaklar."

Herkes bize bakıyor ve sonra oda alkışa boğuluyor. Sam gülüyor ve Winnie ellerini çırpıyor.

Penn ensesini ovuşturarak, "Hepiniz beni tanıyorsunuz," diye devam ediyor. "Bu iş için biçilmiş kaftan olduğumu düşünmüyordum. Her şeye direndim. Ama bu ikisi?" Sam ve Winnie'ye bakıyor. "Bana aksini öğrettiler. Bana nasıl büyük seveceğimi öğrettiler. Ve buradaki kadın..." Gözleri benimkileri buluyor. "Beni her şeye sahip olabileceğime inandırdı. Bana tüm kalbimle nasıl seveceğimi gösterdi. Daha önce olduğum adamı bile tanıyamıyorum çünkü Addy ile tanışıp ona aşık olduğumda, bu aşk her parçamı ele geçirdi. Peki, tüm bu aile olayı? Hepsi onun sayesinde." Kadehini kaldırıp bana göz kırpmıyor. "Gerçekten."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken bir gülümsemeyi ısıyorum.

Sahte evliliğimiz bir amaç uğruna başlamış olabilir ama sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok.

"Seni seviyorum, Adeline Hudson. İçimdeki her şeyle seni seviyorum. Ben de sizi seviyorum, Sam ve Winnie Hudson. Siz için alabileceğim en güzel Noel hediyelerisiniz."

Odada bir sürü burun çekme sesi duyuldu.

Sonra kadehlerimizi kaldırıyoruz.

"Sam ve Winnie'ye," diyor Penn.

"Sam ve Winnie'ye," hepimiz yankıladık.

İyi ki dün bir maç vardı - Mustangs kazandı, vay vay vay - çünkü aksi takdirde kocam Pazartesi gününün gelmesini beklerken beni deli ederdi.

Şu anki haliyle *ele avuca* sığmıyor ama en azından maçın dikkat dağıtıcı etkisi yardımcı oldu.

Pazartesi öğleden sonra çocukları okuldan bir saat erken aldık ve adliyeye giderken sinirlerimiz çok gergindi. Oraya vardığımızda Winnie elimi öyle sıkı tutuyor ki parmaklarım uyuşuyor.

İçeri giriyoruz ve mahkeme salonunun dışında bekleyen arkadaşlarımızı ve ailelerimizi görünce çok duygulanıyorum. Sutton bile orada, gururlu bir amca gibi sırtlıyor ve güzel karısı Felicity de öyle.

"Ah, çocuklar," diyor Penn. "Hepinizin geldiğine inanamıyorum." "Elbette geldik," diyor Henley.

"Bunu kaçıramazdık," diye ekliyor Weston.

David Penn'in elini sıkıyor ve ikimizi de kucaklamak için kendine çekiyor. "Hadi bunu resmileştirelim."

Yerimize oturduğumuzda her şeyi ikinci kez düşünmeye başlıyorum. Ya bizi onaylamazlarsa? Ya bir şeyler ters giderse? Ama yargıcı gördüğümde içim rahatlıyor. Sıcak gözleri ve nazik bir sesi olan yaşlı bir kadın. Penn ve bana, sonra Sam ve Winnie'ye bakıyor ve işlemlere başlarken gülümsüyor.

David bize birkaç soru soruyor, sonra yargıç soruyor ve her şey beklediğimden daha kolay oluyor.

"Genelde bunu söylemem," diyor yargıç, "ama bu istisnai bir dava. Bu ilişkilerin ortaya çıkış şeklini görünce... Bay Hudson, yıllar boyunca sürekli olarak Sam'in hayatına dahil olmanız ve ardından Winnie'nin hayatınıza girmesi... bunun şimdiye kadar verdiğim en kolay kararlardan biri olduğunu söyleyebilirim."

Evrakları damgalıyor ve ardından iki yeni doğum belgesini dağıtıyor.

"Tebrikler," dedi.

Kâğıtlara bakıyorum, nefesim kesiliyor. Samson Cole Hudson.

Winnie Mae Hudson.

Sam bize bakıyor, gözleri parlıyor. "Gerçek mi?"

"Gerçek," diyor Penn, sesi kalın.

Sam, Penn'e sıkıca sarıldı. Winnie de kollarını belime doluyor. Eğilip onu kaldırıyorum ve daha sıkı sarılıyorum. Penn gözlerinde yaşlarla bize bakıyor.

"Başardık," diyor. "Onlar bizim."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Onlar bizim." "Ve sen benimsin," diyor, beni öpmek için eğilerek.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

PENÇE HANÇER ÇARPI ÜÇ

PENN

Evcil hayvan bile istemedim. Gizmo kendini uzaylı torpidosu gibi yüzüme her fırlattığında kendime bunu söylüyorum.

Yani, ben bir NFL oyuncusuyum. Evcil hayvanlara ayıracak vaktim yok. Antrenmanlar, seyahatler, maçlar ve tüm zamanımı Addy ve çocuklarla geçirmekten başka bir şey istemediğim için, bırakın üç yaramaz buruşuk deri ve tavır topuyla ilgilenmeyi, nefes almaya bile zor zaman buluyorum.

Ve yine de...

Jezebel kucağında mırıldanıyor, derimsi küçük bedeni bir soru işareti gibi kıvrılmış. Beni bu pislığe bulaştıran o. Bu anne ile

Dev kulakları ve iki tonlu gözleriyle ana gemiden düşmüş gibi duran, bana fazlasıyla güvenerek bakan bir kız.

Doğum bizi değiştirdi.

Ve şimdi, Addy'nin hâlâ işte, çocukların da okulda olduğu nadir bir öğleden sonra, Jezebel ve ben oturup üç yavru kedinin küçük kürksüz şeytanlar gibi oturma odasında terör estirmesini izliyoruz. Gizmo ve Shadow kanepenin arkasından parkur yapıyor, Elsa ise minik, çıplak bir Tarzan gibi perdelerden sarkıyor. Jezebel'i kaldırıyorum ve Elsa'nın pençe hançerlerini perdeden dikkatlice kaldırarak yanına gidiyoruz.

"Hayır, küçük hanım," diyorum ona. "Senin için perdeye tırmanmak yok."

Kanepeye geri otururken ona bir oyuncak fırlatıyorum ve kulağının arkasını kaşıdığımında Jezebel tekrar mırılamaya başlıyor.

"Beni öldürüyorsun, Jezzy," diye mırıldanıyorum. "Evlat edinmek için yeterince büyükler.

Yapılacak en akıllıca şey bu. Her mantıklı insanın yapacağı şey." O tuhaf gözlerini bana diyor ve daha yüksek sesle mırıldanıyor.

"Biliyorum. Bunu yapabileceğimden emin değilim. Bir aileyi parçalamak. Kardeşleri birbirinden ayırmak... onları rastgele yabancılara vermek?"

Gözlerini kapatıyor ve hiç umurunda değilmiş gibi lüks bir şekilde geriniyor. Ama bunu yaparsam benden nefret edecek ve çocuklarının nerede olduğunu merak edecek.

Gizmo kendini kanepeden fırlatıyor ve göğsüme çarpıyor. "Oof, cidden mi?"

Miyavlıyor ve gömleğimin yakasını pençelemeye başlıyor, bir dağ gezisi gibi omzuma tırmanıyor. Shadow ve Elsa yerde sıçırıyor, birbirlerini kovalıyor ve bir yığın haline geliyorlar.

"Birbirleri olmadan çok üzülürler," diyorum Jezebel'e.

Kuyruğu titriyor.

"Addy ve benim ellerimiz dolu. Futbol sezonunun güçlü bir şekilde devam etmesi ve Addy'nin Mustang'lerle geçirdiği zamanı mümkün olan en iyi şekilde bitirmeye çalışması arasında... Hayatta kalmak için bize bağlı üç canlıya daha ihtiyacımız yok, Jez."

Tek gözünü açıyor ve kuyruğunu tekrar sallıyor, sanki "*Bu senin sorunun, değil mi?*" der gibi...

"Biliyorum. Biliyorum. Bu benim sorunum. Sadece hazır değilim." Ellerimi yüzüme sürüp inliyorum. "Çok yumuşağım, ha."

"Çok yumuşaksın," diyor arkamdan bir ses.

Döndüğümde Addy'nin eski tişörtlerinden birini giymiş ve alaycı bir gülümsemeyle orada durduğunu görüyorum. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve o kadar zahmetsizce güzel görünüyor ki kalbim onu her gördüğümde o sarsıcı taklayı atıyor.

"Her zaman değil," diyorum, ona bakarken gözlerim ısınıyor. "Aslında seni gördüğümde beri hiç de yumuşak hissetmiyorum."

Kıkırdıyor ve bacaklarını kanepeye çekerek yanıma oturuyor. Jezebel ayağa kalkıyor, geriniyor ve Addy'nin yanına kıvrılıyor. Shadow ve Elsa miknatis gibi onu takip ediyor, zıplayıp yanına yerleşiyorlar. Hâlâ omzuma tünemiş olan Gizmo yüksek sesle miyavlıyor ve burnunu kulağıma sürtüyor.

"Onlardan vazgeçmek biraz zor, değil mi?" Addy elini Jezebel'in sırtında gezdirerek usulca söylüyor.

"İmkânsız."

Bakışları bana kayıyor ve bir saniyeliğine, sanki nasıl bir şey söyleyeceğini bulmaya çalışıyormuş gibi temkinli bir ifade beliriyor.

Daha dik oturuyorum. "Ne oldu?"

"Bazı haberlerim var," diyor sonunda, sesi sakın. Bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Neden gergin olduğumu bilmiyorum. Bu iyi bir haber."

"Tamam," diyorum elini uzatarak. "Şimdi heyecanlandım."

Aramızda bir santim mesafe kalana kadar yaklaşıyor. Gözleri parlıyor.

"Biz hamileyiz."

Beynim kısa devre yapıyor. Kalbimin bir saniyeliğine durduğuna ve sonra iki kat hızla geri vitese taktığına eminim.

"Biz-ne?"

Şimdi gülümsüyor ama gözleri kocaman ve hâlâ gergin. "Hamile. Yeniden baba olacaksın... bu sefer bir bebeğe." Kulağıma sokulan Gizmo'ya sırıtıyor. "Bir insan bebek."

Boğazımdan daha önce hiç çıkarmadığım bir ses çıkıyor. Gizmo'yu kanepeye bırakıyorum ve Addy'yi kollarıma alarak ayağa fırlıyorum. Onu yerden kaldırıp daire şeklinde döndürdüğümde şaşkın bir kahkaha atıyor.

"AMAN TANRIM!" diye bağıryorum.

Ben gülüyorum. O da gülüyor. Jezebel sırtını eğerek kanepede duruyor. Yavru kediler öfkeyle miyavlayarak dağılıyor.

Ağzımı Addy'nin boynuna, sonra da yanağına bastırıyorum ve içimde dehşetin en mutlu halini hissediyorum.

"Hamile miyiz?" "Evet!"

Onu tekrar döndürüyorum. "Vay be Addy, bu hayat da ne böyle?"
Kıkırdıyorum.

Ve sonra karımı bir patates çuvalı gibi salladığımı fark ettim.

"Bekle, canını yakıyor muyum?" Aniden durdum ve onu dikkatlice yere indirdim. "Tanrım, iyi misin?"

Gülüyor, hala nefessiz. "Ben iyiyim."

"Hayır, ama cidden. Sen iyi misin?"

Elini göğsüme koydu. "Penn. Ben iyiyim. Biz iyiyiz."

Yüzünü kavradığımda ellerim titriyor, başparmaklarım yanaklarını okşuyor.

"Bir bebek," diye fısıldıyorum. "Bir bebeğimiz

olacak." Başını sallıyor, gözleri parlıyor.

"Denemeye ve denemeye devam edeceğimizi sanıyordum ve işte hemen hamile kalıyorsun. Hiç adil değil!"

Gülerken yüzü boynuma düşüyor. "Seni seviyorum," diyorum kısık sesle.

Gülümsemesi yumuşuyor. "Ben de seni seviyorum."

Onu kanepeye çekiyorum ve Jezebel hiç etkilenmemiş gibi görünerek Addy'nin kucağına tırmanıyor. Yavru kediler yine birbirlerini kovalamaya başladılar bile.

"Biliyorsun..." Addy başını göğsüme yaslıyor. "Eğer bu kaosla başa çıkabiliyorsak, muhtemelen bir bebekle de başa çıkabiliriz."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını sallıyor.

"İstiyorum."

"Evet, ama..." Sertçe yutkunuyorum ve göz ucuyla ona bakıyorum.

"Belki de yavru kedileri hala tutmalıyız... bilirsin, pratik yapmak için."

Gülüyor. "Hepsinin sende kalmasını istemene şaşırmadım."

"Şaşırmadın mı? Ama ben ergenlik karşıtı bir anneydim."

"Ta ki bu bebeklerle tanışana kadar" diyor.

Gizmo kolumu tırmalıyor ve omzuma geri düşüyor. Yemin ederim bu adam beni kişisel yastığı sanıyor. Ve tırmalama direği.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Addy diyor ki. "Ne demek?"

"Sayıca çok az olmak üzereyiz."

Alnından öpüyorum, göğsümde gülümsediğini hissediyorum.

"Alan savunmasına geçiyoruz,"
diyorum. Gülüyor.

"Bir yolunu buluruz," diyorum.

"Evet," diye onaylıyor, sesi yumuşak. "Çözeceğiz."

Shadow Elsa'nın kuyruğuna atlıyor ve Elsa öfkeli bir ciyıklama çıkararak onu kovalıyor ve bu sırada Winnie'nin oyuncaklarından birini deviriyor.

"Boku yedik," diyorum. Addy
gülüyor. "Evet."

Kolumu ona doluyorum, sıcaklığını, kalbinin benimkine karşı sabit atışını hissediyorum. Etrafımızdaki kargaşa. Az önce imza attığımız her şeyin ezici büyüklüğünü.

"Çocuklar bir erkek ya da kız kardeşleri olduğu için çok mutlu olacaklar. Her şey yoluna girecek," diyorum.

"Biliyorum," diye fısıldar.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

EN DEĞERLİ

ADELINE

Otel süitindeki enerji elektrik gibi ve henüz NFL Onur Töreni için ayrılmadık bile.

Tüm aile bu gece Santa Clara, California'da. Çocuklar Margo ve Jeremy'nin süitinde takılıyorlar ve töreni canlı olarak izleyecekler.

Tavandan tabana aynanın önünde durmuş, kırmızı gece elbisemin üstünü düzeltiyorum. Straplez, vücudumdan aşağıya doğru inmeden önce göğsümü saran tatlı bir yakası var. İçinde kendimi bir tanrıça gibi hissediyorum.

Penn'in odanın diğerk ucundan beni izlemesi de bunu pekiştiriyor.

Ya da belki *ağız açık izlemek* daha iyi bir kelime.

Üzerine tam oturan özel dikim siyah bir takım elbise giymişti bile. Kravatını hafifçe gevşetmiş, bembeyaz gömleğinin en üst düğmesini açmış ve duvara rahatça yaslanırken elleri ceplerinde. Beni izlerken gözleri alev alev yanıyor.

"Kurnaz olmaya bile çalışmıyorsun," diye takılıyorum, yüzümü ona dönerek.

"İstesem de yapamam," diye cevap veriyor, ağız o tehlikeli gülümsemesine doğru eğiliyor. "Tanrım, Addy. O elbisenin içinde beni öldürmeye çalışıyorsun."

Hafifçe gülüyorum ama duvarı itip bana doğru yaklaştığında kalbim hızla çarpıyor. Elleri belime doğru kayıyor, dokunuşu elbisemin kumaşını ısıtıyor.

"Sen böyle görünürken bu gece hiçbir şeye odaklanmamın imkânı yok" diye mırıldanıyor, boynumdan aşağıya doğru öpücükler kondururken sesi alçak çıkıyor.

Başım geriye düşerken ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Yapmak zorundasın," diyorum nefes nefese. "Bu gece büyük bir gece, Bay MVP finalisti."

Mırıldanıyor, dudakları omzuma değiyor. Ağız sıcak ve yumuşak, çenesindeki kırışıklıklar beni ürpertiyor.

"Bu düşündüğüm son şey. Odaklanmama ne yardımcı olur biliyor musun?" diye fısıldıyor tenime karşı.

Başımı geriye eğiyorum ve aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözbebekleri genişlemiş, ağız kulağımın hemen altındaki hassas derinin yakınında geziniyor.

"Penn," diye uyarıyorum.

"Hadi," diye ikna ediyor, elleri kalçalarımın altına kayıyor ve kıcımı avuçluyor. "Zamanımız var."

"Gerçekten yok.

Ağız tembel, hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ciddi misin?"

Tereddüt ediyorum, gözlerim ağızda ve beni döndürüp duvara yaslıyor. Ağız benimkine çarpıyor ve ben onun içinde eriyorum, sıcaklık baş döndürücü bir hızla içimde çözülüyor. Öpüşmeyi derinleştirirken saçlarına tutunuyorum, dili benimkinin üzerinde geziniyor.

"Penn," diye soluyorum elbisemi kaldırırken.

Beni aynaya doğru çeviriyor ve elbisemi kalçalarımın yukarı kaldırıyor, elleri dantelleri bacaklarımın altına kaydırıyor.

"Bunu istiyor musun? Çünkü içine girmeden bir saniye daha duramayacağımı hissediyorum" diyor.

"Bunu istiyorum," diye inliyorum. "Ama geç kalacağız," diye nefes alıyorum, ağzı boğazımda gezinirken.

Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor.

Parmaklarını yavaşça bacaklarımın arasından geçirirken, "Hızlı olacağız," diye söz veriyor.

Nefes nefese kalıyorum, öne doğru eğiliyorum, iki elim önümdeki aynada. "Hızlı olmak sana göre değil."

Kıkırdaması alçak ve kirli. "Bakalım seni şaşıratabilecek miyim?" Sürpriz yapıyor.

Ve tam zamanında geldik.

Bir buçuk saat sonra sinema salonunda oturmuş, elimi kocamın kolunun kırımına sokmuş, MVP anonsunu bekliyoruz.

Penn sabun ve kolonya kokuyor ama ona her baktığımda boynundaki hafif kızarıklığı ve gözlerindeki ısıltıyı görüyorum, bu geceye nasıl başladığımızı hatırladığını söylüyor bana.

Kravatını düzeltiyorum, ceketinin yakalarını düzeltiyorum.

"İçimde iyi bir his var," diye fısıldadım. "Ve şimdiden seninle gurur duyuyorum."

Alnımı öpüyor ve birkaç saniye orada kalıyor. "Seni çok seviyorum."

Spiker sahneye çıkıyor ve kalabalık sessizleşiyor. Açılış monologunun çoğunu duyamayacak kadar gerginim ve neyse ki çok uzun süre beklemem gerekmiyor. Devasa bir ekran MVP finalisti beş oyuncunun yüzleriyle aydınlanıyor. Tam ortada Penn'in kocaman bir fotoğrafı var, sahadaki hali... ya da vücuduma tapınırkenki hali -tüm ciddiyetiyle. Yüzüm ısınıyor ve programla kendimi yelpazeliyorum. Weston Penn'in resminin önünde duruyor ve ben Sadie'ye gülümsüyorum.

Her takım arkadaşı temsil ettikleri oyuncu hakkında harika şeyler söylüyor. Sıra Weston'a geldiğinde, geniş ve gururlu bir sırtısla öne çıkıyor ve Penn'e bakıyor.

"Penn'in en iyisi olduğunu yıllardır biliyorum. Adamın antrenman tesisimizde bir posterı var - bu arada posterı kendisi asmadı ama her gün onu görmekten büyük keyif alıyor."

Kalabalık gülüyor.

"Ciddiyim, Penn tanıdığım herkesten daha çok çalışıyor ve öyle bir kalbi var ki bu onu sadece harika bir oyuncu yapmıyor, aynı zamanda harika bir arkadaş, takım arkadaşı, koca ve iki çocuğunun babası yapıyor."

Bu sözler üzerine bir tezahürat daha yükseldi. Ülkenin dört bir yanındaki oyuncularından Sam ve Winnie için heyecan duyan pek çok hediye ve telefon aldık.

"Mustang'ler Penn Hudson takımında olduğu için çok şanslı ve ben de Penn'i en iyi arkadaşlarımdan biri olarak gördüğüm için çok şanslıyım."

Ona baktığımda Penn'in yüzünde duygu dolu bir ifade belirliyor.

Beş adam da konuştuktan sonra spiker mikrofonu tekrar alır. "Ve bu yılın NFL En Değerli Oyuncusu..."

Penn'in elini sıkıca

kavradım. "Penn

Hudson!"

Bütün bölümümüz patladı. Penn beni öpüyor. Rhodes ıslık çalıyor. Henley Penn'in omzuna vuruyor. Bowie ona sarılıyor. Elle, Sadie, Poppy ve Tru yanımızda zıplıyor.

Penn sahneye doğru ilerliyor ve kupayı almadan önce Weston'a sarılıyor. Uzun bir süre kupaya bakıyor, sonra bana doğru bakıyor ve gülümsüyor.

"Ne yıldırı ama..." diyor.

Cuma günü San Francisco'daki herkesle harika bir akşam yemeği yemek için vaktimiz var, ancak Cumartesi günü iş modundayım. Tüm ekip işe odaklanmış durumda ama ortam şaşırtıcı derecede rahat.

Günü ekibin diyetisyeni olarak son büyük dağıtımımı hazırlayarak geçiriyorum. Taze meyveler ve granola ile doldurulmuş protein dolu smoothie kaselerim, bal-sriracha tavuk şişlerim, tatlı patates kızartmalarım var ve bunlar sadece atıştırmalıklar. Badem ezmesi sürülmüş tam tahıllı çikolata parçacıklı kurabiyeler özellikle çok lezzetli.

"Addy, emekli olmak istediğine emin misin?" Rhodes ağzı tavukla dolu halde soruyor.

"Yüksek bir notla ayrılmalıyım," diye takılıyorum.

"Bizi şımartıyorsun ve biz buna alışamıyoruz," diyor Weston suratını asarak. "Ama senin adına mutluyuz..."

Penn ve ben bakışıyoruz. Henüz herkese hamile olduğumuzu söylemedik ve bunu gizli tutmak çok zor!

Oyun acımasız.

Bu yılki Super Bowl maçında aksiyon hiç durmadı.

İyi ki odaklanabileceğim bir yemek var çünkü aksi takdirde tırnaklarımı yerdim. Otuz saniye kala beraberlik var, Penn topu son bölgeye sokan taraf oluyor ve *maçı kazanıyorlar*.

Çılgılık atıyorum ve mutfakta Toby ile birlikte zıplıyorum.

"Git! Git onunla ol!" diyor, beni dışarı kışkırtarak.

Takım sahaya doluşuyor ve ben de oraya koşuyorum. Penn topluluğu yarıp kaskını çıkarıyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Başardık!" diye bağırıyor.

"Başardınız," diyorum ona.

Beni öpüyor, ben de canımı kurtarmak için sarılıyorum.

"Sensin Addy," diyor. "Sen benim şans tılsımımsın."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HER ŞEYİ ITIRAF ETMEK

PENN

Son zamanlarda arkadaş grubumuzda çok fazla ekrana çıktığımızı biliyorum. Çocuklar bu konuda üstüme geliyor, Addy ve benim bir romantik komedide yaşadığımızı söyleyip şaka yapıyorlar.

Ki, tamam, haklılar.

Ama bu çılgın, harika hayata alıştık. Evliyiz. Sam ve Winnie'nin ebeveynleri. Ve şimdi...

Bir bebek.

Bu yüzden herkesi Serendipity'de topladık.

Greer ve Wyndham tezgahın arkasında, profesyoneller gibi dondurma kaşıklıyorlar. Mekân şeker ve çikolata kokuyor ve pastel duvarlar sıcak ışıklar altında parlıyor. Dükkân teknik olarak kapalı ama Greer ve Wyndham'a bu küçük parti için mekânı bir geceliğine kiralayıp kiralayamayacağımızı sorduğumda bunun çok saçma olduğunu söylediler.

Haberleri onların da duymasını istiyorum, bu yüzden bunun bir parçası oldukları için mutluyum.

Herkes gelip istediği dondurmayı aldıktan sonra, mekan ailemiz ve arkadaşlarımızla dolup taşıyor... Bowie'nin deyimiyle ailemiz. Herkes birbiriyle sohbet ederken sessiz bir uğultu var. Çocuklar gülüyor ve şekerin etkisiyle daha da coşuyorlar.

"Pekâlâ çocuklar," diyorum dondurma tabağıma vurarak. "Muhtemelen küçük duyurularımdan bıktığınızı biliyorum..."

Henley sandalyesinde arkasına yaslanır ve sırtır. "Her zaman sahnenin ortasında olmalısın..."

"Bu kez sahnenin merkezinde Addy var," diyorum elini sıkarak. "Bir bebeğimiz olacak."

Oda kaosa dönüşmeden önce tam bir saniyelik şaşkın bir sessizlik oluyor.

"Bu da ne-"

"Kapa çeneni!"

"Ciddi misin sen?"

"Aman Tanrım!"

Bize ilk sarılan Sam oldu ve Winnie de hemen arkasından geldi. Henley ayağa fırladı. Tru kolunu tutarak çığlık atıyor. Rhodes bağırıyor ve yumruğunu havaya kaldırıyor, Elle ise koltuğunda zıplıyor. Sadie ve Weston o kadar çok gülüyorlar ki neredeyse ağlayacaklar.

Bowie orada öylece oturuyor, sersemlemiş görünüyor. Poppy soluk soluğa kalıyor ve Becca ışıldayarak "Bebek kardeş!" diye bağırıyor.

Greer ve Wyndham sallama bardaklarını tokuşturuyor.

"Biliyordum!" Greer gülerek "Biliyordum!" der. "Ben söylemedim mi?" Wyndham, "Evet hanımefendi, kesinlikle söylediniz," diyor.

Kucaklaşmalar ve tebrikler havada uçuşuyor ve ortalığın tekrar sakinleşmesi biraz zaman alıyor.

Tru ellerini havaya kaldırdı, yüzü patlamaya hazırmış gibi aydınlanmıştı. "Bu en iyi haber!" diyor. Sonra gülümsemesi sinsileşiyor. "Ve... bizim de bazı haberlerimiz var."

Hepimizin kafası ona doğru dönüyor.

Henley sırtıyor. "Biz hamileyiz."

"Neler oluyor?" Rhodes gözlerini silerek, "Şaka yapıyorsun," diyor.

Elle karnını tutarak, "Şaka yapıyorsun," diyor.

Rhodes boğazını temizler. "Aslında..." Kolunu Elle'in beline doluyor.

"Sana bunu söylemek için bekliyorduk... ama... bizim de bir bebeğimiz olacak."

"NE?" Bağırıyorum.

"Bu hamilelik şovu gibi bir şey!" Sadie gözlerini kocaman açarak söylüyor.

Weston ona bakıyor ve o da hafifçe başını sallıyor. "Eh, madem hepimiz bir şeyler itiraf ediyoruz..."

"Ön kapıyı kapat!" Addy bağırır.

Sadie sırtıyor. "Evet. Biz de hamileyiz."

Hepimiz aklımızı kaçıırız. Çocuklar etrafta dans ediyor ve hepimiz birbirimizin sırtına vuruyor, sarılıyor, gülüyor ve ağlıyoruz. Tru o kadar çok gülüyor ki uzun bir hırıltı çıkarıyor.

Bana en yakın olan Weston, ona sarılıyorum ve gözlerinin içine bakmak için arkama yaslanıyorum.

"İlk tanıştığımızda böyle olacağımıza inanır mıydın?" diye soruyorum.

"Hayatta olmazdı," diyor. "Ama bunu dünyalara değişmem."

"Ben de."

Sonra Poppy'nin nefesi kesiliyor ve uzun bir inilti çıkarıyor. Gözleri irileşiyor ve bir elini karnına bastırıyor. "Ohhhh," diye tekrar inliyor.

Bowie bir saniye içinde onun yanındaydı. "Ne oldu? Neyin var?"

"Sanırım-" Yüzü acıyla buruşuyor. "Sanırım oluyor."

"Şaka yapıyorsun." Bowie solgunlaşır.

Greer bir kaşık düşürür ve kaşık takırdayarak yere düşer.

"Aman Tanrım," diye haykırır Elle.

"Herkes arabaya!" Weston bağırır.

"Hepimiz onu götüremeyiz!" Sadie karşı çıkar.

"Ben hallederim," diyor Bowie. Bayılmaya hazır görünüyor ama onu kapıya doğru götürmeye başlıyor. Sadie irkilir ve onun kolunu tutarak yanında sürünür. Tru ve Elle'e, sonra da odaya bakıyor. "Bundan sonra biriniz Becca'yı eve götürebilir mi? Hastaneye vardığımızda Bayan McGregor ve annemi arayacağım."

Becca'ya bakıyor ve Poppy başını sallayan Becca'yla usulca konuşuyor. "Bebek doğduğunda görüşürüz," diyor.

Poppy ona sarılıyor ve sonra Becca Bowie'ye sarılıyor.

"Jonas'ı almamızı ister misin? Onu da alabiliriz," diyor Sadie.

"Bu harika olur. Bayan McGregor onu gece için yatırabilir, biz de-oh kahretsin, Poppy..." Bowie, Poppy iki büküm olduğunda dehşet içinde ona bakar. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Beni hastaneye götür," der dişlerini sıkarak. "Tamam.

Hemen," diyor Bowie, gözlerini hızla kırıştırmak.

Kadın iki eliyle adamın yüzünü kavırıyor. "Şimdi," diyor yumuşak bir sesle. Bu onu harekete geçirir. Onu kapıya biraz daha yaklaştırır.

"Oh hayır...ahh. Az önce suyum geldi," der Poppy. "Çok üzgünüm Greer ve Wyndham!"

"Çamaşır suyu bunun için var," diye sesleniyor Greer. "Merak etmeyin. Git bebeği doğur!"

Bowie, "Vay canına, başım dönüyor," diyor.

Poppy onu yakasından tutarak, "Bugün olmaz Fox," diyor.

Weston kapıyı çekerek açıyor ve Bowie ile Poppy tökezleyerek içeri giriyorlar. Onlara arabayı dikkatli kullanmalarını ve bebek geldiğinde bize haber vermelerini söylüyoruz... ve yardım edebileceğimiz bir şey olursa. Onlar gittikten sonra ortalık birden sessizleşti.

Addy ve ben şok olmuş bir halde kapının önünde duruyoruz. "Bu az önce oldu mu?" diye fısıldadı.

"Sanırım öyle oldu." Kollarımı ona doladım.

"Buna inanamıyorum." Bana baktı.

"Beş bebek," diyorum elimi sallayarak. "Bu gece bir bebek ve sonra aynı anda dört bebek. Bu nasıl bir bebek salgını böyle?"

Addy gülmeye başlıyor ve diğer herkes de gülüyor. Çok geçmeden hepimiz histeri krizine girdik.

"Tam bir kargaşa olacak," diyorum karnımı tutarak. Çok gülmekten karnım ağrıyor.

"Hepsinin aynı anda ergenliğe girdiğini düşünsene," diyor

Elle. "Ve araba kullanmaya başladıklarını..." Tru dehşete düşmüş görünerek ekliyor.

"Belki de okula birlikte giderler," diyor Sadie. "Ve kıyafetlerini paylaşırlar."

"Aman Tanrım, ya birbirleriyle çıkarlarsa?" Elle gözleri kocaman açılmış bir şekilde. "Aw." Rhodes Levi'yi omzuna aldı ve benim omzuma onunkıyla vurdu.

"Ş a k a yapmıyorsun, Penn Hudson." Sırıttı. "Bu görünüşünü seviyorum."

Uzun bir nefes veriyorum ve Levi'ye çak bir beşlik yapıyorum.

"Teşekkürler dostum," diyorum Rhodes'a. "Ne kaçırdığımı hiç bilmiyordum. Şimdi onlar olmadan nasıl hayatta kaldığımı hayal bile edemiyorum." Başımı Addy ve çocuklara doğru eğiyorum. Başımı sallıyorum ve yeniden gülmeye başlıyorum. "Bütün bu bebekler. Ne oluyor lan?"

"Bekar Baba Oyuncuları toplantılarımız harika olacak," diye şarkı söylüyor. "Evet, o isim hakkında..."

İki saat bile geçmeden, Bowie grup sohbetine bir mesaj gönderdiğinde eve dönüyoruz.

BOWIE

O burada. Elias Hayden Fox. Poppy'nin durumu iyi. Elias sağlıklı, mükemmel ve kocaman. 3 kilo 8 gram, 22 santim uzunluğunda.

Bir fotoğraf geldi ve çok sevimli.

RHODES

Aman Tanrım. Zavallı Poppy. Ve bu harika. Sevilecek bir küçük Tilki daha. Yoksa büyük Tilki mi demeliydim? O çok tatlı!

HENLEY

Çok iyi bir çocuk. Sizin adınıza çok sevindim çocuklar.

WESTON

Çok hızlıydı! Vay canına, mükemmel.

BOWIE

Poppy'nin epidural alması için çok hızlıydı. O benim kahramanım.

Bana Jonas'ı çok hatırlatıyor! Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Poppy'e sevgilerimizi iletin ve biraz dinlenin. Sizi seviyorum çocuklar.

BOWIE

Ben de seni seviyorum. Hala bebek haberlerinin etkisindeyim. Yeni çocuklarımızın da birlikte büyüyeceği için heyecanlıyım.

HENLEY

Hâlâ aklım almıyor. En güzel günümdü.

WESTON

Evet, Penn haklı. Luminary kahvesinde kesinlikle bir şey var.

Yatağa girerken kıkırdıyorum. Addy bana gülümsüyor. "Ne oldu?"

"Poppy'den haber aldın mı?" diye soruyorum.

Telefonunu kaldırıp bana Elias'ın bir fotoğrafını gösteriyor.

"O en iyisi değil mi?" İç geçiriyor.

Eğiliyorum ve karnına doğru ilerlemeden önce onu öpüyorum. Elimi karnının üzerinde kaydırıyorum ve yumuşak öpücükler konduruyorum.

"Orada küçük bir bebeğin saklı olduğuna inanmak zor," diyorum.

Addy, "Sanırım henüz tam olarak aklıma yatmadı," diye fısıldıyor. "Ama sabırsızlanıyorum Penn. Seninle, Sam'le ve Winnie'yle geçirdiğim her gün... Sabah uyanıp hayatın neler getireceğini görmek için sabırsızlandığım büyük bir maceradaymışım gibi hissediyorum. Yolumuza ne çıkarsa çıksın hazırım."

Ona gülümsüyorum. "Ben de hazırım. Birlikte olduğumuz sürece her şeye hazırım."

EPILOGUE

LEGACY

PENN

Luminary cennette başka bir gün gibi kokuyor, zengin kahve, tatlı şuruplar ve paravan kapıdan gelen esinti. Toplantı odasına geri dönüyorum, çocuklar çoktan yuvarlak masanın etrafına oturmuşlar.

"Burası çok sessiz," diyorum.

"Gürültüyü getiren sensin," diyor Rhodes ve sonra gülüyor çünkü en az benim kadar gürültülü olduğunu biliyor.

"Hayatta olduğumdan emin değilim," diyor Bowie halsiz bir şekilde.

"Elias'ın günleri ve geceleri birbirine karışmış."

"Vay canına, bu çok zor," diyor Henley. "Gracie de böyleydi."

Weston Bowie'ye, "Gelmiş olman takdire şayan," diyor. "Başka bir tarihe erteleyebilirdik."

Bowie omuz silkiyor. "Sizi görmek istedim çocuklar ve Elias'ın gece boyunca uyuması aylar sürebilir, bu yüzden... yeni doğan moduna geri dönebilirim."

Rhodes odanın etrafını işaret ederek, "Başka bir deyişle, şimdi tüm uykumuzu almamız gerekiyor," diyor.

"Mesaj alındı," diyorum. Öne doğru eğildim. "Masaya getirecek bir şeyim var... tabii konuşmamız gereken bir şey yoksa."

Başlarını sallıyorlar.

"Getir," diyor Henley.

"Evet, neymiş?" Weston sorar.

"Tek Baba Oyuncuları. Artık işe yaramıyor. İsim. Yani, benim için *hiç* işe yaramadığını biliyorsun, ama..." Alay ediyorum.

"Evet, evet. İsim hakkında söyleyecek çok şeyin var," diye homurdanıyor Rhodes. "Ama bu bir miras."

"Ne olarak değiştireceğiz?" Weston soruyor.

Elimi uzattım. "Bence bugün buna karar vermeliyiz. Şu anda hepimizin kim olduğuna uyan bir şey."

"Sence daha iyi bir şey bulabilir miyiz?" Henley soruyor. "Kesinlikle."

Sırıtiyorum. "Hadi bir şeyler bulalım."

"Baba Oyuncular mı?" Weston burnunu kırıştırarak soruyor. "Kulağa tuhaf geliyor," diyor Henley. "Ve

biraz da iğrenç." "Evet, hayır," diye onaylıyor Rhodes.

Bowie sonunda başını kaldırıyor. "Peki ya Baba Takımı?"

Weston canlanır. "Fena değil."

"Baba Takımı mı?" Henley öyle diyor.

"Kulağa kötü bir reality şov gibi geliyor," diyor Rhodes. "Baba Komitesi mi?" Henley tekrar

dener.

Bowie yüzünü ovuşturur. "Biz komite değiliz."

"Baba Ekibi?" Weston öneriyor.

"Erkek grubu," diyorum.

"Tamam... Daha sofistike bir şeye ne dersin?" Weston diyor ki. "Mesela... Baba Kolektifi."

"Kulağa komün gibi geliyor,"

diyorum. Weston iç geçiriyor. "Baba

Sendikası mı?"

Rhodes ona ölü gibi bakıyor. "Neyiz biz, mafya mı?"

Weston omuz silkiyor.

Rhodes, "Basit bir şeyle devam edebiliriz" diyor. "Mesela sadece... Babalar?"

Bir duraklama olur.

"Nefret etmiyorum," diye itiraf ediyor Bowie.

"Ama biraz sıkıcı," diyor Rhodes. "Ya da klasik," diyor Weston.

Karamelli macchiato'ma bakıyorum ve bu adamlarla ilgili sevdiğim her şeyi, birlikte olduğumuzda ele aldığımız konuların çeşitliliğini ve onlara her konuda güvenebileceğimi nasıl bildiğimi düşünerek birkaç saniyeliğine dalıp gidiyorum.

"Peki ya... Kardeşlik?" Ben diyorum ki. "Bizi düşündüğümde aklıma gelen şey bu. Siz benim hiç sahip olmadığım kardeşlerimsiniz. Hayatım boyunca sahiplendiğim kardeşlerim."

Hepsi bunu düşünürken ağır bir sessizlik oldu.

Bowie burnunu çeker. "Hoşuma gitti," diyor kısık sesle.

Weston başını sallayarak omzumu sıkmak için uzandı. "Ben de."

Rhodes masanın karşısından bana gülümsüyor. "Kardeşlik. Bence çok uygun."

"Kardeşlik," diye tekrarlıyor Henley. "İşe yarıyor."

Masayı tokatlıyorum. "Karar verilmiştir. Bugünden itibaren artık Bekar Baba Oyuncuları değiliz. Biz Kardeşlik'iz."

Weston kahve fincanını kaldırıyor. "Kardeşliğe."

Hepimiz fincanlarımızı tokuşturuyoruz.

"Şimdi," diyorum, Bekar Baba Oyun Kitabımızı çıkararak. "Neden bilmiyorum ama bunun adını değiştirmek yanlış geliyor." Kitabı sallıyorum. "Ama sanırım bu neredeyse dolduğuna göre, bizim kitabın adını da değiştirmenin zamanı gelmiş olabilir. Kardeşlik Oyun Kitabı mı?"

Henley, "Benim için her zaman Bekar Babanın Oyun Kitabı olacak," diyor. Geri kalanımız başını sallıyor ve sonra masanın etrafına bakıyor.

"Burada bir sürü harika anı var," diyor Weston. "Adımız ne olursa olsun, hep birlikte daha fazla anı biriktirme konusunda anlaşalım."

"Anlaştık."

Defteri çevirip açıyorum.

Girişlerimden birini görüyorum ve sırtıyorum.

*Ebeveynlik gerçekten de başarıya kadar numara yapmak mı?
Çünkü hala bir ipucum yokmuş gibi
hissediyorum, Ama eminim ki varmış gibi
davranıyorum.
~Penn*

Şu anda bunu yazdığım zamankinden daha çok hissediyorum.

*Levi bir şeyin iğrenç olduğunu düşünecektir.
Ta ki tabağında görene kadar.
Ve o zaman dünyanın en lezzetli şeyi olur.
Sevdiği şeyleri bulması için her zaman bir kapı olmak istiyorum.
~Rhodes*

Sayfaya dokunuyorum ve Rhodes'a bakıyorum. "Bu çok derin, dostum. Geçit ol."
Sırıttıyor. "Sam ve Winnie ile bunu zaten yapıyorsun... Seni görüyorum
dostum."
Göğsüm gururla kabarıyor ve bir şeyleri doğru yapıyor olabileceğim için biraz
rahatlıyorum.

*Baba Bakışının gücünü
keşfettiğimiz bir an vardır.
Çocuğunuz riskli bir şey yapmak üzeredir.
Gözlerinizi
kilitliyorsunuz.
Göz kırpmak
yok.
Kaşlarınızı kaldırın.
Baba bakışı atarsınız.
Gracie olmadıkları sürece, yaptıklarını durdururlar.
Geri kalan zamanlarda mı?
Yara bantları ve paspaslar bu yüzden icat edildi.
~Henley*

Buna yüksek sesle güldüm. "Kızlara özgü bir şey olmalı çünkü Winnie'ye attığım bakışlar onun daha çok yapmak istemesine neden oluyor."

Gülüyorlar.

Weston, "O çok komik," diyor.

*Becca'nın yanında pek havalı bir baba olamadım.
Saçlarımda çok fazla parıltı vardı.
Saçlarımda da bir sürü at kuyruğu
vardı... Bu tür şeyler.
Ki bunu hiçbir şeye değişmezdim.
Kız babası olmayı seviyorum.
Ama Jonas geçen gün beni bahçede
futbol topu atarken gördü,
Bezli poposunun üzerine çöktü ve çok sert
alkışladı.
Bu şimdiye kadar hissettiğim en havalı şey.
~Bowie*

Weston, "Ahh, bu küçük adamın bir kolu olacak," diyor. "O tamamen topla ilgili."

Bowie başını sallıyor. "Top oynamaya kafayı takmış durumda... her türlüşüne."

*Yaşlandığımı nasıl fark ettiğimi bilmek ister misiniz?
Baba şakaları yapmaya başladım.
Şöyle şeyler söylemeden
edemiyorum: Bu nacho
problemi.
Yumurtalar yumurta sarısı alamaz.
Şarkı söyleyip dans edebilen koyun kim? Lady Ba Ba Ve en
kötü kısmı?
KENDIME GÜLÜYORUM.
Ben buna bir geçiş töreni diyorum.
~Weston*

Kitabı kapatıyorum ve Weston'a uzatıyorum.

"Çok iyi iş çıkarmışsınız çocuklar," diyorum hâlâ gülerek. Henley geriniyor. "Profesyoneller gibi konuşmaya başladık." Rhodes sırtarak, "Pratik yaptık," diyor.

"Yeni bir sayfa açıyoruz çocuklar," diyorum. "Hazır mısınız?"

Hepimiz kahve fincanlarımızı birbirine vuruyoruz.

Hazır.

EPILOGUE

SAM

Altı yıl sonra.

Bavuluma bir sürü kapüşonlu sweatshirt dolduruyordum ki annemin kapı aralığından gelen burnunu çekme sesi beni duraklattı.

"Anne," diyorum arkamı dönmeden, çünkü yüzünü görürsem ben de ağlayabilirim. "Yine ağlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diyor, sesi titreyerek. "Ben iyiyim. Ben sadece... seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Babam boğazını temizliyor. Bugün bunu çok yapıyordu; yakınlarda dolaşıyor, yardımcı olmaya çalışıyor ve işler fazla duygusallaştığında ortadan kayboluyordu. Geri döndüğünde yüzü kıpkırmızı ve lekeli oluyor, yani onun da ağlamaya gittiği bir sır değil.

Winnie yatağıma yayılmış, yüzünü yastığıma gömmüş. "Bundan sağ çıkabileceğimi sanmıyorum."

Küçük kardeşim Atticus yatakta onun yanına oturmuş, sırtını sıvazlıyor. Herhangi birimizin üzgün olmasından nefret eder.

İç çekiyorum. "Sonsuza dek gitmiyorum. Sadece üniversiteye gideceğim. Ve o kadar da uzak değil. Bol bol ziyarete geleceğim."

"Böyle söylüyorsun ama okula gittiğinde tek derdin kızlar, spor ve..." Yüzü kıvrılıyor. "Bir daha asla eve gelmeyeceksin."

"Doğru değil," diyorum ona. "Söz veriyorum döneceğim."

Babam ensesini ovuşturuyor. "Ve bol bol FaceTime mı yapacaksın?"

"Ve bana her şeyi anlatacak mısın?" Winnie ekliyor. Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve bana dik dik bakıyor. "Benimle FaceTime yapsan *iyi olur.*"

Yatakta onun yanına oturuyorum. "Sence hepinizden uzak durabilir miyim?"

Winnie'nin ağzı titriyor ve küçük bir maymun gibi boynuma yapışarak kendini bana doğru fırlatıyor. Kollarımı ona doluyorum ve Atticus'u da kendime çekiyorum. Onları çok özleyeceğim.

Annem ve babam yanıma gelip bizi kucaklıyorlar. Onlara bakıyorum ve boğazım düğümleniyor.

Bu eve taşındığım günden beri kendimi böyle hissediyorum... çok şanslıyım.

Bir zamanlar bir ailem olacağını hiç düşünmemiştim.

Babamla tanıştığımda dokuz yaşındaydım. Henüz babam değildi ama geriye dönüp baktığımda bu kaçınılmazdı. Koruyucu ailedeydim, evden eve zıplıyordum, hiçbir şeyin benim için asla işe yaramayacağına ikna olmuştum. Dünya büyük ve soğuk geliyordu ve ben sadece sürükleniyordum.

Penn bana özel ders vermeye geldi. Uzun boylu ve biraz göz korkutucuydu ama oturup bana gülümsediğinde samimi olduğunu anladım. Başta ona güvenip güvenemeyeceğimi bilemedim. İnsanların ilgileniyormuş gibi yapıp sonra ortadan kaybolmasına, bana vurmasına ya da benden bir şeyler saklamasına alışkındım.

Ama yanımda kaldı.

Bana önemli olduğumu hissettirdi. Geldi. Her seferinde. Başarısız olmadan.

Bana zeki olduğumu söyledi. Yetenekli olduğumu. Önemli olduğumu. Ta ki beni buna inandırana kadar.

Ve annem hayatımıza girdiğinde, sanki ikimizin de içindeki tüm boş yerleri sevgiyle doldurdu. Birinin kalbinin bu kadar büyük olabileceğini bilmiyordum.

Bana ait olduğumu hissettirmekten asla vazgeçmediler. İsteniyormuşum gibi.

Boğazımı temizleyip Winnie ve Atticus'a bir kez daha sarıldıktan sonra onları nazikçe üzerimden kaldırıyorum.

"Tamam, toplanmaya devam etsem iyi olacak."

"Her şeyi aldın mı sence?" Annem endişeli bir ifadeyle soruyor.

"Belki bilerek bir şey bırakırım da bana getirmek zorunda kalırsın."

Sırıttırıyor. "Tamam. Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

"Seni ziyaret etmemiz için bizi kandırmana gerek yok," diyor babam. "Sen söylersen her zaman orada olacağız."

"Bizi her zaman yanında istemiyor Penn," diyor annem. "Evet, istiyorum," diyorum hemen.

"Noel'de evde olacak mısın?" Winnie diyor ki.

"Elbette."

"Peki ya Şükran Günü?"

"Evet."

"Ya doğum günüm?" Ellerini birbirine bastırıyor.

"Elimden geleni yapacağım."

"Ya benim doğum günüm?" Atticus yatağın üzerinde zıplayarak soruyor. Saçlarını karıştırıyorum. "Eğer mümkünse."

"Çok iyi olacaksın Sam. Bunu biliyorsun, değil mi?" Annem öyle diyor. Sertçe yutkunuyorum. "Umarım öyledir."

Babam elini omzuma koyuyor, yere sağlam basıyor ve sabitliyor. "Sen tanıdığım en yetenekli insansın," diyor sessizce.

"Önyargılısın," diyorum ona, havayı yumuşatmaya çalışarak.

"Tamamen," diyor. "Ama haksız da değilim."

Göğsümde dokuz yaşımdan beri hissettiğim o tanıdık şişliği hissediyorum. Çok fazla sevgi.

Babam sarılmak için beni kendine çekti. "Seni seviyorum, dostum." "Ben de seni seviyorum."

Annem de sarılmaya katıldı ve beni sıkıca kavradı. Winnie oflayıp puflayarak ikisinin arasına giriyor, Atticus da çok geride değil.

"Berbat durumdayız." Gülüyorum, sesim çatlıyor. "Biz senin dağınıklığınız," diyor babam.

"Her zaman öyleydik," diyor annem.

"Hep öyle olacağız," diyorum usulca.

Daha fazla Penn ve Addy ister misiniz? Buraya tıklayın!

<https://bookhip.com/GJSRGPC>

Sırada ne olduğuna göz atmak için okumaya devam edin! Goldie Whitman ve Milo Lombardi, *Windy Harbor* serisinin 1. kitabı *Take this Heart*'ta tanışıyor ve anında çatışıyor.

COMING SOON

TAKE THIS HEART

Bölüm 1 Güzel

Şeytan
GOLDIE

Minnesota benim iliklerime işlemiş.

Görünüşe göre, soğuk eller, sıcak kalp efsanesi bilim insanları tarafından çürütüldü ve vücudunuzun ne kadar sıcak olduğu ile başkalarına karşı ne kadar iyi olduğunuz arasında doğrudan bir ilişki olduğu söylendi.

Ben aynı fikirde değilim.

Minnesota'da bazı kış günlerinde, ne kadar iyi olduğunuzun bir önemi yoktur. -Siz, elleriniz ve vücudunuzun geri kalan kısımları üşüyecek.

Ama soğuk tanıdık, yanaklarınızı çok sert çimdikleyen ama onları sevdiğinizi bildiği için size renkli yarım parmak eldivenler ören huysuz bir büyükanne gibi... Büyükanne Donna. Her zaman Vicks VapoRub gibi kokan ve ne kadar yerseniz yiyin, üç porsiyon yemediğiniz için yemeğini sevmediğinizi düşünen türden... Büyükanne Nancy.

Onu özledim. Değişken mevsimleri. Göller - plakalarda ne yazarsa yazsın 10.000'den fazla göl var. İnsanların (bazılarının)

Hem Büyükanne Donna hem de Büyükanne Nancy ironi yapmadan "bilmiyor musun" derler.

Her zaman soğuk değildir; aslında, yazın ve sonbaharın tatlı günlerinde, neredeyse kışın köşede olduğunu unutabilirsiniz. Ancak Kaliforniya'daki sürekli 70 derece güneş ışığı, palmiye ağaçları, lezzetli yemekler ve tüm kişiliği yoga pantolonu olan insanlar gibi keyifliydi. Trafikten pek hoşlanmıyordum ve 405'te korkunç bir trafik kazası geçirdikten sonra içimde bir şeyler değişti. Sonsuz güneş ışığı artık o kadar önemli görünmüyordu. Kökler istiyordum. Rahatlık. Bir sonraki çılgınlığın ne olacağını merak ettiren türden bir gökyüzü.

Bu yüzden eve geldim.

Gündüzleri iç mimarlık yapıyorum -çiftlik evi mutfakları, rahat kulübeler, ara sıra bebek odası- ve geceleri resim yapıyorum. Çoğunlukla yağlıboya. Geçtiğimiz dört ay boyunca hiç durmadan çalıştım ve MIA'daki (Minneapolis Sanat Müzesi) sanat enstalasyonuma hazırlandım - sanat eserimi göstermeyi hiç hayal etmediğim bir yer. Her şeyimi ortaya koydum. Gece geç saatlere kadar. Sabahın erken saatleri. Yarı bitmiş tuvallerin önünde atıştırılan yemekler. Yaratmayı, bir fikri hayata geçirme hissini seviyorum. Bu yaratıcılığın bir kısmını iç tasarım yoluyla ortaya çıkarıyorum, ancak bu başkasının fikirlerine hayat vermek. Tamamen bana ait olan bir parçayı boyadığımda ve her boya katmanıyla dönüşümünü izlediğimde bu en ödüllendirici duygu.

Uzun bir süre boyunca, yaratmanın herhangi bir biçimi bana enerji verdi, ancak yorgunluk beni yakalıyor.

Şu anda yapmak istediğim son şey Walker Sanat Merkezi'ndeki bir galaya katılmak. Orayı seviyorum ama sadece evde resim yapmak istediğim bir gecede bir oda dolusu korkutucu insan? Hayır, teşekkürler. Ama eğer sanat camiasının bir parçası olmak istiyorsam kendimi ortaya koymam ve bu camiayla tanışmam gerektiğini duydum.

Addy'yi deli gibi özlüyorum. Kaliforniya'da tanışmıştık. Üniversitede oda arkadaşımı ve hala en iyi arkadaşım, neye ihtiyacım olduğunu her zaman bilen tek kişi. FaceTime aramaları asla yeterli olmuyor. Colorado Silver Hills'te, hayatının aşkı Penn Hudson'la -ki kendisi profesyonel bir futbol oyuncusu ve tüm zamanların en iyi koçucusu- çocukları Sam ve Winnie ve yolda olan bir bebekle birlikte yaşıyor. Ayrıca, neredeyse her gün fotoğraflarını çektiğim Sphynx kedilerinden oluşan bir aileye de ev sahipliği yapıyor... tüm vücudunuzla ürperin. Onlara bakmak zorunda kalmasam çok tatlılar.

İş yerinde birkaç arkadaş edindim ama henüz hiçbirini burada göremiyorum. Bu yüzden bir kadeh şampanyayı güvenlik battaniyesi gibi tutuyorum ve aç karnına içmem gerekenden fazlasını yudumluyorum.

Tanımadığım insanlara gülümsüyorum ve bir kadının küpelerine iltifat ediyorum, ne kadar kalmam gerektiğini merak ediyorum.

"İşte buradasın." Luna kolunu bana doluyor. "Gel, seni birkaç kişiyle tanıştırayım."

Ona doğru sarkıyorum. "Seni gördüğüme çok sevindim. Dost bir yüz görmeye ihtiyacım vardı." Luna beni kanatları altına aldı. Beni MIA'ya sokan oydu, ve sergimden sonra işimi bırakıp tam zamanlı resim yapmam gerektiğini düşünüyor. Hayalim bu. Göreceğiz bakalım.

Kendinden emin bir şekilde etrafta dolaşüyor ve beni o kadar çok insanla tanıştırıyor ki isimleri aklımda tutamıyorum ve sonra başka biriyle konuşmak için yanımdan ayrılıyor. Gözüme çarpan bir serginin yakınındayım, bu yüzden ona yetişeceğimi söyledim.

Sergi ilgi çekici - doğayla bütünleşmiş heykellerin bulunduğu bir parkın mimari modeli. Bir süre inceliyorum, ama bunun aslında caddenin karşısındaki sevdiğim heykel bahçesini elden geçirme önerisi olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum.

"Beğenmedin mi?"

Ses alçak ve boğuk; başımı kaldırdığımda nefesimi tutmamak için kendimi zor tutuyorum. Karşımdaki adamın güzelliği... vay canına. Kutsal kovalar. Yutkunuyorum ve hissettiğim kadar sarsılmış görünmemeye çalışıyorum. Siyah saçları alnına dökülüyor, ateş ışığı gözleri serin ve kalın kıvrıcık kirpiklerinin altında değerlendiriyor. Mükemmel dudaklar. Ayrıca *uzun boylu*. En küçük kardeşim Dylan gibi 1.75 boyunda.

Yanıtımı bekliyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor ve başını eğiyor.

"İlginç bir konsept ama gerçekten Spoonbridge ve Cherry'nin yerini alması mı gerekiyor? O heykel ikonik! Ben doğmadan önce bile Minneapolis'in manzarasının bir parçasıydı. Neden biri onu ya da heykel bahçesindeki başka bir şeyi buldozerle yıkmak istesin ki?"

Ben *buldozer* diyene kadar sırtıyor, sonra gözleri kısılıyor.

"Buldozerle yıkılmayacağına eminim, daha çok başka bir yere taşıırdı" diyor.

Yüzümü ona dönüyorum ve başımı sallıyorum. "Buranın güzelliğinin bir parçası da arka plandaki ufuk çizgisi. Onu taşımak bir rezalet olur." Modele doğru başımı sallıyorum ve elimle geniş bir hareket yapıyorum. "*Bu* bir rezalet."

Alaycı bir şekilde homurdanıyor ve şimdi gerçekten sinirleniyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakıyorum. Şimdi de bana mı homurdanıyor?

"Sanat evrim geçiriyor," diyor. "Onu koruyoruz, evet, ama yeniye de yer açıyoruz."

"Ve sizce bu," diyorum, maketteki heykel replikalarını göstererek, şimdi bunu asla kabul etmeyecek olsam da, kuşkusuz çok havalı, "eskiyi atmaya değer mi, anladığım kadarıyla?"

Yaklaşıyor ve eğiliyor, nefesi tenimde geziniyor. "Evet, öyle."

Ona baktığımda aramızda bir santim kadar mesafe vardı.

Göğsünü dürtüyorum. "Amerika'da yanlış olan şey sensin." Dürt, dürt, dürt.

Saldırgan bir şekilde mükemmel kaşlarını kaldırıyor ve mümkünse daha da yaklaşıyor. "Bu doğru mu? Ve birkaç heykelin yerini değiştirmek istemek beni nasıl bu kadar yanlış yapıyor?"

Bu kadar yakinken ve bu kadar güzel kokarken düzgün düşünmek zor. Sedir ve bal gibi.

Bu gözler ona sarılıp ateşin tadını çıkarmak istememe neden oluyor.

Odaklan, Goldie.

"Burada tarihe değer vermiyoruz," diyorum -biraz soluk soluğa, ama devam ediyorum. "Bir şeyler inşa ediyoruz ve onlardan sıkıldığımızda yıkıyoruz. Yapımı milyonlara mal olan devasa yapılar, birileri ondan sıkılıp oraya başka bir şey koymak istediğinde moloz haline geliyor. Daha iyi olmasına bile gerek yok, sadece yeni. Farklı. Neden zengin tarihimizin kıymetini bilip onu koruyamıyoruz? En azından güzel şeyleri?"

"Spoonbridge ve Cherry gibi," diyor kuru bir sesle, dudakları benimle alay eder gibi kalkıyor.

"Spoonbridge ve Cherry gibi," diyorum ısrarla. "Neden bir süreliğine başka birinin tadını çıkarmasına izin vermiyorsun?" "Neden mükemmellikle uğraşasın ki?"

Ben de karşılık veriyorum.

Spoonbridge ve Cherry hakkında bu kadar tutkulu hissettiğimi bilmiyordum ama gerçekten çok tatlı.

"*Mükemmellik mi?*" diye alay ediyor. Alay ediyor!

"Bu işin prensibi bu!" İstedğimden daha yüksek sesle söyledim.

Gözlerini deviriyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak bir adım geri atıyor.

"Harika! Milo'yla tanışmışsın," diyor Luna, yanımda belirerek.

Milo mu? Ahh. Adı bile havalı.

Luna ona bakıyor. "Günün adamı."

"Saatin adamı mı?" Nefesimin altında söylüyorum. *Saatin adamı, benim koca, şişman parmağım*, diye bağırıyor beynim.

"Evet! Bu modeli tasarlayan mimar. Ne düşünüyorsun? İnanılmaz değil mi?" Luna, Milo ve benim aramda sırtarak söylüyor.

Dengesiz hissediyorum ve sonra her yerim ateşleniyor. Gözlerim tekrar kısılıyor ve park maketinin yanında müze etiketini bulmak için Milo'nun etrafına bakıyorum.

Milo Lombardi.

Aman Tanrım. Milo Lombardi mi? Buna inanamıyorum. Dünyaca ünlü mimar. Çok yetenekli.

Çok seksi.

Hmm. Şeytan'ın da güzel olduğunu söylüyorlar.

"Bunun bir rezalet olduğunu düşünüyor," diyor Milo Luna'ya, hâlâ bana bakarken. *Haksız değilsin* der gibi başımı eğiyorum.

Luna nefesini tutuyor ve aval aval bana bakıyor. "Sen ne-"

"Şurada görmem gereken biri var" diyorum, a r k a l a r ı n ı işaret ederek.

Milo gülümseyerek ve havayı icat ettiğini düşündüren bir özgüvenle başını sallıyor. Ve belki biraz da kendini beğenmiş çünkü içimi görüyor ve ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmak istediğimi biliyor.

Uzaklaşıyorum ve bir kadeh daha şampanya alıp yudumluyorum.

Birkaç dakika sonra telefonum çalıyor ve dikkatimi dağıtacak bir şey olduğu için mutlu bir şekilde ona bakıyorum.

BABA

Oldukça sessiz. Herkes iyi mi? Şu anda ne yaptığının bir fotoğrafını çekin, böylece yaşam kanıtı olur.

TULLY

<pDolabında buruşturulmuş hokey formasının fotoğrafı> Seni tribünde gördüğüme eminim, bu yüzden hayatta olduğumu biliyorsun. Seni seviyorum baba.

CAMDEN

<pFood Network'e layık bir yemeğin fotoğrafı> Seni seviyorum, baba.

Patates püresi dışında hiçbir şeyi tanımıyorum. <Çıplak bir kadın heykelinin önünde çekilmiş fotoğrafım> En yakın bu gece çıplak bir kadına ulaşacaksın. Seni seviyorum, baba.

TULLY

Böyle düşünüyorsun.

Ben de öyle biliyorum çünkü kardeşlerimi çıplak kadınların yanında düşünmek istemiyorum, çok teşekkür ederim. Merhaba baba. Seni seviyorum.

DYLAN

<p elinde bir sörf tahtası ve yanında manken gibi görünen bir kadınla çekilmiş fotoğrafı> Resim her şeyi anlatıyor, Golds. Seni seviyorum, baba.

NOAH

<pOnun ve Grayson'ın Taco Bell yerkenki fotoğrafı> Seni seviyorum, baba!

Peki ya ben? Beni seven var mı?

TULLY

İkiz sevgisinin telepat dalgalarını hissedemiyor musunuz?

Hissetseydim sormazdım.

NOAH

Grayson, Goldie teyzesinin acele edip ziyarete gelmesini istiyor. Seviliyorsun.

CAMDEN

Bir saat önce başka bir başlıkta seni sevdiğimi yazmıştım. Ama tekrar söyleyeceğim.

...bekliyorum.

CAMDEN

Aman Tanrım, mutfak tıkanmış ve ben kız kardeşime onu ne kadar çok sevdiğimi yazıyorum.

DYLAN

Benden daha muhtaçsınız, Golds. 😊

Ve hepinizin bunun için burada olduğunu biliyorsunuz. Sizi seviyorum çocuklar. Bu gece Walker'dayım ve seninle olmayı tercih ederdim.

BABA

<Superior Gölü üzerinde batan güneşin fotoğrafı> Hepinizi çok seviyorum. Gölde takılıyorum. Hepinizi özlüyorum.

CHAPTER TWO

CURATED

MILO

Çalışmalarına rezalet dedi.

Daha kötülerini de duymuştum. Yayınlanmış eleştirilerde daha kötülerini de okudum. Ama işime hayranlıkla baktığını düşündüğüm birinden değil. Ve sonra bana bakışı. Aramızda gidip gelen bir kıvılcım vardı.

Tek kelime etmeden önce onu fark etmiştim. Hiçbir şey söylemeden önce, ne inşa ettiğimi anladığını düşündüğüm bir an olmuştu. Her şeyin katmanlı görüntüsünü yakalamıştı.

Ama o konuştuğunda bu kıvılcım aside dönüştü.

Şimdi galerinin yarısında, heykelsi bir ışık enstalasyonunun altında duruyor ve buranın sahibiymiş gibi görünüyor.

Koyu zümrüt yeşili bir elbise giymiş, kumaşı bir omzundan çıkmış ve tüm doğru yerlere yapışmış. Uzun sarı saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyor. Şampanya bardağını tutuş şekli bile düzgün görünüyor. Önemli biri gibi bir havası var. Kendini hiç tanıtmadı. Sadece fikrini bomba gibi bıraktı ve özür dilemeden çekip gitti.

Dur bir dakika.

Az önce bir adım attı ve şık elbisesine uygun topuklu ayakkabılar yerine siyah Dr. Martens giyiyor.

Bu beni gülümsetti.

Kim bu kadın?

Mermer bir sütuna yaslanıyorum, elimde burbon, gözlerimin tekrar ona kaymasına izin vermemeye çalışıyorum.

Nafile.

Bakıy

orum.

Tanrım, bana yardım et. Muhteşem bir kadın. Ve sinir bozucu. Şimdi gülüyor, başını yanındaki adamın zekice bir şey söylediğine inanmasını sağlayacak kadar geriye eğmiş. Söylemedi. Biliyorum çünkü onunla daha önce tanıştım. Seth Patterson. Tasarım konusunda hafiftir. Kağıt inceliğinde fikirler. Özü yok.

Ona yaklaşıyor ve o da yarım santim geri adım atıyor, zarif, pratik. Bu işte iyi.

Ancak bir adım daha geri çekildikten sonra elinin biraz titrediğini görüyorum. Belki de görüldüğü kadar sakin ve aklı başında değildir.

Araya girip onu Seth'le yaptığını bildiğim cansız ve rahatsız edici konuşmadan kurtarmak istiyorum ama o benim işimi bir rezalet olarak nitelendirdi.

Gala bu yıl daha gürültülü. Ya da belki ben daha çok fark ediyorum. Tıkırdayan bardaklar ve özenle seçilmiş kahkahalar - yanlış yöne doğru okşanan bir kedi gibi tenime ters oturuyor.

Modelim tüm bunların ortasında duruyor. Bu aslında bir tutku projesiydi. Tüm çabamı Duluth'ta güzel bir kütüphane tasarlamak için harcadım ve hafta sonları ya da uyuyamadığım geceler boyunca odaklanabileceğim başka bir şeye ihtiyacım vardı. Sadece zaman geçirmek için yaptığım bu şey artık sevdiğim ve inandığım bir şeye dönüştü.

Spot ışıklarının altında beyaz bir platform üzerinde yükselen enstalasyon tertemiz görünüyor. Her detay kusursuzca inşa edilmiş.

Ama onun sesi her şeyin üzerinde yankılanıyor. *Rezalet. Amerika'da yanlış olan sensin.*

Eminim yaptığım daha skandal şeyler vardır, bu mükemmel sanat eseri ve beceri dolu park modelinden daha fazla. Onu modelin üzerine yatırıp bir iki şey gösterebilirim ki bu gerçekten rezalet olur.

Aslında, onu enstalasyona geri daldırıp ne kadar yanlış olabileceğimi göstermemek neredeyse bir travesti olurdu. O kadar yanlış ki, çok doğru hissettirirdi. Bana bakışı, altın benekli büyük kahverengi gözleri

Bana arzuyla bakması, dilinin o yumuşak kırmızı dudakları ıslatmak için gizlice dışarı çıkması, bunu yapmamı istediğinden emin olmamı sağladı.

Dürüstlüğüne neredeyse saygı duyuyorum. Çünkü malzemeleri ya da uygulamayı eleştirmede. Ruh eksikliğini eleştirdi, özellikle de benim karanlık ve çarpık ruhumu.

Ve itiraf etmeliyim ki beni en çok rahatsız eden şey, sinirime dokunmuş olması. Spoonbridge ve Cherry'yi kendimi bildim bileli severim. Minneapolis manzarasının özlenecek bir parçası olduğu konusunda da haklı, ancak ülke çapında daha fazla insanın buranın tadını çıkarmasına izin verilirse buna değmez mi?

Yönetim kurulu üyelerini ve bağışçıları selamlayarak, genç küratörlerin ve iyi giyimli nüfuzlu kişilerin sorularını yanıtlayarak galeride dolaşıyorum. Gülümsemeye alışkınım - artık bu ikinci doğam.

Ama gözlerim sürekli onu arıyor.

***

Arka duvarın yanında, küçük enstalasyonlardan birinin kimseyi etkilemeyi başaramadığı yerde tekrar karşılaşıyoruz. Ben yaklaşırken dönüyor, sanki geleceğimi hissetmiş gibi.

"Milo Lombardi," diyor şampanyasını yudumlarken. "Hâlâ kara kara düşünüyor musun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hâlâ kin mi kusuyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Basından iltifat toplamaya gittiğini sanıyordum."

"Biraz ara vereyim dedim. Bırakayım da birileri kendi sesinin tadını çıkarsın."

Kadehini selamlamak için kaldırdı. "Ne kadar cömertsiniz." Ağır bir sessizlik anı yaşanıyor.

Başını öne eğiyor, beni geçip modelime bakıyor.

"Bayıldılar," diyor acı acı. "İstedğin her şeyi alacaksın, değil mi?"

Bakışlarını takip ediyorum ve sonra işime hançer gibi tükürürken boynunun uzun kıvrımına bakıyorum. "Her şeyi değil."

Dönüp gözlerimin içine bakıyor, yanakları kızarıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Kimse her istediğini elde edemez, değil mi?"

Gözleri kısılıyor. "Eminim sen eksik değilsindir."

"Sen de öyle görünmüyorsun."

"Doğru. Şikayet edemem."

"Gece elbiselerinizle Doc Martens giymeyi alışkanlık haline mi getirdiniz?" Sırıtiyorum.

Yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor ama hemen toparlanıyor. "Artık yapıyorum."

Bununla ne demek istediğini sormak istiyorum ama bunun yerine, "Bütün akşam benim için kalman bir şeyler anlatıyor" diyorum.

Gözleri parlıyor. "Senin için kalmadım."

"Kalmadın mı?" Üzerinde adımın yazılı olduğu pankartı gösteriyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"Sen imkansızsın," diyor.

"Sen daha kötüsün. Bir sürü varsayımda bulunuyorsun."

"Ve sen öyle olmadığını mı düşünüyorsun? İnan bana, adını bile fark etmedim. Ama senin gibi pek çok adamla çalıştım." Gözleri yüzümde suçlayıcı bir ifadeyle geziniyor.

"Benim gibi adamlar mı?"

Şimdi dönüyor, tamamen bana bakıyor. "Yetenekli. Ünlü. Son sözü söyleyen kişi olmaya alışkın."

"Dinlemediğimi mi düşünüyorsun?"

"Bence yanılmaktan hoşlanmıyorsun."

O konuda haksız değil.

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Tek bir cümleyle içini boşaltana kadar sanki aşık oluyormuşsun gibi enstalasyonun üzerinde gezindin."

Omzunu kaldırdı. "Güzel olmadığını hiç söylemedim. Sadece onun için tarihi feda etmeye istekli değilim."

"Gerçekten bu odada niyeti anlayan tek kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun? İlerlemenin bir parçası olmak istemiyor musun?"

"Önemli olduğunda, evet."

Aramızdaki sessizlik keskinleşiyor.

Onu öpmek mi yoksa sonsuza dek uzaklaşmak mı istediğime karar veremiyorum. Sanırım ikisi de.

Başka bir şey söyleyemeden adım duyuyorum ve herkesin dönüp bana bakmasından, belki de ilk kez çağrılmadığımı düşünüyorum. Beni izleyen bu iğrenç kadını izlemekle meşguldüm.

Luna mikrofonda boğazını temizliyor ve bana gülümsüyor.

"Arkadaşlar, bu gece toplum, sanat ve inovasyonun kesişimini kutlamak üzere bize katıldığınız için teşekkür ederiz" diyor.

Bu kadının yanında dururken çok heyecanlandığım için bir girip bir çıkıyorum.

"...kamusal alanlar hakkındaki düşüncelerimizi dönüştürüyoruz..."

"...şehrimize gerçekten eşsiz bir şey getiren bir vizyoner..."

Yanımdaki kadının inlediğini duyuyorum ve ona ters ters bakmak için dönüyorum. Bana masum gözlerle bakıyor. Küçük sürtük.

"Senin sorunun ne?" Nefesimin altında söylüyorum.

Tam o sırada Luna, "Ve şimdi, lütfen Milo Lombardi'ye hoş geldin deyin." diyor. Alkışlar odanın içinde dolaşıyor.

Öne çıkıyorum, modelin yanındaki alçak sahneye ilerliyorum ve ışıkların altında göz kırpyorum.

Hazırladığım konuşmayı yapıyorum. Yumuşak, alçakgönüllülükle gösterişin hoş bir karışımı. Güzel kadının tüm bu süre boyunca ne düşündüğünü merak ediyorum. Gece bitmeden onun adını öğrenmeliyim. Bitirdiğimde alkışlar daha da yükseldi. Yönetim kurulu üyelerinden birkaçı elimi sıkıyor ve beni adımlarımın ortasında durduruyor. Birlikte durduğumuz köşeye dönüp baktığımda, o gitmişti.

***

Onu çatı katındaki terasta buldum. Kendime, onu tekrar görmeyi umduğumdan değil, buraya yer açmak için geldiğimi söylüyorum. Orada, heykel bahçesine, Spoonbridge'e ve Cherry'ye bakıyor ve arka planda yükselen Aziz Mary Bazilikası'na bir dokunuş yapıyor. Arkasındaki ihtişamın gölgesinde kalmıyor, en ufak bir şekilde bile. Ondan daha güzel bir kadın görmedim ve bir an için manzaranın tadını çıkarmaya izin veriyorum.

Dönüyor ve gözlerimle buluşuyor.

"Yine mi sen," diyor ama bu kez sözlerinde bir ısıklık yok. "Buraya arkadaşlık için gelmedim."

"Buraya senin için gelmedim," diye

yalan söylüyorum. Başka tarafa

bakıyor. "Ama kalıyorsun." "Belki de

manzarayı seviyorumdur."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözlerimi üzerinde görünce ağzının kenarı seğiriyor. "Her zaman bu kadar çekilmez misin?"

"Belki," diyorum, bir adım daha yaklaşarak. "Ama hiç çekip gitmedin."

Nefesi kesiliyor ve hareket etmediği için kendine kızmış gibi çenesi geriliyor.

Ve sonra artık konuşmuyoruz. Ağzı benimkinin üzerinde. Ben mi başlattım o mu başlattı emin değilim.

Öpücük keskin kenarlı ve baş döndürücü, tüm duyularıma hücum ediyor. Elleri ceketimin yakalarını kavırıyor ve benimkiler beline doğru kayıyor, galeride bana hakaret ettiği andan beri istediğim gibi onu kendime doğru çekiyorum.

Tadı şampanya ve meydan okuma gibi ve ben bu ikisinin birleşimiyle yarı sarhoşum.

Hafifçe geri çekiliyor, nefesi kesiliyor. "Bu çok kötü bir fikir."

"Muhtemelen en kötüsü," diye fısıldıyorum ve onu tekrar öpüyorum.

Pervasızca. Sorumsuzca. Dünyamı mahvetmek için bir cesaret. Yine de devam ediyorum.

Şu anda istediği her şeyi yapardım.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum" diye mırıldanacak kadar uzun süre uzaklaşıyor.

Yanağındaki bir tutam saç okşuyorum. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Sadece beş saniyeliğine benden nefret etmeyi bırak."

Bir süre bana bakıyor ve sonra dudakları yine benimkilerin üzerinde, yumuşak ve acil. Başka hiçbir şey yok. Vücudu benimkine karşı eriyor, parmakları saçlarımı avuçluyor.

Tekrar uzaklaştığında ağzını kovalamak istiyorum ama onun yerine sıırıyorum. "Kanıtlaman gereken bir şey varmış gibi öpüşüyorsun."

Donup kalıyor. "Pardon?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Yoğun demek istedim. Ateşli."

"*Kanıtlayacak* bir şey mi?" diye yineliyor, sesi yükseliyor. "Bundan çıkardığın şey bu mu?"

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum. "Bu yanlış oldu."

Gülüyor ama içi boş. "Bunun bir hata olduğunu kabul etmeye geri dönelim. *kötü* bir fikirdi."

"Kötü bir fikir gibi gelmedi." Beni geçti.

"Hadi ama. Çekip gitme. Kal lütfen-" Ama durmuyor.

O gözden kaybolduktan sonra da çatıya yapışıp uzun süre onu izliyorum.

Birbirlerinden nefret mi edecekler yoksa Milo ve Goldie arasında kıvılcımlar mı çakacak?

Ya da her ikisi de...

Bu Kalbi Al için buradan ön sipariş verin...

<https://geni.us/TakeThisHeart>

ACKNOWLEDGMENTS

Hepinize ne yapacağımı bilemediğim kadar çok sevgi ve minnettarlık duyuyorum!

Bu serinin sona erdiğine inanamıyorum! En azından şimdilik. 😊 Bu karakterler ve bu kasaba hakkında yazmanın her saniyesini sevdim ve bu kitapları bulan ve onları seven hepinize çok minnettarım. Çalışmalarımı okuduğunuz için teşekkür ederim. The Single Dad Playbook hakkındaki her yorum, her paylaşım, her güzel grafik ve her nazik söz için minnettarım!

Ekstra, ekstra sevgi ve teşekkürler:

Georgie Grinstead, başardık. Bu vizyonu benimle birlikte gördüğün ve gerçekleştirmeme yardımcı olduğun için teşekkürler.

Christine Estevez, sensiz ne yapardım gerçekten bilmiyorum. Bu işte birlikte olmamızı seviyorum.

Natalie Burtner, sen güneş ışığı ve gelmiş geçmiş en yardımsever insansın ve ayrıca süper güzelsin.

Katie Friend, EN İYİ yorumları ve geri bildirimleri yapan bir rock yıldızısın.

Kira Sabin, yine başardın. Bir suluboya şaheseri yarattın.

Kess Sabin, en rastgele sanat konusu isteklerim olduğunda gülüyorsun, sevdiğini söylüyorsun ve sonra onu yaratıyorsun - bundan daha iyi bir şey olamaz.

Emily Wittig, teşekkürler kapak tanrıçası!

Sevgili VPR ekibi, siz en iyisisiniz! Nina, Kim, Valentine, Charlie, Christine, Sarah, Josette, Meagan, Kelley, Ratula, Tiffany, Jill, Jaime, Amy, Stephanie, Megan, Emma ve Jess, HER ŞEY için teşekkürler!

Lyric ekibine, Kim Gilmour ve Katie Robinson, tüm bu seri boyunca birlikte çalışmak harikaydı!

Connor Crais ve Vanessa Edwin, sihrinizi bu karakterlere sesli olarak getirdiğiniz için çok minnettarız!

Seymour Ajansı'na, bana inandığınız için teşekkür ederim!

Laura Pavlov ve Catherine Cowles, koşuşturmalarınız bu kitapları BİTİRME yardımcı oldu ve dostluğunuz HAYATI atlatmamı sağladı. Her birinize ayrı ayrı ve birlikte sayfalarca teşekkür yazabilirim, ancak sevgi zincirinin sonsuza dek kalbimde olduğunu bilin.

Claribel Contreras, beni her zaman en iyi şekilde zorladığın için teşekkür ederim. Seninle her şey ve hiçbir şey hakkında konuşmayı seviyorum.

Tarryn Fisher, kızım, seni çok seviyorum. Sana teşekkür etmeden bir kitap yazamam -sevgin ve pes etmeme izin vermediğin için.

Ailem ve ailem gibi olan arkadaşlarım: Troi Atkinson, Phyllis Atkinson, David Atkinson, Tosha Khoury, Courtney Nuness, Christine Bowden, Steve & Jill Erickson, Savita Naik, Destini Simmons, Terrijo Montgomery, Kell Donaldson ve Jesse Nava, sizi seviyorum ve sevginiz için minnettarım.

Anthony Colletti, sen bir
cevhersin. Kalie Phillips, kalpler
sonsuz dek.

Winston, lütfen sonsuz dek yaşa.

Ve son olarak, ama hiçbir şekilde en az değil, ailem. Nate, Greyley & Kira ve Indigo, ulaştığım her dönüm noktası için desteğiniz ve heyecanınız benim için söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor. Siz olmasaydınız bunu yapamazdım. Ayrıca, siz olmadan bir daha asla imza günü yapamayacağımı öğrendim! 😊 Seni tüm kalbimle seviyorum.

ALSO BY WILLOW ASTER

Bekar Baba Oyun Kitabı Serisi

[Çılgın Aşk](#)

[Gizli Aşk](#)

[Pervasız Aşk](#)

[Kötü Aşk](#)

[Çılgın Aşk](#)

Landmark Dağ Serisi

[Unutulmaz Bir Gün](#)

[Karşı](#)

[Konulmaz](#)

[Düşüş](#)

[Konaklama](#)

Birbiriyle Bağlantılı Karakterlere Sahip Bağımsızlar

[Yaz Mevsimi](#)

[Sonbahar Geceleri](#)

Günah Krallığı Dizisinin

[Çöküşü Edildiİfşa](#)

[Ruin](#)

[Pride](#)

Standalones

[Gerçek Bir Aşk](#)

[Hikayesi](#)

[Tarlalarda](#)

[Kırmızıya](#)

[B ü r ü n m](#)

[e k](#)

[Maybe Maıy](#) (tüm perakendeci sitelerinde de mevcuttur) [Lilith](#) (tüm perakendeci sitelerinde de mevcuttur)

[Miles Apart](#) (tüm perakendeci sitelerinde de mevcuttur) [Falling in Eden](#)

Laura Pavlov ile G.D. Taylors Serisi

[Evli ya da Canlı Aranıyor](#)

Cesur ve Dik Kafalı Bir Başka

Anaç

Hayırseverler ile Arkadaşlar İçin

Dökülen MILF Ağlamayın

Tarryn Fisher ile Erkeklerin Sonu Serisi

Folsom

Çakalı

FOLLOW ME

ANA LISTEME KATILIN...

<https://bit.ly/3CMKz5y>.

[Web sitesi willowaster.com](http://www.willowaster.com)

[Facebook](#) @willowasterauthor

[Instagram](#) @willowaster

[Amazon](#) @willowaster

[Bookbub](#) @willow-aster

[Tiktok](#) @willowaster1

[Goodreads](#) @Willow_Aster [Asters](#)

group @Astersgroup [Pinterest](#)

@WillowAster

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

